

ДЖОН НАНС ТЕРОРИСТИ

Част 2 от „Кет Бронски“

Превод от английски: Марина Бенева, 2002

chitanka.info

*На майка ми, тексаската поетеса Пеги Зулейка Линч,
динамичната съзидателност и жизнелюбието на която
осветяваха пътя ми.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Самата история на тази книга може да се превърне в книга. Дължа благодарност на твърде много хора. Сред тях са кадри от полицията, юрисдикцията, авиацията и комуникациите — мои сънародници, разпръснати из целия свят.

Все пак искам да изкажа по-специална благодарност на няколко души.

Първо, на редактора ми в Пътнам, Дейвид Хайфил, и на издателя ми Лесли Гелбман, за помощта и ентузиазма им, и на агентите ми Джордж и Олга Уайзър от агенцията „Уайзър и Уайзър“ в Ню Йорк.

Благодаря и на доктор Гари Кауърт от Сиатъл, бивш морски пехотинец от Да Нанг, Виетнам, понастоящем блестящ зъболекар и колега. Гари ми оказа огромна помощ в опресняването на спомените ми от Виетнам за релефа, флората и фауната. Благодаря на брата на доктор Кауърт, Ранди, който прибави възхитителни карти и подробни спомени.

Изказвам специални благодарности към пенсионирания федерален агент Лари Монтегю, който сподели опита си, за да може светът на Кет Бронски да отговаря на истинския.

Поради разбираеми причини трябва да благодаря анонимно на няколко души: на хората от Държавния департамент на Съединените щати, които помогнаха с невероятно количество информация, простираща се от Виетнам до начина, по който държавният секретар използва комуникациите; на безименния източник, който помогна в разясняването на качествата на агенцията за Национално разузнаване и на супервайъра от „Въздушно движение Хонг Конг“, който късно една вечер заобиколи обичайните политически тревоги, за да говори с мен.

Благодаря на безбройните Кет Бронски, които са истинския прототип на Кет — способни, посветени на професията си жени, които отказват да се откажат от женствеността си и от чувството си за хумор пред лицето на неоправданите препятствия в работата им, издигнати от закостенелите представители на пола ми.

Юнивърсити плейс, WA
15 октомври 1999

Джон Ханс

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

В главите на този роман са вписани местното време и Зулу времето. В света на авиацията Зулу (Z) се отнася за Универсалното време, познато преди като гринуичко средно време.

През зимата, когато лятното часово време не се използва, Източното крайбрежие на Съединените щати е пет часа напред от Зулу. Например четири часа следобед във Вашингтон е 2100Z, а три часа сутринта е 0800Z. През зимата времето в Лондон е същото като Зулу. Германия е един час назад (Зулу плюс един час), Хонг Конг е осем часа назад, а Виетнам — седем.

ПРОЛОГ

На борда на Сийеър 122, по време на полет, над Мексиканския залив,

180 мили югозападно от Тампа, щата Флорида,

11:43 сутринта, местно време/1643 Зулу

Карен Бриант потисна усмивката си, докато гледаше как Джим Олсън се бори с вратичката на багажното отделение над главите им. Дънките му бяха на сантиметри от лицето ѝ. Като протегна атлетичното си тяло до краен предел и се изправи на пръсти, той още веднъж дръпна вратичката. Най-последно тя се отвори. Карен чу как младия мъж отваря ципа на ръчната си чанта и тършува в нея. Той измърмори нещо доволно, дръпна ципа на чантата и погледна към Карен.

— Добре. Сега се чувствам по-добре — каза той и затвори вратичката на багажното.

— И за какво точно — попита тя, докато той се отпусна отново на седалката до прозореца — се страхувахте, че сте го забравили, сър? — Тръсна дългата си до раменете кестенява коса и го погледна с престолено подозрение. — Надявам се да не е още един подарък в полза на твоите страсти?

И бездруго се чувстваше твърде разголена в лятната рокля, която ѝ бе купил. Бански костюм в подобен стил би бил твърде много.

Младият мъж се ухили самодоволно и обърна глава към прозорчето на самолета. Погледът му бавно премина по дясното крило на огромния боинг MD-11. След като внимателно го изучи, той спря зеления си поглед върху извисяващите се в далечината купести облаци, преди да го обърне към Карен. Разсмиваше се толкова лесно. Това бе нещо, което тя особено ценеше у него.

— Не е важно, млада госпожице — каза той в същия момент, в който прозвуча рутинно съобщение към пътниците.

— Разбира се, че е важно! — подмами го Карен. — Явно в тази чанта има нещо, което се притесняваше да не си забравил.

— Е, вече не се притеснявам — отвърна той, като потисна желанието си да ѝ даде годежния пръстен веднага, обзет от облекчението, че не го е забравил в дома си в Хюстън.

Не, каза си той, всичко ще се реши през тази седмица на Канарските острови.

Трябваше да е сигурен.

Карен стисна ръката му и се засмя тихо. Джим отново погледна през прозореца. Той пресметна наум разстоянието до купестите облаци, увиснали над Мексиканския залив, северно от курса на самолета. Запита се какво виждаха пилотите на радара си. Яростният ураган заплашваше Ню Орлиънс, но те щяха да се измъкнат на юг, в безопасност — според справката, която бе направил с метеорологичната карта преди няколко часа.

Успокой се, за бога, каза си Джим. Това дори не е твоята авиокомпания. Освен всичко си във ваканция. Ще се оправят прекрасно и без теб.

Той стисна ръката на Карен в отговор, вдиша нежния аромат на парфюма ѝ и се остави да бъде обзет от топлия трепет на очакването.

Това щеше да бъде една прекрасна седмица.

Военновъздушна база Кий Уест, щата Флорида,

11:43 сутринта, местно време/1643 Зулу

Пенсионираният главен мастър-сержант Ралф Джоунс вдигна поглед от сложните инструменти в изпитателната кабина, която ръководеше по граждански договор за военновъздушните сили. Той присви очи зад слънчевите си очила, като се опита да фокусира стария изстребител прехващач F-106 в другия край на пистата. Силуетът на машината трептеше в жегата и в очакване екипажа ѝ да започне излитането.

Ралф си пое дълбоко дъх. Характерният аромат на Мексиканския залив, примесен с привкуса на свеж солен въздух и екзотични благоухания, изпълни дробовете му. Той провери повторно връзката на изпитателната кабина със самолета. Беше стабилна. Устата му пресъхваше. Изстрелването на безпилотен самолет над населено място без контрол на човек в кабината, а само с този на поток радиокоманди, винаги го изнервяше. Понякога в безпилотните въздушни цели F-106,

които неговият екип управляваше, имаше пилоти от военновъздушните сили, но днес в кабината седеше манекен, натъпкан със сензори.

Той хвърли поглед към Ранди и Бил, техниците, които управляваха самолета.

— Ралф, какви бяха координатите? — попита Ранди.

— Пресичане южно на тридесет мили — отвърна Ралф, като си представи специално създадената зона за военни операции.

— Това не е ли твърде близо до поляните на Фидел?

— Нищо не знаем — отговори с усмивка мастър-сержантът.

— Добре — каза Ранди.

Въздушната кула даде разрешение за излитане на самолета. Ралф кимна на екипа си. Очите му наблюдаваха как Бил изтегли ръчката на газта до положение пълна тяга и се приготви да освободи спирачките.

*На борда на Сийеър 122, в полет, 230 мили южно от Тампа,
11:43 сутринта, местно време/1701 Зулу*

Ярка светкавица проряза небето на север, където яростни облаци бяха скупчили свъсените си чела. Тя проблесна през прозореца на самолета и прикова вниманието на Карен, сковавайки гърба ѝ. Джим усети как ръчката на приятелката му стисна облегалката на седалката.

— На безопасно разстояние сме — увери я той.

Но светкавицата, която раздра небосклона от дясната страна на самолета, опроверга думите му. Внезапно машината зави наляво. В следващия миг виражът бе бързо коригиран.

Сигурно е натиснал автопилота без да иска, помисли си Джим. Той погледна Карен. Чувстваше се неловко.

— Може би пред нас е имало въздушна яма — каза младият мъж и се насили да се усмихне. — Екипажът вероятно е спорил от коя страна да мине и в последния момент е променил решението си.

Ъгълът на виража вече надвишаваше тридесет градуса, което бе нормалния максимум за пътнически самолет.

Но защо продължаваше да се увеличава?

Носът се вдигна, като че се изкачваха. Но за да се изкачват, им трябваше мощност, а оборотите на двигателите не се бяха повишили. Самолетът отново зави рязко наляво, а носът се наведе надолу.

Джим се почувства по-спокоен, когато носът на машината се произправи и тя отново пое напред. Студенина плъзна по гърба му, докато се опитваше да си припомни кои нормални маневри биха предизвикали подобни сътресения.

Нямаше такива. Това не бяха нормални маневри.

Джим погледна към дясното крило. Там нямаше абсолютно никакви облаци. Нито светкавици. Младият мъж бе объркан.

— Джим — започна Карен. Гласът ѝ бе напрегнат. Тя седна на ръба на седалката. Прекрасно съзнаваше, че въздушната струя навън се усилва, докато носът продължаваше да пада, а скоростта — да се увеличава.

Около тях вече се чуваха разтревожени гласове, съпроводени с угрижени погледи. Самолетът изостри левия си завой, носът падна още, а скоростта нарасна. Големият пътнически самолет се носеше стремително към разразяващата се буря.

— Джим, какво става? — попита Карен с преbledняло лице. Бе стиснала ръката му толкова силно, че спираше кръвта му.

Той започна да разкопчава предпазния си колан. Отговорът се въртеше в подсъзнанието му.

— Стой тук. Отивам до кабината.

Тя не каза нищо. Просто остави ръката му да се изплъзне от нейната. Той стана от седалката и я погледна. Беше толкова красива.

Виращът на самолета се бе обърнал надясно. Носът се вдигаше леко, но работата с контролните уреди оставаше рязка и необичайна, като че пилотите се бореха за надмощие. Джим бързо тръгна напред. Очите му не изпускаха вратата на пилотската кабина. Тя бе на осемдесет фута пред него. Младият мъж бе наясно, че намесата му в работите на друга авиокомпания щеше да бъде нежелана. Две от стюардесите стояха пред него. Професионалните им усмивки се опитваха да прикрият загрижеността, която издаваха очите им.

Нарастващата асиметрична гравитационна сила нарушаваше равновесието на Джим и го притискаше към седалките вдясно. Той се опитваше да остане прав, но самолетът се накланяше настрани като преобърната от буря яхта.

Какво става, по дяволите, помисли си Джим.

Около него се чуваха сподавени възклицания от страх, докато той се бореше да се придвижи напред. Нещо не бе наред. Не можеше

да бъде загуба на контрол. Контролните уреди очевидно работеха, но като че ли някой ги буташе хаотично насам-натам.

Джим забърза напред, като си помагаше, подпирайки се на облегалките. Ръцете му докосваха главите на стреснатите пътници. Чуваше как чинии и прибори се пързаят и тракат, някои от тях падаха от количките. В този момент една млада русокоса стюардеса, с разширени от уплаха очи, го забеляза.

— Господине! — Тя протегна ръка към него. — Господине! Незабавно заемете мястото си и сложете предпазния колан! — Тя застана на пътеката, за да го спре.

— Аз съм пилот! — каза той. Съжали за неубедителния си отговор.

— Това не ме интересува, господине... — започна тя и спря по средата на изречението. Гравитацията стана нулева и русокосата стюардеса политна право към тавана пред очите на Джим.

Кабината на първа класа бе прорязана от слънчеви лъчи, които се преместиха от долу нагоре, докато самолетът завиваше надясно. Младият мъж сграбчи една от облегалките и се тласна напред покрай стюардесата като астронавт. Периферното му зрение улови повърхността на океана през прозореца.

Ние сме обърнати! — каза си.

Ужасяващият факт бе просто брънка от невероятно странната последователност на събитията. Цялото същество на Джим бе съсредоточено върху вратата на пилотската кабина, която сега бе на по-малко от тридесет фута пред него. Вратата трябваше да бъде заключена, а той трябваше да влезе и да сложи край на това, което ставаше там. Каквото и да беше то.

Огромният MD-11 все се обръщаше. Дясната му страна се върна в горно положение и гравитацията отново се възстанови. Хората и количките на кетъринга изпопадаха на пода. Половината от вратите на багажните отделения над главите на хората бяха отворени, а съдържанието им — разсипано.

Една по-възрастна дама излетя от седалката си по време на нулевата гравитация и после падна на пода, препречвайки пътя напред. Джим се опита да я прескочи, но се препъна в нея. Силите на гравитацията се увеличиха, писъкът на въздушната струя навън се усили, носът се наведе надолу, а самолетът продължаваше да се

завърта. Без съмнение връхлитаха повърхността на Мексиканския залив.

Ръката на Джим се впи в една от облегалките. Отвсякъде около него се носеха силни вихове на страх. Той стегна мускулите си и се тласна напред с всичка сила. Тялото му се изстреля във въздуха и болезнено се удари във вратата на пилотската кабина. Джим задържа бясно дръжката. Беше заключена, както и очакваше.

Времето спря. Секундите се превърнаха в минути. Обзе го чувство на ужас и безизходица. Не можеше да определи дали бяха обърнати или не, но знаеше, че падат и им остават броени секунди.

Джим сви крака срещу вратата и дръпна.

Тя не се помръдна.

Дръпна отново, но ключалката бе твърде здрава.

Скоростта се увеличи. Не можеха да бъдат на повече от десет хиляди фута от повърхността. Писъкът на въздушната струя бе оглушителен. Образът на бъдещата му съпруга изплува пред очите му, вдъхвайки му сили. Джим усили хватката си върху дръжката на вратата, събра всичките си сили и дръпна. Болката избухна в ръцете му. Усилващото се пицене на въздушната струя на почти свръхзвуковия полет помете всички други сетива.

Вратата се отвори. Младият мъж влезе в кабината в същия момент, в който предното стъкло се покри с бели капки и синя вода, докато боинг MD-11 измина последните няколко ярда до повърхността на Мексиканския залив.

ГЛАВА ПЪРВА

*Хонг Конг, Китай,
Два месеца по-късно,
12 ноември — ден първи,
7:12 вечерта, местно време/1112 Зулу*

Специалният агент от ФБР Катерин Бронски извика, докато се претъркулваше гърбом през ръба на голямото двойно легло. Тя падна на хълбок с непристойно силно тупване.

Чудесно, помисли си тя, още една синина колкото Кливланд.
— Кет! Кет!

Мъжкият глас, който долетя от спикера на портативния й компютър, се пребори с трептящия водопад от звуци на центъра на Хонг Конг, който се изливаше през леко отворената врата на балкона.

Кет се изправи в седнало положение и надникна над ръба на леглото. Тя духна своенравния кичур коса, паднал над очите й. Чувстваше се като кръгла глупачка. И си каза: Какво излагане! Слава богу, че не може да ме види!

Обърканото лице на помощник заместник-директора Джейк Роудс се виждаше ясно на екрана на компютъра й. Той, от своя страна, правеше напразен опит да я види на екрана си във Вашингтон. В капака на лаптопа й имаше вградена малка камера. Възможностите й бяха големи, но все пак имаше граници за това, което Катерин искаше Вашингтон да види. Младата жена се обличаше и бе закрила любопитното око на камерата с копринена блуза.

— В интерес на истината трябва да призная, че удара, който чу, беше от мен. Спънах се и паднах — обясни тя на висок глас, като пропусна факта, че се бе оплела в собствения си чорапогащник и насмалко не си бе вързала краката. — Извинявай, че те прекъснах. Казваше да не преча на Бюрото, но не каза защо.

Джейк Роудс не обърна внимание на забележката.

— Сигурна ли си, че си добре? Още не те виждам. На моя екран има някаква бяла мъглявина.

— Не искам да ме виждате. — Кет заподскача на един крак по скъпата, изискано украсена пътека към бюрото, като още веднъж се опита да изтегли другия край на чорапогащника си. Погледна към часовника на нощната масичка. — Неблагопристойна съм.

От Вашингтон настъпи пауза, последвана от лукаво кикотене.

— Ами... тъй като го спомена... тука има хора, които биха се съгласили с тебе, Кет.

Тя свърши с оправянето на чорапогащника си и подигравателно поклати глава, доволна, че не могат да я видят.

— Сър, исках да кажа, че не съм подходящо облечена, за да се появя на екрана на компютъра ви пред колегите, някои от които може да не са безразлични към пола ми.

— А! Тогава технически съм доволен, че не се показваш, тъй като не бих искал да бъда обвинен в сексуално възползване.

— Казва се тормоз, Джейк. Не бих искала да бъдеш обвинен в сексуален тормоз.

— И в това. Хайде да се върнем към кубинската катастрофа, а?

Кет се изправи пред огледалото в цял ръст, внимателно заслушана в думите му. Погледна отражението си, изпълнена с истинско задоволство. За последните шест месеца бе свалила десетина килограма и най-сетне бе с плосък корем. А това бе достойно за гордост и сериозно доказателство за самодисциплината, която очакваше от себе си.

— Мислех, че MD-11 е американски самолет — каза тя и хвърли поглед към написаните си на ръка бележки, докато оправяше сутиена си. После започна да сресва дългата си до раменете кестенява коса. Джейк Роудс бе важен служител в главната квартира на ФБР, а тя бе сред подчинените му старши офицери и му докладваше пряко при специални задачи. Въпреки това бе лесно да се говори с Джейк и връзката им, макар и чисто професионална, бе сърдечна. Тя можеше да се шегува с него, без да се притеснява.

От спикера на лаптопа ѝ дойде неясен отговор и Кет погледна към екрана, за да види дали сигналът не е прекъснал.

— Извинявай, Джейк. Би ли повторил?

— Казах, че вероятно трябва да направя кратък преглед на положението.

— Добра идея — отвърна тя и погледна часовника си. Трябваше да бъде в балната зала след тридесет минути. Видът ѝ трябваше да бъде идеално професионален и в същото време идеално женствен. Скъпият графитеносив костюм, който бе купила специално за речта си, висеше на закачалката. Две блузи лежах на канапето. Но коя от тях носеше необходимото послание?

— Добре — продължи Джейк, — вече знаеш в основни линии фактическото положение, нали?

Кет отиде до канапето. Като подпря брадичка на дясната си ръка и загледа в двете блузи, тя кимна.

— Така смятам — отвърна младата жена, като пригладваше украсената с набори блуза, която още носеше уханието на любимия ѝ парфюм. — Американски пътнически самолет, Боинг MD-11, се е разбил на една миля в кубински води. Няма оцелели. Причините са неизвестни. Загиналите са триста двадесет и шест души. Президентът нареди морска блокада на мястото на катастрофата. Това предизвика бърза, истерична реакция от страна на Кастро, което на свой ред провокира истерична реакция, че Куба е свалила самолета, за да предотврати нахлуване в нейното въздушно пространство, което е странно, като се има предвид ежедневния въздушен трафик, който минава над нея. В продължение на три седмици записът от пилотската кабина и черната кутия липсват, след което мистериозно се появяват. Националната комисия по безопасност на транспорта сериозно подозира, че някой ги е извадил и ги е подменил, тъй като последните три минути ги няма, въпреки че електрозахранването на самолета не е спирало. — Специален агент Бронски се изправи и погледна към екрана на компютъра. — Така ли е?

Джейк бе вдигнал вежди.

— Впечатлен съм, Кет. Внимавала си.

Тя пое бялата блуза и я заразглежда. Дрехата бе спартанска и безинтересна, но в тон със сериозността на темата за самолетния тероризъм.

— Пропуснах ли нещо? — попита младата жена.

— Почти нищо. Освен че сме сигурни, че Куба има малка подводница, а ние имаме някои доказателства, че биха могли да са откъм черната кутия и да са я подменили, за да скрият това, което наистина се е случило. А ти знаеш, че Бюрото и Националната

комисия по безопасност на транспорта работят заедно по случая, което означава, че ни се оказва повече внимание от обикновено от страна на медиите.

— Не се притеснявай. Няма да говоря с медиите.

— Може да нямаш избор. Голяма конференция по въпросите на въздушния тероризъм, в която ти си заключителен говорител, е магнит за журналисти, любители на цитати. Не казвам да не говориш с тях. Казвам обаче да не разсъждаваш пред тях. После ще излязат пред обществото с всяка възможна теория за заговор, свързваща го един бог знае с кого. Току-виж и с потъването на Титаник.

— Такова е естеството на терористите заговорници — отвърна Кет, изучавайки изключителната умора в очите на Джейк — той бе само на четиридесет и шест, а изглеждаше поне с десет години по-възрастен.

— Така е — съгласи се той. — Виж, Кет, президентът и хората му оказват страшен натиск върху Националната комисия по безопасност на транспорта и върху нас, за да намерим концепция, която да не включва Куба, заговор, извънземни или терористи. Бюрото, разбира се, няма да се подаде на този натиск, нито Националната комисия по безопасност на транспорта, но трябва да ти кажа, че положението започва да става мъчително. Каквото и да правиш, само не раздухвай огъня, като даваш мнение за една или друга посока.

— Значи ако ме попитат дали това е бил акт на тероризъм?...

— Кажи, че имаме недостатъчна информация, за да правим конкретни изявления. Сериозна техническа повреда е точно толкова възможна причина, колкото и всичко друго. Казаха ми, че любимата фраза на Националната комисия по безопасност на транспорта е, че е твърде рано да изключваме или допускаме каквото и да е.

— Разбрах.

— Говоря сериозно. Бъди наистина внимателна. Една грешка с медиите и името ти е в центъра на вниманието. Отново.

— И... казваш, че това е лошо?

— Кет!

Тя потисна смеха си.

— Шегувам се, шефе. Ами ако е Куба?

— Тогава, след като неизбежното нахлуване завърши, можеш да си подадеш документите за официално аташе на Бюрото в Хавана.

Почти ще съжалявам Фидел, ако той се окаже отговорен за това!

— Какви са вероятностите да е акт на тероризъм, Джейк? Наистина, не официално.

Зловещата тишина, настъпила на другия край, най-после бе прекъсната от въздишка.

— Ако това е акт на тероризъм, не техническа повреда и не нещо, което кубинците са извършили, тогава сме в голяма беда. Няма да имаме представа как са го направили. Може да се окаже ракета, макар че това е една от последните възможности. Затова се съмнявам... — Чу се звън на телефон. — Кет, би ли изчакала?

— Разбира се — отвърна тя и погледна часовника си. Мислите ѝ бяха съсредоточени върху загадката с катастрофата на MD-11 и отчайващата липса на доказателства. Очите ѝ отново се върнаха на канапето. Харесва ми, каза си, да изглеждам женствено. Ако момчетата имат проблем с това, така да бъде! Грабна блузата от канапето и започна да се облича. Мисълта за комплиментите и погледите, които получаваше, когато я носеше, я накара да се усмихне. Тя я закопча и взе графитеносивата пола от закачалката. Облече я и я нагласи така, че подгъвът да свърши точно над коленете ѝ. Запита се колко още ще се бави Джейк. Едно-две пръсвания с лака за коса, бърз преглед на речта ѝ и е готова.

Гласът на Джейк се върна:

— Там ли си, Кет?

Тя тръгна към компютъра, докато закопчаваше полата си.

— Тук съм, Джейк.

— Трябва да свършвам. Успех.

Тя се протегна и свали блузата от малката камера. Специален агент Бронски се усмихна широко.

— Благодаря за подкрепата, сър. Ще ви докладвам отново утре.

— Може ли висшестоящ офицер да каже на подчинената си, че видът ѝ е в тон с най-високите традиции на Бюрото?

Тя се усмихна отново и леко наклони глава.

— Със сигурност може.

— Тогава ти го казвам.

Кет отдаде чест.

— Тъй вярно, сър.

Сините ѝ очи искряха от комплимента. Джейк бе женен и предан съпруг, но и много галантен мъж.

— Исках да кажа...

— Знам какво искаше да кажеш, Джейк — и го оценявам високо.

Кет прекъсна и изключи компютъра. Погледът ѝ се спря на часовника. Двадесет минути.

Довърши грима си. После оправи косата, сложи обещите и обу тъмносивите си ниски обувки. След това бързо прегледа речта си.

Лесно им е на мъжете, помисли си. Риза, вратовръзка, панталон, сако и са готови.

Екзотичният аромат на сандаловото дърво изпълни съзнанието ѝ. Специален агент Бронски се спря за момент със затворени очи и вдиша дълбоко благоуханието. Сандаловото дърво и всичко останало, от което бяха направени мебелите, бяха подчертани от елегантно аранжирани свежи ароматни тропически цветя, изпратени на всеки говорител заедно с поднос плодове, сирене и шампанско. На фона се чуваше концерт от Бах, прибавящ шикозна нотка във вечерта.

Кет си взе парченце отлежало „Бри“ и отпи минерална вода от винена чаша. Опита се да не поглежда към дигиталния часовник, който я тормозеше откъм нощната масичка. През балкона се разкриваше невероятен залез, потънал в червени и оранжеви оттенъци. Той изпълваше пристанището с отражението си като огнена палитра. Бе твърде красиво, за да не му обърне внимание. Като онези залези, които баща ѝ посочваше на необичайни места в необичайни моменти. Дори го направи един път по средата на гневна лекция, когато тя бе на осем години. Или на девет?

Младата жена се усмихна при спомена колко твърд и непреклонен можеше да бъде той в една секунда и прехласнат, смаян почитател на природната красота, в следващата — железен висш агент от ФБР с душа на поет.

Кет се облегна на стената над нощното шкафче, за да усилва звука на концерта, който идваше от вградената аудиосистема. Нежната романтичност на Вивалди бе приветствала влизането ѝ в тази стая преди два дни и бе подсилвала чувството за разточителна елегантност с всеки изгрев и залез над екзотичното пристанище, само името на което събуждаше представи за интриги.

Кет плъзна вратата настрани и излезе на балкона. Разсеяно скръсти ръце, докато отпиваше от красотата пред себе си.

Ето ме, тате, пълноправен агент на ФБР със задача в Рая.

Лекият прилив на гордост и възхищение бе възпрян от факта, че вече не може да вдигне телефона и да сподели с него подобни моменти.

Усмивката ѝ повехна както тлеенето на запад: Липсваш ми, тате. Но се справям.

ГЛАВА ВТОРА

*Хонг Конг, Китай,
12 ноември — ден първи,
9:05 вечерта, местно време/1305 Зулу*

Катерин Бронски стоеше на украсения с орнаменти подиум от палисандрово дърво. Тя преброи наум до пет, произвеждайки драматична пауза. Аудиторията от хиляда и шестстотин души бе затаила дъх, буквално вкопчена в последните й думи. Живите образи, които бе нарисувала на добре известното международно похищение, завършило в Ню Йорк, танцуваха в съзнанието на слушателите й.

— Задържахме последното нападение осемнадесет часа с екипите за борба с тероризма — продължи тя, като изговаряше думите с умишлено старание. Така многобройните преводачи, които работеха зад завесите на сцената, щяха да имат време да си свършат работата. — Осемнадесет часа непрекъснати искания и заплахи, на които противодействахме с единственото оръжие, с което наистина разполагаме — изтънченото изкуство на преговорите. Но през тези осемнадесет часа... — Кет отново направи пауза, наслаждавайки се на гледката на големите полилеи в залата, като запаметяваше всеки един от тях. Усети лекия дъх на цигарен дим. Всички знаеха изводите, но до един бяха пленени от разказа й. — ... изведнъж предната врата на боинга се отвори, но вместо изстрели и трупове се появиха трима уморени, сломени похитители с вдигнати ръце, които оставиха двеста осемдесет и седем пътници живи и здрави, свободни да се приберат по домовете при семействата си. Разбирате, че това е смисълът. Ние сме хора. Дори и най-лошите сред нас. За съжаление не всяка ситуация със заложници завършва така. Но реакциите дори на най-истеричните и вманиачени хора могат да бъдат манипулирани до известна степен към по-добро, ако откажем да побегнем панически. Благодаря ви много!

Кет Бронски направи малка крачка назад и кимна към аудиторията. Не знаеше какво да очаква. Конференцията бе плодотворна, но тя бе последна и по-голямата част от слушателите бе

уморена и готова да си тръгне. Все пак те наставаха и сърдечно заръкопляскаха. Някои от азиатските делегати дори се поклониха.

Мили боже! Овации на крака!

Ръкоплясканията бяха шумни и продължаваха. Кет бе смаяна. Усилието ѝ да контролира широката си усмивка се изплъзваше все повече и повече.

Ръкоплясканията започнаха да затихват. Домакинът на конференцията се появи до нея и обяви десет минути за въпроси. Някой вдигна ръка. Човекът бе твърде далеч, за да се види лицето му. Някой с портативен микрофон отиде до него.

Кет отговори изчерпателно на въпроси за похищението на Еърбридж 737, което я бе направило известна в Бюрото. След това отговори на няколко въпроса относно тактиката. Замаяна от успеха и заета с опити да го прикрие, тя почти пропусна името и длъжността на последния питащ.

— Робърт Маккейб, „Вашингтон Поуст“. Агент Бронски, всички знаем за катастрофата на MD-11 в кубински води от преди два месеца. До момента няма ясно посочена причина, а Куба твърди, че не е отговорна. Каква е вероятността самолетът да не е бил свален от кубинците, а да е станал жертва на тероризъм? И ако е така, какво оръжие е било използвано?

Робърт Маккейб ли, помисли тя, като се опита да не изглежда стресната. Джейк бе прав! Какво прави един от водещите разследващи журналисти на „Вашингтон Поуст“ в Хонг Конг?

Кет прочисти гърлото си.

— За личното ми мнение ли питате, господин Маккейб, или за официалното становище на Бюрото?

— Ще приема каквото дадете — духовито отвърна той, предизвиквайки вълна от смях в залата. — Моля ви, дайте оценката си по случая!

— Не мога да говоря от името на ФБР за разследване, което се води — отвърна специален агент Бронски с насилена усмивка. Искаше ѝ се журналистът да седне и да престане да изпуска духа на доброжелателство, който сега заплашваше да се изпари от залата. — Както знаете, ФБР е дълбоко намесено в разследването, което означава, че за мен е недопустимо да го разисквам. Други въпроси? — попита Кет и изразително погледна настрани от Маккейб.

— Да — каза той в микрофона.

Агент Бронски върна поглед към него.

— Това е една от най-големите конференции — продължи Маккейб — по въпросите за терористичните похищения в историята и вие, агент Бронски, сте тук, защото като преговарящ с терористи, които държат заложници, сте сред експертите на ФБР в област, която накара Бюрото да се хвърли в световна борба срещу въздушните терористични актове.

— А въпросът ви, господин Маккейб, е? — прекъсна го Кет.

— Приближавам го. Като капак на всичко великолепната ви реч показва, че вероятно в тази зала няма делегат, който да знае повече по въпроса от вас. И все пак, въпреки че няма замесени заложници, искате да повярваме, че не знаете никакви подробности за разследването на кубинската катастрофа като евентуален терористичен акт?

В залата се надигна тихо мърморене, след като преводът бе завършен.

— О, знам всички подробности, господин Маккейб, но също така много добре знам, че времето ни изтече.

Някъде над главите им прелетя самолет и Кет се хвана да се концентрира върху тънките вибрации, които преминаха през залата.

— Питам се — продължи Маккейб, — защо никой не говори открито за възможността да е извършен терористичен акт? ФБР със сигурност не е толкова глупаво, за да не стигне до това заключение след катастрофата на самолета TWA при Лонг Айланд през 1996.

— И сбъркахме напълно, нали! — остро отвърна Кет и съжали. Отговори твърде бързо, за да успее да сдържи раздражението си и то да не проличи в гласа ѝ. — Вижте, това не е форумът за подобни въпроси, господине. Освен това времето ни изтече. Още веднъж ви благодаря — каза Кет на аудиторията и слезе от подиума. Очите ѝ преминаха из залата. Магията от речта ѝ беше развалена.

Проклет да е, помисли си тя, докато домакинът излизаше на подиума да ѝ благодари още веднъж, преди да закрие конференцията.

Кет Бронски бе заобиколена до самия подиум от делегати, които желаеха да говорят с нея, подаваха визитки и я поздравяваха за добрата реч.

Значи щетите не са пълни, каза си тя, но стаеното желание да намери Робърт Маккейб и да му откъсне главата я караше да отговаря кратко и непрестанно да пристъпва към изхода. Прехвърлила чанта през рамо и притиснала плътно към гърдите си кожената папка, младата жена спря за секунда от другата страна на вратата. Тя погледна първо наляво, после надясно, преди да спре поглед на фигурата, застанала точно пред нея.

Робърт Маккейб чакаше пред вратата на залата, облегат на големия бетонен стълб. Големите му лешникови очи я гледаха. Двете му ръце бяха пхнати в джобовете на сакото. Куфарче, в което вероятно имаше компютър, стоеше в краката му.

Кет направи няколко крачки към него, стиснала челюсти. Тя пренебрегна смесицата от наситени аромати на кафе и потисна желанието си за чаша от напитката.

— Е, господин Маккейб, на какво дължа честта за това нападение в стил саботиране на говорещия?

Той се усмихна нервно. Обезоръжаваща бляскава усмивка, подобаваща на Кенеди. Гъстата, леко разрошена тъмна коса подчертаваше загорялото му лице. Висок към пет фута и десет, в края на тридесетте си години, вероятно завършил един от най-престижните колежи в Съединените щати, реши Кет. Прекалено млад, за да е спечелил Пулицър. На живо изглеждаше доста по-добре, отколкото на снимките във вестника, които си спомняше.

Робърт Маккейб се отблъсна от стълба и извади ръце от джобовете си, вдигайки ги в жест на капитулация.

— Агент Бронски, не се опитвах да ви саботирам.

Тя го прикова с каменен поглед.

— Трудно е да ви повярвам!

Маккейб я погледна със същия твърд поглед.

— Вижте... — започна той.

— Не, вие вижте, господин Маккейб! Искам да знам точно защо...

Робърт вдигна показалец към устните си и я прекъсна. Той наклони глава към групичката делегати, които стояха наблизо и разговаряха сред облак цигарен дим. Жестът моментално я раздразни. Тя сниши гласа си почти до шепот. Ядоса се на себе си, че е пренебрегнала приятното ухание на афтършейв с дъх на гора.

— Искам да знам какво целяхте да постигнете вътре, като ме дразнехте с тази катастрофа на MD-11 и тероризма?

— Трябва да поговорим — простичко каза той.

Кет се изпъна. Вдигна вежди.

— Имах впечатлението, че правим точно това. За какво?

Очите му се обърнаха към друга група делегати, които разговаряха на известно разстояние от тях. Гласовете им се чуваха над глъчката на далечното натоварено улично движение. Журналистът продължи да ги гледа, докато отговаряше:

— За катастрофата и причината за въпросите ми вътре.

Младата жена забеляза, че журналистът вече не се усмихва. Тя поклати глава с възмущение.

— Съжалявам, че ще ви разочаровам, но няма да ме подлъжете към изявление.

Робърт Маккейб вдигна ръка.

— Не! Опитвам се да ви кажа нещо, не да взема интервю. Помня ви от похищението в Колорадо. Следвах ви.

Кет се опита да не изглежда стресната.

— Следвали сте ме?

Очите му пробягаха към нея.

— Не, исках да кажа, че следвах кариерата ви. „Вашингтон Поуст“ ме изпрати да отразя конференцията. Затова съм тук.

Кет се опитваше да прочете изражението на лицето му. За няколко мига тя остана безмълвна. Робърт Маккейб поклати глава.

— Вижте, много съжалявам, страхувам се, че не се изразих ясно. Досадих ви, защото исках да съм сигурен, че вие сте човекът, с който трябва да говоря. — Той се огледа бързо. — И вие сте този човек. Бихме ли могли да отидем някъде, където да останем насаме?

— Защо? — попита Кет.

Един от делегатите търпеливо чакаше на прилично разстояние да говори с нея. Тя му се усмихна и махна с ръка. После се обърна пак към Робърт.

— Защото... — Той спря и въздъхна. Поклати отново глава и за момент сведе поглед към земята. Навлажни устни. Бореше се с решението си. Отново се огледа. Към списъка на чакащите се бе включил още един мъж. Робърт кимна и се приведе към Кет. — Добре. Вижте. Нещо става. Показах се получател на доста опасна

информация... може би трябва да кажа твърдение. То е от много, много надежден източник. Първо не знаех какво да правя с него, но сега...

— Твърдение за какво?

— За катастрофата на MD-11 и за това какво би могло да я причини.

— Вече ви казах, господин Маккейб, не съм включена в това разследване.

Той отново вдигна ръка.

— Изслушайте ме. Моля ви! Тази сутрин се случи нещо, за което не искам да говоря тук. Нещо, което ме кара да смятам, че информацията, която имам, е абсолютно вярна.

Маккейб се усмихваше нервно, докато чакаше отговора ѝ. Той прокара ръка през косата си.

Кет въздъхна и поклати глава.

— Защо дойдохте при мен? Не съм на работа в Хонг Конг. Е, на работа съм, но като делегат.

— Вие сте федерален агент, Бронски. Дори когато си взимате душ или спите, вие сте федерален агент. Помня, че вие самата казахте това в едно интервю след похищението в Колорадо. Избрах вас, защото вие знаете много за международния тероризъм и ви моля да ме изслушате. Смених резервацията си и летя за Лос Анджелис след няколко часа, към полунощ. Честно казано, плаша се до смърт, като си помисля, че съм единствения човек, който знае това, което мисли, че знае.

Кет виждаше умората в очите му.

— Значи — започна тя, — това е информация, която сте получили в Хонг Конг.

— Не, във Вашингтон. Но не искам да я обсъждам тук.

— Казахте, че заминавате към полунощ. С Меридиан ли летите?
— попита Кет. Гласът ѝ бе равнодушен, мислите — предпазливи.

— Да — отвърна той.

— Тогава сме на един и същи самолет.

През лицето на Робърт премина израз на изненада.

— Така ли? Вижте, отседнал съм в един хотел надолу по улицата. Трябва да се прибера, да си събера багажа и да напусна хотела. Ще поръчам такси и ще дойда да ви взема, да речем след четиридесет и

пет минути. Ако позволите вестника ми да ви почерпи една вечеря, ще ви разкажа всичко.

Кет поклати отрицателно глава. Вече четирима души я чакаха.

— Моля ви! — с нисък глас добави Робърт.

— Имам по-добра идея, господин Маккейб, нека да поговорим в самолета.

— Не, моля ви! Не ми се иска да прозвучи тайнствено, но това, което имам да ви кажа, е твърде деликатно, за да бъде разисквано в претъпкан самолет. — Той протегна ръка и внимателно докосна рамото ѝ. — Вижте, не се шегувам. Може да се окаже много сериозно, а не знам към кого другиго да се обърна.

Кет го изучаваше внимателно в продължение на няколко секунди, чудейки се що за заговор би предизвикал подобно настояване.

Никакъв, реши тя. После въздъхна и кимна.

— Добре, господин Маккейб. След четиридесет и пет минути. Колкото и да не ми се иска да го призная, събудихте любопитството ми.

— Чудесно! — каза той и се обърна да си върви.

Кет го гледаше как си тръгва. След това изведнъж си спомни, че я чакат хора, които искаха да говорят с нея.

ГЛАВА ТРЕТА

Хонг Конг, Китай,

12 ноември — ден първи,

9:40 вечерта, местно време/1340 Зулу

Робърт Маккейб сгъна международното издание на Ю Ес Ей Тудей и го пхна в страничния джоб на куфарчето на компютъра си. Погледна часовника си. Мислите му бяха далече, когато вратата на асансьора се отвори на тридесет и втория етаж. Четиридесет и пет минути бяха смело обещание, заключи той. Трябваше да побърза, за да вземе Катерин Бронски навреме.

Той излетя от асансьора и почти се сблъска с някакъв едър мъж на вратата.

— Извинете — промърмори Робърт и тръгна по дългия коридор.

Твърде късно разбра, че вратата на асансьора зад него не се затвори. Бе изминал тридесет фута по коридора, когато внезапен импулс го накара да се обърне и погледне назад.

Едрият мъж все още беше там. Той бе обърнал глава в посоката на Робърт и го гледаше. Едната му ръка задържаше вратата на асансьора. В нея димеше запалена цигара. В другата държеше найлонова торбичка с емблемата на Мерцедес-Бенц.

Мъжът задържа очи върху журналиста за не повече от секунда, после, без да каже дума, се обърна и потъна в асансьора. Вратата безшумно се затвори зад него.

Странно, помисли си Робърт.

Маккейб съвсем не беше известен, но лицето му бе станало популярно, когато спечели Пулицър.

Журналистът заобиколи количката на камериерката, оставена в средата на коридора, и кимна за поздрав на момичето. Той извади ключа за стаята от джоба си. Защо ли вратата подаде навътре, преди да бе натиснал дръжката, зачуди се той.

Какво по...?

Няколко секунди Робърт стоеше объркан на вратата. Беше я проверил на излизане. Винаги внимаваше с такива неща.

Разбира се! Камериерката! Тя сигурно току-що я беше отключила.

Робърт се огледа, но камериерката и количката ѝ мистериозно бяха изчезнали. С нарастващо чувство на тревога той се обърна и бутна вратата. Маккейб бавно влезе в стаята, перна ключа на осветлението и се закова на място.

Всичко беше разхвърляно. Чекмеджетата бяха извадени и обърнати. Съдържанието на чантата му бе разпиляно навсякъде. Сивият му костюм бе разпран. Из цялото легло имаше пръснати дискети. Няколко от тях бяха изкривени и счупени.

Боже господи!

Положението в банята не бе по-добро. Въздухът в помещението бе напоен от одеколона му. Останките от зеленото шишенце лежах пръснати по пода.

Робърт остави куфарчето с компютъра си на ръба на леглото и отиде да провери гардероба. След това затвори вратата и пусна веригата. Сърцето му биеше учестено. Страховете му пълзяха с ледени пръсти по гърба.

Едва бе затворил вратата и телефонът иззвъня. Робърт подскочи стреснато. Отиде до апарата и вдигна слушалката, но от другата страна на линията не дойде и звук. В следващия момент Маккейб чу затварянето на слушалката. Той също затвори. Миг по-късно телефонът иззвъня отново.

Робърт вдигна. От другия край на линията няколко мига някой слушаше, без да отрони дума. После повторно прекъсна връзката.

Хладината, която бе обзела Маккейб, когато влезе в хотелската си стая, сега го обхвана отново. Но този път бе буквално като ледена вихрушка, предшестваща буря от мрачни предчувствия. Който и да беше тършувал из стаята му, бе знаел, че той ще се върне.

Нямаше време да звъни на охраната. Робърт дръпна пътническата чанта на леглото и започна да трупа нещата си вътре колкото се може по-бързо. Ами ако някой почукаше? Нямаше друг изход от стаята! Той беше на тридесет и втория етаж.

Телефонът отново започна да звъни. Всяко иззвъняване на апарата бе като зловещ дух, прокрадващ се зад гърба на мъжа.

Сивият костюм бе напълно съсипан и той реши да го остави. Робърт хвърли самобръсначката си в купа дрехи, наблъскани в чантата и се забори да затвори платнения капак. Задърпа циповете. Коленичи върху чантата в опит да сбие натъпкания вътре багаж. Най-сетне успя. Изведнъж в стаята стана твърде горещо. Робърт не можеше да определи дали се поти от усилията, страховете си, или от атмосферните условия.

Хвърли се към вратата и притисна око в шпионката, за да огледа изкривения от лещата коридор от другата страна. Телефонът продължаваше да звъни.

Коридорът беше празен.

Робърт отвори рязко вратата и излезе от стаята, понесъл в една ръка чантата си и куфарчето с компютъра в другата. Чувстваше се като уплашено дете, побягнало от къща, населена с духове. Между него и асансьорите лежаха сто фута и той се хвърли да бяга. Пътническата чанта болезнено се удряше в краката му. Телефонът в стая 3205 продължаваше да звъни.

Робърт Маккейб стигна до асансьорите и зверски натисна бутона. Секундите се точеха. Най-сетне вратите на асансьора се отвориха. Отвътре лъхна застоялата миризма на цигари. Очите на Робърт бързо пробягаха през обзавеждането на асансьора: малка масичка, два стола, саксия със зелено стайно растение и найлонова торбичка. Беше подпряна на стената, навярно забравена.

Торбичка с емблемата на Мерцедес-Бенц.

Луда паника обзе Робърт, когато си спомни торбичката в ръцете на едрия мъж, който бе срещнал преди десет минути пред асансьора. Или мъжът се бе върнал, или въобще не си беше тръгвал. Сигурно е същият, който е обърнал стаята ми с главата надолу, заключи Робърт. Той си спомни краткия момент, в който очите им се бяха срещнали и колебанието на мъжа при асансьора изведнъж доби смисъл.

Асансьорът беше изчезнал, но на дузина ярда назад имаше аварийно стълбище и Робърт се хвърли в тази посока. Той отвори вратата и стремглаво се спусна по стълбите. Обзе го облекчение, когато чу как тежката противопожарна врата се затваря с трясък зад него.

Робърт спря без дъх на двадесет и деветия етаж. Дали е безопасно да взема асансьора, запита се той. Въздухът в стълбището бе

застоял, наситен с неприятен дъх на чесън, смесен с миризмата на праха на рядко използвано помещение.

По-добре да рискувам с асансьора, отколкото да слизам пеша двадесет и девет етажа с багаж.

Той се протегна към топката на дръжката на вратата, но тя не помръдна. Робърт безуспешно опита няколко пъти да я завърти. Тя не подаде.

Някъде отгоре дойде шум. Противопожарната врата се отвори, последвана от стъпките на крака, обути в тежки обувки.

Още веднъж чувството на неясна паника се сви в стомаха на журналиста. Този път по-трайно и упорито. Той слепешката се забори с топката на вратата. Лицето му бе плътно притиснато към арматурното стъкло на прозорчето, вградено във вратата. Робърт напразно го блъскаше и се бореше с него. То не помръдваше, а коридорът от другата страна бе празен.

Стъпките над Маккейб започнаха да слизат надолу с бавна, зловеща увереност.

Който и да беше, знаеше, че жертвата му няма изход.

Робърт се спусна възможно най-тихо до двадесет и осмия етаж, но и там вратата бе заключена. Докато се обръщаше, малка табелка привлече вниманието му. На нея пишеше, че единственият изход е на приземния етаж.

Той притисна гръб към вратата и се опита да мисли.

Успокой се! Откъде знам, че този, който идва, е заплаха?

Разхвърляната му стая и звънящият телефон даваха отговора.

Маккейб отново вдигна чантите и хукна презглава надолу по стълбите. Изведнъж стъпките отгоре се разбързаха.

Сърцето на Робърт биеше лудо. Мислите му бяха съсредоточени единствено върху бягството. Той вземаше по няколко стъпала наведнъж, опитвайки се да ускори слизането. С мъка взе завоя на двадесет и втория етаж и премери с поглед скока към следващите няколко стъпала. В този момент противопожарната врата се отвори и го събори. Чантата с багажа изхвърча от ръката му и се удари в стената със силен удар, който отекна в бетонното стълбище.

— О! Извинете! — през мъглата от паника достигна до него женски глас.

Две момичета, вероятно на по петнадесет години, стояха на вратата. Те я държаха отворена и се чудеха какво да правят с мъжа, когото бяха съборили на земята.

Робърт се съвзе бързо, грабна чантата си и прелетя покрай изненаданите момичета, устремен към сигурността на коридора. Той ги чу как затвориха вратата.

— Добре ли сте, господине? — попита едната от тях, докато той бързаше да стигне асансьора и да натисне бутона за повикване.

— Да, добре съм — извика Маккейб през рамо. — Но не пускайте никой да влиза през вратата.

— Аз... не разбира — каза едното от момичетата.

Камбанката на асансьора звънна. Вратата щеше да се отвори след секунда и който и да го преследваше по стълбището, в този момент трябваше да се приближава към вратата, която сега бе заключена.

Робърт отново се обърна към момичетата:

— Не пускайте никого! Не отваряйте вратата! Никой не трябва да влиза! — Празните им погледи и стреснатите изражения ясно му показаха, че си губи времето.

Вратата на асансьора се отваряше. Кабината бе празна. Маккейб се втурна вътре и няколко пъти натисна бутона за фойето и този за затваряне на вратите.

Непогрешимият звук от отварянето на противопожарната врата стигна до ушите му. Мъжки глас заглуши стреснатите отговори на момичетата.

Вратата на асансьора започна да се затваря. Тежките стъпки се затичаха към нея. Тя се движеше бавно. Робърт се сви зад полузатворената врата, за да остане незабелязан тъкмо когато стъпките достигнаха вратата и мъжка ръка се пъкна в оставащата пролука. Тя сграбчи вратата, борейки се да я отвори. Неумолимо вратата продължи да се затваря и ръката се отдръпна.

Асансьорът започна да се спуска. Тихият му шум бе заглушен от пулсирането в главата на Робърт Маккейб. Той бързо постави компютърът върху пътническата си чанта и издърпа дръжката ѝ. Ако съумееше да изтрие изражението на паника от лицето си и да влезе във фойето като нормален гост на хотела, може би щеше да успее да се смеси с тълпата и да вземе такси.

Фойето! Щеше да се обади долу и да накара някой да го чака!

Той натисна копчето на мецанина точно навреме, за да спре асансьора един етаж над фоайето. Робърт излетя от асансьора в мига, в който вратата се отвори. Балконът на мецанина предлагаше изглед към фоайето и Маккейб забърза към него. Очите му преминаха през тълпата. Двама мъже в тъмни костюми се спуснаха към ескалатора, като взимаха движещите се стъпала по две наведнъж. И двамата държаха радиостанции в ръце.

Адреналинът го обля отново и го тласна към най-близкия коридор. Робърт влетя през летяща врата в голямо сервизно помещение, разположено зад конферентната и балната зали. Разговорите на служителите стигаха до него, но никой не му обърна внимание. Той претича през сервизната зала и слезе два етажа по-надолу. Друга летяща врата го отведе в изпълнената с пара хотелска пералня. Маккейб премина край стреснати служители и стигна малко стълбище в другия край на помещението. Чу няколко ядосани провиквания, но никой не се опита да го спре.

Бутна вратата и се озова в тъмната, влажна, тясна уличка зад хотела. Затръшна тежката противопожарна врата. Екотът от затварянето ѝ беше като избавление.

Уличката водеше към по-голямата близка улица. Маккейб се втурна към прииждащата тълпа и се смеси с нея, преди да разбере, че тя го носи обратно към централния вход на хотела.

Многочислена група гости излезе от вътрешността му и се вля в градската тълпа, за да стигне до чакащите автобуси. Всеки от туристите бе зает в безгрижен разговор с приятели и всеки от тях носеше познатата торбичка.

Робърт се вгледа в една от тях и шокиран я разпозна. Бяха стотици. Всяка от тях с емблемата на Мерцедес-Бенц.

Робърт Маккейб спря, клатейки глава с неверие. Торбичката, която бе видял на тридесет и втория етаж, можеше да означава всеки. Бяха навсякъде из хотела. Беше се паникьосал за нищо.

Ами преследвачът в стълбището? Не беше ли излязъл през заключена врата...

Мили боже! Разбира се, помисли си Робърт, трепвайки. Той има ключ, защото е от охраната на хотела. Сигурно съм задействал алармата, като съм отворил вратата. Почувства се като идиот. Маккейб си пое дълбоко дъх и спокойно тръгна към централния вход на хотела

си. Краката му трепереха. Никой не го беше преследвал. Бе допуснал въображението да му изиграе лоша шега, построена върху нещо, което сигурно бе обикновена кражба с взлом и която нямаше нищо общо с тероризма, кубинската катастрофа или евентуално дочуване на разговор с федерален агент.

Със сигурност бих станал лош шпионин, помисли си журналистът. Да подскачам всеки път, когато телефонът иззвъни! Срамота!

Ароматите на Хонг Конг започнаха да събуждат други мисли в него. Пикантните миризми на различни морски храни и уханието на току-що приготвени ястия се смесваха с апетитния мирис от грила на близкия ресторант. Улицата блестеше от скоро преминалия дъжд. Светлините се отразяваха по повърхността на улиците в приказен калейдоскоп от цветовете.

Маккейб погледна към входа на хотела. После погледна часовника си. Трябваше да побърза, за да съобщи за кражбата и да напусне хотела. Едва имаше време да хване такси.

Алеята пред хотела, където чакаха такситата, бе невероятно претъпкана. Робърт трябваше с мъка да си проправи път през група пристигащи делегати. Двама от тях го избутаха настрана. Единият го бе притиснал отляво, другия — отдясно. Дватама го отдалечаваха от главния вход, докато журналистът се бореше да задържи чантата и куфарчето с компютъра си.

Беше безполезно. Тяхната грубост бе нелепа. Изведнъж Робърт спря, за да пропусне двамата мъже напред. Но те също спряха. В същия момент Маккейб усети как нещо твърдо, сякаш желязно го смуща от дясната страна на ребрата.

— Това е пистолет — тихо каза мъжът отдясно.

— Какво... какво искате? — успя да попита Робърт.

— Върви! Гледай напред!

Журналистът се опита да се извърти, но нечии здрави ръце го сграбчиха и изтръгнаха дръжките на багажа от ръцете му. Гласът отново тихо каза в ухото му:

— Със заглушител е, господин Маккейб.

Американски акцент, заключи Робърт. Това го уплаши още повече.

— Много прецизно е насочен към гръбнака ви. Още един опит да мръднете и ще чуете леко изпукване от деветмилиметров куршум, който ще премине през гръбнака ви и ще го прекъсне безвъзвратно, а ние просто ще изчезнем. Можете да ни сътрудничите и да запазите краката си.

— Добре, добре. Вървя. Кой сте вие?

Пистолетът го бодна по-силно в ребрата. Робърт трепна от болката.

— Млъкнете! — каза гласът.

— Вижте, не...

— Казах да млъкнете!

Бе по-скоро силно ръмжене, отколкото вик, но ефектът бе същият.

Робърт впери поглед напред. Тъмен седан чакаше до тротоара. Маккейб видя едрия мъж от тридесет и втория етаж да се появява от дясната страна на колата, за да отвори задната врата. Лицето му бе напълно безизразно.

— Къде са чантите? — попита той.

— Взехме ги — отвърна мъжът с пистолета. Онзи отляво на Робърт освободи ръката му, докато другият го бутна към задната седалка.

Маккейб усети как времето спира. Които и да бяха, ако влезеше в колата, щеше да бъде мъртъв. За това бе сигурен. Имаше няколко секунди, за да действа, а нямаше представа какво да прави. Пистолетът се отдръпна леко от дясната страна на ребрата му. Мъжът отляво тръгна, за да заобиколи колата. Плещестият седна на седалката до шофьора. Между журналиста и малкия му шанс да избяга остана само онзи с пистолета.

Робърт се обърна надясно и погледна към мъжа. Внезапното движение го накара отново да вдигне дулото.

— Взели сте компютъра ми? — попита Маккейб.

Мъжът се усмихна злостно, без да го е грижа, че лицето му се вижда. Бе очевидно, че не очаква репортерът да живее достатъчно дълго, за да го разпознае — зловещо потвърждение на смъртната присъда на Робърт.

— Много мило от ваша страна, че попитахте, господин Маккейб. Всъщност именно това търсехме. Жалко, че не го бяхте оставили в

стаята си. — Той вдигна лявата си ръка, в която държеше компютъра, докато дясната насочи пистолета към паважа. Дулото се виждаше ясно.

Нямаше заглушител.

Робърт Маккейб вложи всеки грам от желанието си да живее в неочаквания ритник, който нанесе с десния си крак. Целта му беше идеална. Върхът на обувката му се заби право в слабините на мъжа с пистолета, като буквално го вдигна във въздуха. Пронизителен вик от болка, последван от хаотични изстрели, огласи улицата. Пистолетът падна от ръката на ранения мъж. Многолюдната тълпа се люшна и се обърна да види какво става.

Робърт се хвърли напред, за да хване компютъра, който стрелецът бе изпуснал. Улови куфарчето във въздуха и падна на паважа. Превъртя се веднъж, скочи на крака и побягна с все сила. Прелетя покрай входа на хотела и претича през оживената улица, без да обръща внимание на суматохата зад себе си. Писък на спирачки и вой на клаксони съпроводиха обезумелия му бяг. Побягна първо наляво, после надясно. Нещо прилично на тясна уличка, скрита от тълпата на около стотина ярда встрани, привлече вниманието му. Едва успя да завие покрай огромен нестабилен куп картонени кутии. Притиснал куфарчето с компютъра към гърдите си, Робърт се озова по средата на многолюден базар.

Зад гърба си чуваше стъпки на тичащи хора и викове. Предимството на изненадата бе на негова страна, макар и само за секунди. Ужасната сигурност, че параноята му е била оправдана, допълнително ускоряваше и бездруго лудото биене на сърцето му. Някой искаше да го убие заради това, което мислеха, че знае.

Джунгла от ръчни колички и сергии, претъпкани със стоки, се изпречваха като пъстри натруфени препятствия пред всяко от магазинчетата на улицата. Какофония от азиатски рап до Бийтълс изпълваше въздуха. Тълпата блъскаше Робърт напред-назад. Куфарчето на компютъра му го удряше отстрани. Той бързаше под цветни навеси, вдишваше безчет аромати на храна и благовония, оглеждаше всевъзможни входове и се опитваше да отгатне кой би могъл да има заден изход.

Към края на втория отсек, репортерът блъсна твърде силно един ядосан търговец. Мъжът го хвана за ръкава и му се разкрещя гневно. Робърт се изтръгна, извинявайки се на английски. Погледна назад в

тълпата и се опита да открие преследвачите си. Знаеше, че ще го преследват и ще го чакат от другата страна.

Трябваше да изчезне. Бързо.

От дясната му страна имаше малък магазин, пълен с екзотични платове. Премина през входа и се втурна към задната част на помещението. Рязко разтвори завесата от мъниста, която препречваше пътя му, като стресна мъж и жена, седнали да вечерят.

Мъжът се изправи, хванал пръчиците си за хранене като оръжие. Очите му бяха широко отворени от изненада.

— Бързо! — задъхано каза Робърт. — Съжалявам, че ви притеснявам, но трябва да намеря заден изход.

— Какво?

— Заден изход. Имате ли заден изход?

— Защо? — попита възрастният мъж подозрително. Все още държеше пръчиците си за хранене в готовност.

— Защото ме преследват. Не е полицията, нито войската. Искат да ме убият.

— Тя идва сега?

— Какво?

— Преследва те?

— Да! — отвърна Робърт объркано.

Лицето на възрастния мъж светна. Той кимна.

— Разбирам. Ела.

Китаецът разтвори друга завеса от мъниста, зад която имаше малка врата. Той я отвори и пусна Робърт да мине пред него. След това го хвана за ръката и настойчиво прошепна в ухото му:

— Две преки надолу, влез в пазарна улица. Купи билет за кино, влез вътре, след това се измъкни отзад. Задният изход е близо до екрана. Ще излезеш на улица две преки по-надолу. Голяма тайна. Никога не гасне.

Робърт спря и погледна мъжа въпросително.

— Това... често ли се случва?

Той поклати глава.

— Не, не, не. Но когато жена ми преследва, така бягам. — Китаецът се ухили, показвайки несъвършените си зъби. — Тя обича гони по улицата. Вика и прави сцени. Семейна традиция. Всички наши приятели се смеят.

— Шегуваш се?

— Не, не, не. Просто игра, но когато тази жена ядоса, тя страшна.

— Жени — каза Робърт с усмивка.

Възрастният мъж кимна със същата широка усмивка.

— Жени — съгласи се той.

Киносалонът бе относително нов и Робърт се смеси с тълпата. Мина през въртящата се преграда, после бързо излезе през изхода, който възрастният мъж бе описал. Дълъг подземен тунел водеше към стъпала и както бе обещал китаецът, към изход за улицата горе.

Робърт отвори вратата и излезе на открито. Паркирано до тротоара пред него, чакаше такси. Репортерът отвори задната врата на колата и се мушна вътре. Каза адреса на хотела на Катерин Бронски и се сви на задната седалка, така че да не се вижда.

— Само до хотела? — попита шофьорът, пресмятайки дали този странен натрапник си струва малката сметка.

— Не, след това отиваме на вечеря, после на летището. Голяма сметка, голям бакшиш. Без повече въпроси.

Шофьорът кимна и подгони колата надолу по улицата.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Хонг Конг, Китай

12 ноември — ден първи,

10:10 вечерта, местно време/1410 Зулу

Кет Бронски стоеше под козирката на входа на хотела, дишайки наситения с отработените газове на такситата въздух. Тя погледна часовника си с досада. Бе време да се откаже.

Това е. Вързаха ме.

До появяването на Робърт Маккейб тя не бе имала намерение нито да носи същите дрехи до пристигането си в Лос Анджелис, нито да напуска хотела си по-рано. Сега бе без стая, а багажът ѝ бе на тротоара до нея. Можеше да го внесе вътре и да вечеря в някой от ресторантите на хотела, а можеше и да вземе такси до летището. Това като че ли беше по-добра идея.

Когато Маккейб се появи в самолета, ще си получи мъмренето, обеща си тя.

Улови погледа на портиера, облечен в натруфена униформа, и му даде да разбере, че иска да наеме такси. Той подсвирна с отработен маниер на една от паркираните пред хотела коли. Когато автомобилът спря под козирката, той отвори задната врата, като в същото време махна на пиколото да качи багажа. Агент Бронски бе вече с единия крак в таксито, когато спирачките на друг автомобил изсвириха зад нея. Задната врата на новодошлата кола се отвори бързо и блудният журналист изскочи от нея.

— Аз... аз съжалявам... че закъснях. Случи се... едно нещо.

— Очевидно — каза Кет, излизайки от таксито си. Приблужи към него с ръце на хълбоците. Робърт бе задъхан, странно нещо за човек пътувал с такси. — Казахте четиридесет и пет минути — напомни му тя.

— Мога да обясня, но не тук. — Маккейб погледна зад себе си, после отново се обърна към нея. — Наистина трябва да се махнем оттук.

Пиколото прехвърли двете ѝ чанти в таксито на Робърт и Кет седна до репортера на задната седалка. Тя едва затвори вратата и шофьорът настъпи газта, втурвайки се отново в натовареното улично движение.

— Е, къде ще вечеряме?

— А... първо отиваме да погледаме пристанището — отвърна Маккейб.

Бронски поклати глава.

— Не ходя да гледам пристанища на първа среща с непознати журналисти. Дори в хубава вечер като тази.

Робърт се извърна напълно, за да види колите зад тях, пропускайки опита ѝ да се пошегува.

— Мисля, че всичко е наред — каза тихо. — Не виждам никого зад нас.

Кет потърси ръката му и я стисна, за да привлече вниманието му.

— Земята вика Робърт Маккейб! Какво става? Защо сте толкова изплашен?

Той навлажни устни и се огледа още веднъж, преди да се отпусне назад и да ѝ разкрие събитията от последния час. Разказът му завърши точно когато спряха при крайморската алея.

— Мили боже! — възкликна Кет. — Какво са искали?

— Не казаха, но единственото нещо, което ме заплашва... е информацията, за която споменах.

Агент Бронски кимна.

— Добре. Пристигнахме. Сега ми кажете всичко.

Робърт се приведе напред и потрепери.

— О, боже! Взеха ми куфара!

— Има ли нещо важно вътре?

Той поклати глава.

— Интересува ме само компютърът. — Маккейб пхна няколко банкноти в ръката на шофьора и го помоли да изгаси двигателя и да изчака. — Ако някой дойде, му кажете, че се наслаждавате на нощта.

— Добре.

Кет тръгна след Робърт Маккейб. Двамата оставиха алеята на крайморския парк и тръгнаха към една горичка. Трептящите светлини на града под тях образуваха жив светещ килим. Свежият вечерен бриз

донесе непогрешимите миризи на натоварен пристанищен метрополис.

— Насам. — Робърт махна към една полянка, осветена от градските светлини. — Искате ли да седнете на тревата? — попита той.

— С този костюм? — Кет се засмя и посочи към бетонна пейка, която огледа внимателно, преди да седне. — Това ще свърши работа. Мисля, че е чисто.

Маккейб седна и сложи ръка на облегалката. Обърна се към младата жена до себе си. Изражението на лицето му бе опънато и сериозно. Тътенът на току-що излетял боинг го накара да изчака машината да премине, преди да започне разговора. Светлините на самолета премигнаха над главите им, докато той набираше височина.

— Агент Бронски, мисля... — започна Робърт.

— Момент! — каза тя и вдигна пръст. — Наричай ме Кет. Агент Бронски ми напомня за баща ми. Той също работеше във ФБР — обясни младата жена. — Бе помощник заместник-директор, когато умря. Извинявай, че те прекъснах.

— Кет, това, което не искам да кажа пред никого друго, е следното: мисля, че съществува доказателство, че катастрофата на Сийеър MD-11 в кубински води е терористичен акт.

— Мислиш, че съществува доказателство? Интересен начин да се изразиш. Какво доказателство?

— Още не знам — отговори той.

Тя наведе глава на една страна и вдигна вежди.

— Не знаеш!?

— Ще ти обясня.

Кет кимна бавно:

— Определено трябва да ми обясниш. Като например какво те кара да мислиш, че случаят със Сийеър е бил терористичен акт, а не механична повреда или кубинска ракета?

— Животът ми бе застрашен през последния един час, Кет, по всяка вероятност, защото исках да говоря с теб и със сигурност заради това, което се случи във Вашингтон преди няколко дни. Мисля, че разузнавателните ни служби са уплашени до смърт от нещо, което не могат да контролират. И затова се опитват да го прикрият.

Кет Бронски вдигна ръка.

— Добре. Да започнем отначало. Каза, че някой ти е дал информация. Това ли е доказателството, за което говориш?

— И да, и не. Уолтър Карнеги беше мой стар приятел. Връщаме се двадесет години назад, когато постъпи към Разузнавателното управление на Министерството на отбраната като аналитик по тероризма. Тогава аз бях новак в професията. Уоли бе отслужил петнадесет години в Разузнавателното управление на Министерството на отбраната, а после и в ЦРУ, преди да се премести във Федералното управление на авиацията, за да им помогне да се справят по-добре с терористичните заплахи.

— И какво ти даде той?

— Нищо — каза Робърт. — Но ми каза нещо.

— Какво?

— Месец след като Сийеър се разби близо до Куба, той ми се обади. Беше следобед. Обаждаше се от уличен телефон. Бе уплашен до смърт. Каза ми, че се е натъкнал на нещо, свързано с катастрофата на Сийеър, което много го е разтревожило.

— Каза ли ти какво е то?

— Никакви подробности или факти, които да подкрепят думите му. Каза, че е разпитвал за Сийеър и това очевидно е разтревожило някого, защото животът му току-що е бил заплашен от няколко наемни убийци в станцията на метрото. Първо помислил, че са агенти на ЦРУ. Когато ми се обади, вече не беше сигурен. Каза ми, че нищо такова не му се е случвало преди.

— Но, Робърт, какво, за бога, е имал като информация? За какво е разпитвал? Как се е замесил? Каза, че е задавал въпроси...

— От името на Федералното управление на авиацията. Уоли каза, че когато отишъл в разузнаването ни, ги заварил страшно уплашени заради случилото се със Сийеър.

— Това го каза.

— Нека завърша. Каза ми, че са били уплашени и не са искали да сътрудничат, защото са мислели, че това е първата голяма проява на нова, добре школувана терористична групировка, за която ЦРУ и Разузнавателното управление към Министерството на отбраната не знаят нищо. Не знаят нищо и не искат да го признаят.

— Какво друго?

— Уоли каза, че авиоиндустрията притиска президента да каже на обществото направо, че Сийеър не е терористичен акт. Оказва ли се същия натиск и върху ФБР?

Предпазливостта накара Кет да избегне въпроса.

— Продължи за Карнеги.

— Уоли каза, че има неоспорими доказателства и че е доста уплашен. Не ми даде повече подробности. Искаше да се срещнем. Уговорихме място и време. Бе много настоятелен да каже какво е открил. Каза, че времето изтича.

— Тоест?

— Де да знаех. Попитах го дали може да ми изпрати копие, но той каза, че файлът е заключен. Повтори го два пъти.

— Заключен ли? — попита тя.

— Да.

— Уоли надежден ли е?

— Напълно, въпреки че понякога ми се струваше, че вижда призрака на конспирацията там, където го няма.

— Значи не ти е казал какво доказателство е имал и не ти е дал нищо конкретно. Каза ли ти какво иска тази нова терористична групировка? Няма смисъл да взривяваш самолет във въздуха, ако не целиш да постигнеш нещо. Дори похитителите имат цел.

— Не знам. Не дойде на срещата. Не можах да го намеря по телефона нито същия ден, нито на следващия. Не отговори и на съобщенията ми. Дори минах през тях, но не си беше вкъщи. На третия ден трябваше да замина за Хонг Конг, за конференцията.

— Опитал ли се да му се обадиш оттук? — попита Кет. Тя забеляза израза на болка, който се изписа на лицето му, когато кимна.

— Уолтър Карнеги е мъртъв.

Младата жена скръсти ръце и го погледна за миг.

— Как е умрял?

— Самоубил се е. Така ми каза секретарката му.

— Не й ли вярваш?

Робърт поклати глава.

— Папата би бил по-подходящ кандидат за самоубийство.

— Оставил ли ти е бележка или писмо? — попита Кет и след това добави: — Разбира се, няма как да знаеш. Още не си се върнал.

— Разбрах за смъртта му тази сутрин. Оттогава се опитвам да събера мислите си. Някой е искал Уоли да мълчи и затова е бил убит. Каза ми, че катастрофата е причинена от терористи и че групата е нова, силна и непозната. Три дни по-късно са го убили. За мен това е твърде голямо съвпадение.

Кет бе подпряла глава на ръката си. Припомняше си следобедния разговор с Джейк Роудс. Той бе използвал думата „уплашен“, за да опише настроението на администрацията. Но все пак Маккейб си оставаше опасен водещ репортер за голям вестник...

Тя рязко се обърна към него.

— Ще ми обещаеш ли най-тържествено, като мъж на честта, че всичко си остава тук? — попита агент Бронски, докато проследяваше с очи как друг джъмбо-джет се издига с гърлен вой в небето. Дори и неизявен пилот като нея не можа да устои на гледката.

Робърт Маккейб кимна.

— Разбира се. Знаеш ли нещо?

Кет поклати глава.

— Единствено фактът, че е бил прав, че администрацията иска причината да не е свързана с Куба или с терористи.

— Тогава поне това е вярно.

— Но нямаме нито добро предположение, нито информация за определена терористична групировка. Не знаем и какво е тъй нареченото доказателство. — Тя размаза един комар. Единственият, който видя.

— Но върху теб се оказва правителствен натиск да не го определяш като тероризъм?

— Не казах това, Робърт. Не официално. Всъщност не съм казала нищо — бавно отговори агент Бронски. — Истината е, че дори не водим този разговор. И ако се замислиш, аз дори не съм тук.

— Добре, добре. Но, Кет, всичко това не ни помага в решаването на тази загадка. Приятелят ми е мъртъв и дълбоко в сърцето си аз знам, че е бил убит, особено сега след като и аз самият бях нападнат. Ако онези момчета от хотела ме бяха набутали на задната седалка, сигурно сега и аз щях да съм мъртъв. — Той се извъртя, за да я вижда по-добре. — Не си ли съгласна? Мислиш ли, че съм параноик?

Тя поклати глава.

— Не — тихо отвърна Кет. — От това, което току-що ми каза, е много вероятно да са смятали да те убият. Поведението им го потвърждава. Професионалист, извършващ отвличане, щом показва лицето си на жертвата, значи не очаква да се изправи отново пред нея в качеството ѝ на свидетел.

Робърт Маккейб преглътна мъчително.

— О, боже! Щом знаят къде да ме намерят, знаят и с кой полет летя тази вечер. Могат да ме чакат на летището. — Репортерът се обърна към Бронски. — Ти също може да си в опасност.

Младата жена стана и започна да се разхожда напред-назад пред пейката.

— Това е налудничаво, Робърт! Разполагаш само с думи, нали?

Той кимна.

— Е, като изключим разсъжденията ти върху смъртта на Карнеги и опита за отвличане. Разполагаме само с общи съждения, основани на твърденията му. — Кет се обърна и погледна през клоните към пристанищните светлини. — Съжалявам, но това не е достатъчно, дори за да се започне разследване.

— Не разбирам.

Младата жена отново се обърна към него.

— Виж, не знаем със сигурност дали Уолтър Карнеги е имал нещо повече от догадки относно катастрофата на Сийеър. Ти сам каза, че е имал склонност да вижда конспирация навсякъде. Дори не си сигурен, че е бил убит.

— Тогава кои бяха онези, които обърнаха стаята ми надолу с главата и се опитаха да ме убият?

— Не знам. Имаш ли врагове?

— Вероятно много. Включително телефонната компания във Вирджиния. Но никой никога не ме е преследвал. Досега.

Кет отново започна да се разхожда напред-назад. Внезапен порив на вятъра разроши косата ѝ и тя вдигна ръка да я приглади.

— Ако съществува нова терористична групировка и ако са разбрали, че Карнеги е говорил с теб, и ако знаят, че той има доказателства или информация, която не искат да излиза на бял свят, тогава трябва да са достатъчно съобразителни, за да знаят, че двамата не сте се срещнали, което от своя страна означава, че не си получил никаква изобличаваща информация. А това значи, че не биха се

притеснявали за теб. — Младата жена се обърна и задържа погледа си върху Робърт за секунди, изпълнени с неловко мълчание. — Нямах никаква информация, нали!

— Нямам нищо! Нито писма, нито обаждания, нито дискети.

— Тогава защо те преследват чак до Хонг Конг?

— Може би знаят, че ми е изпратил нещо, а аз не знам какво, защото не съм го получил. Единият от похитителите каза, че са търсили компютъра ми. Може би са очаквали да го намерят на харддиска.

Кет кимна, дълбоко замислена, спряла поглед върху ярко осветения силует на града.

— Смятат, че си презаписал нещо от дискета, или че си свалил нещо с модем. — Бронски се обърна към журналиста. — Но ти си взе компютъра, нали? Върна си го, преди да бяха имали възможност да го прегледат?

— Да. На сигурно място е в... — Той махна към паркинга.

— Таксито. — Кет довърши изречението, докато Робърт ставаше от пейката. Двата хукнаха към мястото, на което бяха оставили автомобила.

Той беше още там. С изгасени фарове и двигател. Слабата светлина на уличната лампа падаше върху силуета на шофьора, прехвърлил ръка през сваления ляв прозорец на колата, отпуснал тежко глава върху гърдите си.

— О, боже! — възкликна Кет, докато се приближаваха към него и внимателно се оглеждаха дали няма някой наоколо. Агент Бронски докосна ръката на шофьора, очаквайки да види кръв.

Вместо това мъжът подскочи стреснато.

— Извинете! — каза Кет. — Мислех... че сте ранен.

— Съжалявам! Унесъл съм се.

Младата жена се загледа в града. Тя си пое дълбоко въздух, преди да се обърне отново към шофьора.

— Само още пет минути.

— Добре.

— Робърт, искаш ли да донесеш компютъра си?

Маккейб се пресегна към задната седалка на колата и взе куфарчето. После последва Бронски на около дузина ярда встрани от погледа на всеки минавач или шофьор. Журналистът се изненада,

когато видя, че младата жена разгъва антената на сателитен телефон. Тя извади визитка от чантата си и погледна репортера.

— Запознах се с шефа на охраната на летище Чек Лап Кок — обясни тя. — Нека да видим какво мога да направя относно притесненията ти за сигурността ни.

Изминаха няколко минути в прехвърляния на обаждания преди да я свържат с началника. Разговорът бе кратък, Кет благодари и затвори.

— Ще се срещнем с група от охраната на няколко мили от терминала. Ще ни съпроводят до самолета. Ако някой чака, няма да ни доближи. Господин Ли бе така любезен да каже, че ще се погрижи имиграционните и митническите формалности да се уредят на борда. Освен това ще засилят охраната на полета.

Робърт въздъхна облекчено.

— Чудесно. Благодаря ти.

— Ей, и аз съм на борда. Летиш за Вашингтон през Лос Анджелис, нали?

— Да — отвърна той.

Кет прехапа долната си устна. След това каза:

— Исках да прекарам един ден, излежавайки се на плажа в Нюпорт бийч, но сега ще трябва да се върна във Вашингтон с теб. Не съм сигурна, че имаме нещо, но ако нямаш нищо против, ще съобщя на шефа си.

— Не, разбира се — отвърна Робърт.

Двамата се умълчаха за момент, докато Кет наблюдаваше друг самолет да се изкачва високо в нощното небе. Далечен грохот от буря съпровождаше разговора им през последните няколко минути. Гръмотевици раздираха кадифения небосклон на изток и запад, фронтът на бурята от запад очевидно приближаваше към тях и трясъкът на гръмотевиците ставаше все по-силен. Вятърът също се усили, въпреки че температурата не се промени.

— Кет, стреляли са по мен в Босна, Сомалия и Риад, но защото съм бил нежелан репортер на тези места. Всеки журналист на мое място би привлякъл същото внимание. Но никога не съм бил набелязван лично и трябва да ти кажа, че не е много приятно.

Бронски кимна в съгласие.

— Мога да си представя.

— Какво мислиш? — попита Робърт.

— За това, кой те преследва и кой може да е убил Карнеги ли? Или какво мисля за това — дали терористи са свалили Сийеър MD-11?

— И двете.

Младата жена не отговори веднага. Тя хапеше устна, обмисляйки думите си.

— Ами някой очевидно е разтревожен за това, което Карнеги е разбрал. Тактиката им е ЦРУ или Разузнавателното управление към Министерството на отбраната да говорят най-малко. Това означава, че може да има наистина някаква тъмна, нечиста нова групировка, която иска да те елиминира. Ако е така, трябва да са страхотно секретни и добре организирани. Едва ли са от Средния Изток. Не вярвам и да се ръководят от религиозни подбуди. Не знам, Робърт. Карнеги може да е бил прав, що се отнася до съществуването на някоя нова, много обиграна групировка, която иска да постигне неизвестна за нас цел.

— Според мен това със сигурност ще ужаси властите.

— Да. Особено, като изключим официалното сконфузно потулване — каза Кет, клатейки глава бавно. — Не знам. — Далечна гръмотевица привлече вниманието ѝ.

— Може би — предположи Маккейб, — случаят е от типа „не можем да го контролираме, затова всички ще се преструваме, че не съществува“.

— Това — отвърна младата жена, — звучи като конспиративна теория, Робърт. По правило не вярвам на такива неща.

— Нито пък аз. Повечето групировки, независимо колко централизирани и силни са, не могат да вземат общо решение дори за това — къде да отидат на обяд.

— Но... — подкани го Кет.

— Но... мога да разбера защо авиоиндустрията не иска Сийеър да бъде терористичен акт. Ако Уоли е бил прав и има някаква ненормална групировка, която има достатъчно пари, школовка и кауза, тя няма да спре със Сийеър. Ще продължи да сваля самолети, докато не получи пълното ни внимание.

Младата жена поклати глава, приковала поглед в него.

— Боже мой, Робърт. Можеш ли да си представиш ефекта върху авиоиндустрията, ако хората можеха да чуят това, което току-що каза?

ГЛАВА ПЕТА

*Международно летище Чек Лап Кок, Хонг Конг,
13 ноември — ден втори,
12:15 вечерта, местно време/1615 Зулу*

Колата на охраната спря под опашката на самолета на Меридиан полет пет. Кет излезе от колата и вдигна поглед нагоре, упоена от миризмата на керосин и абсолютно неподготвена за извисилото се над нея чудовищно туловище на Боинг 747, готов да я пренесе с още триста други пътници през една четвърт от повърхността на планетата.

— Мили боже! — прошепна тя на Робърт Маккейб, който застана до нея с чанта в ръка.

— Може ли да цитирам поне това? — попита той и също изви врат нагоре.

— Това нещо е невероятно! — добави Кет, забравяйки за момент двамата офицери, които ги посрещнаха на уреченото място. — От години летя със 747, но никога не съм го виждала от земята.

— Винаги влизаме през врата на двадесет фута над нея. Пътниците не разбират колко големи всъщност са самолетите, нито пък колко са тежки. Когато тази вечер излетим, ще тежим над четвърт милион паунда.

Служителите от охраната ги качиха на голям камион на кетъринга, паркиран до дясната предна врата на самолета. Той се издигна на хидравличен кран на тридесет и четири фута над земята до основния салон на самолета, където ги очакваше старшата стюардеса Брита Франц. Американската двадесет и пет годишна поданичка бе висока, добре сложена блондинка, с подчертан немски акцент и излъчваше власт. Китайският митничар, който чакаше с нея, премина бързо през формалностите по паспортната проверка, поклони се и си тръгна.

— Сега, когато и двамата сте законно на борда — каза Брита, — нека ви съпроводя до първата класа, в горния салон.

Робърт погледна първо билета си, после стюардесата.

— Мисля, че сме във втора класа.

Тя се усмихна мило:

— Вече не. Ако нямате нищо против, преместихме ви в първа класа.

— Разбира се, че нямаме нищо против — отвърна Кет бързо, с широка усмивка.

Едва бяха седнали в луксозните седалки и Брита се появи отново. Но този път с ужасно сериозно изражение. Зад нея вървяха двама китайски полицаи.

— Съжалявам... че ви притеснявам, госпожице Бронски, но тези полицаи настояха да...

— Катерин Бронски? — попита един от полицаите с лек акцент.

Тя усети как Робърт застина на седалката до нея. Постара се да изучи очите на полицаите. И двамата бяха млади, с безупречни униформени и напълно лишени от усмивка лица.

— Аз съм специален агент Катерин Бронски от Американското федерално бюро за разследване. С какво мога да ви помогна?

— Трябва да дойдете с нас, моля.

— Не трябва да изпускам този полет. — Тя погледна към Брита.
— Колко време имаме?

Стюардесата се намръщи.

— По-малко от пет минути.

— Трябва да дойдете, моля — повтори единият от офицерите. —
Вземете и багажа си.

— Вижте, началникът на охраната на летището ни качи на борда — започна Кет, но по-близо стоящия от полицаите поклати отрицателно глава.

— Той е от друга служба — отговори китаецът и махна към стъпалата в края на салона. — Моля.

— Кой сте вие? От коя служба сте?

— Хонконгска полиция — отговори той.

Кет откопча предпазния колан на седалката и стана.

— Една секунда, моля. Изчакайте ме отзад.

Двамата се поклониха и се отдалечиха до началото на стълбичката на първата класа. Кет се обърна към журналиста.

— Робърт, не знам какво става, но след като разбера, ще взема следващия самолет. Ще бъда във Вашингтон дванадесет часа след теб.

— Ще те чакам в Лос Анджелис — каза той.

Тя се взря в него за секунда, премисляйки алтернативата. И каза:

— Добре.

— Там... може да имам да ти кажа още нещо.

Кет го гледаше как надраска нещо на визитката си, след което и я подаде.

— Това е номера на пейджъра ми. Когато пристигнеш в Лос Анджелис, обади ми се на този номер и чакай. Няма да съм далече. Ще се спотайвам в района на града и ще те чакам.

— Скрый се добре.

Тя протегна ръка за довиждане. Робърт я пое и я стисна.

Вратата на Боинг 747 се затвори зад Катерин. Двамата полицаи вървяха напред, тя — след тях и с изненада видя, че багажът ѝ я чака отвън. Взе куфара си. Бореше се с гнева си, че е била измъкната от самолета заради някоя глупава бюрократична формалност. Изглежда някой горе се беше ядосал от действията на шефа на охраната. Но по-странното бе, че на Маккейб бе позволено да остане в самолета. Очевидно тази седмица в Хонг Конг професионалната вежливост не се простираше до представителите на ФБР.

Младата жена издърпа дръжката на куфара си и го затътри след себе си, докато с неохота следваше двамата мъже надолу по ръкава. Тя с нетърпение очакваше срещата с онзи, който бе развалил плановете ѝ.

В края на ръкава Бронски спря и сложи ръце на хълбоците си. Двамата полицаи се спогледаха неуверени в това — какво да правят.

— Къде точно ме водите и защо?

Единият от тях махна към дъното на залата за пътници.

— Насам, моля.

Тя поклати глава.

— Не и докато не ми кажете къде ме водите.

— Трябва да ви заведем в кабинета на началника ни.

— Защо?

Кет видя как пълно объркване преминава през лицата им. Тя въздъхна и отново хвана дръжката на куфара си.

— Няма значение. Да вървим.

След по-малко от двеста ярда те отвориха вратата към малък кабинет. Вътре имаше няколко други полицаи и един мъж в делови костюм, който изглежда заемаше по-висок пост от останалите в стаята. Той държеше в ръка телефонна слушалка.

— Моля — каза мъжът.

Въздухът в стаята бе напоен с цигарен дим. Кет се абстрахира от миризмата и пое слушалката, очаквайки гласа на високопоставен китайски чиновник да прозвучи в другия край на линията.

— Агент Катерин Бронски от Федералното бюро за разследване на Съединените щати — започна тя възможно най-официално. — Кой е?

От другата страна се разнесе познато щракане, което плавно премина в още по-официален глас.

— Заместник-директор Джейкъб Роудс, също от Федералното бюро за разследване на Съединените щати.

— Джейк? За бога!

— Съжалявам, Кет, промяна в плановете.

Тя хвърли бърз поглед настрани. След това прехвърли цялото си внимание върху Джейк.

— Тъкмо щях да се разръмжа на тези момчета, че ме свалиха от самолета. Какво става?

— Нали знаеш, че имаме консулство в Хонг Конг?

— Разбира се.

— Е, те имат нужда от теб. По-точно имат нужда от федерален агент, който да се справи с някакъв охранителен проблем. Щяхме да изпратим някого следващата седмица, но те настояха.

— Охранителен проблем?

— Не знам подробности, но трябва да са изпратили кола, която да те вземе. Ще прекараш нощта в консулството. Утре сутринта ще те закарат на летището за първия полет, след като се справиш с каквото там ги безпокои.

— Това нормално ли е, Джейк?

— Незнайни са пътищата на Държавния департамент. Моля те, помогни ни по въпроса.

— Да, разбира се. Самолетът ми сигурно излита в момента.

— Само една нощ.

— Да, но ме бяха сложили в първа класа. Утре ще бъда във втора. — Бронски не спомена нищо за Робърт Маккейб по неподсигурена линия.

— Чух, че речта ти е била истински хит. Поздравления.

— Новините се разпространяват бързо.

— По дяволите, Кет. Ние сме ФБР. Предполага се, че знаем всичко.

— О, не знаех това — засмя се тя, доволна от похвалните му думи.

Шофьорът от американското посолство я чакаше, както бе казал Джейк. Кет го остави да носи куфара ѝ, а самата тя го последва до изхода на блестящия нов летищен терминал. Чудеше се дали мъжете, които се бяха опитали да отвлекат Робърт Маккейб, знаеха, че е била с него.

Цялата история изглеждаше нереална. Ако Маккейб не беше реномиран журналист, човек, репутацията на който тя вече познаваше, щеше да квалифицира поведението му като параноичен делириум.

Я, чакай малко! Какво точно знам за Робърт Маккейб, запита се Кет.

Мисълта ѝ бе прекъсната от двама азиатци, застанали от едната страна на изхода на охраняваната зона. И двамата бяха облечени с тъмни костюми, и я гледаха. Агент Бронски продължи да гледа напред, докато минаваше край тях. Опита се да види с периферното си зрение какво правеха. Бе сигурна, че очите им я следяха.

Бронски спря на стотина фута от тях и погледна през рамо. Двамата мъже бързо обърнаха очи, точно когато две млади жени излязоха от охраняваната зона. Усмехнати, те помахаха на кавалерите си, които очевидно ги чакаха. Секунди по-късно двете двойки минаха покрай нея, без дори да я забележат.

Добри инстинкти, Кет. Параноята на Маккейб явно е прилепчива.

Тя се обърна към шофьора и му махна да тръгва. Искеше ѝ се още да е до репортера, в първата класа на боинга.

ГЛАВА ШЕСТА

*Хонг Конг, Международно летище Чек Лап Кок,
13 ноември — ден втори,
12:25 вечерта, местно време/1625 Зулу*

Втори пилот Дан Уейд се поколеба пред кухнята на основния салон и погледна назад. Той се опита да удължи удоволствието от гледката на младата привлекателна жена, която се качваше по стълбите. Късата черна кожена пола, която носеше, се повдигна нагоре предизвикателно, разкривайки тъмните ѝ мрежести чорапи. Първият офицер се опита да обърне поглед, преди Брита да го е хванала, но бе твърде късно.

— Дани! Не изпивай с очи пътниците ми! — закачи го тя, докато той се опитваше да си придаде невинен вид.

— Просто се притеснявах дали няма да ѝ е студено с тези дрехи.

— Знам какво си мислеше. Всяко момиче може да го види в очите ти.

— Или майка орлица — измърмори тихо Дан.

— Чух те! — отвърна Брита.

Диспечерът подаде документацията за полета през вратата, преди да я затвори, и Бил Дженкинс, единственият мъж стюард, ги предаде на свой ред на втория пилот. Дженкинс бе тридесетгодишен, имаше кръгло лице и оплешивяваше. Той бе с благ характер, ветеран в професията. Бе станал баща на трима близнаци още в колежа. Бил се намръщи на документите.

— Как е времето, Дан? Преди малко навън ставаше страшно.

Вторият пилот кимна, вдигайки палец към тавана.

— След час над това място ще се извие буря. Трябва да се махаме по-бързо оттук.

— Нали знаете — продължи Бил Дженкинс, — че имаме важна делегация на борда. Сред тях са и някои кметове на големи градове.

— Да, знаем. Капитан Каваноу и аз ще изчислим колко още ще може да ни повдигне допълнителният въздух под налягане.

Дженкинс се разсмя и посочи към първата класа.

— Ако спре някой двигател, кажете ми. Ще ги помоля да държат речи. — Той смигна на една от стюардесите, която също му намигна в отговор.

Вторият пилот се качи по стълбите до кабината. Дан бе в началото на четиридесетте си години. Бе се развел наскоро и се чувстваше напълно готов за живота на ерген.

В кабината, на около петдесет фута над земята, капитан Пийт Кавану натисна копчето за запалване на десния външен двигател. Шофьорът на буксира намали задния ход на отдалечаващия се от входа на терминала боинг 747. Седналият в дясната седалка втори пилот Дан Уейд провери уредите на двигателите и се обади на кулата за разрешение за рулиране към пистата. Той погледна към Кавану с усмивка.

— Сигурен ли си, че се наспа достатъчно?

— О, стига, Дан! — отвърна Пийт с престорена досада. — Не проспах целия престой.

— Това е най-лошата антисоциална проява на летаргия, която съм виждал — каза Дан и тъжно поклати глава. — Дори не можах да те изкарам от стаята за вечеря.

— Обичам тридесет и шест часовите престои. Няма ливади за косене, няма телефони, на които трябва да отговарям, няма внуци и котки, които да ме будят в седем сутринта и няма втори пилоти, които да ми усложняват живота. Единствената ми работа е да си почивам. Сега какво ще кажеш да минем картата преди рулиране?

— Разбрано.

Пийт се намръщи.

— Десет хиляди комедианти гладуват в Лос Анджелис...

— А аз се опитвам да бъда забавен. Добре. Готов за картата — отговори Дан. Целият южен небосклон се освети от колосална светкавица. — Между другото, имаме разрешение за рулиране, щом влекачът ни освободи, което се надявам да стане скоро, тъй като искам да вдигна гълъбите оттук преди бурята да е дошла.

— Да вдигна гълъбите? — Пийт поклати глава. — Боже, моля те, избави ни от мъките!

Брита Франц се завъртя към стълбите, за да слезе на долния салон точно когато аудиоуредбата на самолета тихо изщрака и гласът на Пийт Каваноу изпълни салона.

И думите, и вида му са на опитен капитан, помисли си тя.

Пийт Каваноу бе наистина опитен, спокоен, трезв и вдъхващ увереност. Висок над шест фута и слаб като вейка. Непрестанно усмихващото му се лице бе увенчано от буйна, сребърна коса, внимателно подстригана в стил Юлий Цезар. Брита се усмихна на себе си. Тя смяташе Пийт за човек, който трудно губи самообладание във въздуха. Ако се счупеше крило, той сигурно щеше да си поръча кафе за из път, докато пада.

Вторият пилот Дан, от друга страна, бе по-нервен и емоционален. Висок пет фута и девет инча, леко възпълничък, забавен и сърдечен. Негова небрежна запазена марка, и проклетие на живота му бе гъстата, леко вълниста, тъмна коса. Опитите му да я укроти бяха нескончаеми. Колкото и усърдно да се опитваше да я задържи под пилотската си шапка, един-два кичура все успяваха да се изплъзнат и да се увият около ръба на шапката. Жените харесваха този леко разрошен вид, напомнящ немирнен хлапак. Когато Дан Уейд и Пийт Каваноу вървяха заедно, контрастът между тях караше хората да се обръщат.

Брита слезе от последното стъпало. Пийт свърши приветствените си думи към пътниците. Чакаше ги рутинен десетчасов полет с междинно кацане в Хонолулу и нормално време. Пътниците вече се бяха отпуснали в луксозното обкръжение на първата класа, когато стюардесата дискретно тръгна през салона. Саката и обувките бяха свалени, а екраните на индивидуалните телевизори включени, след като задължителната демонстрация за евакуация и употреба на спасителните жилетки бе свършила.

— Имате ли одеяло, сър? — попита старшата стюардеса изискан мъж на първия ред.

Той се усмихна и кимна.

Тя продължи към дъното на салона. Очите ѝ преминаваха през пътниците, проверявайки дали всички предпазни колани са закопчани и дали някой има нужда от нещо.

Добре облечена чернокожа жена с афроплитчици и заразителна усмивка вдигна поглед към Брита. Афроамериканката бе заета да

подрежда няколко възглавнички зад гърба си.

Старшата стюардеса хвърли поглед към края на огромния самолет, преценявайки дали ще има време да извърви цялата му дължина. Ще успее, реши тя.

Алис, Джейми и Клеър, всички нейни стари приятели, подготвиха предната кухня за излитането. Брита мина през бизнес икономическата класа. Очите ѝ обхождаха пътниците. Забеляза четиридесет и пет членната туристическа група, която се връщаше в Съединените щати след десетдневна екскурзия в Китай. Повечето от хората бяха уморени, но се усмихваха. Екскурзоводката улови погледа ѝ и се усмихна.

Някъде назад стюардесата чу пращането на късовълново радио. Тя тръгна по пътеката. Момче с червено-бяла значка на непридружаван малолетен, закачена на блузата му, се опитваше да напъха куплунга на малки слушалки, за да изключи говорителя на ръчен скенер.

— Сър, съжалявам, но ще трябва да приберете това — нежно му каза Брита, неподготвена за отговора.

Момчето измъкна слушалката от ухото си и я погледна застрашително.

— Това не може да направи нищо на уредите — сепна се то.

Старшата стюардеса коленичи до него.

— Правилата на този самолет изискват всички радиоустройства, дори и това, да бъдат изключени по време на полет.

— Това е авиоскенер. Изчезни! — тросна се момчето и отново напъха слушалката в ухото си.

Брита усети как боинга зави наляво. Последното съобщение за излитане щеше да прозвучи само след секунди. Тя протегна ръка и хвана кабелчето на слушалката, издърпвайки я рязко от ухото на момчето.

— Ох! Боли!

Стюардесата снижи гласа си до ниско властно ръмжене. Лекият ѝ немски акцент подсили заплашителния ефект.

— Или веднага ще изключиш радиото, или ще се разделиш с него завинаги.

Момчето я зяпна, но вероятността да изпълни заплахата си го накара да изключи радиото.

— Добре.

— Как се казваш, млади човече?

— Стийв Дилейни.

— Трябва да се научиш на малко обноси, Стийв Дилейни.

Момчето понечи да каже нещо, но тя предупредително вдигна пръст и то размисли.

Брита се изправи и го остави да се цупи. Тя се обърна към задната редица точно в момента, в който капитанът рязко натисна спирачките. Старшата стюардеса падна на пътеката, но веднага се изправи и огледа униформата си. Брита приглади полата и косата си и се опита да се усмихне успокоително на разтревожените хора около себе си. Всички пътници бяха заели местата си и бяха закопчали предпазните си колани. Две други стюардеси също бяха запратени на земята. Тя видя Бил Дженкинс да се изправя в другия край на пътеката и да оправя униформата си. Шумът от падащи предмети в задната кухня стигна до ушите ѝ и Брита бързо се върна, за да види какво е станало. Гласът на капитан Каваноу се разнесе от уредбата.

— Уважаеми пътници, много съжалявам за внезапното спиране. Друг самолет неправомерно пресече пътя ни на рульожката. Нямах друг избор.

В кабината на Меридиан полет пет Пийт Каваноу клатеше глава, докато Дан Уейд натисна бутона на предавателя.

— Хонг Конг земя, говори Меридиан полет пет. Трябваше да спрем заради бизнес самолет, който изскочи пред нас. Откъде се взе?

Глас с американски акцент се включи преди земния контрол да бе могъл да отговори.

— Много съжаляваме за станалото, Меридиан. Мислехме, че ще ни изчакате.

— Кой е? — попита Дан.

— Глобъл Експрес, две-две Зулу.

— Много ти благодарим, две-две Зулу. Ние имаме предимство, а и дори не знаехме, че сте тук.

— Е, нали никой не пострада.

— Кажете го на пътниците и стюардесите ни! — сопна се вторият пилот.

Пийт вдигна ръка, за да успокои колегата си.

— Стига, Дан! — каза той.

— Меридиан полет пет, моля за внимание! Аварийно излитане пред вас — обади се диспечерът от кулата.

— Кой е самолетът? — попита първият офицер. Гневът все още ясно се усещаше в гласа му.

— Въздушна линейка. Изпълняваме медицински полет, Меридиан — намеси се пилотът на Глобъл Експрес. — Отново изказваме съжаление за станалото.

Вторият пилот поклати глава.

— Страхотна случка шест месеца преди пенсиониране, Пийт. Да блъснеш самолет за четиридесет милиона долара в боинг за сто седемдесет и пет милиона.

Капитанът се засмя.

— Прав си. Не бих искал да ме запомнят така. Дан, виж дали долу всички са добре.

Първият офицер тъкмо протягаше ръка към апаратурата за връзка, когато тя звънна. Обаждаше се Брита.

— Никой не е пострадал, но може ли да не го повтаряте пак много скоро?

— Съжаляваме. Вината не беше наша.

Старшата стюардеса върна слушалката на апарата и обърна очи към стюардесите в задната кухня, които вдигаха последните паднали предмети. Гласът на Пийт отново се разнесе по уредбата.

— Уважаеми пътници, отново се извинявам за тази малка проверка на спирачките. Между другото работят. За това трябва да благодарим на пилота на въздушната линейка, която ни пресече пътя, но мисля, че ако не бяхме спрели, щеше да ми се наложи да давам обяснения защо сме го превърнали в скейтборд. Съотношението между нас и тях е горе-долу като между цаца и акула. Вече сме в края на пистата и сме готови за излитане и... от кулата ни казват да изчакаме няколко минути за разрешение. В това време искам да помоля стюардесите да заемат местата си за излитане. Ще трябва да изчакаме четири-пет минути. Радвам се, че избрахте да летите с нас. Ще се чуем отново малко след излитането.

Пийт въздъхна. Приближаващата се буря се бе появила на радара като линия яростни червени точки на около петдесет мили от тях.

— Мразя да бавят разрешението ни за излитане.

— Сигурно е заради тази линейка — каза Дан. — Може би лети в същата посока. Използва позивна на Съединените Щати.

— Поразен съм — отвърна Пийт, изучавайки буреносните облаци в далечината, — че някой използва нещо толкова луксозно и скъпо като Глобъл Експрес за въздушна линейка. Самолетчето струва четиридесет милиона долара. Това е съперника на бизнес джета на Боинг и Гълфстрийм пет. Малко прилича на Челинджър. Всъщност производителя е същият.

— Ето го и нашето разрешение за излитане, Пийт — обади се Дан. Той притискаше с една ръка слушалките и записваше разрешението с другата. След това го прочете на кулата.

Вторият пилот кимна на капитана, който превключи на честотата на кулата.

— Хонг Конг кула. Меридиан полет пет готов за излитане.

Глас с лек акцент даде разрешението. Пийт подкара триста седемдесет и пет тонния самолет по пистата. Вторият пилот провери последните точки в картата и включи фаровете на самолета.

— Пълен напред, Дан.

Първият офицер поклати глава в престолено отвращение.

— Пълен напред? Боже господи! Ама и вие от флотата! Правилната терминология, капитане, е: захранване проверено. Обороты на двигател проверени. Автоматична тяга включена.

Небето на югозапад се озари от поредната гръмотевица. Огромната машина започна да се движи напред. Уредите за скоростта трепнаха. Очите на двамата пилоти обходиха кабината, проверявайки дали всичко е нормално.

— Въздушна скорост от двете страни. Осемдесет възела — докладва Дан.

— Разбрано — отговори Пийт. Очите му пробягаха още веднъж по приборите, преди да се върнат на пистата, която лениво пълзеше под носа на самолета, докато боингът набираше скорост за излитане.

— Скорост за излитане достигната.

Пийт Каваноу нежно дръпна назад щурвала и вдигна носа във въздуха, увеличавайки ъгъла на атака на крилата, докато подемната сила надхвърли тежестта и голямата птица елегантно се откъсна от

пистата. Лекото потреперване на шестнадесетте колела на основния колесник по-скоро се чу в кабината, отколкото се усети.

— Колесници прибрани и заключени — изкомандва Пийт.

Дан хвана дръжката на колесниците, изричайки задължителните думи:

— Разбрано, колесници прибрани... — каза той, докато премести дръжката на положение „горе“.

Това беше моментът, който Дан обожаваше. Моментът на преминаване от земята във въздуха. Моментът, в който законите на аеродинамиката поемаха самолета в свои ръце. Беше станал пилот именно заради този момент. Заради усещането на мощните двигатели и рева на въздушната струя. Моментът, в който действителността се свеждаше до самолет, стъпил на невидима магистрала от въздух. Летенето бе тръпка дори с едномоторен самолет, но да издигнеш гигант с размери по-големи от тези на футболно игрище и по-тежък от жилищен блок — беше магия, която никога нямаше да си обясни напълно. Всяко излитане бе чудо, което оставяше широка усмивка на лицето му.

Светлините на колесниците угаснаха последователно, указвайки, че всички колела са прибрани и заключени. Дан погледна надясно, придвижвайки дръжката на колесниците в изключено положение. Изчезващите светлилки на прикованата към земята цивилизация проблясваха под тях и потъваха в нощния мрак, докато боинг 747 се издигаше над водите на Южнокитайско море, набирайки височина в нощното небе.

ГЛАВА СЕДМА

*Консулство на Съединените Щати, Хонг Конг, Китай,
13 ноември — ден втори,
12:55 вечерта, местно време/1655 Зулу*

Кет Бронски се спря пред входа на двора на Американското консулство. Тя вдъхна аромата на цветята в градината и вдигна поглед към светкавиците на приближаващата се буря. Младата жена не можеше да си обясни защо е толкова притеснена. Тя се усмихна на чиновника на консулството, който я чакаше на вратата, и мина през нея. Напомни си да не забрави да се обади в Хонолулу, преди да си легне, за да уреди безпроблемното преминаване на Робърт Маккейб през митницата.

Кет се запита дали самолетът вече е излял. Представи си как е седнала удобно до Робърт в първа класа. Мисълта ѝ не беше провокирана само от професионални причини. Между тях имаше първично привличане, въпреки че това, което я засягаше, преди всичко беше мистериозният му случай. Тя имаше професионален интерес към това, което той смяташе, че знае, но също така нямаше да е зле да го опознае по-добре. Въпреки първоначалното лошо впечатление той изглеждаше свестен човек.

Това е опасно заключение, напомни си младата жена. От лошите момчета поне знаеш какво да очакваш. Добрите винаги могат да те заблудят.

Друг чиновник от консулството я чакаше пред сградите, за да я посрещне. Сутринта в седем щяха да уредят среща по повод престъпно деяние, в което бе замесен човек от консулството. С малко късмет можеше да хване обедния полет за Лос Анджелис.

Тя благодари на чиновника и последва адютанта до къщата за гости. Мисълта за меко легло и шестчасов непрекъснат сън бе изпълнена с блаженство.

На борда на Меридиан полет пет при излитане от международно летище Чек Лап Кок, Хонг Конг

— Страхотна гледка, а?

Робърт Маккейб обърна глава от илюминатора към източника на гласа: добре облечен мъж към края на тридесетте си години, седнал от другата страна на пътеката. Журналистът се усмихна леко раздражен от нежелания разговор.

— Да.

— След като завием на изток, от вашата страна ще се разкрие хубав изглед към Коулуун.

Робърт кимна и погледна отново наляво през илюминатора.

— От редовните клиенти ли сте? — попита мъжът.

Още веднъж Маккейб отмести поглед от прозорчето и погледна говорещия.

— Извинете?

— От редовните клиенти ли сте? Изглеждате ми познат.

Журналистът се усмихна пестеливо и поклати глава.

— Не. За първи път летя с тази компания.

Предпазният колан на мъжа изщрака и той се наведе напред с протегнатата ръка.

— Аз съм Рик Барнс, изпълнителен директор на Меридиан еърлайнс. А вие сте?

— Наслаждавах се на гледката — каза Робърт, като се опита да прикрие досадата си. Красотата, за която изпълнителният директор спомена, минаваше от лявата им страна, без да бъде видяна, докато Робърт неохотно стисна ръката на Рик Барнс: — Маккейб. Робърт Маккейб.

— За кого работите, Робърт?

— „Вашингтон Поуст“.

— Наистина? Мисля, че и преди сме се срещали. Изглеждате ми много познат. Радвам се, че сте избрали нашата компания.

Журналистът кимна и погледна наляво, но усети погледа на Барнс на тила си.

— Отразявате посещението на търговската делегация в Хонг Конг ли? — попита изпълнителният директор.

Робърт въздъхна и го погледна, усмихвайки се едва-едва.

— Ако нямате нищо против, нека си поговорим малко по-късно. Бих искал да се насладя на гледката.

— О, разбира се! — каза Рик Барнс и махна на журналиста към прозореца. Младият изпълнителен директор на авиокомпанията стана и тръгна назад към кухнята. Той кимна на някаква двойка на втория ред.

Доктор Греъм Таш отвърна на кимването му. Лекарят стисна ръката на жена си и тихо прошепна в ухото ѝ:

— Страшен пример за безопасност. Едва излетяхме, а той вече се разхожда по пътеката.

— Позна ли го, скъпи? — попита Сюзън Таш.

— Трябва ли?

— Един от основателите на веригата магазини Косткълб. На тридесет вече беше направил един милиард долара. Не знае какво да прави с парите си.

— Значи трябва да си купи самолет.

— Купил си е. И то не един — отвърна тя. — Във Форбс имаше статия за него. Качил се на самолета и се направил изпълнителен директор, въпреки че не знае буквално нищо за авиацията. Меридиан е новата му играчка.

— Не му завиждам — каза Греъм. — Аз си имам моя играчка. — Той стисна ръката ѝ отново и усети как тя леко се дръпна, преструвайки се на обидена.

— Със сигурност не мислиш новата си съпруга за играчка, докторе!

— Ами, чакай малко. Я да видим. Ти си изключително красива и идеално сложена. По-сексапилна си от Бриджит Бардо и Мерилин Монро. Невероятно умна си, освен това си сексуално ненаситна. Да. Определено си любимата ми играчка.

Сюзън го тупна по рамото. Тя се опита да изглежда обидена, но усмивката ѝ я издаде.

Греъм също ѝ се усмихна.

— Това означава ли, че след пет минути ще се срещнем в тоалетната за бърз спонтанен секс?

— Ш-ш-шт! Дръж се прилично! — смъмри го Сюзън. — Ти си професионалист.

— Виж, сериозно, това пътуване беше страхотна идея, скъпа.

— Мислех, че ще харесаш Хонг Конг.

— Харесва ми да съм с теб. Където и да е. Не съм бил така щастлив от години. Кой можеше да предположи? Собствената ми медицинска сестра. В операционната, пред очите ми, през цялото време.

— Да, не е ли романтично? — съгласи се тя и се усмихна. — Мога да казвам на хората, че сме се влюбили по средата на сърдечна операция.

Греъм се наведе към нея и я целуна. В същия момент 747 се наклони рязко надясно и изсипа всички в горния салон на една страна.

— Кой, по дяволите, беше това? — попита Дан Уейд, докато Пийт Каваноу възстановяваше нормалното положение на самолета.

Капитанът натисна бутона за връзка с кулата.

— Хонг Конг кула, тук е Меридиан полет пет. Току-що още един самолет ни пресече пътя. Мина много близо. Разминали сме се само с четвърт миля. Едва не се сблъскахме.

— Разбрано, Меридиан, пред вас няма трафик.

— А преди една минута имаше ли? — настоя Дан.

— Не, сър. Нямахме... — В ефира настъпи пауза, след която прозвуча друг глас, вероятно на началник. — Меридиан полет пет, изчакайте!

Изминаха пет-десет секунди, преди гласът на началника отново да прозвучи.

— Очевидно преди малко сме получили непостоянен прекъснат първичен сигнал в тази зона, Меридиан, но компютъра ни не го е приел за валиден трафик, затова не сме ви го съобщили. Там имаме само входящ DC-10 и изходящ Глобъл Експрес.

*Управление Въздушен контрол, Хонг Конг,
Международно летище Чек Лап Кок, Хонг Конг*
Диспечерът дръпна началника си за ръкава.

— Две-две Зулу изчезна, сър.

Началникът погледна подчинения си.

— Къде беше той?

Диспечерът прокара пръст по екрана на компютърния радар на няколко мили пред Меридиан полет пет.

— Тук. Сигналът изведнъж изчезна.

Началникът си пое дълбоко дъх. Изчезнал самолет във въздушното пространство на Китай водеше до моментални политически проблеми, особено откакто континентален Китай пое Хонг Конг. Официално самолетът не можеше да е изчезнал, освен ако не се бе разбил.

— Видя ли го да пада?

Диспечерът поклати глава.

— Не, сър. Беше стабилен, докато не премигна.

— Ами първичният сигнал? Видя ли нещо, след като изчезна?

Диспечерът поклати глава и посочи друга зона на екрана.

— Тук беше другата цел. Нямахме сигнал от транспондера. Само първичен сигнал.

Началникът погледна към неясната цел, която подчинения му бе посочил. Това бе отразената от летящ метален обект радиовълна на радарния лъч, неусилена от електронната информация, която обикновено се изпращаше от транспондера на самолета.

Диспечерът прокара пръст точно под непостоянната цел, която този път бе отдясно на Меридиан. Той натисна копчето за усилване на първичния сигнал и изображението светна по-ярко. Ясно се движеше, косо, право към боинга.

Началникът натисна бутона за връзка със самолета.

— Меридиан полет пет, тук е Хонг Конг. Непостоянната цел отново се появи на положение три часа на неизвестна височина.

На борда на Меридиан полет пет Дан бе залепил лице на страничния прозорец.

— Нищо не виждам, Пийт!

Капитанът поклати глава.

— Да не мислиш, че китайските военновъздушни сили си играят навън? — Той натисна бутона за връзка с кулата. — Ако това е някаква военна игра, Хонг Конг, кажи им да спрат. Това е нарушение на гражданските правила.

Гласът на началника дойде веднага.

— Нямаме яснота по въпроса, Меридиан. Освен това имаме изчезналия бизнес джет, който беше пред вас. Имали ли сте някаква връзка с Глобъл Експрес две-две Зулу?

Първият офицер и капитанът си размениха погледи.

— Това е странно. Какво мислиш, че се е случило с тях? — обърна се Дан към Пийт.

В следващия момент гласът на началника прозвуча отново. Този път той говореше бързо и напрегнато.

— Меридиан, изгубихме целта. Ще уведоим военните ни.

— Дан, провери числеността на военноморските ни сили в Тайван, за всеки случай.

Вторият пилот протегна ръка към куфарчето си и извади съответния наръчник. Той го отвори на необходимата страница и намери търсената информация. Дан тъкмо вдигаше поглед от нея, когато светът избухна, превръщайки се в невероятна експлозия с ужасна, ослепително ярка светлина. Тя заля кабината и прободете очите му, блъскайки го назад към облегалката и причинявайки му нечовешка болка. Неимоверен, агонизиращ вик се изтръгна от мъжа в лявата седалка. Самолетът потръпна от лека ударна вълна.

Очите на Дан горяха. Той не беше в състояние да ги отвори. Болката бе непоносима. На мястото на зрението му имаше безкрайно бяло поле.

— Пийт? Добре ли си? — попита вторият пилот.

От лявата седалка се изтръгна още един пронизителен гърлен вик. Дан протегна ръка, за да докосне капитана си. Той усети как тялото на Пийт Каваноу се отпусна тежко наляво.

— Пийт? Пийт? Кажете нещо!

Той напипа щурвала пред капитана. Ръцете му не го държаха.

— Пийт? За бога, отговори ми!

От лявата седалка не дойде отговор.

Гласът на началника на кулата в Хонг Конг настоятелно питаше в слушалката какво са видели. Дан искаше да отговори, но съзнанието му бе напълно объркано. Очите му горяха от болка като два живи въглена, капитанът му не отговаряше, а самолетът летеше, оставен без управлението на двамата си пилоти.

Автопилота!

Офицерът се протегна към козирката и натисна квадратния бутон за включване на автопилота. Той усети как огромната машина започна да се стабилизира.

Боже мой, какво става? Няма разхерметизиране. Значи предното стъкло е цяло.

Автонавигационната система бе настроена за изкачване, преди Пийт да я беше изключил, спомни си Дан. Трябваше да включи отново и автодроселите. Но трябваше ли да се изкачват? Може би не.

Да обявя извънредно положение... трябва да се върнем... може би трябва да изхвърлим гориво, тежки сме.

Дан включи автодроселите. Той натисна бутон за поддържане на височината. Молеше се да е напипал точно него. Чу как дроселите са преместиха, докато той опипваше панела пред себе си, търсейки бутон за връзка с кулата.

— Хонг Конг, някъде пред нас да е имало ядрен взрив? Нещо... нещо се взриви.

— Повтори, Меридиан.

— Нещо избухна точно пред нас! Мисля, че сме ударени. В кабината сме само аз и капитанът. Той не отговаря. На автопилот сме. Аз съм първият офицер. Очите ми бяха лошо наранени. Не виждам. Имам нужда от помощта ви.

Гласът от земята звучеше почти така разтревожено както и този на Дан.

— Меридиан, тук е Хонг Конг. Приближавате нула-осем-два градуса и сте на височина дванадесет хиляди фута, земна скорост триста и четиридесет възела. Какви са намеренията ви?

— За бога, Хонг Конг, не знам. Аз... нека да се успокоя малко и да се опитам да... си спомня. Не прекъсвайте връзката. Кажете ми, ако трябва да сменя честотата, за да остана на вашия обхват.

Дан едва дишаше от болка и страх. Той се застави да успокои дишането си и да принуди изгарящата болка, която го бе обсебила да освободи съзнанието му.

— Трябва да се върнем. В това съм сигурен. Обявете ни... искам да кажа обявявам извънредно положение.

— Разбрано, Меридиан. Приехме обявяването на извънредното положение. Уведомяваме ви, че към Хонг Конг приближава буря и

започва да вали. Засега поддържайте настоящия курс. Гръмотевица ли ви удари, Меридиан?

Може би беше гръмотевица, помисли си Дан. Не, не може да е била гръмотевица. Тя не е толкова ярка.

— Меридиан, един въпрос. На борда ви има ли подсилващи пилоти?

Режещата болка в очите му се усилваше, измествайки всичко от съзнанието му. Първият офицер се бореше да надмогне болката.

— Не, Хонг Конг, екипажът ни е двучленен.

Трябва да извикам някой, каза си той, и затърси с лявата си ръка интеркома. Първо не можа да намери необходимия бутон. Най-накрая натисна „до всички“ и му се наложи да чуе обажданията на повечето стюардеси от различни места в самолета.

— Брита, къде си?

— Тук съм. Ти ли си, Дан? Звучиш странно.

— Моля те... качи се веднага горе! В извънредно положение сме. Трябваш ми! Чакай! Първо попитай по уредбата дали на борда има пилот, дори и... дори и всички да се уплашат.

— Аз вече се уплаших. Идвам веднага.

Брита Франц усети как стомахът ѝ се свива на кълбо. Тя натисна друг бутон на същия апарат и се опита гласът ѝ да прозвучи спокойно, когато каза:

— Дами и господа, говори главната стюардеса. Моля, слушайте внимателно. Нашият екипаж моли всеки, който има разрешително за пилотиране, да се обади, като натисне бутона за повикване.

Настъпи тишина. Пътниците от лявата ѝ страна я погледнаха уплашено. Те бяха единствените, които можеха да видят страха, изписан на лицето ѝ.

Бил Дженкинс се появи до нея. Той мълчаливо изчака тя да повтори:

— Уважаеми пътници, отново ви моля, ако сред вас има някой с разрешение за пилотиране, независимо на какво, натиснете бутона за повикване. Не знам причината, поради която пилотите отправиха тази молба, но моля за съдействието ви.

Бил се приведе към нея.

— Брита, аз ще продължа. Ти по-добре се качи горе.

Без да каже дума, тя се обърна и забърза към стълбите. След като ги изкачи, се затича с ключа от кабината в ръка. Вратата беше отключена.

Старшата стюардеса инстинктивно я затвори зад себе си. Тя остави очите си да привикнат със слабата светлина в кабината. Пийт седеше в капитанската седалка, но нещо не беше както трябва. Тялото му беше отпуснато наляво, а главата назад.

— Дан? — извика тя. — Какво става?

— Виж как е Пийт! Виж как е! Бързо!

Брита се обърна към капитана и устата ѝ пресъхна. Страх прониза сърцето ѝ, когато видя, че очите му са отворени. Тя докосна врата му и потърси сънната артерия. Нямаше пулс. Стюардесата обърна главата му. Тя безжизнено се превъртя на другата страна.

— Боже мой, Дан! Той не диша! Не мога да напипам пулса му!

— Можеш ли да го извадиш от седалката и да му направиш изкуствено дишане? — попита Дан.

Тя се обърна към втория пилот. Не можеше да разбере защо той управлява самолета с наведена глава.

— Дани, какво има?

— Не виждам, Брита. Нещо избухна пред нас.

— Боже мой!

— Самолетът е на автопилот. Помогни на Пийт. Засега не се тревожи за мен.

— Не виждаш!

— Брита, помогни на Пийт!

Тя кимна, дишайки учестено.

— Добре. Ще ми трябва помощ.

Старшата стюардеса се хвърли към вратата на кабината и я отвори. Първото нещо, което се изправи пред нея, бе човекът, който се надяваше да види. Запомнянето на имената на пътниците от първа класа винаги бе въпрос на чест за нея, а сега бе като божи дар.

— Доктор Таш!

Лекарят и жена му гледаха вратата на кабината от момента, в който Брита влетя вътре. Очите му бяха приковани в нейните. Той стана от мястото си.

— Тук съм.

— Имам нужда от помощ. Капитанът не диша.

Стюардесата отстъпи настрана, за да пусне лекаря да влезе. Робърт Маккейб го последва.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита репортерът.

— Вероятно — отвърна Брита.

Лекарят се бе привел над капитана. Очите му бяха разширени от изненада, докато, също като нея, търсеше пулса му.

— Как да сваля тази седалка назад? — попита той.

— Електрическа е. Бутоните са на предния десен край — отговори Дан.

Робърт се придвижи напред, за да помогне на Греъм Таш да премести отпуснатото тяло на капитана от седалката. Двамата изнесоха Пийт възможно най-внимателно през вратата на кабината. Сюзън Таш ги чакаше отпред.

— Какво имаме, Греъм?

— Сюзън, започни изкуствено дишане и сърдечен масаж. Дихателните му пътища са чисти. Първо дишането. Госпожице? — обърна се Греъм към Брита. — Ще ми трябва куфарчето ви за първа помощ.

Тя кимна и веднага изчезна в кабината. След секунди се появи отново с голяма бяла метална кутия. Греъм започна да я отваря.

— С какво мога да помогна? — попита Робърт лекаря.

— Вижте как е вторият пилот.

Няколко от пътниците в първа класа бяха станали и стояха прави до местата си. Те наблюдаваха случващото се, несигурни какво да правят. Старшата стюардеса вдигна поглед към тях.

— Моля, не се притеснявайте! След минута ще ви обясним. Другият пилот управлява самолета. — Тя коленичи до Пийт и погледна лекаря. — Зле ли е?

Той поклати глава.

— Още не знам. — Греъм Таш бързо сложи стетоскопа и започна да търси пулс.

Сюзън завършваше първата серия обдишване. Пулс нямаше.

— Имам ли дефибрилатор? — попита тя.

— Да — отвърна Греъм.

Робърт Маккейб влезе повторно в кабината и отиде при втория пилот.

— Кой е? — попита Дан, усещайки присъствието му.
Въпросът обърка Робърт. Светлината в кабината не беше толкова слаба.

— Робърт Маккейб. Добре ли сте?

— Не.

— Какво... какво стана? — Журналистът виждаше, че вторият пилот стиска очи. Главата на мъжа бе наведена надолу, а кръвта се бе дръпнала от изкривеното му от болка лице.

Дан поклати глава.

— Нещо избухна пред нас. Светлината беше невероятна. Мисля, че временно загубих зрението си поради заслепяването.

Робърт усети как сърцето му заби по-силно. Каза си, че това не може да се случва току-така.

— Как е капитанът? — попита вторият пилот.

— Казахте... очите ви...

— Не виждам. Лекар ли сте?

— Не, той преглежда другия пилот.

— Тогава ми кажете как е капитана.

Маккейб усети как главата му се завъртя. Той обърна очи към вратата.

— Той... правят му изкуствено дишане и сърдечен масаж. Не диша.

Агонизиращ вик от седящия в дясната седалка мъж накара журналиста да се обърне отново към него. Вторият пилот дишаше бързо поради голямата болка, която очевидно изпитваше.

— Ще повикам лекаря.

Робърт се обърна, за да излезе от кабината, но Дан го спря.

— Момент! Пилот ли сте?

— Не.

— Имате ли някакъв опит в пилотирането?

— Не, никакъв, съжалявам.

— Добре, ако намерят пилот, доведете го незабавно.

Маккейб излезе от кабината. Стомахът му бе свит на топка, мислите — напълно объркани. Какво би могло да е избухнало? Ракета? Може би. Какво беше политическото положение? Изведнъж не можеше да си го припомни, но вероятността да са нападнати от Китай мина през главата му.

Какво друго би могло да заслепи пилот, питаше се той. Кошмарно предположение даде отговорът. О, боже мой! Ядрен взрив. Но защо нямаше ударна вълна? Щеше ли да ги разкъса? Може би не, помисли си той, ако взривът бе на няколко стотици мили от тях или детонацията е била малка. Но всички може да сме обречени заради радиация.

Робърт стоеше точно до вратата на кабината.

— Докторе, вторият пилот... каза, че не вижда. Има нужда от помощта ви.

Греъм Таш вдигна поглед.

— Само секунда.

Маккейб кимна и се върна в кабината.

Лекарят погледна жена си.

— Дръпни се!

— Дръпнах се! — отговори Сюзън.

Тялото на Пийт се изви. Греъм хвърли електродите на дефибрилатора на земята и сложи стетоскопа и се приведе над гърдите на капитана.

Лекарят се изправи и поклати глава.

— Продължаваме.

Сюзън Таш веднага възобнови сърдечния масаж. Съпругът ѝ скочи на крака и забърза към кабината.

— Дайте да видя очите ви! — кратко каза Греъм.

Дан вдигна глава в посока на гласа му.

— Толкова много ме болят, че не знам дали ще мога да ги отворя.

Таш се наведе и постави палец така, че да отвори лявото око.

— Опитайте се да отпуснете клепача, ако можете.

— Ще опитам. О-о-о! Светлината! Ужасно е!

Греъм пусна клепача.

— Съжалявам. Ще се опитам да намеря някакво болкоуспокояващо веднага щом мога. Трябва да се върна при капитана.

— Как са очите ми?

— Не знам. Не са толкова зле колкото е капитана. Били сте заслепен от нещо. Поражението е вътрешно.

Лекарят тръгна към вратата на кабината, но ужасната настоятелност в гласа на Дан го спря.

— Колко време ще ми трябва да се възстановя? — попита той.

Греъм Таш сви рамене.

— Не знам. Няколко дни може би.

— Докторе — започна вторият пилот, — с горивото, което имаме, не разполагаме с дни. В най-добрия случай — около осем часа.

ГЛАВА ОСМА

На борда на Меридиан пет, в полет.

Западно от Хонг Конг,

13 ноември — ден втори,

1:15 вечерта, местно време/1715 Зулу

Когато Рик Барнс видя, че изнасят тялото на капитана от кабината, той бавно се надигна от мястото си в първа класа. Директорът на Меридиан еърлайнс най-сетне превъзможна уплахата си, насили се да остави блъди мерито си, да стане и да предложи помощ на жената в жълтата рокля, която правеше сърдечен масаж на капитана. Изпълнителният директор се молеше тя да не приеме предложението му, тъй като никога не бе минавал курс по първа помощ.

Брита помагаше на Сюзън. Стюардесата вдигна поглед и се усмихна.

— Благодаря ви, господин Барнс. Ако помогнете, аз ще отида да видя как е вторият пилот.

Рик коленичи и загледа капитана за признаци на живот, опитвайки се да изглежда невъзмутим.

— Добре — каза Сюзън Таш, — можете да ме смените за следващата серия. Две... три... четири... пет... — Тя броеше, докато помпаше гърдите на Пийт Каваноу и броеше.

Сюзън се премести към устата му и махна на Рик Барнс да заеме позиция над гърдите на капитана, задържайки пръст към него да изчака.

— Сега — каза тя и се изправи.

— Какво да правя? — попита Рик.

Сюзън го погледна, като че бе загубил ума си.

— Не можете ли да правите сърдечен масаж?

— Ходих отдавна на курс — излъга той, но тя вече го бе избутала настрана, за да възстанови масажа и броенето.

— Две... три... намерете стюардесата... четири... пет... и ѝ кажете да дойде... или да изпрати друга... шест... за да ме смени.

Рик се изправи, а Сюзън отново се премести към устата на капитана. По уредбата прозвуча мъжки глас, който повторно помоли, ако сред пътниците има пилот, да се обади. Съобщението едва достигна до съзнанието на изпълнителния директор. Защо? Един не стигаше ли? Още летяха, значи явно бе останал поне един пилот.

— Бихте ли побързали, моля! — сопна се Сюзън.

— Да, извинявайте. — Рик тръгна бързо към стълбите, които водеха към кабината. В същия момент единственият стюард на борда изскочи на пътя му и замръзна, разпознавайки директора.

— Господин Барнс, вие пилот ли сте?

Рик изсумтя и поклати глава едва ли не обиден.

— Не. Но търся стюардеса, която да смени жената в жълтата рокля. Тя прави сърдечен масаж.

Бил Дженкинс видя капитана на пода. Той мина покрай Рик Барнс и изтича до госпожа Таш.

— Аз съм Бил Дженкинс, стюард съм. Какво се е случило?

Тя поклати глава.

— Някакъв взрив. Губим го, Бил.

Стюардът вдигна поглед точно когато Брита се появи. Той бе напълно неподготвен за информацията, която тя набързо му даде.

— Намери ли някой пилот? — попита старшата стюардеса смаяния си колега.

Бил поклати отрицателно глава.

— Повторих съобщението три пъти. Казах го дори на китайски. Нищо.

Брита потърка чело.

— Трябва да има някой. Опитай пак. Търси някой с каквото и да е обучение в авиацията, със или без разрешително, валидно или с изтекъл срок. Все едно.

Бил пристъпи внимателно покрай тялото на Пийт Каваноу, за да отиде до апарата на уредбата и отново да направи съобщение. Брита коленичи до Сюзън, за да ѝ помогне. Греъм Таш също се бе върнал. Той вече бе взел в ръце електродите на дефибрилатора.

Долу, в основния салон, шепот от разтревожени гласове се смеси с шума от двигателите и въздушната струя. Пътниците се гледаха един друг със стреснати изражения на лицата и се опитваха да отгатнат какво би могло да се е случило.

Гласът на Бил Дженкинс пресече шушукането. Възцари се пълна тишина, докато всички с напрежение очакваха да чуят думи на успокоение, че всичко е наред.

Вместо това до пътниците стигна още една молба — ако сред тях има някой с познания в авиацията да натисне бутона си за повикване. Молбата бе настоятелна и обезпокоителна. Няколко от пътниците се изправиха на крака и се заоглеждаха наоколо уплашени, объркани и неувверени какво да правят.

Стюардът моментално се обърна към тях.

— Обучавани ли сте за пилот, сър? Можете ли да управлявате самолет, госпожо? В отговор на съобщението ли станяхте?

Той задаваше въпросите си с голяма надежда, но само един от пътниците отговори утвърдително.

— Извинете — обади се висок изискан мъж, — преди малко помолихте някой с познания в авиацията да излезе напред. Аз имам малко познания.

Алис Накарато отговори на извънмяването в салона на икономическата класа.

— Госпожице? — обади се нечий глас.

Алис спря. Тя се обърна и погледна побледнелия мъж до прозореца, без да обърне внимание на седналото до него момче.

— Да, сър?

— Не той, аз се обадох — каза тийнейджърът.

А, да, помисли си Алис, хлапакът, за който Брита ме предупреди.

— Аз съм Стийв Дилейни. Знам, че за вас съм просто малолетен без придружител, но знам нещо за летенето, а на вас ви трябва пилот.

— Пилот ли си, Стийв?

— Мога да се справя.

— А имаш ли разрешение за пилот?

— Не, но...

— Някога управлявал ли си истински самолет с такива размери?

— Не.

— Някога управлявал ли си какъвто и да е истински самолет, Стийв?

— Не.

Алис се усмихна леко. Последното нещо, от което имаше нужда Дан, беше някакъв саомнителен младеж любител пилот.

— Стийв, и аз, и екипажът оценяваме, че предложи помощта си, но преди малко се е обадил опитен пилот. Мисля, че е по-добре да предпочетем него.

— Да, знам процедурата.

— Съжалявам. — Алис въздъхна и се изправи.

Момчето се намръщи и извърна поглед.

Интеркомът в кабината извънтя. Дан протегна ръка към апарата и удари кокалчетата си в конзолата, преди да успее да отговори.

— Кабина.

— Дан? Обажда се Бил. Намерих един човек с опит в авиацията.

— Добре, военен ли е?

— Не. Британец е. Ветеран от корейската война. Каза, че тогава взимал уроци по пилотиране. Името му е Сампсън.

Вторият пилот въздъхна с примирение. Пак този мой късмет!

— Благодаря ти! Изпрати господин Сампсън горе.

Джулия Мейсън, в седалка номер 28G, реши да не бъде повече безучастен зрител на събитията. Все пак през изтеклия месец, четиридесет и петте души на туристическата ѝ група бяха свикнали тя да има отговорите на всички въпроси. В края на шестдесетте си години тя се гордееше, че стои твърдо на поста си и сега отказваше да приеме заблуждаващите отговори на екипажа.

Джулия стана от мястото си до пътеката и отиде до средната кухня. Младата тъмнокоса стюардеса с красиви тъмни очи и идеална матова кожа, която намери там, даде на Джулия информация, която екскурзоводката си пожела да не бе искала. Нещо бе избухнало пред тях, капитанът бе мъртъв, а вторият пилот управляваше самолета.

— Боже мой, това е ужасно. Не трябва ли вторият пилот да ни каже нещо? — попита Джулия, опитвайки се да възвърне

самообладанието си.

— Госпожо, знам единствено това, което току-що ви казах. — Внимателният, но твърд отговор на стюардесата събуди инстинктите на екскурзоводката.

— Как се казваш, мила?

— Нанси — отвърна стюардесата. Вниманието ѝ бе съсредоточено върху другите пътници.

— Нанси, сигурно ли е, че ще се върнем?

— Честно казано, не знам.

— Това не е достатъчно. Няма ли начин да разберете? Вижте, четиридесет и пет човека очакват отговор от мен. Какво да им кажа? — Джулия усети, че гласът ѝ трепери.

Стюардесата поклати глава.

— Госпожо, щом ние научим нещо, и вие ще го научите. Сега се върнете на мястото си. Моля ви!

— Няма да се върна. Не и докато не получа някаква информация, която да дам на хората си.

— Госпожо...

— Джулия.

— Джулия, вижте, аз... също съм разтревожена, защото...

— Нанси, вие сте член на екипажа и трябва да знаете какво става. Какво да очакваме?

Стюардесата потръпна и сви устни. Сълзите в очите ѝ издаваха напрежение. Младата жена се бореше да се овладее, но не успяваше.

— Аз... аз... не знам, но... аз... — Тя махна с ръка във въздуха, опитвайки да се успокои. — Страх ме е и бих ви била много благодарна, ако сега си тръгнете.

Джулия усети как куражът ѝ се изпарява, докато гледаше стюардесата, четиридесет години по-млада от нея, да изпитва същото. Екскурзоводката протегна ръце напред, за да прегърне майчински младата жена.

— Меридиан пет, какъв е статусът ви? — Гласът избумтя в говорителя на кабината и стресна Робърт Маккейб. Той стоеше пред централната конзола, стиснал празната седалка на капитана, вперил очи в джунглата от циферблати, уреди и светлини.

Дан Уейд нервно си пое дъх и натисна бутона за връзка с кулата. Гласът му бе напрегнат и нисък, когато проговори в малкия микрофон.

— В момента сме... стабилни, Хонг Конг, но се опитваме да намерим някой с опит в пилотирането... защото не съм... в добра форма.

— Съжалявам, сър, бихте ли повторили какво се случи?

Първият офицер въздъхна.

— Не знам, Хонг Конг. Нещо избухна точно пред нас. Разтресе целия самолет, заслепи очите ми и причини сърдечен удар или... или нещо друго на капитана. Не знам какво беше. Единственото нещо, което може да е толкова ярко, е ядрен снаряд... Хонг Конг, експлозията стана точно след като неидентифициран самолет пресече пътя ни.

От земята последва пауза, след която дойде странен отговор. Той изпрати студени вълни по гърба на Дан.

— Меридиан, изгубихме Глобъл Експрес две-две Зулу. Възможно ли е да сте се ударили с него?

Вторият пилот преглътна с мъка и се опита да си представи как 747 премазва по-малкия самолет.

— Или някой е изстрелял ракета, която е избухнала пред нас, или сме го ударили. Ако е изчезнал, тогава съм сигурен, че сме го ударили. Но не сме повредени...

— В състояние ли сте да приземите самолета, сър?

Дан се опита да прецени какви биха могли да бъдат последиците, ако изрече суровата истина по открит радиоканал. Ако не успееш да намерят друг пилот, пред него имаше една-единствена възможност — да използва автопилотната система и да остави самолета да се приземи сам. За тази цел трябваше да настрои автопилота и автодроселите идеално и да е готов да управлява ръчно пропуснатия заход буквално на сляпо, ако нещо се объркаше.

Нямаше причина да показва положението в розова светлина, реши той. Дори не можеше да си отвори очите, камо ли да види нещо. За момента той беше сляп.

— Хонг Конг — започна Дан със задавен, почти пресипнал глас, — аз съм единственият пилот и не виждам, за да пилотирам. Но... автопилотът ни работи и ще приземя самолета с него.

— Разбрано, Меридиан.

Доктор Греъм Таш влезе в кабината и докосна Дан по ръката.

— Кой е? — попита вторият пилот.

— Лекарят, Дан.

— Как е Пийт?

Греъм прочисти гърлото си.

— Дан, съжалявам, той почина.

— О, боже, как? Как можа да се случи?

Лекарят сложи ръка на рамото на първия офицер.

— Не знам. Вероятно удар.

Дан неравно си пое дъх и преглътна с мъка.

— Оставаха му само шест месеца до пенсия. Щеше да заведе жена си на околосветско пътешествие.

— Направихме всичко възможно. Не можахме да възстановим работата на сърцето.

Вторият пилот клатеше глава.

— Той има голямо семейство. Деца, внуци. — Дан притихна за момент, преди да си поеме рязко дъх и да потрепне от усилието. — Докторе, още ли носите черни чанти?

— Не. Но на борда има куфарче за първа помощ.

— Трябва ми нещо за болката. Не толкова силно, че да ме упои, но да притъпи болката. Имам... проблем с болката. Пречи ми да мисля.

— Точно поради тези причини ще ти дам малка доза, Дан — каза Греъм.

— Бихте ли побързали?

Лекарят разкъса със зъби опаковката на дезинфекциращия тампон. Той разкопча левия ръкав на ризата на пилота и натри с тампончето мястото за инжекцията. После вкара необходимата доза обезболяващо в спринцовката и я инжектира във вената на Дан.

— Ще усетите облекчение почти веднага.

Вторият пилот въздъхна дълбоко и кимна.

Бил Дженкинс влезе в кабината, последван от друг човек.

— Дан? Доведох господин Джефри Сампсън.

— Нямаме време за любезности, господин Сампсън. Моля, седнете на капитанското място... лявото, и закопчейте предпазния колан.

— Много добре — каза мъжът с класически оксфордски акцент и зае посоченото място.

— Господин Сампсън? — започна Дан, щом чу, че коланът щракна.

— Джефри, ако нямате нищо против — отвърна той.

— Джефри, ще ми трябва помощта ти, за да управлявам тази машина.

— О, боже! Може да се окаже, че не мога да ви помогна, капитане. Имам ужасяващо малко опит.

— Казвам се Дан.

— Разбира се, Дан. Взимах уроци в малък едномоторен самолет през петдесетте. Между него и тази кабина лежат векове.

— Знаеш ли основните неща? Въздушната скорост, височината, хединг?

— Повечето — да.

Още веднъж вторият пилот трябваше да си напомни да забави дишането си. Чувстваше се замаян. Може би от въздействието на морфина?

— Джефри. Разгледай... — Дан спря и тръсна глава, за да я проясни. Болката, мигновено възнаградил опита му, го накара да простене, нещо, което бе решен да не повтаря. Устата му бе пресъхнала и той преглътна трудно.

— Добре... Джеф... разгледай внимателно всички големи превключватели, всички екрани и виж колко от тях са ти познати.

— Добре.

— Ще... трябва да... оставим автопилота да приземи самолета в Хонг Конг, тъй като не виждам.

— Сигурно не ви разбрах правилно. Нищо ли не виждате?

— В това е проблемът.

— О, боже!

— Можете ли да боравите с приборите?

— Не, и със сигурност не мога да управлявам този самолет. Аз... аз...

Робърт сложи успокоително ръка на рамото на Сампсън. Дан вдигна своята, за да прекъсне англичанина.

— Чакай, Джефри. Няма да управляваш самолета. Самолетът сам ще се управлява. Ти ще си очите ми. Ще отчиташ основните уреди и ще внимаваш автопилотът да не се изключи.

— Много добре. Мога да опитам, но трябва да знаете, че не съм в състояние да управлявам подобен самолет.

— Разбрах. Робърт, тук ли си?

— Да, Дан.

— А доктора?

— Тук съм.

Вторият пилот още веднъж неравно си пое дъх.

— Добре. Всички да гледат този панел. — Той посочи към бутоните на козирката, които включваха или изключваха автопилота. — Докато този бутон свети, самолетът ще се самоуправлява. Ако се изключи, ще трябва пак да го включим. Сега. Погледни радарния екран, Джефри. — Той посочи към екрана. — Виждаш ли... секунда...

Дан отново наведе глава и я хвана с ръце. Тялото му потръпна. Тримата мъже в кабината го гледаха с тревога. След почти тридесет секунди вторият пилот изправи глава.

— Извинявайте. Виждаш ли някакви големи червени зони пред нас? Това са бури, в които не бихме искали да влизаме.

— Пред нас няма нищо — отговори Сампсън. — Вляво има голяма червена зона. Само да видя разстоянието. Да. На около шестдесет мили е.

— Добре! Наблюдавай и това!

Дан се облегна напред и внимателно докосна клепачите си. Те бяха подути. Беше замаян, изпитваше болка, гадеше му се, беше уморен и уплашен, но планът се изясняваше.

Мога да го направя. Това е нов самолет. Оборудването работи, а Хонг Конг има дълга писта. Мога да го направя.

Той отново се изправи в седалката.

— Брита тук ли е?

— Не, Дан. Греъм Таш е.

Пилотът кимна, опитвайки се да преглътне отново.

— Добре... бъдете готови.

Той натисна бутона за връзка с кулата.

— Въздушно движение Хонг Конг, тук е Меридиан полет пет. Ще ми трябва линия за насочване, за да... не. Ще ми трябва повече време, за да се подготвя за кацане. Този курс добре ли е?

— Разбрано, Меридиан. Моля завийте наляво или надясно сега към хединг две-осем-нула градуса. В момента сте на дванадесет хиляди фута.

— Добре. Завивам вляво към хединг две-осем-нула. — Дан наклони глава към лявата седалка. — Джефри? Виждаш ли прозорчето, към което соча? Намира се на предния панел.

— Да, Дан.

— Какво показва?

— Показва нула-осем-нула.

— Нула-осе-нула, така ли?

— Точно така.

— Погледни право пред себе си към компаса, който наричаме индикатор за хоризонталното положение. На видеоекрана. — Дан въздъхна дълбоко.

— Много добре.

— Какво показва? Гледай линийките на рамката на прозорчето.

— Смятам, че са същите, за които говориш, Дан. Положението е нула-осем-нула, както каза.

— Добре. Супер. — Дан отново се бе задъхал. Трябва да поддържам дишането си бавно! „Болката малко отслабна, така че трябва да се справя. Лесно е.“ — Джефри, прозорчето, към което сочех, е положението, което искаме от автопилота. Завърти копчето под него — наричаме го селектор на положението — противоположно на часовниковата стрелка, докато покаже две-осем-нула.

— Разбрах, Дан. Въртя го.

Боингът започна да прави вираж наляво и Дан почувства как машината се завъртя около оста си. Щеше да има настройки на захода на системата за кацане по прибори. Предстоеше им и внимателно снижаване до три хиляди фута. Междувременно той трябваше да бъде сигурен, че още половин дузина други прибори са правилно настроени. Но с малко помощ щяха да успеят.

За първи път от няколко минути Дан изпита надежда.

ГЛАВА ДЕВЕТА

На борда на Меридиан пет, в полет.

Западно от Хонг Конг,

13 ноември — ден втори,

1:36 вечерта, местно време/1736 Зулу

Луси Хагар, новоизбраният кмет на град Остин, Тексас, разкопча колана си и стана от мястото си, като опъна назад впечатляващата си, макар и посребрена коса. Госпожа Хагар отиде до кухнята, където Клеър Браун и Алис Накарато мълчаливо стояха в тежка, изпълнена с напрежение тишина. Луси Хагар имаше все още привлекателна и елегантна фигура, въпреки че прехвърляше петдесетте и бе свикнала да се владее.

Тя дръпна завесата, която отделяше кухнята, и мушна глава вътре.

— Момичета, извинявайте, но искам да попитам.

— Да, госпожо — отвърна Клеър и се обърна с лице към нея.

— Какво, по дяволите, става? И не ме баламосвайте. Екипажите не викат пътниците, които могат да управляват самолет, освен ако няма сериозен проблем. Да не би пилотите да са мъртви?

Тя зададе въпроса на шега, но младата червенокоса Клеър пое дълбоко дъх и кимна.

— Единият.

Луси усети как неволно вдигна вежди, а сърцето ѝ се качи в гърлото. Старателната ѝ дългогодишна борба със страха си от летенето се превърна в прах за секунда.

— Шегувате се. О, боже, не! Не се шегувате?

Клеър ѝ махна да влезе.

— Вие сте... кметицата Хагар, нали?

Луси кимна.

— Да.

— Госпожо, засега знаем единствено, че нещо е избухнало пред самолета ни и че капитанът е мъртъв.

— Но имате и втори пилот, нали? Кажете ми, че той е добре!
Клеър прехапа устни и се поколеба с миг по-дълго от нужното.
— Боже мой! И вторият пилот е ранен, нали?

Стюардесата кимна.

— Колко тежко?

— Не знам. Наистина.

— Господи! — ужасено прошепна кметицата. — Когато дойдох да ви помоля да кажете на някой да се обади по уредбата, бях просто уплашена, но сега кръвта ми се смръзна.

Звукът от щракането на уредбата попречи на стюардесата да отговори. Те чуха как някой прочисти гърлото си и напрегнат мъжки глас каза:

— Уважаеми пътници... говори вторият пилот, офицер Дан Уейд. Ще говоря открито. Очаквам от вас да останете спокойни. Преди няколко минути нещо избухна пред нас. Възможно е да сме ударили друг самолет. Също така е възможно някой да е изстрелял ракета срещу нас, която... да се е взривила пред кабината.

Уредбата изпука и за няколко секунди остана изключена. След това отново се включи.

— Извинявайте за прекъсването. Каквото и да е било това, което избухна, беше невероятно ярко. То имаше смъртоносен ефект върху капитана и с дълбоко съжаление трябва да ви кажа, че капитан Пийт Кавану е мъртъв... което е причината да потърся друг пилот.

Уредбата отново изпука. Още дращеци звуци и тежки въздишки се разнесоха от нея, преди гласът на Дан Уейд да долети отново, отеквайки в абсолютно смълчания салон на големия боинг. Над двеста пътника гледаха говорителите, монтирани над главите им, като че можеха да видят кабината.

— Уважаеми пътници... аз съм... единственият пилот, което нормално не би било проблем, но взривът нарани и мен и ме ослепи. Поне временно... Самолетът ни е невредим, а този прекрасен Боинг 747 може да се приземи сам. Аз само трябва да настроя приборите и точно това правя в момента. Ще попитате дали виждам нещо. Не, не виждам абсолютно нищо. Боли ме и знам, че гласът ми звучи малко странно. Знам кабината наизуст, а и с мен има няколко души, които ми помагат. Те са очите ми. Положението ни е сериозно, но изгледите ни не са просто добри, те са прекрасни. Няма да ви заблуждавам, че няма

риск, но всичко ще бъде наред. Както и да е... каквито и религии да изповядвате, няколко молитви са добре дошли. Когато спрем, ще бъдем на пистата, за да ни изтеглят на буксир, тъй като не виждам, за да рулирам безопасно. Това е. Съжалявам, че бях така прям и директен.

Минаха двадесет секунди, преди Луси Хагар и двете стюардеси да въздъхнат.

— Добре — започна кметицата, — исках откровеност и я получих. Сега мисля, че ми трябва чаша чист бърбън. Може би по-добре цяла бутилка.

— Веднага ще ви я донеса — каза Клеър, но Луси вече бе вдигнала ръка. Госпожа Хагар бе наклонила глава на една страна. На лицето ѝ играеше странна усмивка.

— Шегувам се, миличка. Най-добре се справям с кошмарите, когато съм трезва. Но по-късно ще посетя няколко бара в Коулуун, преди да взема влака до Остин.

Тя се обърна и тръгна към мястото си. В същото време Бил Дженкинс започна да превежда съобщението на езика мандарин.

Предупреждението за изключването на автопилота мина като електрошок през съзнанието на Дан Уейд. Той подскочи в момента, в който огромният боинг се наклони надолу.

— Боже господи! — Той сграбчи щурвала и обърна глава към мястото на капитана. Лявата му ръка вече беше на контролния панел. Опипваше козирката в търсене на квадратния бутон, чрез който повторно да включи автопилота. С другата си ръка държеше щурвала възможно най-стабилно.

Усещането на панела под ръката му бе успокояващо познато. За част от секундата почти забрави, че зрението му го няма. Но вълна от страх го върна обратно към действителността. Дан усети превръзката и мехлема, които доктор Таш бе сложил на очите му преди минути. Страхът го разяждаше и отвличаше от задачата му — да се опита да кацне. Независимо от думите, които каза по уредбата, безопасното кацане бе всичко друго, но не и сигурно. Този факт затымняваше преценката му, принуждавайки го да бърза с кацането.

На Дан му се струваше доста горещо в кабината, но нямаше време да си играе с регулатора на температурата. Беше и жаден.

— Каква е височината, Джефри? — попита той пътника, заел лявата седалка.

— Търся я... търся я... — В шлифования му глас се прокрадна страх. — Мисля, че показва... да, показва, че сме точно под дванадесет хиляди.

— Добре. Моля те потвърди, че висотометърът е стабилен. Настъпи още една пауза.

— Стабилен е.

— Джефри, бутна ли бутона отстрани на щурвала?

— Да. Ужасно много съжалявам. Искан да свикна с нещата.

— Това е бутона за изключване на автопилота. Ще те помоля да го превключиш, когато стигнем земята, но само по моя заповед, става ли?

— Разбира се.

Идването му в кабината май е грешка, помисли си Дан. Няколко часа инструктаж на малки самолети преди четиридесет години е доста недостатъчна подготовка, за да бъде хвърлен в космическата кабина на боинга. Но какъв друг избор имаме?

— Правило първо, Джефри — добави вторият пилот, вдигайки пръст във въздуха. Гласът му леко трепереше. — Не превключвай, не завъртай, не натискай и не променяй каквото и да е, освен ако не знаеш точно какво правиш или не ти кажа да го направиш. Жизненоважно е автопилотът да е включен.

— Разбирам. Съжалявам.

Дан се потеше обилно. Дишаше на пресекулки. Ръцете му трепереха.

— Как си? — изведнъж попита Греъм Таш.

Въпросът му бе много риторичен. Той ясно виждаше как е втория пилот. Дан изпитваше болка, бореше се и също като всеки един от пътниците бе уплашен до смърт.

Той се изсмя иронично и поклати глава. После трепна.

— Как съм ли? Съжалявам, докторе. Опитвам се... Опитвам се... да се справя с положението. Летим на автопилот, имаме много гориво, всъщност прекалено много, и се готвя да оставя този звяр да се приземи сам.

— Инжекцията помогна ли?

— Намали болката, но сега имам чувството, че някой забива нажежени игли в очите и лицето ми. Никога... никога не съм изпитвал подобна болка. Но не мога да ви позволя да ми дадете още болкоуспокояващо.

Дан Уейд обърна превързаното си лице към пасажера в седалката на капитана.

— Джефри?

— Да.

— Трябва отново да повторим плана. — Вторият пилот потърка челото си над превръзката и продължи: — Аз ще ти казвам стъпка по стъпка какво трябва да се прави... — Той спря. Лицето му се изкриви в болезнена гримаса. После продължи с голямо усилие. — С други думи, когато Въздушното движение на Хонг Конг ми даде курс по маяка, това е радиолъча, който ни води към пистата, ще сложа ръка на селектора, който ти показах преди няколко минути... тук. — Дан посочи козирката и простена. Пое си дълбоко дъх и се раздвижи в седалката. — Добре. Това... е селектора на хединга. На какво положение е?

— Две-осем-нула.

— Добре.

Джефри Сампсън гледаше с голямо съчувствие как втория пилот отпусна глава и отново простена.

— Добре ли си, Дан? — попита Робърт и сложи ръка на рамото му. — Дан?

Първи офицер Уейд кимна. Главата му бе все още наведена. Той неравно си пое дъх.

— Добре съм... Не. Лъжа. Не съм добре. Боли ме, но трябва да съм добре. Просто се опитвам да се справя. Джефри, след курса ще... изберем по-ниска височина, тук. — С очевидно усилие Дан се протегна, за да докосне копчето на селектора за височина.

— Много добре — отвърна Джефри Сампсън.

Уейд посочи спидомера. Изговаряше думите с неимоверно усилие.

— После ще намалиш скоростта... с това... и ще въведем режима за заход... В този момент ще ми трябват точни данни от теб, за да съм сигурен, че натискам верните бутони.

— Разбирам, Дан. И после самолетът ще се приземи сам, нали така?

Отдясно не дойде отговор.

— Щом... щом... щом го настроя правилно — с мъка продължи вторият пилот, — ще ни приземи безопасно. Трябва да избера вярната радиочестота и... да пусна задкрилките и колесниците... но автопилотът трябва да свърши цялата работа. Трябва да... да натиснеш копчето за изключване на автопилота, когато ти кажа... онова, което натисна случайно.

— Разбирам — отговори Джефри.

Дан отново се отпусна. Ръцете му бясно търкаха челото.

Робърт стоеше в подвижната седалка точно зад капитанското място. Докторът седеше на мястото зад първия офицер. Той тревожно наблюдаваше пациента си. Изведнъж Маккейб стана и хвана ръката на Греъм. Той отведе Таш в дъното на кабината.

— Аз не съм лекар, докторе, но не съм сигурен, че ще успее да се справи без още болкоуспокояващо. Видяхте ли реакциите му?

Греъм кимна. Лицето му бе сериозно.

— Трябва да спира на всеки няколко минути, за да издържи. Но не иска повече болкоуспокояващи. Има право. Още една доза и ще останем без пилот.

— Попитайте го пак.

Лекарят кимна и отиде до втория пилот. Робърт седна отново на подвижната седалка зад капитанското място.

— Дан? — повика Греъм. — Докторът е. Държиш ли се?

Доктор Таш сложи ръка на рамото на Дан.

Не последва отговор.

— Дан, доктор Таш е. Чуваш ли ме?

Вторият пилот кимна.

— Да, да, докторе. Чувам те. Но... много ме боли.

— Виж, може би ти трябва още една много малка доза болкоуспокояващо?

— Не. *Не!* Вижте... много съжалявам, но трябва да издържа. Сега... трябва да обясня на Джефри... какво да прави ако... ако, не дай си боже, ни се наложи да се издигнем и да направим кръгче.

Робърт погледна разтревожените очи на лекаря. Греъм преглътна, опитвайки се да прикрие опасенията си. После се наведе напред към

подвижната седалка и прошепна в ухото на Робърт:

— Ще го наглеждате ли? Искам да говоря с жена си.

Журналистът кимна.

— Не се тревожете.

Доктор Таш тръгна към вратата на кабината, но преди да излезе, спря и погледна назад. Гледката е като сюрреалистична сцена, изкривена от дебели лещи, помисли си той. Кошмарен сън, който тихото щракане на електрониката и шумът на въздушната струя подсилваха. За момент Греъм се почувства замаян и дезориентиран.

Само до преди по-малко от час мъжът в лявата седалка, Сампсън, бе обикновен пътник като него. Но за един миг всичко се бе променило и сега животът им зависеше от автоматична система и спял пилот.

Може би щеше да стане. Коленете му омекваха от ужаса пред неизвестността.

През предното стъкло, осветена от фаровете на самолета, Греъм Таш видя стена от пухкави кълбести облаци. Тя се издигаше точно пред тях. Ударът в нея бе неизбежен, макар и безвреден. Смразяващата сигурност на сблъсъка с облака бе като отрезвителна генерална репетиция за това, което можеше да ги чака след около час в Хонг Конг, ако пилотът загубеше контрол. Доктор Греъм Таш се почувства откъснат и безразличен към действителността в кабината. Той се зачуди какво ли би било усещането от удара, ако облакът бе твърд. Те се носеха към него с все по-бясна скорост. Нямаше да имат време нито да изпитат болка, нито да извикат. Нямаше да има време дори да каже на Сюзън колко много я обича.

Мисълта за новата му красива съпруга го накара да се обърне и да излезе от кабината. Той отиде в салона на първа класа. Местата им бяха на третия ред. Греъм беше преминал през два провалени брака, за да намери Сюзън. През всичките десет години тя бе до него като сестра в хирургическия му екип. Тя бе онази жена, от която винаги се бе възхищавал, която бе желал силно, но не бе познавал. „Винаги си ме познавал, бе казала веднъж тя, макар и не в библейския смисъл.“

Греъм улови погледа ѝ. Усмивката ѝ го разтопи. Той се опита да ѝ се усмихне в отговор, но парализиращият страх, че можеха да загубят прекрасния нов живот, който бяха открили, бе твърде сковаваш.

Сюзън също бе уплашена, но се прикриваше по-добре. Беше помогнала да преместят тялото на капитана в малката стая за екипажа

зад кабината, после се бе върнала на мястото си, за да чака съпруга си.

Той отиде до нея, без да обръща внимание на пребледнелите лица и уплашените погледи на другите пътници. Греъм седна до Сюзън и взе ръката ѝ в своята.

— Зле ли е, скъпи? — тихо попита тя, накланяйки леко глава към кабината.

— Ако техниката работи както трябва, няма проблем.

ГЛАВА ДЕСЕТА

На борда на Меридиан пет, в полет.

Западно от Хонг Конг,

13 ноември — ден втори,

1:44 вечерта, местно време/1744 Зулу

Доктор Даян Чадуик пътуваше с бизнескласа. Тя отново погледна часовника си, съзнавайки, че отлага неизбежното. Когато идеята за наблюдение и изследване на сериозен стрес по време на полет за първи път мина през главата ѝ, ѝ се стори като жестока шега. Беше твърде заета да овладява собствения си страх, за да се занимава с този на другите. Все пак имаше граници за това, което един психиатър, специализирал в човешкото поведение, може да направи.

Но това е моята област, напомни си тя, докато пръстите ѝ бавно обхождаха ръба на облегалката за ръце. Беше изписала не една и две дисертации за реакциите на пътниците и екипажите на самолети по време на стресови ситуации. Ето че сега тя самата беше попаднала в непланиран лабораторен експеримент. Как бих изглеждала, ако оцелея и ми се наложи да призная, че съм седяла вцепенена като пълен идиот?

В голямата ѝ чанта имаше стенографско тефтерче. Наложил се да събере цялата си воля, за да протегне ръка надолу и да го вземе заедно с химикалката.

Пред нея имаше четири реда от бизнескласата. След тях, до носа на самолета, имаше още осем реда от първата класа. До този момент Даян се бе опитвала да разбере какво изпитват хората пред нея, като гледа тиловете им, но това вече не ѝ вършеше работа.

Добре. Ставай! Веднага!

Доктор Чадуик разкопча предпазния си колан и сконфузено се усмихна на съседа си по седалка — тих азиатец, който дъвчеше пръстите си и не ѝ обръщаше никакво внимание. Даян приглади късо подстриганата си кестенява коса и оправил очилата си. След това тръгна напред по пътеката. После щеше да мине назад до края на салона. По-късно щеше да запише наблюденията си.

Две от стюардесите вдигнаха поглед, когато мина покрай тях, но не я спряха. Предимство е, помисли си тя, да знаеш как да се облечеш целомъдрено. Даян се наслаждаваше на случаите, в които напускаше академичното поприще и можеше да облече „момичешки дрехи“. Тогава наистина се чувстваше женствена, но поради някаква причина, дори когато беше сама — като посещението на конференцията по тероризъм в Хонг Конг — „академичното еднообразие“ бе стилът, в който се чувстваше най-удобно.

Даян стигна до края на първа класа и се обърна, заставяйки се да остане спокойна, докато вървеше назад. Първите пет реда бяха смесица от мъже и жени — политическа делегация, както бе чула. Мъж и жена си говореха, но повечето от другите хора седяха със закопчани предпазни колани, склучени ръце и тихо разговаряха със съседа си — въплъщение на контролирания страх. Очите им се обръщаха към Даян само за да заключат, че тя не е носител на новини — добри или лоши.

В кухнята зад първа класа, към двете стюардеси, покрай които бе минала преди малко, се бе присъединила трета. Те тихо си говореха. Усмивнаха ѝ се леко, докато минаваше покрай тях. По-възрастен стюард се присъедини към трите жени. Мъжът сложи ръце върху раменете на две от колежките си и им каза нещо успокоително.

Покровител, или поне такъв се опитва да бъде, заключи Даян. Може би има дълги години стаж като стюард. Ще проверя по-късно.

Доктор Чадуик се изненада от спокойната атмосфера във втора класа. Хората седяха по местата си и говореха помежду си. Те ръкомахаха по посока на кабината и нагоре към тавана и спираха всяка стюардеса, която се появеше. Във въздуха не витаеше паника, а сериозност и загриженост. Даян знаеше, че пътниците бяха в състояние да станат безпардонни, ако разберяха, че не им се казва истината.

Вляво, на двадесет и трети ред, млада жена хлипаше. Тя се опитваше да се прикрие, а съседът ѝ по седалка, с израз на отвращение, демонстрираше пълната си невъзмутимост от положението, в което се намираха и неподвластността си на емоционалната нестабилност на „по-слабия“ пол.

Тя има нужда от него, а той я отхвърля.

Малко по-надолу сивокоса жена нахално се сбута с Даян, докато се разминаваха. Жената спря, за да говори първо с един ред пътници, после с друг. Доктор Чадуик се приближи и чу думите ѝ. Тя свободно интерпретираше съобщението, което пилотът току-що бе направил.

— Той е най-обикновен пилот, скъпа. Тези самолети имат нужда от пилоти само за да програмират компютрите. Така че няма проблем. Успокойте се. Ще прекараме още една нощ в Хонг Конг. Безплатно.

Първото истински гневно изражение, което Даян забеляза, бе на едно момче, седнало до прозореца няколко реда преди края на салона. На блузата му бе закачена раираната значка на малолетен без придружител. Момчето държеше малки слушалки, свързани с електронното устройство в ръката му.

Доктор Чадуик стигна задната кухня и си пое дълбоко дъх. Сега трябваше да започне да говори с набелязаните пътници — младата двойка, която си стискаше ръцете толкова силно, че можеха да си спрат кръвообращението и дебелия мъж, който играеше на електронна игра, докато маниакално се тъпчеше с чипс. Спектърът от човешки емоции беше внушителен.

Забравила за собствения си страх, тя спря до задната кухня, за да запише наблюденията си.

Робърт Маккейб внимателно наблюдаваше Дан Уейд. Забързаното дишане, потенето в студената кабина и заваления говор ясно показваха невероятния стрес, на който бе подложен втория пилот, без да се споменава болката. Засега Дан се справяше, но още колко щеше да издържи? Въпреки че бе около четиридесетте и в добро общо здраве, Робърт се хвана да се моли той да има силно сърце.

Изведнъж вратата на кабината се отвори и влезе Рик Барнс. Той затвори след себе си. Изпълнителният директор забеляза Робърт и му кимна, след това посочи Джефри Сампсън и попита с устни „кой е той“. Робърт ги запозна и Барнс протегна ръка да се здрависа с Джефри.

— Радвам се да се запознаем. Аз съм директорът на компанията. Благодаря за помощта.

— Господин Барнс, уверявам ви, че усилията ми са вдъхновени от чист егоизъм.

Рик се обърна да погледне мъжа в дясната седалка. При вида на превръзката на очите му хладни тръпки полазиха по гърба на изпълнителния директор.

— Дан? Рик Барнс е.

От втория пилот дойде дълга въздишка.

— Да, господин Барнс?

Рик се поколеба какво да каже.

— А, само... исках да...

— Да дойдете и да поемете управлението? Боже, иска ми се да можехте.

Рик се засмя нервно.

— Боже мой, не. Не искам да поема управлението. Само... приземи самолета безопасно, Дан. Нямам представа колко зле са очите ти, но нищо няма да ни спре, за да ти осигурим най-добрите лекари в света.

През главата на Дан мина забележка за скорошното намаляване на медицинските добавки на пилотите, но се въздържа да я изрече. Не беше подходящото време. Изпълнителният директор бе уплашен не по-малко от останалите пътници.

— Оценявам подкрепата ви, господин Барнс. Сега трябва да се върнете на мястото си и да седнете.

Мъжът кимна.

— Да. Отвън съм ако ти потрябва... не знам... ако ти потрябва директор на авиокомпания, който да се разкреци на някого на земята.

Рик се обърна и излезе. На вратата се размина с Брита. Тя носеше малка бутилка вода. Старшата стюардеса я постави в ръката на втория пилот.

— Как си, Дани?

— Добре. Искан ми се да можеше да пилотираш като Карен Блек.

— Коя? — попита стюардесата объркано.

— Това беше... в един филм, Брита. Няма значение.

— О, боже! Имаш предвид онзи ужасен филм. Летище седемдесет и нещо.

Тя остави да минат няколко секунди, преди да заговори отново. Очите ѝ обхождаха кабината. Гласът ѝ бе с една степен по-мек.

— Дан, трябва да знам статуса ни и какво точно искаш да правя.

Вторият пилот понечи да обърне глава наляво, като че да я погледне, но спря.

— Може би ще започнем захода след около десет минути, Брита. Искам всички да закопчечат предпазните си колани. Накарай ги да заемат свито положение. Дай им пълна информация за аварийните изходи. И още нещо. Много важно.

— Да?

— Ти, Брита, ще вземеш решение кога и как да се евакуират пътниците. Ако... нещата не вървят добре и нямаш новини от мен, увери се, че сме спрели, след това ги изведи от самолета. Разбра ли?

— Ще се справиш, Дан. Ще успеем.

Вторият пилот си пое дълбоко дъх на пресекулки.

— Ще направя всичко, на което съм способен, но трябва да се приземим, докато все още съм в състояние.

Брита започна да масажира раменете му. Тя зарея поглед през предното стъкло, опитвайки се да открие нещо познато. В мрака се виждаха съвсем малко от светлините на земята. Някъде от едната им страна примигваха светлините на град. Вляво от тях повърхността на океана се озаряваше от далечни светкавици. Белите им неравномерни отблясъци осветяваха огромните облаци от двете страни на самолета в зрелищна игра на светлосенки, достойна за четката на Ван Гог.

Брита погледна надолу към Дан. Тя се наведе и го целуна леко по бузата.

— Говоря сериозно, Дани. Ще се справиш. — Стюардесата се изправи. — Кой искаш да остане в кабината? — попита тя. — Господин Маккейб е тук. Искаш ли да остане?

— Не мога да повярвам, че сте запомнили името ми — обади се Робърт.

— Брита — отвърна Дан, — трябва да си в салона. Остани горе, но седни в салона. Господин Сампсън остава на капитанското място. Господин Маккейб, ако нямате нищо против, останете и вие. Брита, ако намериш друг пилот, доведи го незабавно.

— Нямах грижи, Дан — отвърна старшата стюардеса.

— И моля те, дръж Рик Барнс далече от кабината. Не ми действа добре. — Вторият пилот спря и потърка отново глава. Дишането му се бе учестило. Изминаха няколко секунди, преди да продължи. — Искам Лесли Нилсън да застане зад гърба ми и да ми напомня на всеки

няколко секунди, че всички разчитат на мен. — Той се опита да се усмихне.

Боже, помисли си Брита, щом не е загубил чувството си за хумор, ще успеем.

— Искам да знаеш, че всички разчитаме на теб, Дани — каза тя, повтаряйки думите на Лесли Нилсън от „Самолет“ — филма, който се бе превърнал в легенда сред авиоекипажите.

Говорителите в кабината, настроени на честотата на Въздушното движение на Хонг Конг, изпукаха.

— Меридиан пет, на колко мили от летището бихте искали да започнете заход по инструменти към Чек Лап Кок?

Дан вдигна дясната си ръка за тишина.

— Хонг Конг, трябва ми много място, за да съм сигурен, че... сме се равнили. Виждате ли ме... на радара... достатъчно далече, за да ми дадете... петдесет мили... курс по маяк за кацане?

— Радарът ни засича сериозен фронт на четиридесет мили западно, сър. Приближава с десет възела. Бихме искали да не ви пускаме в него.

— Добре, Хонг Конг. Тридесет мили по входящ курс.

— Можем да го направим, Меридиан — отвърна диспечерът. — Обадете се, когато сте готови, сър. Междувременно завийте наляво, едно-осем-нула градуса.

Брита Франц слезе по стълбите до основния салон и махна на Бил Дженкинс, Клеър Браун, Алис Накарато, Нанси Констанца и още четири други стюардеси да дойдат до средната кухня за кратко съвещание. Старшата стюардеса се опита да звучи възможно най-оптимистично.

— За това ни обучаваха. Обществото мисли, че сме славни коктейлни келнерки и келнери, които само разнасят напитки, но в такива моменти блясваме като професионалисти. Знаете протокола. Аз поемам командването, ако Дан не е в състояние да дава заповеди. Ако по уредбата кажа, че евакуираме, евакуирайте. При никакви обстоятелства не отваряйте вратите и не пускайте пързалките, докато не сме спрели. Не взимайте никакви самостоятелни решения, освен

ако не сте сигурни, че аз физически не мога да наредя евакуация. Ясно ли е?

Всички кимнаха.

— Ще успеем. Дан е ранен, но той е професионалист и ще приземи самолета безопасно.

Брита се върна бързо на горния салон, за да обезопаси кухнята. Не бе усетила, че някой я следва по стълбите и я вика. Непознатият глас не достигна до съзнанието ѝ.

— Извинете! Извинете!

Брита се обърна и се оказа лице в лице със собственика на гласа.

— Опитах се да ви хвана долу — каза жената. — Вие ли сте майчицата?

— Моля? — Веждите на Брита се вдигнаха леко при определението на жената.

— Майчицата, захарче. Най-главната стюардеса.

— Аз съм старшата стюардеса, ако това имате предвид. — Брита мигновено съжали за тона си. Беше се наострила от думите на жената и знаеше, че е прозвучала високомерно.

— Точно това имам предвид, сладурче. — Жената се усмихна лъчезарно, оглеждайки се за Греъм и Сюзън Таш. — Виж, може би щеше да ми простиш простонародния език, ако знаеше, че съм черна, каквато бях до малко след излитането. Цветът ми ме напусна от страх, когато хората започнаха да търсят заместници на пилотите и така нататък.

Брита затвори очи и поклати глава, сякаш искаше да започне срещата отначало.

— Съжалявам. Коя казахте, че сте?

Жената протегна ръка с усмивка. Старшата стюардеса я пое вяло.

— Далас Нийлсън, място 2-А, долу. Аз съм от пътниците ви в първа класа. Съвсем не съм някой ратай, изпълзял от багажното. Не оставяйте тези афроплитчици да ви заблудят. — Тя тръсна глава.

— Съжалявам. Не исках да намекна...

Далас Нийлсън вдигна ръка.

— Няма нищо, мила. Просто съм толкова нервна, че бръщолевя като в Стар Трек.

— Да, знам Стар Трек, но... — започна Брита.

Огромната усмивка отново цъфна на лицето на афроамериканката, когато тя продължи:

— Добре! Добре! Виждам, че общото между нас не се изчерпва с това, че сме хванати в огромен самолет без пилоти.

Нанси Констанца се бе изкачила по стълбите и се приближи зад Далас. Тя махна на Брита, за да привлече вниманието ѝ. Старшата стюардеса я погледна. Нямах намерение да отговаря остро на колежката си, но думите сами излязоха от устата ѝ.

— Какво има, Нанси?

Младата стюардеса отстъпи назад, като че я бяха ударили.

— Брита, съжалявам, но имам нужда от помощта ти. Долу има една екскурзоводка...

Старшата стюардеса поклати глава в самоотвращение.

— Не, аз съжалявам. Нямах причина да ти отговарям така. Моля те, дай ми няколко минути.

Брита отново се обърна към Далас, все още опитвайки се да отгатне насоката на разговора.

— Госпожо Нийлсън, да не би по някаква случайност да сте пилот?

— Аз! Боже мой! Не! Аз съм опасна дори когато шофирам.

— Тогава не съм много сигурна защо водим този разговор. Какво мога да направя за вас? Нямам много време. Трябва да подготвя салона за кацане.

— Брита, нали така?

— Да.

— Добре, Брита. Имам един въпрос. Как, по дяволите, сляп пилот ще приземи това чудовище? Седях си като добро момиче и се опитвах да си остана такава, но тази мисъл не ми даде мира. Трябва да знам.

— О! — Старшата стюардеса погледна през рамо към кабината. След това отново погледна Далас. — Имаме автоматична система за пилотиране, която буквално може да управлява самолета и дори да го спре. Сега бихте ли заели мястото си, моля?

Далас вече клатеше отрицателно глава.

— Не попитах правилно. Знам, че този самолет е автоматизиран. Чух пилота. Автопилот, автоматични дросели, автоматични спирачки. Но как ще ги настрои, ако не ги вижда? Има ли някой, който да му

помага? Хайде, момиче. Не е нужно да ми отговаряш със стандартните авио глупости. Нямам разрешително да пилотирам такива самолети, но знам доста за тях. Може би трябва да се кача горе и да помогна с каквото мога. Какво мислиш? Добра ли е идеята?

Брита поклати отрицателно глава.

— Няма да е лесно, госпожо Нийлсън. Не и ако не можете да пилотирате.

— Казвам се Далас. Е, кога ще бъде по-лесно? След като се разбием ли? Мислите ли, че е по-добре да оставим нещастния човек от уредбата да ни забие в земята, защото няма да има кой да му разчете показанията на уредите?

— Какво? Разбира се, че не — отвърна Брита. — Но освен ако не сте пилот, нямате работа в кабината в такъв критичен момент. А и горе вече има човек, който помага на втория пилот да чете данните от уредите. — Образът на репортера, седнал точно зад нелицензирания пилот, който заемаше капитанското място, изскочи пред очите ѝ. Тя се опита да прогони образа.

— Искам поне да си пъкна главата вътре — каза Далас. — Искам да му предложи да бъда очите му и да проверявам какво прави другият човек. Знаем какво да правя.

— Как? Откъде знаете какво да правите, щом не сте пилот?

— Защото имам хиляди часове в четене на навигационните уреди на Боинг 747 като инженер. Затова.

Но не като авиоинженер, миличка, помисли си Далас, а като отегчен радиоинженер, прекарал хиляди часове в игра на авиосимулаторите на Майкрософт. Но това не ти трябва да го знаеш.

— Добре — каза Брита, — последвай ме. Бързо! — Тя понечи да се обърне, но спря и погледна към Далас. — Но ако поради някаква причина те помоли да си тръгнеш, трябва да ми обещаеш още сега, че ще се върнеш на мястото си моментално.

Далас Нийлсън нежно сложи ръка на рамото на Брита. Гласът ѝ бе топъл, приятелски и нисък.

— Миличка, аз съм деликатна като слон в стъкларски магазин, но не съм такъв идиот, че да преча на сляп пилот, който се опитва да приземи огромен самолет, който съвсем случайно носи и моя задник.

Брита ѝ махна да я последва, докато отиваше до вратата на кабината. Тя бързо обясни на втория пилот защо Далас е тук. После се

обърна да си върви.

— Можеш ли да четеш уредите? — обърна се Дан към Далас.

— Имаш предвид дали познавам авиохоризонта, индикатора за вертикална скорост, далекомера, висотомера, въздушната скорост и компаса ли?

— Това е шест плюс, госпожо...

— Далас.

— Добре, Далас. Господин Маккейб, бихте ли отстъпили мястото си, моля?

Робърт вече канеше афроамериканката да седне в подвижната седалка зад капитанското място.

— В средата има още една подвижна седалка, господин Маккейб.

— Виждам я.

— Добре, Далас — каза Дан. — Седни и ни покривай. Човекът пред теб е... — Дан си пое дълбоко дъх, преди да продължи. — Джефри Сампсън. Слушай какво му казвам и се обаждай веднага, ако не се съгласуваме.

— Готово, шефе.

Старшата стюардеса беше спряла на вратата на кабината. Остана доволна, че жената мълчаливо изучаваше панелите с уредите. В погледа ѝ имаше отработена вещина. В свитото сърце на Брита се пробуди слаба надежда.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

На борда на Меридиан пет, в полет.

Западно от Хонг Конг,

13 ноември — ден втори,

1:55 вечерта, местно време/1755 Зулу

Началникът на Въздушното движение в Хонг Конг и двама от диспечерите му спешно обсъждаха как да се справят със ситуацията, в която бе изпаднал Меридиан полет пет. Когато бе готов, щяха да въведат самолета от запад и внимателно да го изравнят със седма писта. Машината летеше на автопилот. Системата за кацане по прибори щеше да извърши приземяването. С помощта на въображаемата мишена и лъчите на маяците тя можеше да го преведе до петдесет фута над пистата. Скъпият нов аеропорт Чек Лап Кок, близо до Хонг Конг, бе съоръжен с най-модерно електронно оборудване. Летищната система за кацане по прибори беше нова и надеждна. Тя изпращаше стабилни вектори за заход, които водеха точно пилотите. Всеки самолет, летящ със система за кацане по прибори в рамките на нормалните толеранси, би достигнал до височина петдесет фута над пистата точно подравнен с нея.

Началникът бе наредил открита телефонна линия с оперативния център на Меридиан еърлайнс в Лос Анджелис и бе говорил с няколко американски длъжностни лица, включително и с Американското федерално управление на авиацията, както и с хора от китайските военновъздушни сили. Местното американско консулство бе подробно осведомено за случая. На борда на самолета имаше американски граждани, а никой не знаеше дали взривът не е бил враждебен акт. Митниците, имиграционните власти, Хонконгската полиция, бърза помощ и пожарните поделения на летището бяха в пълна готовност.

Никой не знаеше нищо за какъвто и да било взрив на юг, изток или запад. Първоначалното предположение на заслепения втори пилот за далечна ядрена експлозия като възможна причина бе прескочило като искра към бурето със страх на дипломацията. Взривът на страха

бе отекнал от Пекин до Вашингтон. Съществувахе и възможността Меридиан пет да се сблъска с Глобъл Експрес, който бе изчезнал от радарите малко преди инцидента. Изострящият се въпрос какво точно бе заслепило екипажа на Меридиан пет бе на втори план за началника, който повече от всичко искаше да види хората му да водят боинга към безопасно приземяване.

Един от диспечерите махна към запад.

— Какви, мислите, че са шансовете му?

Началникът си пое дълбоко въздух, преди да отговори.

— 747 кацат всеки ден, като използват системата за приземяване по прибори.

— Да, сър, знам. Но не отговорихте на въпроса ми.

Консулство на Съединените щати, Хонг Конг, Китай

Като заключи вратата на апартамента за гости, Кет захвърли дрехите си и се мушна между луксозните чаршафи на двойното легло, наслаждавайки се на аромата на цветята в стаята. Тя тъкмо затвори очи и телефонът иззвъня. На другия край на линията бе служителят на консулството, който я бе посрещнал. Той ѝ съобщи новините за инцидента с Меридиан пет.

Агент Бронски седна в леглото. Шокирана, няколко секунди държа слушалката, неспособна да отрони дума. Робърт бе мишена, а сега самолетът му бе в опасност и може би бе атакуван.

— Трябва ми незабавен транспорт до летището — каза тя и потърка очи.

От другия край настъпи кратка пауза.

— Сега ли?

— Сега.

На борда на Меридиан пет, в полет

Гласът, който прозвуча по уредбата, бе измъчен, но ясен.

— Уважаеми пътници, говори... вашият пилот. Готов съм да започна заход към летището в Хонг Конг. Искане... да ви кажа... че тук има няколко души, които ми помагат в работата с уредите. Докато... автоматиката работи, кацането ще бъде меко. Няма да ви лъжа. Ако

нещо стане с нея и се наложи да поема ръчно управлението, може да стане грубо. Ще направя всичко по силите си. Каквито и да са вероизповеданията ви, високо бих оценил една молитва в момента. Моля, останете по местата си и следвайте стриктно всички инструкции, които стюардесите ще ви дадат. Те ще говорят от мое име.

Тишина изпълни пътническия салон. Самолетната уредба изпука и замлъкна. Съобщението възкреси страха, който повечето пътници бяха склонни да отхвърлят.

Брита Франц стоеше пред салона на втора класа. Старшата стюардеса се чувстваше вцепенена. Внезапното движение на над двеста души, които провериха предпазните си колани, стигна до съзнанието ѝ. Мнозина се хванаха за ръце и се опитваха да се успокоят един друг. Някои от пътниците открито сведоха глави за молитва.

Брита потупа успокоително рамото на Клеър и тръгна обратно към стълбите, за да докладва, че втора класа е готова.

А мен кой ще успокои, помисли си стюардесата, моментално поразена от мига самосъжаление.

В кабината Дан Уейд придвижи дръжката на колесниците в положение „долу“. Носовият колесник и четирите основни потрепериха, докато се спускаха, разклатиха нежно кабината с обнадеждаващи вибрации.

— Какво... виждаш на индикатора на колесниците? — попита Дан.

— Всички са зелени — отвърна Джефри Сампсън. — Някои бяха червени, но сега всички са зелени.

— Добре. Сега... ми кажи какво показва километража — каза Дан.

Сампсън се наведе напред. Очите му търсеха в объркващото количество числа на дисплеите пред него.

— Данните от далекомера ли искаш, сладурче? — попита Далас Нийлсън от подвижната седалка.

Дан обърна превързаната си глава наляво.

— Разбираш ли показанията на далекомера?

— Разбира се. Показва единадесет мили и виждам светлините на летището горе-долу на същото разстояние. Напред вляво има

светкавици, над летището — черни облаци. Височината е все още три хиляди фута.

— Правилно — повтори Джефри Сампсън. — Точно това е инструмента, който ми показва по-рано. — Той се завъртя, за да погледне Далас, която заемаше подвижната седалка точно зад него. — Госпожо Нийлсън, сигурна ли сте, че не искате да седнете на това място?

— Не, не мога да се оправя с щурвала, но мога да ви помогна с данните от приборите.

От изтощения пилот дойде още една неравномерна въздишка.

— Далас, не се колебай да говориш.

Афроамериканката се засмя.

— В едно нещо никога не са ме обвинявали, и то е да се колебая да говоря. — Тя погледна към Робърт Маккейб с широка усмивка, на която журналистът не можа да устои да не отвърне.

Дан сложи дясната си ръка върху щурвала, въпреки че автопилотът управляваше самолета.

— След около две мили... ще пресечем глисадата. Светлините на дисплея, който ти показах... ще се променят. Моля те, кажи ми, когато това стане, и какви са показанията. В този момент дроселите ще се върнат малко и ще започнем да се спускаме.

Вторият пилот се приведе напред, дишайки тежко. Минаха няколко секунди, преди да вдигне глава.

— Тогава ще трябва да знам колко бързо се спускаме. Това е наистина много важно.

— Искаш да кажеш, че ти трябва скоростта на снижаване ли? — попита Далас.

Дан кимна.

— Знаеш ли къде да гледаш?

— Разбира се — отговори тя.

— Екранът се променя, Дан — обади се Джефри.

— Как?

— Той... мисля, че... както каза, е уловил глисадата. Бутонът, на който пише глисада, сега е зелен и дроселите се връщат.

— Снижаваме се, Дан — добави Далас. — Спускаме се с около пет или шестстотин фута в минута. — Няколко малки гръмотевици

просветнаха северно точно до пистата, но тя ги пренебрегна. Какво можеха да направят? Да ги заобиколят ли?

Гласът на диспечера от Хонг Конг изгърмя в кабината.

— Меридиан пет, имате разрешение за кацане. Всички екипи са в готовност.

— Разбрано, Хонг Конг — отвърна Дан. — Височина?

— Две хиляди и шестстотин — отвърна Далас.

— Въздушна скорост?

— Сто и шестдесет възела.

— Придвижвам... ръчката на задкрилките с още едно деление. Някой от вас да потвърди, че е на двадесет и пет градуса.

— На двадесет и пет градуса е — потвърди Сампсън.

— И не се въртим наляво или надясно? Движим се направо, така ли? — попита Дан.

— Като скала — потвърди Далас. — На две хиляди фута сме и виждам пистата право пред нас. Ще я заковем, миличък!

Дан опипваше зад централната конзола за интеркома. Натисна бутона за уредбата по памет.

— Уважаеми пътници, всички да заемат свито положение.

— Хиляда и петстотин фута — докладва Далас. — Вляво още светкавици, Дан, точно до летището.

Вторият пилот кимна. Лявата му ръка опипваше козирката.

— Напипах ли копчето за въздушната скорост?

— Не! Това е височина — каза Джефри. — Съседното копче, вляво. Да, това е.

— На хиляда и триста сме — обяви Далас.

— Какво показва скоростта? — попита вторият пилот.

— Сто и шестдесет — отвърна афроамериканката.

— Искам да стане сто и петдесет. На прав път ли съм?

— Да, продължавай. Още две щраквания. Още едно. Готово! Сто и петдесет.

— Дроселите трябва автоматично да се върнат малко — добави Дан.

— Да, връщат се — потвърди Джефри.

— Хиляда и сто фута — каза Далас. Светлините на пистата сигурно се приближаваха към тях. На изток удивителното зарево от

светлини на Хонг Конг представляваше необикновен декор. — Цялата писта пред нас е осветена.

Първият офицер опипваше предния панел в търсене на копчето на фаровете, уверявайки се, че е включено.

— Деветстотин фута — обяви Далас.

— Веднага ми кажете, ако нещо се изключи! — обърна се Дан към всички.

— Седемстотин фута. Пистата е точно пред нас — обади се отново афроамериканката.

— Въздушна скорост? — попита вторият пилот.

— Сто и петдесет — отвърна Джефри.

— Шестстотин фута — обади се Далас.

— Добре — започна Дан, — точно под сто фута самолетът ще започне да се изравнява и екрана ще се промени, както ви казах.

— Четиристотин.

— Трябва да сме на около миля от пистата. Тя е точно пред нас, така ли е?

— Точно така, миличък! — потвърди Далас. — Красива е. Като низ диаманти в нощта и сме на триста фута.

Робърт Маккейб се хвана, че задържа дъха си, докато огромният лайнер се приближаваше към пистата. Тя като че беше твърде къса и тясна, за да побере такава огромна машина.

— Двеста...

Силна светкавица пред тях бе последвана от внезапна промяна в приборите на предния панел. Те се изключиха с щракане, а на екрана на системата за кацане по прибори се появиха предупредителни знаменца. Всички те биха алармирали зрящ пилот, че трансмитера на системата за кацане току-що е бил избит.

— Нещо стана, Дан — каза Далас. Гласът ѝ беше спокоен, докато трескаво мислеше какво да каже.

Предупреждението за изключване на автопилота изпука и Дан разбра ясно смисъла му.

— О, боже! — Гласът на Дан беше агонизиращо хъркане.

— На инструментите има някакви предупредителни червени неща — каза афроамериканката. — Продължавай да го снижаваш! Пистата е точно пред нас!

— Говори, Далас! Говори! Крилата ми равни ли са?

— Малко се въртиш надясно... и носът ти е много нагоре. Надолу... още надолу... завърти го наляво... Не, Дан! Въртиш го много надясно!

— На каква височина сме?

— Сто... по-ниско, снижава се, но малко бързо. Завърти наляво! Ляво!

Дан Уейд рязко наведе щурвала наляво. Тежацият седемстотин хиляди паунда самолет внезапно се завъртя около оста си в тази посока. Крилото му увисна на по-малко от петдесет фута над земята. Огромната машина започна да се носи наляво към края на пистата.

Гласът на Джефри Сампсън долетя от капитанската седалка:

— Твърде вляво от пистата за кацане сме, Дан!

— Твърде вляво сме! Завърти надясно, Дан, и вдигни! — извика Далас.

Върхът на лявото крило удари земята. Машината се разтrese и отскочи от удара. Внезапното ляво завъртане бе поето от страшния удар на шестнадесетте гуми на основния колесник върху тревата встрани от пистата. В отговор на обезумялото дърпане на щурвала от страна на слепия втори пилот носът започна да се вдига.

— Заобикалям... — успя да каже Дан Уейд, докато лявата му ръка бутна ръчката на дроселите до крайно горно положение, давайки пълна газ. Инстинктът го накара да компенсира лявото движение на щурвала с десния кормилен педал и дясно завъртане около оста на машината. Това някак си успя да върне големия джъмбо-джет във въздуха с вдигнат нос, лишен от скорост и увиснал на десет фута над земята върху въздушната възглавница, създадена от преминаването му.

— Говорете!

Поредната серия от светкавици озари небето и сложи началото на бурята. Далас и Джефри се стреснаха. Афроамериканката първа дойде на себе си, но реши, че няма смисъл да казва нещо, което вторият пилот не можеше нито да види, нито да поправи.

— Задържахме... не го пускай да падне още! Малко над земята сме, но крилата ти са почти равни. Пистата е вдясно. Приблужи малко.

— Въздушна скорост?

— Боже, Дан! Сто и... двадесет.

— Дан! — Сдържаният глас на Джефри Сампсън се върна и съобщи: — Дан, пред нас има кула!

Вторият пилот дръпна рязко назад щурвала.

— О, господи! — сподавено извика Далас, докато червено-бялата карирана метална кула изчезна под носа на самолета, последвана от приглушения противен звук на стържещ метал. Огромната машина потръпна. Двигателите стигнаха пълната си мощност, а носът се вдигна нагоре.

— Боже, Дан! Ударихме я!

— Далас! Можеш ли да ми кажеш ъгъла на атака? Колко е вдигнат носа ми?

— Търся го! Може би десет градуса!

— Помогни ми да го задържа! Крилата равни ли са?

Приглушен взрив в лявата страна бе последван от предупреждаващ звънец и червена светлина, която се появи на панела право пред тях. Боингът се наклони наляво.

— Какво беше това, по дяволите? — изскимтя Далас.

— Онази дръжка свети в червено — обади се Робърт Маккейб.
— На нея пише номер „две“.

— Това е пожар във втори двигател — каза вторият пилот и автоматично натисна десния кормилен педал, за да компенсира загубата на тяга от лявата страна. — Загубихме номер две. Трябва да ми помогнете да държим крилете равни! Говорете! Говорете! Джефри, казвай ми градусите на лявото или на дясното полукрило!

— В момента крилата са равни, Дан — отвърна Сампсън. Очите му бяха разширени.

— Равни са и се изкачваме бързо! — каза Далас. Тя дишаше бързо и на пресекулки, докато се опитваше да се успокои.

— Каква е височината? — попита първият офицер.

— Триста фута и се повишава.

Вторият пилот намери дръжката на задкрилките и я премести на петнадесет градуса. Колесниците, помисли си той. Щеше ли да посмее? Можеше да са повредени, но имаше нужда от по-малко тежест. Може да изчака секунда, реши Дан.

Той пусна ръчката на дроселите, за да намери тази на пожарогасителя на двигателя.

— Височина?

— Петстотин и се повишава. Въздушна скорост сто и четиридесет — каза Далас.

— Далас, това е изключително важно. Дръжката, която държа, тази с червената светлина ли е?

— Да!

— Добре. На нея „две“ ли пише?

— Да! Трябва да завъртиш малко надясно. Само малко!

— Лявото крило падна с три градуса — обади се Джефри Сампсън. — Сега е надолу с два градуса.

Дан дръпна дръжката на пожарогасителя на двигател номер две и я завъртя, за да го задейства.

— Височина?

— Осемстотин... и се повишава! — отговори Далас.

— Ще прибера колесниците — каза вторият пилот и ръката му премести дръжката им в положение „горе“. Звукът на движещия се механизъм на колесниците накара самолета да потрепери още веднъж.

— Скорост?

— Сто и осемдесет... не, сто и деветдесет — отговори Далас. — Вървим към хиляда фута. Крилата са все още равни, но в кабината няма осветление, освен няколко уреда.

— Над хълмовете от другата страна ли сме?

— Да — каза му Далас.

Вторият пилот си пое дълбоко дъх и придвижи лоста на задкрилките догоре.

— Ще трябва да ми говорите постоянно! Трябва да отидем на запад и да се изкачим на пет хиляди фута. Не ми позволявайте да вдигна твърде много носа или да се завъртя прекалено в която и да е посока.

— Още виждам инструментите, но само от тази страна — каза Джефри.

— Говори ми, по дяволите!

— Добре, Дан — обади се афроамериканката. — Дясното крило е паднало с няколко градуса, носът е вдигнат повече с около десет градуса.

— Далас, ще натисна ключ, на който пише спомагателен двигател. Моля те, потвърди, че на него пише спомагателен двигател!

— Да. На него пише спомагателен двигател.

Той го превключи и натисна бутона за връзка с кулата, разположен на щурвала.

— Въздушно движение Хонг Конг, тук е Меридиан пет. Може би сме отнесли кулата ви за приземяване по уреди. Ще ми трябват вектори до безопасна височина, докато измисля какво да правя.

Отговор не дойде.

— Въздушно движение Хонг Конг, говори Меридиан пет. Как ме чувате?

Лявата ръка на Дан напипа козирката и натисна бутоните за връзка към системата на автопилота, но от Въздушното движение на Хонг Конг продължаваше да не идва отговор.

— Далас? Джефри? Свети ли индикатора на автопилота за връзка?

— Не — отвърна Джефри. — Какво значи това?

— О, боже мой! Значи, че нямам автопилот. Ще трябва да пилотирам ръчно. Имате сляп пилот, който управлява самолета ръчно.

— О, не — простена Сампсън.

— Въздушно движение Хонг Конг, тук е Меридиан пет, моля отговорете!

Радиото остана нямо, както и първия офицер, за дълго, преди Робърт Маккейб да наруши тишината.

— Защо не отговарят, Дан?

Вторият пилот протегна ръка напред и сложи пръст върху малък кръгъл компас с две игли.

— Тук има ли... има ли два червени флага?

Далас Нийлсън се наведе напред.

— Да. Два са.

Дан посочи обратно към централната конзола към един от навигационните радиокомпаси.

— Уверете се, че е на сто и девет цяло и пет. После ми кажете дали флагчетата са още там.

Той чу как Далас извършваше настройките. За няколко секунди настъпи тишина.

— Флагчетата са още там.

Тя го видя как се отпусна.

— Дан? Добре ли си? — попита афроамериканката. — Завърти леко надясно, носът е малко надолу.

Вторият пилот поклати глава.

— Изгубихме го — каза тихо той.

— Не можем ли да опитаме отново? — попита Робърт Маккейб с напрегнат глас.

Дан продължаваше да клати глава.

— Ако не успее да включи автопилота, не можем да направим автоматичен заход. А ако не можем да имаме маяк...

— Не разбирам — каза Робърт.

— Когато отнесохме кулата за приземяване по прибори и собствения си трансмитер — обясни вторият пилот, — мисля, че унищожихме единственото оборудване, с което можехме да се върнем вкъщи.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

*Управление на въздушното движение Хонг Конг,
Международно летище Чек Лап Кок, Хонг Конг,
13 ноември — ден втори,
2:09 вечерта, местно време/1809 Зулу*

— Къде отива?

Началникът се наведе над дежурния диспечер, гледайки слабата отметка на Меридиан пет да се отдалечава бавно от Хонг Конг.

— Хедингът му е нула-осем-нула — каза диспечерът. — Радиото му не работи. Разполагаме само с първичния му сигнал.

Началникът кимна.

— Не съм изненадан. Трябва да е понесъл повреда, когато отнесе дясната кула на седма писта. Изненадан съм, че е все още във въздуха.

— Меридиан пет, тук въздушно движение Хонг Конг. Как ме чувате? — Диспечерът погледна началника си. — Непрекъснато го викам. Или не може да ни чуе, или не може да ни отговори.

— Или и двете — отвърна началникът. — Все пак продължавай.

— Меридиан пет, тук въздушно движение Хонг Конг, чувате ли ме? — Все още не идваше отговор. — Помолих изходящ Катай Пасифик да го потърси. На изток има буря и това може да го затрудни. Има ли нещо друго, което можем да направим, за да му помогнем?

Началникът мисли дълго, преди да поклати глава.

— Ако той наистина е сляп и ако на борда няма други пилоти, които да му помогнат в управлението на самолета, единствената му възможност е приземяването по прибори. Другата система за кацане по уреди работи за седма дясна, но ще трябва сам да намери вектора за насочване. Увери се, че системата е включена и се наблюдава.

— Да, сър.

Началникът се изправи.

— Продължавай да го викаш. Кажи му да направи завой в случай, че ни чува. Ако изгубиш целта му, внимателно запиши последното му положение и ми се обади горе.

Възможността неизправно летищно оборудване да причини катастрофа бе политически нетърпима — почти толкова, колкото и идеята чисто нова система за кацане по прибори да се повреди. Системата е била поразена от светкавица. Това не бе тяхна вина.

Мисълта за злочестия ослепен пилот, екипажът и пътниците му, загубили единствената си възможност за безопасно кацане, накара сърцето на началника да се свие.

Може би, помисли си той, може би все пак на борда има друг пилот.

На борда на Меридиан пет, в полет

— Каква е височината ни сега? — попита Дан.

— Изкачваме се към пет хиляди фута — отвърна Джефри.

— Лявото ти крило отново пада — обади се Далас.

Вторият пилот завъртя надясно в отговор. В следващия момент интеркомът иззвъня.

— Така как е?

— Добре. Крилата са почти равни. Сега са равни.

Дан щракна ключето на панела над главата си.

— Ей! Това помогна. Светлините в кабината светнаха — възкликна Далас.

— Робърт? — извика Дан. — Вземи интеркома от гърба на централната конзола и виж кой се обажда.

— Разбира се. — Маккейб взе интеркома и чу разтреперания глас на някоя от стюардесите.

— Капитане? Мисля, че ударихме нещо. Под краката ни се чу нещо ужасно.

Робърт закри спикера с ръка.

— Чакай. Той знае.

Вторият пилот протегна ръка към централната конзола зад дроселите и смени радионастройката, преди отново да повика Хонг Конг. В отговор имаше само мъртва тишина.

— Дан, лявото крило е надолу с пет градуса — каза Джефри.

— Завърти малко надясно — добави Далас, — и свали малко носа. Бих казала, че си с около десет градуса по-високо.

— Въздушна скорост? — Гласът на Дан отново звучеше като дрезгаво хриптене.

— Двеста и шестдесет, не, двеста и седемдесет — отвърна Далас.

Дан Уейд върна дроселите, слушайки воя на двигателите.

— Височина?

— А — започна Далас, — приближава седем хиляди фута.

— Помогни ми да сваля носа.

— Добре, сега си на около десет... осем... пет... три.

Дан дръпна щурвала на около инч.

— Как е сега?

— Носът е вирнат с около три градуса. Падаш малко.

Той върна малко и включи фината настройка на кормилото за височина, което препозиционира хоризонталната опашка, за да намали нуждата от заден или преден натиск върху щурвала.

Дан още веднъж повика Въздушното движение на Хонг Конг.

И още веднъж от радиото не дойде и звук.

— От това... се страхувах — тихо каза вторият пилот.

— Вдигни малко носа, Дан, и се завърти малко надясно — обади се Далас. — От какво се страхуваше?

От дясната седалка дойде още една дълга накъсана въздишка.

— Нямаме радиовръзка, нямаме укв радио, нямаме автопилот, имаме повреда в електронното отделение, а пукащите ми уши казват, че сме разхерметизирани.

— Какво ще правим? — попита Джефри Сампсън.

— Няма да мога... — каза първият офицер, но гласът му изневери — да пилотирам самолета така още много.

Робърт се пресегна и сложи ръка на рамото му.

— Дан, дръж се. Това не е реч на Лесли Нилсън. Ще се справим заедно. Ще намерим начин!

Вторият пилот все по-енергично и по-енергично клатеше глава.

— *He! He! He! He!* — Той си пое рязко въздух и сподавено изхлипа. — Не разбираш! Не мога да го направя! Нямаме автопилот, а сега вече нямаме и радиовръзка. Сами сме. Не можем да говорим с никого, нямаме навигация и няма как да кацнем. Дори не можах да го удържа през последните сто фута!

— Трябва да има решение — каза Далас. Гласът ѝ бе нисък и напрегнат.

— Господи! Да не мислиш, че не знам. — Дан обърна превързаната си глава наляво. — Джефри, благодаря ти за помощта. Моля те, стани от мястото си и го отстъпи на госпожа Нийлсън. Далас? Ще се наложи ти да управляваш самолета.

— В никакъв случай, миличък!

— Брита каза, че си самолетен инженер на 747.

— Не, аз съм радиоинженер, прекарал стотици хиляди часове със симулатора на Майкрософт, използвайки клавиатура. Разбира се, може да съм забравила да спомена за радиото, но иначе стюардесата ви нямаше да ме пусне тук.

— Майкрософт? — попита с неверие Дан. — Майкрософт?

— Точно така — потвърди Далас. — Това е компютърен самолетен симулатор, който пускаш на домашния си компютър. Дори има кабина на 747, но тъй като това беше офис компютър, вместо шурвал, имах клавиатура.

— И затова можеш да четеш основните инструменти, така ли? — попита Дан.

— Точно така — отвърна тя. — И точно в този момент виждам, че лявото ти крило е паднало. Завърти малко надясно и вдигни носа с два градуса.

— Господи, ако не ми беше от такава помощ, щях да те изхвърля оттук. Но щом можеш да разчиташ уредите, тогава можеш да управляваш и самолет — каза Дан.

— Не, не, дявол да го вземе! Не искам да умра толкова бързо! Сигурно ще обърна самолета с главата надолу, преди да си успял да извикаш!

Джефри Сампсън спокойно бе сложил ръка на щурвала.

— Нека опитам, Дан.

— Искаш да опиташ да управляваш самолета? — попита вторият пилот.

— Именно. Госпожо Нийлсън, бихте ли ми помогнали с уредите?

— Можеш да заложиш британския си произход, че ще ти помогна — отвърна тя.

Дан вдигна ръце от щурвала, взе интеркома и натисна бутона на уредбата.

— Уважаеми пътници, говори пилота ви Дан Уейд. Очевидно... опитът за приземяване бе катастрофален, за което ужасно съжалявам. Точно когато захождахме към пистата, имаше светкавица и тя повреди системата за кацане... и автопилотът не може да приземи самолета без нея. Излязохме от пистата и отнесохме върха на радиокулата. Сега всичките ни радиосистеми не работят. Някак си... трябва да намеря място за приземяване и да измисля как да го направя без зрение и връзка със земята. Ще... ви се обадя, когато измисля план.

Когато нещо бе издраскало по фюзелажа, Брита бе скочила и бе претичала по цялата дължина на самолета, но освен ужасени пътници други видими щети нямаше. Тя се обръщаше при задната кухня, за да тръгне обратно напред, когато нечия ръка се протегна и улови нейната.

— Какво? — съвсем не мило попита стюардесата, докато се обръщаше. О, устатото хлапе с радиото. Брита придоби строго изражение и го погледна в очите. — Какво мога да направя за теб?

— Този човек го изпуска! — каза момчето, като посочи към приблизителното местоположение на високоговорителя на уредбата. Акцентът му бе чисто американски.

Брита се намръщи.

— Прави всичко по силите си.

— Вижте, мадам, ако е ослепял, яко сме загазили. Освен това сме и без автопилот.

— Мери си думите, млади момко! Нямам време за това!

— Трябва ли ви друг пилот в кабината, или не?

Старшата стюардеса се поколеба. Някой толкова млад не би могъл да бъде от помощ. Или можеше?

— Да не би да си пилот?

Той кимна колебливо.

— Това е 747–400, нали?

— Да.

— Тогава мога да го карам.

Да го карам, помисли си Брита. Един пилот не би се изразил така. Тя се наведе напред и коленичи.

— Виж, не искам да те обиждам — каза тя открито, — но ми е трудно да повярвам, че някой на твоята възраст е бил обучен да управлява нещо толкова голямо. Обясни ми как може това да се е случило?

— Вижте, почти се разбихме, а пилотът казва, че не вижда. Знам достатъчно, за да се справя по-добре от сляп пилот.

— Как се научи да пилотираш? Как? Искам подробности.

— Баща ми е мениджър на компания за симулационни тренировки на пилоти. Мога да управлявам всички видове самолети. Нямам разрешително, но мога да управлявам симулатора на 747–400.

— Можеш ли да кацаш?

— А... понякога.

— Понякога не върши работа.

— Да, но не виждам други пилоти да тичат към кабината.

— Как каза, че се казваш? — попита старшата стюардеса, потискайки антипатията си към него.

— Стийв Дилейни — отвърна той с язвителен тон. — А твоето? Тя пренебрегна отговора.

— Ще предам на пилота предложението ви, господин Дилейни.

— Да бе.

Брита се изправи и се наведе над него.

— Млади човече, когато казвам, че ще направя нещо, можеш да заложиш живота си, че ще го направя. Ще уведомя пилота и ще разбера дали смята експертността ти за полезна. Ако я сметне за такава, ще се върна, за да те заведе бързо в кабината.

Старшата стюардеса се обърна и тръгна нагоре по пътеката, като се опитваше да запази равновесие, докато самолетът притреперваше от турбуленцията.

— Пред нас има много светкавици, Дан — обади се Далас. Очите й танцуваха между инструментите и облаците, в които влизаха.

— О, боже! — простена вторият пилот. — Забравих за бурята. Радарът работи ли?

Афроамериканката погледна екрана и поклати глава.

— Не, не работи.

— Значи може да ни чака силно раздрусване. — Дан протегна ръка към панела над главата си и включи и изключи два пъти ключа за знака за предпазните колани, преди да напипа копчето на уредбата и да нареди всички да закопчечат коланите си.

— В Хонг Конг ли се връщаме? — тихо попита Робърт от подвижната седалка зад втория пилот.

— Не знам какво ще правим. Нямахме... време да измислям план.
— Дан се обърна към дясната седалка. — Джефри, трябва да ни държиш равни и бавно да завиеш на запад. Искам всички да закопчеете предпазните си колани.

Джефри Сампсън се бореше със самолета. Първо го вдигна твърде много нагоре, после го наведе твърде много надолу, но бавно започна да го овладява с помощта на Далас.

— Опитвам се, Дан. Много е трудно. Не съм във форма.

— Усещам какво правиш. Не с толкова сила, Джеф! Не натискай още надолу! Остави го да се стабилизира... така. Сега натисни надолу. Бързаш и си много напрегнат. — Вторият пилот усещаше как щурвала се придвижва първо назад, после напред, след това отново назад, докато боингът постепенно се успокои.

— Изобщо не мога да си представя защо съм напрегнат. А ти? — тросна се Сампсън.

— Джеф, моля те, остави щурвала за няколко секунди — каза Дан.

— Много добре — отвърна англичанинът.

Вторият пилот пое щурвала инстинктивно, смекчавайки люлеенето на самолета.

— Далас, кажи ми дали се изкачвам вертикално и дали влизам в десен завой?

— Почти — отвърна Далас, забелязвайки старшата стюардеса на вратата. — Свали носа с една идея и завърти съвсем малко наляво.

Стюардесата влезе в кабината.

— Дан, Брита е.

Той леко се сви в седалката си.

— Почти... почти бяхме успели. Всички долу добре ли са?

— Чух съобщението ти. Всички са уплашени, но никой не е пострадал.

Първият офицер кимна, без да каже нещо. Брита видя дясната му ръка върху щурвала. Очите ѝ се разшириха след бързото обяснение на Робърт.

— Как можеш да управляваш ръчно? Тоест... не може ли господин Сампсън да управлява вместо теб?

— Опитва, но няма опит.

— Ами дамата? Тя има опит.

Далас Нийлсън вдигна ръка.

— Не! Казах ти, че мога да чета уредите, но не мога да управлявам тази птичка.

— Джеф, поеми веднага — заповяда Дан. — Коригирай плавно.

Пръстите на Сампсън се свиха около щурвала. Англичанинът преглътна с мъка.

— Много добре.

— Е... — Очите на Брита бяха разширени от страх, докато оглеждаше кабината и раздираната на всеки няколко секунди от светкавици мастилена нощна тъмнина отвъд предното стъкло. Големият самолет потрепери от лека турбуленция, след това се стабилизира. — Какво... какво ще правим?

Дан въздъхна.

— Брита, положението ни е много сериозно. Всичките ни радиосистеми не работят. Ние сме глухи, неми и слепи. Не можем да говорим с никого долу, а без автонavigационната система не мога да извърша заход дори и да намеря друго летище. В Хонг Конг има друга система за кацане по прибори, но не мога да я използвам дори и да можех да я намеря. Може... да се наложи да дерайлираме. Ако не мога да направя нищо друго... ще се спуснем бавно на вода някъде извън бреговата линия. Но трябва да изчакаме да съмне.

— Но... не можеш ли... не можем ли... о, боже!

Далас се протегна и хвана ръката на Брита.

Внезапен удар на боинга със стена от топчета лед бе предшестван само от няколко секунди груба турбуленция. Джъмбоджетът влетя в сърцето на бурята. Старшата стюардеса и Робърт бяха запратени един към друг, а после частично изхвърлени във въздуха. Огромната машина се мяташе, подхвърляна от гневените капризи на бурята. Разпръснати светкавици танцуваха пред тях, придружени от беснеещата буря. Ревът ѝ се чуваше през стените на самолета. Далас стисна облегалката пред себе си, после се пресегна и хвана ръката на Брита. Челото на Джефри Сампсън бе покрито с капки пот, докато се бореше да овладее самолета. Предпазният му колан бе опънат от усилията.

— Дръж се, Джеф! — провикна се Дан от съседната седалка. — Дръж носа на три градуса нагоре, крилата равни и изобщо да не те интересува височината или скоростта на изкачване.

— Опитвам се! — успя да каже англичанинът. Гласът му бе изтънял от напрежение.

— Брита, Далас, Робърт? Всички ли сте добре?

— Оправяме се — отговори журналистът.

Още един силен удар от градушката заглуши всички останали звуци. Трусът бе твърде силен, за да се разчетат уредите.

Градушката свърши така внезапно, както и започна, отстъпвайки мястото си на стена от дъжд. Далас видя ръката на първия офицер да вършее из панела над главата му в търсене на определено копче.

— Какво търсиш, Дан? — Тя чуваше учестеното му дишане.

— Противообледяването. Ето го! — Той включи противообледяващата система на крилата и двигателите. Ръката му няколко пъти удари повърхността на панела, докато се клатеха през въздушните течения, които сякаш бяха решени да разкъсат самолета на части.

— Джеф! Завърти надясно! — излая Далас в ухото му.

Отговор не дойде. Сампсън само кимна, но боингът отговори вместо него, като се завъртя надясно и захвърли всички леко наляво.

Стена от градушка, дъжд и светкавици ги разтърси отново и ги погълна. Височината се понижи, докато Джеф се бореше да задържи местоположението им и ъгъла на вираж под контрол. Ударите от летенето през променливи въздушни течения при над двеста възела въздушна скорост на моменти не позволяваше да се четат показанията на приборите. Неведнъж пътникът в лявата седалка трябваше да се справя със силни завъртания наляво и надясно, и силни издигания и спадания.

— Джеф! Падаме! Падаме под три хиляди фута! — извика Далас.
— Джеф! Вдигни!

— Опитвам се!

— Прилича ми на низходяща тяга — обади се Дан. — Височина?

— Две и петстотин и спада бързо!

— Вдигни го, Джеф! Веднага! — заповяда вторият пилот.

— Под две хиляди сме — извика Далас в ухото на Сампсън, гледайки го как боязливо дърпа назад щурвала. Носът се вдигна с десет градуса. Височината продължаваше да спада.

— Какво става? Кажи ми, Далас! — настоя първият офицер. Ръката му държеше щурвала и се опитваше да проследи движението

му. — Какво е положението ни?

— Дванадесет градуса нагоре! — извика Далас. — Въздушната скорост пада. Сега е двеста и двадесет.

Дан грабна щурвала и без предупреждение го дръпна рязко.

— Кажи ми, когато вдигнем носа на тридесет градуса или паднем под сто и петдесет възела — заповяда той.

— Падаме под хиляда фута, Дан — отново извика Далас. — О, господи! Ще се разбием!

В гласа ѝ се прокрадна ужас. Боингът продължаваше да губи височина. Останалите три двигателя работеха с максимална мощност, носът бе изправен нагоре в опасен ъгъл. Вдясно от нея Робърт Маккейб и Брита Франц се държаха за облегалките на седалките. Те гледаха как висотомера безпристрастно отброява разстоянието до земята.

— Носът е вдигнат на тридесет градуса. Скоростта е сто и седемдесет възела.

— Височина?

— Минахме петстотин фута... четиристотин... Дан, намалява, но все още падаме.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

*Контрол на въздушното движение Хонг Конг.
Международно летище Чек Лап Кок, Хонг Конг,
13 ноември — ден втори,
2:13 вечерта, местно време/1813 Зулу*

Като прикова очи в екрана на радара, началникът седна до един от диспечерите и поклати глава:

— Първо видя, че губи височина и след това загуби сигнала му, така ли?

Диспечерът кимна отсечено.

— Да, сър.

— Къде го изгуби? На каква височина?

— Две хиляди фута. Сnižаваше се с над две хиляди фута в минута. Беше направил широк завои на запад.

— Кога?

— Преди седем минути. Обадох ви се незабавно.

Началникът пое дълбоко дъх и поклати глава, усещайки как тежестта от загубата на над двеста души се стовари върху плещите му. Ако посред нощ се удареха във водата при висока скорост на снижаване, шансовете за оцеляване бяха минимални.

— Уведоми съответните инстанции. Знаеш какво да правиш.

Диспечерът се зае да уведоми спасителните служби и света, че Меридиан полет пет се е разбил в морето.

Белият дом, Вашингтон

Президентът на Съединените американски щати мина през източната врата на най-известния в света кабинет и кимна на пресекретаря и началник-щаб на Военновъздушните сили, които се бяха събрали за спешна среща заради разрастващата се въздушна криза в Хонг Конг. Той се здрависа с генерала и се отпусна на стола до

запалената камина. Ръката на Джейсън Пулман, пресекретаря, бе застинала над телефона.

— Кой е на телефона, Джейсън? — попита президентът.

— Ричард Хърд, директорът на Централното разузнавателно управление, заместник-директорът на ФБР, Джейк Роудс, и доктор Стела Менденхол от Националната комисия по безопасност на транспорта.

Президентът кимна и Джейсън натисна бутона за конферентна линия. Последваха няколко поздрава.

— Генерал Тим Бауър — започна президентът, — началник-щаб на Военновъздушните сили и Джейсън Пулман, моят пресекретар, са тук. Кой поиска срещата?

— Аз, господин президент — отговори Хърд, директорът на ЦРУ. — Слуховете заплашват да започнат да се разпространяват и сметнах, че е нужно да бъдете уведомен незабавно.

— Какви слухове, Ричард?

— Безпочвени слухове, че събитията в Хонг Конг са свързани с катастрофата на Сийеър край Куба и че всъщност това е терористичен акт.

— А така ли е? — попита държавният глава.

— Не смятаме така, но още не знаем.

Президентът въздъхна.

— Добре, Ричард. Осветлете ме по случая.

Директорът на ЦРУ изложи фактите. Той тъкмо подробно съпоставяше възможността това да е въздушен сблъсък с тази — да е въздушно нападение, когато президентът го прекъсна.

— Момент — рече той. — Каза, че вторият пилот е споменал и вероятността за ядрен взрив?

— О, със сигурност не е било ядрен взрив, сър — отвърна директорът на ЦРУ. — Националното разузнаване потвърди, че не са засекли нищо с ядрен произход.

— Тогава каква е причината? — продължи президентът. — Казахте въздушен сблъсък или нападение. Но за да има сблъсък, някъде трябва да има изчезнал самолет.

— Ами има един — отговори директорът и разказа за главоблъсканицата с американския бизнес джет и фактът, че

Федералното управление на авиацията все още проверяваше кой го притежава.

Президентът се наведе напред, като въртеше химикалка в ръка, вперил очи в пода.

— И третата възможност е нападение, така ли? Какво нападение? Военно? Терористично? Какво са използвали? Ракета?

Генерал Бауър вдигна пръст.

— Сър, нямаме никакво основание да подозираме враждебни военни действия. Това е редовен самолетен полет, десет мили от летището на Хонг Конг, по граждански въздушен коридор. Няма начин китайските военновъздушни сили да са замесени. Ако говорим за това — какъв вид атака би ослепила двамата пилоти...

— Точно това е, което ме притеснява — прекъсна го президентът, като клатеше глава. — Капитанът е мъртъв, а вторият пилот е ослепен. Как?

Директорът на ЦРУ си обади преди генералът да бе отговорил.

— Всяка ярка светлина, като пряк удар от светкавица или избухване на гориво при сблъсък, може временно да ослепи пилотите. Не ни е известно какво би могло да убие чрез светлинен взрив, но каквото и да се е случило, то вероятно е предизвикало като вторична реакция инфаркт.

— Генерале, не довършихте? — Държавният глава се обърна към началник-щаба.

— Сър, щях да кажа — продължи генерал Бауър, — че яркостта на тъй наречения взрив, за който оцелелия пилот съобщава, не е в противоречие с избухването на фосфорно базираните бойни глави с близък обхват. Светкавица не би могла да го направи.

— Какво? — възкликна президентът. Той се изправи в стола си и наведе глава на една страна.

— Фосфор, сър. Взривът на фона на нощно небе е унищожително ярък. Казаха ми, че ако някой изстреля към тях малка ракета с такава бойна глава, която да избухне точно пред кабината, може сериозно да увреди зрението на пилота за няколко часа.

— Заслепяване и ракета? — попита президентът. Генералът кимна в отговор. — С други думи тероризъм?

Директорът на ЦРУ отново се обади от Лангли.

— Не смятаме, че това е вероятно, сър. Смятаме, че най-вероятната възможност е въздушен сблъсък и взрив. Ако това беше терористичен акт, щеше да е необходима ракета, място, от което да бъде изстреляна, и несигурното предположение, че заслепяването на пилотите ще свали самолета.

— Добре.

— Господин президент, остава въпросът — продължи директорът на ЦРУ — с вида на ракетата. Не може да е с топлинен поиск, защото тогава инфрачервената система за съпровождане на цели щеше да я насочи към двигателите. Трябва да разполагате с доста сложна ракета, за да я взривите близо до кабината, без физически да повреди самолета. Смятаме, че това не е вероятно.

Очите на президента прескочиха до началник-щаба на военновъздушните сили. Генералът клатеше глава.

— Не сте ли съгласен, господин генерал?

— Абсолютно съм съгласен. Тази версия е напълно възможна. Всъщност това е сигнатурата на лазерно насочена ракета. Този тъй наречен изчезнал самолет може да е бил целеуказателя, визиращ 747 с невидима инфрачервена лазерна точка, докато съучастникът му от земята изстрелва ракетата. Трябва само да я програмират да избухне на сто ярда от самолета.

— Това ли е предположението ви? — попита президентът.

— Не, сър. Това е оценката ни.

— Ракета с фосфорна бойна глава? — попита държавният глава.

— Именно.

— За протокола, господин президент — намеси се директорът на Разузнавателното управление, — ЦРУ смята за по-вероятна възможността за въздушен сблъсък. Все пак другия самолет е изчезнал. Ако е бил целеуказател, тогава къде е?

— Господин президент, Джейк Роудс.

— Казвай, Джейк — подкани го държавният глава.

— Казаха ни, че изчезналият бизнес джет е пресякъл пътя на Меридиан пет точно преди взрива. Тази информация ни е дадена директно от Въздушното движение на Хонг Конг. Независимо дали са се сблъскали, или бизнес джетът е помогнал да се изстреля ракета, той по всяка вероятност е замесен.

Президентът бавно кимна.

— Има прилика със злополуката на Сийеър. В момента на инцидента и двата самолета са били над вода. Ако и в двата случая ракетата е изстреляна от лодка, тогава нещата съвпадат.

— Сър — отвърна директорът на ЦРУ, — нямаме никаква представа какво е свалило Сийеър MD-11.

— Вярно е. — Президентът кимна, поглеждайки към началник-щаба — Един момент. Генерале, може ли целеуказател да повреди зрението на пилот?

Мъжът поклати глава.

— Не по този начин. Може би с времето, но това е невидим инфрачервен лъч, сър. Той просто създава невидимо топлинно петно от кодирана светлина върху обекта, който искаме да поразим. Ракетата разпознава точката и се насочва към нея. Целеуказателят не е конструиран да причинява щети.

— Добре.

— Но малка фосфорна бойна глава или светлината от взривено гориво в резултат от сблъсък, както директор Хърд предполага, може лесно да заслепи човек.

Стела Менденхол от централата на Националната комисия по безопасност на транспорта най-сетне се включи в разговора:

— Господин президент, има два пункта, по които Сийеър се различава от настоящия случай. Първо, инцидентът на Сийеър се случва посред бял ден и фосфорен взрив с близък обхват вероятно не би бил достатъчен, за да ослепи пилот дори и временно. Разбира се, той може да нарани очите и да затрудни виждането му, като създаде голямо петно в средата на полезрението. Но при дневна светлина зениците са свити и се съмнявам нещо различно от ядрен снаряд да може да ги увреди. В този смисъл не виждам връзка между двата случая.

— Добре, но... — започна президентът.

— И — продължи тя — другата точка, ако обичате. Не мога да си представя как Боинг 747 може физически да се сблъска с голям бизнес джет с размера на Глобъл Експрес, да предизвика взрив на гориво с яркост, достатъчна да ослепи двамата пилоти и той да не унищожи носовата част и кабината на еърлайнера. От това, което чухме, вторият пилот не е съобщил за физически щети на боинга до момента, в който

не са ударили кулата за приземяване по прибори до пистата, на която се е опитвал да кацне.

— Но, Стела — каза президентът, — може ли оценката на директор Хърд да бъде вярна? Теоретично?

— Тоест дали въздушен сблъсък може да предизвика толкова ярък взрив, че да ослепи?

— Да — отвърна държавният глава. Той много добре знаеше, че длъжностно лице от Националната комисия по безопасност на транспорта ще подбере внимателно думите си и ще се опита да се въздържа от кръстосване на шпагите с директора на ЦРУ.

— Сър, не мога да кажа, че е невъзможно. Само не знам как.

Президентът въздъхна.

— Добре. Може и да е имало добре планирано високотехнологично нападение или въздушен сблъсък. Но нямаме ясна индикация кой го е извършил. Ако изобщо някой е атакувал. Това обобщава ли положението?

— Да, сър. Смятам, че го обобщава — отговори директорът на Разузнавателното управление.

— Джейк — неочаквано каза президентът, — какво мисли Бюрото за саботаж или тероризъм в случая с катастрофата на Сийеър?

Заместник-директорът на ФБР прочисти гърлото си, преди да отговори.

— Господин президент, за момента разполагаме само с подозрения. Липсват няколко минути от записа на разговорите в кабината на Сийеър. Те сигурно биха ни дали съществени улики. Но без тях или поне без никакви физически доказателства за саботаж нито ние, нито Националната комисия по безопасност на транспорта можем да кажем какво е накарало пилотите на Сийеър да загубят контрол над самолета. Да не говорим за отговор на въпроса дали не е резултат на престъпни действия. Знаем, че MD-11 не се е взривил. Нямаме доказателство или причина да подозираме, че някой е използвал ракета. Сякаш без причина пилотите изведнъж са изключили автопилота и са навели носа на машината надолу. Естествено, всички нас в Бюрото ни преследва неправилното първоначално заключение за терористичната атака, с което прибързахме при катастрофата на TWA 800 преди няколко години. Знаем, че сме свръхвнимателни с този

инцидент, но работата е там, че до момента нямаме никакви доказателства в нито една посока.

Президентът кимна.

— Както казах преди час, ако някой ми докаже, че Куба е отговорна за падането на Сийеър MD-11, ще ударим Фидел незабавно. Но да допуснем, че Куба няма вина за Сийеър. Да кажем, че по-късно Бюрото установи, че това е терористичен акт. Да кажем, че и случаят в Хонг Конг е терористичен акт. Позволете ми да отида още по-далеч с фантазията си. Да предположим, че някоя организация е отговорна. Тогава се изправяме пред истински призрак — кой атакува самолетите? Как го прави и какво иска? Това е вторият случай за шест седмици. Струва ми се, че отговорите на тези въпроси ще се превърнат в обект на голям натиск от страна на нацията. Някоя групировка не поема отговорността, нито пък предявява искания. Това означава, че имаме работа с организация, която без съмнение ще продължи, докато не стане готова да се разкрие и да ни каже какво иска.

— Господин президент — отвърна директорът на ЦРУ, — с цялото ми уважение има ли въпрос, на който да можем да отговорим?

Държавникът поклати глава.

— Не мисля, Ричард. Само съм притеснен.

— Сър, както знаете, освен възможността за кубинско участие, просто не виждаме никаква съществена причина да смятаме, че инцидента със Сийеър е терористичен акт, да не говорим за нова терористична групировка. Може би най-добрата причина е тази, която вие сам посочихте — пълната липса на някой, който да се възползва от инцидентите. Някоя организация, която иска да свали джъмбо-джет и да ликвидира всички на борда му, не би се поколебала да възтържествува за това. И защо да остава в сянка? Ако се каните да свалите граждански еърлайнер и да извършите масово убийство, за да ви вземат на сериозно, защо ще поемете риска действията ви да бъдат определени като инцидент?

— Добре, Ричард. Оценявам предпазливостта на Бюрото. Стела? Има ли някакъв аспект, в който Сийеър да наподобява случая в Хонг Конг?

От другия край настъпи дълга неловка пауза преди членът на борда на Националната комисия по безопасност на транспорта да отговори.

— Господин президент, има само едно нещо, в което двата инцидента си приличат. Летателният път на Сийеър MD-11 представлява този на самолет, лишен от управлението на пилот. Ако самолетът в Хонг Конг е бил действително умишлено атакуван, целта вероятно е била да бъде отнета способността на двамата пилоти да управляват самолета, за да се разбие. Но единият от тях не е бил напълно засегнат. Ако са били атакувани, целта е била да бъдат извадени от строя и двамата. Ако Сийеър е бил атакуван със същата цел, тогава отговорът е да, виждам прилика. Но в случая със Сийеър още нямаме насока за това какво е могло да отнеме възможността на пилотите да управляват самолета. Както казах, избухване на ярка светлина просто не може да го обясни.

— Благодаря ти, Стела.

Секретарят на президента влезе тихо в Овалния кабинет и пъкна бележка в ръката на държавния глава. Генералът и прессекретарят видяха как държавния глава помръкна, докато четеше съобщението. След като го прочете, той вдигна поглед и въздъхна. На лицето му бе изписано едновременно тъжно и сурово изражение.

— Поддържахме непрестанна връзка с Хонг Конг... С дълбоко съжаление трябва да ви съобщя, че китайското въздушно движение току-що е загубило Меридиан пет от радарите си. Смятат, че се е разбил. Местоположението... — президентът погледна бележката — е в морето, приблизително на тридесет мили южно от Хонг Конг. — Той предаде комюникето на Джейсън Пулман, който поклати глава. — Добре — продължи президентът с дълга въздишка. — Имаме гатанки, но нямаме решения. Ако този самолет е бил атакуван, ние сме във война с някого. Искам противника да бъде определен. Искам да знам дали е Фидел, Саддам, Милошевич или някоя друга, парвенюшка групировка. Искам задълбочена преценка доколко е възможно да търсим нова структура, използваща фосфорни бойни глави, създадени да ослепяват пилоти. За мен това е най-вероятната и най-смразяващата възможност. И, Джейк, искам най-ранното възможно потвърждение за терористична дейност и в двата случая.

— Да, сър — отвърна заместник помощник-директорът. — Ангажирали сме двеста и десет агенти с инцидента на Сийеър. Случайно един от най-добрите ми хора в момента се намира в Хонг Конг.

Президентът стана.

— Добре. Много бързо трябва да превърнем тези въпроси в отговори. Ако идеята, че американските самолети систематично се превръщат в мишени на някоя тайнствена групировка, която използва нови бойни глави на лазерно насочващи се ракети, излезе наяве, авиоиндустрията ще бъде парализирана. Всички ние ще бъдем заложници на паниката. С нашия късмет проклетата ракета ще бъде произведена в Съединените щати.

В сградата на главната квартира на ФБР, недалеч от Белия дом, Джейк Роудс прекъсна телефонната връзка с президента и стана от бюрото си. Двама от старшите агенти го чакаха пред кабинета му. Те станаха, когато той отвори вратата.

— Как мина? — попита единият.

Заместник-директорът изсумтя и поклати глава.

— Военновъздушните сили разказват приказки за ракети, за да хипнотизират големеца. Харесва му ракета с фосфорна бойна глава, която неизвестно как знае къде е кабината на самолета и се взривява точно пред нея. — Джейк сви рамене и въздъхна. — Не знам какво да мисля, освен че даматата от Националната комисия по безопасност на транспорта е напълно права. В този момент нямаме никакви насоки.

Въздушно движение Хонг Конг.

Международно летище Чек Лап Кок, Хонг Конг

Кет Бронски бутна вратата на радарната зала. Отпред я чакаше колата на консулството. Чувстваше се зле. Бе потресена. Главата ѝ бе празна. В ушите ѝ пищеше разпокъсано и несвързано: „... ужасен взрив... ядрен... но не е възможно... вторият пилот е ослепен, капитанът е мъртъв... друг самолет е изчезнал в същата зона... възможен въздушен сблъсък...“.

Вече знаеше от предположението на координатора от въздушното движение в Хонг Конг, че последната отметка е дошла по време на бързо снижаване със скорост от две хиляди фута в сърцето на силна буря.

Затвори очи и тръсна глава. Опита се да прогони картината от съзнанието си. Без съмнение големият боинг бе пръснат на парчета в

Южнокитайско море. Тя си помисли за Робърт Маккейб и мястото до него, в което тя трябваше да седи, ако съдбата не се бе намесила.

— Къде бихте искали да отидете? — попита шофьорът китаец.

— Какво? — сепнато попита Кет. Умората я притискаше. — Дайте ми минутка. — Агент Бронски въздъхна и извади сателитния телефон от чантата си. Смяташе да говори с Джейк Роудс във Вашингтон, но в същия момент думите на координатора на Въздушното движение в Хонг Конг изкристализираха в съзнанието ѝ — възможен въздушен сблъсък с друг самолет, който засега се води изчезнал. Кой самолет? Бе твърде шокирана, за да попита.

Тя отвори вратата на колата и тръгна обратно към радарната зала.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

*Национално разузнаване, Мериленд,
12 ноември — ден втори,
1:48 вечерта, местно време/1848 Зулу*

Настоятелното обаждане на Централното разузнавателно управление с молба за сателитна подкрепа във връзка със случая на Меридиан пет бе предизвикало паническа суматоха в наблюдателния център на Националното разузнаване близо до Вашингтон. Пренасочените орбитални сензори внимателно оглеждаха от космоса района около Хонг Конг. Трима мъже и една жена се събраха пред голям видеоекран в сградата на свръхвисокотехнологичното Разузнаване. Единият от мъжете държеше телефонна слушалка. От другата страна, в Лангли, бе един от екипите на ЦРУ. Мъжът бе натиснал бутона за изчакване, докато слушаше думите на един от водещите аналитици на Националното разузнаване и следеше движението на курсора на екрана.

— Това е района на Хонг Конг — каза Джанис Уошбърн. — Сателитът, който използваме, е почти деветдесет градуса над мястото. Над и под височината на самолета има гъсти облаци, затова използваме първично инфрачервено изображение с оптичен вариант.

— Това е в реално време, нали?

— Да, сър — отговори жената. — Това е снимка. Информация в реално време за смесено изображение. Другите неща са на запис.

— На въпроса, Джанис, открихте ли нещо?

Тя кимна.

— Филтрирах целия останал известен въздушен трафик, воден от Хонг Конг, Виетнам или някое друго управление на въздушното движение в тази височина.

— И?

— Погледнете — каза Джанис и посочи малка бяла точка югозападно от Хонг Конг. Тя няколко пъти натисна едно от копчетата на екрана, за да увеличи изображението. — Това е увеличение

двадесет мили. Десет мили. Пет. Две. Една. — Обектът ставаше все по-голям. Зад него се проточваха големи бели струи, докато се преместваше на югозапад. — Увеличавам в ярдове.

Изведнъж екрана се изпълни с бяла неясна форма, която можеше да бъде единствено Боинг 747. Единият от двата двигателя на лявото крило очевидно не работеше, тъй като имаше струи само от три двигателя. От вградения в опашката спомагателен двигател излизаше по-малка струя.

— Сигурни ли сме, че това е Меридиан? — прошепна Джордж Баркли.

Джанис Уошбърн кимна.

— Напасахме следите на самолета отпреди опита му за кацане до момента, в който можехме да уловим радарния транспондер. Това е Меридиан. И както виждате, е все още във въздуха. Въпреки че курсът му е непостоянен. Между другото, Джордж, казаха ми, че от Хонг Конг са излетели спасителни отряди. Ще можем ли да им кажем, че самолетът не се е разбил?

Джордж Баркли сви рамене.

— Това не е наше решение. Знаеш за притесненията. Компрометираща ни твърде много информация за това какво виждаме и как го виждаме.

— С други думи, вероятно, не.

Той кимна, сложи телефонната слушалка до ухото си и се усмихна.

— Поне мога да кажа на нашите хора. Хубаво е, за разнообразие, да дадеш добри новини.

На борда на Меридиан пет, в полет

Дан Уейд очакваше да умре.

Не бе в състояние да гледа висотомера, който отмерваше метрите до повърхността на Южнокитайско море. Хванат в лапите на низходящата тяга в сърцето на бушуващата буря, той не усети внезапното дръпване на самолета нагоре. Гласът на Далас Нийлсън звънна през съзнанието му.

— Три! Мили боже! Три! Равни сме! Триста и петдесет... изкачваме се! Благодаря ти, Господи!

Продължаваха да се мятат насам-натам. Светкавиците нескончаемо гърмяха навън. Изведнъж адски удар разтърси кабината, осветявайки всичко и изчезвайки така бързо както се бе и появил. Електронно осветените екрани на приборите угаснаха. Останаха само няколко светлинки на малки уреди под предната козирка.

— Нямаме захранване! — извика Далас.

Лявата ръка на Дан се стрелна към панела над главата му и завъртя две копчета, възстановявайки осветлението.

— Това помогна ли? — попита той.

— Да. Какво, по дяволите, стана? — попита Далас.

— Удари ни светкавица. Мисля, че порази спомагателния двигател.

Имаше още три нажежени нащърбени светкавици, които обаче не ги оглушиха с очаквания трясък. След минута пред тях се откри ясно нощно небе, оградено от беснеещи бури.

— Височина? — попита вторият пилот.

— Хиляда и петстотин и бързо се покачва. Две хиляди.

— Джеф — каза Дан, — поеми, докато аз бутна носа напред. Поддържай изкачването... докато стигнем осем хиляди фута.

— Ще се постарая — отвърна Сампсън. Гласът му бе тънък и уморен.

Вдясно от тях горната част на кълбестите буреносни облаци се извисяваше на височина над шестдесет хиляди фута. Гръмотевиците не спираха да раздират сиво-черната им маса. Вляво се издигаше друга стена от бушуващи бури. Пред тях се простираше небе, обсипано със звезди, обляно в лунна светлина, отразена от повърхността на океана.

— Мили боже! Какво стана, за бога? — попита Джефри.

— Минахме... през сърцето на силна буря и бяхме хванати от огромна низходяща тяга — обясни Дан, като внимателно клатеше превързаната си глава. — Всички ли са добре?

— Беше страшно преживяване — каза тихо Робърт.

— Добре сме, Дан — добави Брита и взе интеркома от конзолата. Тя натисна бутона „до всички“. Старшата стюардеса получи информация от всичките си колежки, преди да прекъсне. — Долу никой не е пострадал. Всички са в ужас, но няма ранени. Кухните, разбира се, са в безпорядък.

— Джеф? Добре ли си? — попита вторият пилот.

— Честно казано, Дан, мисля, че госпожа Нийлсън трябва да обмисли предложението ти да поеме управлението. Справям се ужасно. Едва не изгубих контрол над управлението.

Вторият пилот понечи да отговори, но в този момент някой отвори вратата на кабината. Брита се обърна и с изненада видя младия Стийв Дилейни, застанал с колебливо изражение на прага, да оглежда вътрешността на кабината с широко отворени очи.

Стюардесата веднага отиде при него.

— Господин Дилейни! Не казах, че можете да дойдете тук! — Гласът ѝ бе остър и раздразнителен.

Стийв отстъпи назад.

— Какво ударихме? — попита момчето. Гласът му издаваше страх.

— Ти кой си, миличък? — попита Далас.

— Нахален млад дразнител, който твърди, че може да управлява самолетни симулатори — отвърна старшата стюардеса и се обърна, за да изведе Стийв извън кабината.

— О, Бритс — каза Далас и стана от подвижната седалка. — Тъкмо изпитвахме излишък от пилоти. Как се казваш, сладурче?

— Стийв Дилейни.

— Можеш ли да управляваш такъв самолет, Стийв?

Той кимна и отново обясни за компанията на баща си.

— Той ли те е учил?

— Не. Той не искаше да съм около тях, но аз ги управлявах през нощта.

— Браво на тебе! Значи си самоук — възкликна Далас и вдигна ръка за поздрав, която той посрещна някак срамежливо.

Дан Уейд слушаше разговора без коментар. Далас се обърна да провери показанията на приборите.

— Дан, вдигни малко носа вместо Джефри и завърти надясно с около десет градуса.

— Благодаря ти, Далас — отвърна вторият пилот.

— Един момент — обади се Джефри Сампсън. Ръцете му бяха побелели от стискане на щурвала. — Вижте, време е да приемем факта, че не съм в състояние да помогна. Справям се ужасно. Нямаме особено много избор, затова мога ли да бъда така дързък и да

предложа да дадем възможност на това младо момче да управлява самолета?

Далас кимна.

— Джефри, отстъпи капитанското място на господин Дилейни. Нека опита.

— Какво? — Дан излая въпроса.

— Ей! — възкликна афроамериканката. — Може би той може да помогне. Като пилешка супа — може да не помогне, но няма да навреди.

Главата на Дан Уейд се завъртя наляво.

— По дяволите! Кой командва тук?

Отговорът на Далас Нийлсън бе мигновен и остър.

— Мислехме, че ти командваш, Дани бой, но като слушам тия приказки за дерайлиране, явно си се отказал.

— Аз командвам тук, дявол да го вземе! — прекъсна я той. — Коя си ти да...

Робърт Маккейб сложи ръка на рамото на Дан и леко го раздруса.

— По-спокойно, Дан. Няма да успеем, ако не се съюзим. Дамата има добро предложение и трябва да се вслушаш. Това не е бунт. Това е съвместна работа.

— Слушай, Даниел! — продължи Далас. — Ти извърши чудеса, за да запазиш живота ни, но трябва да отвориш сърцето си и за други идеи.

— Не ми трябва тези... калифорнийски... психо брътвежи точно сега. Благодаря ти!

— Не съм от Калифорния, Дан — отвърна остро афроамериканката. — Името ми е Далас, а ти нямаш голям избор. Всъщност, щях да предложа да направим тест и да видим кой пътник ще се научи да управлява самолет най-бързо.

Саркастичен младежки глас, примесен със страх, се обади зад гърба им.

— Няма много за учене в управлението на този самолет. Той е като голяма видеоигра с крила.

Дан Уейд обърна глава наляво в посоката на гласа.

— Знаеш ли какво е индикатор за местоположение, синко?

— Да. И не съм ти син.

— Какво показва индикатора за местоположението в този момент?

Стийв Дилейни мина покрай Брита и надникна към панела с приборите пред Джефри Сампсън.

— Носът ти е надолу с един градус и се въртиш наляво с около пет.

— Поемам самолета, Джефри — каза Дан, като коригира носа и завъртането на машината, после бавно кимна няколко пъти. — Добре, хлапе. Не е лошо. Само ми кажи на колко градуса да завъртя и какво да правя с носа?

— Не съм хлапе, господине. Името ми е Стийв.

— Добре, Стийв. Можеш ли да го направиш? Можеш ли да ми кажеш корекциите?

— Току-що го направих.

Дан кимна отново. Този път по-силно.

— Добре, Далас, съгласен съм. Брита, помогни на господин Сампсън да стане от мястото и... на господин Дилейни да седне в него. Бързо.

— Добре, Дан — каза старшата стюардеса с примирен тон. — След това ще слеза долу да видя как вървят работите. — Тя помогна на Джефри да стане от мястото и махна на Стийв да седне в седалката.

— На капитанското място? — невярващо попита Стийв Дилейни, докато Брита бързо напускаше кабината, последвана от Джефри Сампсън.

— Да. Ти ще бъдеш очите и ръцете ми. Няма автопилот. Само аз съм. И съм сляп. Ако някой друг... може да държи самолета стабилен, без да го накланя насам-натам — Дан спря и си пое дълбоко въздух, — тогава може би ще мога да измисля как да се приземим някъде живи и здрави. Трябва да ми казваш показанията на индикатора за местоположението... Дръж крилата равни. Малката точка трябва да е на около четири градуса нагоре. Мислиш ли, че ще се справиш?

— Разбира се — отвърна Стийв. — Искате ли да програмирам и компютъра?

— Знаеш ли как?

— Разбира се. Чел съм ръководството.

— Първо — каза Дан, — да видим дали можеш да го управляваш.

*Въздушно движение Хонг Конг,
Международно летище Чек Лап Кок, Хонг Конг*

Кет отново благодари на координатора на Въздушното движение и тръгна към колата. Целите от радарните ленти още се въртяха в главата ѝ. Бе удивена, че са толкова отворени за нещо, което неизбежно щеше да се превърне в обект на голямо разследване, но координаторът се поколеба само няколко секунди, преди да се съгласи да ѝ покаже записите.

Транспондерът на Глобъл Експрес бе премигнал и угаснал без предупреждение на осем мили пред Меридиан пет, но имаше неясни отметки. Кет знаеше, че транспондерите излъчваха електронен отговор към радарите на всеки няколко секунди, когато уловяха запитване от радар на въздушния контрол. Но без работещ транспондер диспечерът можеше да види на екрана си единствено ехото от първичен радарен сигнал, отразен от металната обвивка на самолета. Отметката се бе появила само на три мили отстрани на Боинг 747.

Кет внимателно бе пречертала скоростта и височината на Глобъл Експрес N22Z, когато бе изчезнал, както и скоростта на отметките, и бе открила, че съвпадат напълно. Екипажът на Глобъл Експрес бе изключил транспондера си и се бе върнал, за да пресече пътя на Меридиан пет. Неведнъж, а два пъти. И втория път, в момента на пресичането, очите на пилота на Меридиан са били поразени. Имаше още няколко отметки, които началникът от Въздушното движение в Хонг Конг бе обяснил като отломки в резултат на въздушен сблъсък. Координаторът ѝ бе дал опасния номер на бизнес джета, обяснявайки, че е бил въздушна линейка и е излязъл от рампата на бизнес джетовете.

Кет се мушна на задната седалка на колата на консулството и даде указания на шофьора да я закара на рампата на бизнес джетовете. След това разгъна сателитния телефон, за да говори с Джейк.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

*На борда на Меридиан пет, в полет над Южнокитайско море,
13 ноември — ден втори,
2:48 вечерта, местно време/1848 Зулу*

В продължение на няколко минути Далас Нийлсън бе необичайно тиха. Очите ѝ следяха всяко движение на младия Стийв Дилейни, докато той боравеше с уредите и постепенно успокои големия джъмбо-джет.

Най-после афроамериканката се наведе напред и прошепна в ухото му:

— Страхотен си, Стиверино! Задържах го на една височина и си почти на хединг! Впечатлена съм. Индикаторът за местоположението ли е основният ти репер?

— Да.

— Четох една книга за пилотирането по инструменти и в нея пишеше точно това. Имаш чувство.

Стийв се огледа и за първи път от повече от пет минути си пое дълбоко дъх.

— Благодаря — каза той.

Далас се обърна към втория пилот.

— Дан, той се справя отлично. Истински автопилот от плът и кръв.

Отговор не последва. Раменете на Дан бяха превити над щурвала. Бе хванал главата си с ръце.

— Дан? Дан, чуваш ли ме?

Тя протегна ръка и докосна рамото му. Дан подскочи от допира.

— Как...?

— Дан, не се отпускай. Болкоуспокояващото действа ли още?

Той остана неподвижен за няколко секунди, после кимна.

— Приспива ми се от него.

— Още ли те боли? Искаш ли доктора да ти сложи още една инжекция?

— Не — отвърна той и започна да се изправя в седалката. — Не... още ме боли, но съм по-добре.

— Слава богу!

Дан кимна отново, после се изправи рязко, сякаш нещо го уплаши до смърт. Ръцете му мигновено се насочиха към щурвала. Гласът му издаде почти пълна паника.

— Боже... къде сме?

— Всичко е наред, Дан! — успокои го Далас. — Стийв управлява самолета. Справя се страхотно.

— Ние сме... стабилни!?

— Може и да не ти се вярва, но е така — отвърна тя.

— Каква е височината ни?

— Осем хиляди фута — отговори Стийв Дилейни.

— Въздушна скорост?

— Двеста и десет възела.

— Хединг?

— Насочвам се към две-две-нула градуса — каза Стийв, — но не знам дали не искаш друг хединг.

— Дан — обади се Далас, — пред нас все още стои въпросът къде да отидем и какво да правим. Да се върнем ли в Хонг Конг? Надявах се да имаш някакви предложения.

— Да. Твърде много неща се случиха прекалено бързо. Мислех единствено за това, как да останем във въздуха. Мислех, че... няма да се справим.

— Ние също — тихо отвърна тя. — Но Големеца е имал други планове.

— Големеца...? — неразбиращо попита вторият пилот.

— Господ.

Дан преглътна.

— Първо... мисля, че не можем да рискуваме да преминем още веднъж през бурята. Това означава, че не... можем да се върнем в Хонг Конг. Помня метеорологичната карта. Беше доста чиста на запад от тази линия. Ако летим в тази посока, всичко ще е наред, но не и ако се върнем.

— Какво има зад нея? — попита Робърт.

Дан си пое дълбоко неравен дъх.

— Виетнам... Тайланд. Вижте, проблемът с намирането на Хонг Конг остава. Както и този с хълмовете. Не можем да използваме никаква система за кацане по прибори без трансмитер, а и ще бъде твърде рисковано да ми обяснявате обстановката през нощта. Пресметнах, че с горивото, което имаме, този кошмар може да продължи още седем часа... но то няма да ни стигне, за да отидем... — Той спря и си пое още веднъж дълбоко въздух, преди да продължи: — ... до Австралия или достатъчно далече на юг. Може би ще успеем да стигнем Суматра. Честно казано, предпочитам да има по-съвременни съоръжения ако... ако ни потрябва медицинска помощ. Технически можем да стигнем до Филипините, но благодарение на повредата в скелета на самолета не можем да се херметизираме. Това означава, че не можем да летим над десет хиляди фута, а между Хонг Конг и Манила има голям фронт от бури. Ако тръгнем на север, влизаме в континентален Китай. Не биха ни свалили, но не познавам нито едно от летищата там.

— Така не ни остава друга възможност, освен да тръгнем на запад? — подхвърли Далас.

Дан кимна.

— Да. На запад. Към Виетнам или Тайланд. Познавам Тайланд. Банкок има дълга писта, както и голямата въздушна база Ю-Тапао, която се намира на юг от града. Дълга и равна е и времето трябва да е ясно.

— Но как ще я намерим? — попита афроамериканката.

— О, да. Май забравих да настроя навигационния компютър — каза вторият пилот. Той се обърна наляво: — Стийв, ти каза, че можеш да се справиш с бордовия компютър.

— Да, доста е просто.

— Това е дяволски арогантно хлапе. На повечето пилоти им отнема седмици интензивно обучение, за да го овладеят.

— Не говори добре за пилотите, нали? — отвърна момчето.

Далас ясно видя как искрата падна върху барут. Дан вдъхна рязко и се изправи. Изпъна рамене.

— С кого си мислиш, че говориш, млади човече?

— Достатъчно! — намеси се Далас. — Стийв, покажи малко уважение към по-възрастните. Можете да си разменяте обиди, след като кацнем. Сега не е подходящо време за война.

Тя видя как момчето се бореше със себе си.

— Извинявай — каза то най-после.

— Добре, Стийв — отвърна вторият пилот, — погледни екрана на бордовия компютър от твоята страна и ми кажи какво показва.

— Нищо — отвърна момчето.

— Оправи контраста.

— Вече го оправих. Екранът остана тъмен — отвърна Стийв. — Не работи.

— Виж екрана от моята страна.

— И той не работи.

В дясната седалка настъпи тишина. Най-после Дан посочи към панела над главата си.

— Горے има един контролен монитор. Виждаш ли някакви цифри на него?

Далас сложи ръка на рамото на Дилейни.

— Аз ще погледна, Стийв. Ти управлявай самолета. — Тя погледна и поклати глава, преди да си спомни, че вторият пилот не може да види жеста. — И този екран е тъмен, Дан.

— О, боже! Добре, Далас, ще ми трябва помощта ти, за да провериш бушоните. — Той назова имената и положенията на бушоните за различните навигационни и компютърни прибори. Далас провери всички.

— Всички бушони са включени. Натиснах всеки един, за да съм сигурна.

Дан се отпусна в стола.

— Не мога да повярвам.

— На кое, Дан? — попита Далас.

— Светкавицата унищожи това, което още имахме. Сигурно сме загубили и транспондера. Обзалагам се, че мислят, че сме се разбили! Ние наистина сме глухи, неми и слепи! Нямаме автопилот, нямаме навигационно радио, нямаме нищо, с което да управляваме самолета си. Не можем да говорим с никого. Радарът не работи... Все още работят единствено двигателите и уредите.

— Какво ще правим? — попита Далас. — Как ще намерим Тайланд?

Няколко дълги секунди от дясната седалка не дойде никакъв отговор.

— Мисля — започна втория пилот, — че с достатъчно гориво... ако успее приблизително да пресметна кога ще сме над Виетнам, можем да кръжим, докато съмне. Тогава тръгваме по брега, докато намерим Тайланд.

— Тоест не летим по уреди!? — попита Далас. — Просто гледаме през прозореца!?

Той кимна.

— С вашите очи, моята памет и картата... ако успеем да изровим необходимата карта... можем да го направим.

— При условие, че можем да видим бреговата линия — обади се Робърт.

— Мислех си, че... — каза Дан, — ако някой на борда има радиотелефон или клетъчен, и можем да установим връзка... с някой... — Гласът му заглъхна.

— Дан — обади се Далас, — дори и да намерим летище, как ще кацнем? Стийв може да държи самолета прав и с равни крила, но ще можете ли двамата да приземите машината?

Стийв Дилейни хвърли мълчалив уплашен поглед към Дан, който обърна превързаната си глава наляво.

— Не съм сигурен, че имаме избор — отвърна той най-накрая. — Първо, трябва да намерим подходящо летище. Имам нужда от данните от GPS системата, за да разберем къде се намираме и къде трябва да отидем. Днес дори пилотите на леки самолети имат GPS-и, а ние се намираме в еърлайнър за сто седемдесет и пет милиона долара, последна дума на техниката, и аз със същия успех мога да го управлявам и с приборите на Чарлз Линдберг.

Робърт Маккейб гледаше пода дълбоко замислен. Изведнъж той вдигна поглед и щракна с пръсти.

— Един момент! Обзалагам се на каквото и да е, че някой в този самолет има GPS, от онези малки портативни апарати. Такива ги продаваха в безмитния магазин в Хонг Конг. Ще отида да питам пътниците.

Маккейб разкопча предпазния си колан и стана от подвижната седалка. Дан се обърна към него. Все още говореше леко провлачено.

— Робърт... питай дали някой има мобилен телефон. Може да имаме късмет.

Журналистът се върна след десет минути.

— Дан, Робърт е. Върнах се. Точно зад теб съм.

Вторият пилот обърна глава наляво и се заслуша.

— Казвай.

— Страхувам се, че не ни провървя. Намерихме един пътник с портативен GPS, но е в багажното, в чекиран багаж.

Дан въздъхна.

— Естествено. Няма начин да влезем в багажното по време на полет.

— Но — добави Робърт, — Брита ми каза, че знае откъде можем да минем през пода до багажното.

— Какво? — Дан поклати глава. — Да няма предвид капака на пода в първа класа? Той слиза само до електронното отделение... което разбихме в Хонг Конг. Така няма да стигнеш до багажа и... определено няма да те отведе до задното отделение. Има огромен резервоар. А и структурата на крилата...

— Не знаех това — отвърна репортерът. — Холивуд ме е убедил, че в корема на самолета има кухни с врати към багажното отделение.

— Да... наричат ги „галери“. Някои видове джъмбо-джети ги имат, но не и този. Страхувам се, че идеята отпада.

— Чакай малко! — възкликна Далас. — Я се чуйте, момчета! Не мога да повярвам! Дан, трябва ти GPS, за да ни отведеш до летище в Тайланд, така ли?

Дан Уейд помисли няколко секунди.

— Със сигурност ще помогне. Ще... бъде трудно да намерим пътя без някаква навигация, а в момента разполагаме само с компаси. Можем да поддържаме всеки хединг, но без помощта на GPS не знаем кой да използваме. Далас, ако единственият на борда е в багажното, забрави. Дори и да можем да стигнем дотам, не знаем в кой отсек е чантата. В предния или в задния.

— Всъщност — каза Робърт — знаем. Собственикът е видял, че качват чантата му в задния отсек от дясната страна.

— Е — започна вторият пилот, като бавно клатеше глава, — знаем, че е там, но не можем да стигнем до нея. Все пак беше добър опит.

Далас Нийлсън рязко разкопча предпазния си колан и скочи на крака, сложила ръце на хълбоците си.

— Чакай малко, дявол да го вземе! — възмутено възкликна тя. — Между другото, Дан, в момента стоя и те гледам свирепо. Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това „добър опит“? — Тя погледна неодобрително и Робърт Маккейб. — Още не съм видяла опит, да не говорим за добър. Слушам само пораженчески приказки!

Дан въздъхна шумно:

— Далас, виж. По време на полет няма салонни врати към задния багажен отсек. Ако това не ти е достатъчно ясно...

— О! Я стига! Ще вием ли пред задния багажен отсек, или ще направим нещо!

Вторият пилот се завъртя още в седалката си, за да се обърне към гласа на афроамериканката.

— Далас, аз искам да стигнем до този GPS не по-малко от теб, но...

— Не мисля така! Иначе щеше да се опиташ да намериш начин да решим проблема, вместо да се оправдаваш защо не може да стане.

— Не може да стане!

— Глупости, сладурче! Който иска, намира начин!

Вторият пилот поклати глава с гневна въздишка.

— Мадам, коя, по дяволите, сте вие?

Тя се изсмя късо и високо.

— Не съм мадам, асе. Аз съм жена, която е научила някои неща за това как се оцелява. И първият урок е „никога не се предавай“.

— Това наистина ме обижда! — изсъска Дан. — Това е... това е... за втори път ме обвиняваш, че се предавам. Не се предавам, но не ми се спори за неща, които не можем да променим, докато изпитвам най-жестоката болка в живота си.

Робърт Маккейб се наведе напред с вдигната ръка.

— Добре, момчета и момичета. Това няма да ни помогне...

Далас го игнорира. Силата на гласа ѝ нарасна.

— Какво, Дан? Казваш, че няма физически начин да се стигне до багажния отсек или че няма такава процедура?

— Казвам ти, че няма начин да стигнеш, без да нарежеш пода!

Далас остави тишина да изпълни кабината, докато вторият пилот осъзнаваше какво бе казал току-що.

— Звучи ми като план, Дан. Мисля, че тук някъде видях пожарна бравичка.

Дан Уейд протегна ръка напред и поклати глава.

— О, не! Недей! Не! Не можеш да го направиш! Може да срежеш въжетата за управление!

— Има ли някакви ръководства, на които да е показано къде са въжетата?

— Минават през тавана... — започна Дан, после внезапно спря. — Всъщност те са в тавана. Забравих! Не ни пречат. Но все пак в пода може да има електрически инсталации. Има доста метал за рязане.

— Подът не е толкова здрав, Дан — каза афроамериканката, — усетих го да вибрира нагоре-надолу, докато вървах по пътеката. Стюардесите знаят ли къде точно са багажните отсеци?

Той помисли за секунда.

— Може би. Ще бъде много трудно. Първо трябва да се обелят листата метал, а после да се среже фибростъклото около отсека.

— Има ли някаква причина, която да ни спре?

Дан помисли по-малко от минута, преди да поклати глава.

— Не. Не мисля. Само някой да не се разгорещи твърде много с брадвата. Върнете металните листа, след като ги срежете и недейте да режете никакви греди, колкото и да са малки. Като направите достатъчно голяма дупка, не забравяйте, че срязаният метал може да бъде много остър.

— Да вървим, Робърт! Ако вземеш брадвата, ще отидем на лов за чанти. — Далас се обърна наляво и потупа Стийв Дилейни по рамото. — Справяш се страхотно, захарче! Дръж самолетчето така. Ще се справиш ли?

Момчето кимна.

— Да.

— Ами мобилните телефони? — попита Дан. — Не те попитах дали някой не се е обадил, че има мобилен телефон.

Робърт прочисти гърлото си.

— Брита попита по уредбата. Дузина пътници предложиха телефоните си, но нито един нямаше обхват.

— Добре. Кажи й да попита дали някой няма сателитен телефон, тъй като бордовият не работи.

Журналистът кимна.

— Вече опита. Никой не се обади.

— Чудесно. — Дан въздъхна тежко. — Кажи й да продължи. Кажи й, че аз го нареждам. Немската й кръв е много силна. Трябват й специални уверения.

Далас вече бе напуснала кабината, когато вторият пилот се обърна отново, надявайки се да хване Маккейб, преди да е излязъл.

— Робърт, чакай малко.

Репортерът спря на вратата на кабината и се обърна.

— Да, Дан?

— Забравих да ви кажа за самоизхвърлящите се панели... големи панели под пътеката. Ще ги видите, когато я дръпнете. Ролята им е да предпазят пода от пропадане, в случай че някоя от вратите на товарното се отвори по време на полет.

— Не разбирам.

— Ако долната страна на пода изведнъж се разхерметизира, а на горната още има налягане от седем паунда на квадратен инч, главният под ще пропадне без самоизхвърлящите се панели. Работата е там, че ако намерите и разрежете някой от тях, той ще ви осигури бърз достъп до багажния отсек.

На сто и шестдесет фута от кабината, в задната кухня, Далас Нийлсън намери Брита Франц и й обясни плана.

— И той каза, че може?

Далас кимна. В този момент Робърт дойде по пътеката с брадва в ръка.

— Питай „Вашингтон Поуст“ ако не ми вярваш.

— О, вярвам ви, госпожо Нийлсън — каза Брита и погледна към Робърт Маккейб.

— Бритс, имаш ли някаква представа къде трябва да режем? — попита афроамериканката.

Старшата стюардеса се намръщи. Тя погледна пода, после вдигна очи и погледна Далас.

— Да. Никога не съм се замисляла за това, но знам точно откъде идва блъскането и тракането, когато момчетата от багажното са в този заден отсек.

— Не трябва ли да кажем на другите пътници какво ще правим? — попита Далас. — Трябваше да видиш погледите им, когато Робърт

мина по пътеката с брадва в ръката.

Брита се обърна, взе слушалката на уредбата и набра две цифри.

— Дами и господа, говори старшата стюардеса. Ще пробием дупка в пода, за да стигнем до багажното отделение. Един от пътниците има уред в багажа си, който е много необходим на пилота ни. Моля ви, останете по местата си и запазете спокойствие.

Брита Франц бързо се придвижи по пътеката и коленичи, за да намери шева в пътеката.

— Тук!

Тя задърпа ръба на шева и започна да го отлепя от жълтото лепило, което го задържаше към пода. Под пътеката се откри края на панел, който поддаде на натиска.

— Ето! Самоизхвърлящия се панел!

— Тук ли да срежа? — попита Далас. Тя също бе коленичила на пода.

Брита не каза нищо. Стюардесата протегна ръка към Маккейб за брадвата.

— Мога да го направя — отвърна Робърт и направи крачка напред.

Старшата стюардеса погледна с решително изражение нагоре първо към Маккейб, после към Далас.

— Ако някой ще реже салона ми, това ще съм аз.

— Както кажеш, сладурче — съгласи се Далас и погледна към Робърт. — Дай й брадвата, миличък.

Брита вдигна брадвата, прицели се и стовари острието с мощен удар, който моментално проби повърхността на пода. Тя я вдигна отново и започна да нанася бързи ритмични удари.

— Това...

Дум.

— ... което искам...

Дум.

— ... да изясня с теб...

Дум.

— ... е фактът, че името ми...

Дум.

— ... е Брита!

Дум.

— Не Бритс.

Дум.

— Не, скъпа...

Дум.

— ... а Брита. — Тя спря и погледна Далас. — Ясно ли е?

Афроамериканката вдигна вежди.

— Мислиш ли, че ще споря с ядосана жена с брадва в ръката?

Стюардесата остана неподвижна за момент. После кимна и нанесе още един удар.

— Добре...

Дум.

— Значи ще се разберем идеално.

Стийв Дилейни не бе отронил дума, откакто Далас и Робърт бяха напуснали кабината. Необходимостта му от концентрация, за да задържи боинга на постоянна височина и хединг, намаляваше все повече и повече, освобождавайки все по-голяма част от съзнанието му, която да се занимава с въпроса какво следва.

— Ще успеем ли? — попита изведнъж той.

Дан Уейд се завъртя към него, търсейки отговор.

— Стийв... няма причина да не успеем, но...

— Аз ще трябва да го приземя, нали? — Гласът на момчето ясно издаваше напрежението му.

— Не, ще го направим заедно.

— Как? Ти си сляп! Как ще ми помогнеш?

Паниката в думите му нарастваше и събуждаше тревога у Дан. Имаше толкова много неща, с които хлапето ще се сблъска, помисли си той. Работата му с щурвала ставаше все по-осезателна и неконцентрирана.

— Виж, хлапе... Стийв... ще успеем. Ето как ще го направим. Ти ще ми казваш какво виждаш, а аз ще ти казвам какво да правиш. Просто е. Аз ще пусна колесниците и задкрилките. Целта ще бъде да спуснем самолета на пистата и да използваме педалите за управление на кормилото, за да го управляваме също като в симулатора на баща ти.

— Там е на ужким. А това... — Момчето дишаше тежко. — Това е наистина!

— Стийв, чуй ме. Успокой се!
— Ами ако не успея и се разбием?
— Няма да стане. Справяш се чудесно. Баща ти ще се гордее с теб.
— Да бе.
— Би се гордял с теб. Сигурен съм — повтори Дан. — Управляваш самолета като опитен пилот.
— Не искам да съм някакъв тъп пилот. И не ми говори за баща ми!
— Виж, може и да не ме бива с децата, но...
Стийв се завъртя към втория пилот. Ръцете му трепереха на щурвала.
— Същият си като него! Като всички проклети пилоти! За вас всеки на моята възраст не струва пукната пара, докато не ви потрябва нещо! Дори тогава никой не може да ви угоди.
— Стийв...
Гласът на момчето се издигна в подигравка.
— Стивън, как може да си толкова глупав, че да не можеш да задържиш фенерчето без да мърда? Стивън, знаех, че няма да се справиш, когато ти казах да го направиш. Стивън, не можеш да излееш вода от ботуш, дори и инструкциите да са написани на петата! — Той спря за секунда, после продължи: — Показах му колко съм глупав! Прекарах много ноци в симулатора, но се научих да управлявам скъпоценните самолети.
Момчето хвърли бърз поглед към Дан, след това върна очи към приборите.
— Не съм хлапе и не съм глупав! Управлявам проклетия ти самолет, нали?
— Да — внимателно отговори Дан. — Управляваш самолета и се справяш превъзходно. Извинявай, че те нарекох хлапе.
— Да, извиняваш ми се, защото ти трябвам. Ако бяхме на земята, щеше да е различно. Тогава щеше да кажеш: „Махай се, фъстък! Пречиш ми!“. Една от любимите фрази на баща ми.
— Съжалявам за това, Стийв.
— Да бе, как не.
— Виж, искаш да се отнасям с теб като с възрастен и това е хубаво. Но това също така означава да мога да говоря честно с теб.

Нали?

Момчето все още дишаше тежко. Уплахата му бе очевидна. Той бавно кимна.

— Да.

— Добре. Имаме работа. Аз и ти. Ти си единственият, който вижда и знае нещо за управлението на самолета. А аз съм единственият квалифициран пилот. Ако... успеем да се сработим, ще се справим. Трябва да се съсредоточиш върху работата си. Забрави за страховете си и нещата, които те разстройват. Преди да ми отговориш, нека ти напомня, че и аз трябва да направя същото. В момента съм уплашен до смърт. Настина. Уплашен съм, че няма да се справя и ще погубя всички, включително и себе си. Страх ме е... че... може... никога да не възстановя зрението си и следователно никога няма да мога да правя единственото нещо, което мога — да пилотирам. Не мога да си простя, че загубих контрол и ударих кулата в Хонг Конг. Очите и главата ужасно много ме болят... и... трябва да отида до тоалетната, което означава, че трябва да поверя живота на над двеста души на борда на теб.

Настъпи дълга тишина от лявата седалка.

— Това наистина е страшно — каза Стийв най-последно. Лека усмивка се прокрадна по лицето на момчето.

— Добре. Ако и двамата сме уплашени, е лесно да се нахвърлим един върху друг, но не можем да си го позволим. Разбрахме ли се?

— Да работим заедно?

— Точно за това говоря. Без да ме сравняваш с баща си.

— Обещавах ли да не ме наричаш хлапе?

— Обещавам. Ами ако ме ядосаш?

— Мама ме нарича СтийвЪн ДжулиЪс Дилейни, когато се ядоса. Това ме ядосва повече от всичко.

— Добре. Договорихме ли се, Стийв? И... моля те, не пускай щурвала, за да ми стиснеш ръката.

— Договорихме се.

Стийв чу изщракването на предпазния колан, когато вторият пилот го разкопча. Момчето усети как стомахът му изпърха, докато Дан Уейд стана от мястото си и внимателно прехвърли крак през централната конзола. Първият офицер опипваше пътя си напред. Той

протегна ръка, за да се хване за облегалката на една от подвижните седалки.

— Ще използвам тоалетната точно до кабината, Стийв. Ще се бавя най-много две минути.

— Ами ако нещо стане, докато те няма?

— Ще се справиш. Знам, че можеш.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

*На борда на Меридиан пет, в полет над Южнокитайско море,
13 ноември — ден втори,
3:37 вечерта, местно време/1937 Зулу*

В задната част на втора класа Брита Франц се отпусна на облегалката на едно от свободните места и погледна нащърбените ръбове на зейналата в пода дупка. Борбата за разширяването ѝ бе отнела повече усилия, отколкото бе очаквала дори и с помощта на Далас и Робърт.

Главата на афроамериканката се движеше сред чантите в багажния отсек, а лъчът на фенерчето търсеше тази, в която бе GPS апарата. Съобщението, което бяха направили по уредбата, бе накарало всички на борда да притихнат, докато пробиваха пода. Веднага щом дупката бе станала достатъчно голяма, за да минат през нея, Робърт се върна в кабината.

Брита огледа пътниците в салона на втора класа. Девет души бяха преместени на по-предни места, за да освободят пътеката около мястото, където пробиваха пода. Повечето от тях бяха от туристическата група. Поне дузина пасажери от същата група все още стояха на респектиращо разстояние под бдителното око на екскурзоводката си Джулия Мейсън.

Брита се усмихна окуражително на жената.

— Добре ли сте? — попита Джулия в отговор.

Стюардесата кимна.

— Само съм уморена — послъга тя и се опита да не позволи разяждащия страх, който изпитваше, да се изпише на лицето ѝ. Сънувам кошмар. Всеки момент ще се събудя, каза си тя, ясно съзнавайки, че всичко се случва наистина.

Старшата стюардеса си помисли за търговската делегация и останалите пътници в първа класа. Беше им обърнала малко внимание, откакто бе започнал инцидентът. Клеър, която обслужваше долния салон на първа класа, бе докладвала, че всички са спокойни. Една

трета от пътниците във втора класа бяха азиатци, мъже и жени от Хонг Конг и континентален Китай, както и от други азиатски държави. Повечето бяха останали по местата си. По лицата им можеше да се прочетат изражения от пълно безразличие до зле прикрита паника. Всеки път, когато Брита минеше по пътеката, почти всички търсеха в очите ѝ лъч надежда. Професионалното задължение за запазване на вдъхваща доверие усмивка никога не бе изглеждало по-тежко.

Шумът от падащи на пода чанти в багажния отсек привлече вниманието ѝ към търсенето на чантата.

— Далас? Добре ли си? — провикна се тя.

Възмутеният глас на афроамериканката долетя през дупката в пода:

— Всичко е наред, Брита. След като преместя две хиляди паунда куфари от краката си и оправя стойката си, и минат двадесет години, за да забравя тази нощ, ще бъда съвсем добре.

— Хубаво.

Главата на Далас се подаде внимателно през отвора, избягвайки остриите ръбове по края ѝ.

— Беше светлокафява, нали, Брита? — попита тя.

— Точно така.

— И името беше Уолтърс?

— Да — потвърди стюардесата и лицето ѝ светна. — Намери ли я?

Далас поклати глава.

— Не, но мисля, че вече знам къде да търся.

Тя отново изчезна в багажното. Тежкото падане на хвърлени чанти можеше да се чуе чак до основния салон.

Дан Уейд пое управлението, докато младият Стийв Дилейни отиде на свой ред до тоалетната. Робърт Маккейб не спираше да чете на глас данните на приборите.

— Знаеш ли, получава се доста добре — каза вторият пилот в момента, в който четиринадесетгодишният Стийв влизаше в кабината. — Показанията на индикатора за местоположението са пред очите ми. Мога да управлявам машината според това, което си представям.

— Струва ми се доста добре — каза Робърт.

— Но не достатъчно, за да приземя самолета.

— Сигурен ли си? — попита журналистът.

Дан се обърна леко към лявата седалка.

— Готов ли си да поемеш управлението, Стийв?

Дилейни кимна, но веднага си спомни, че вторият пилот не може да види жеста.

— Да, готов съм.

— Поемай — каза му първият офицер. — Поддържай курс две-две-нула градуса.

— Добре.

Дан въздъхна и се извърна към Робърт.

— Изчислих, че трябва да пресечем виетнамския бряг след двадесет минути. Слънцето ще изгрее след час и половина. Каквото и да решаваме, трябва да сме го решили и отработили дотогава.

Той чу как Робърт Маккейб се изправи.

— Бих искал да изляза за момент. — Журналистът остави вратата на кабината откритата. Той отиде до салона без определена цел. Просто искаше да избяга от напрежението за няколко минути.

Сюзън Таш го улови за ръкава, докато минаваше покрай нея.

— Какво става горе? — попита тя.

Греъм Таш също го гледаше в очакване и Робърт коленичи до тях.

— Дан се държи забележително. Момчето Стийв се справя великолепно с управлението...

— Има ли начин да кацнем? — директно попита Сюзън.

Репортерът въздъхна. Мимолетна усмивка премина през лицето му.

— Винаги има начин. Струва ми се, че малкият Стийв ще трябва да приземи самолета, докато Дан му обяснява как. Във всеки случай, ще трябва да чакаме да съмне, за да намерим достатъчно дълга писта.

Сюзън сви устни и погледна сериозното изражение на съпруга си. После отново обърна очи към Робърт.

— Смятат ли, че могат да го направят? — попита тя.

Опитният репортер изучи очите ѝ. Беше толкова красива. Той обърна поглед към съпруга ѝ и кимна.

— Мисля, че да. Мисля, че всички смятаме така.

— Страшна история, а? — подхвърли Греъм.

— Вижте, аз...

Лекарят вдигна ръка.

— Не исках да кажа, че сте тук с пошли цели. Просто имах предвид, че ако останем живи след всичко това, ще бъде рядък случай — да имаме професионален журналист, който да го опише както трябва.

Робърт помисли за секунда. После се усмихна на Греъм Таш и кимна бавно.

— Много мило от ваша страна, докторе. Всъщност не се бях замислял за това по този начин, но сте прав. Дори ми дава по-добър стимул.

Сюзън стисна ръката му, докато се изправяше.

— Благодаря — каза тя.

Когато журналистът си отиде, Греъм се изправи и махна на жена си да го последва до кухнята в задната част на горния салон. Всички стюардеси бяха долу. Лекарят прегърна съпругата си и дръпна завесата, слагайки ръка на тила ѝ.

— Греъм? Добре ли си?

— Не знам, Сюз. — Той се отпусна назад и я погледна в очите.
— Как издържаш?

— Първо ти ми кажи. Изглеждаш изтерзан.

Той кимна.

— Не си спомням някога да съм бил по-уплашен, скъпа. Искам да ти кажа... че имам чувството, че всичко ще бъде наред.

Тя започна да се кикоти, поставяйки го леко в затруднение.

— За какво се смееш?

— Погледни в какво положение сме! Намираме се в гигантски еърлайнер без радиовръзка, управляван от сляп пилот и четиринадесетгодишно момче!

Греъм наклони глава и се усмихна леко.

— Да, май...

— Това е повече от абсурдно! — Тя продължи да се кикоти нервно.

— Да не ти убягва сериозността на положението? — попита той.

Сюзън спря.

— Не. Осъзнавам сериозността му. Просто е нелепо да се мисли, че има някакъв изход от ситуацията!

— Какво искаш да кажеш, Сюз?

— Няма изход, скъпи. Това имам предвид.

— Чакай... чакай малко! Имаме шанс за успех. Чу какво каза човека.

Тя покри лицето му с ръце.

— Скъпи, не казвам, че не трябва да опитаме всичко. Нито пък, че нямаме шанс, но мисля, че е по-добре ти и аз да погледнем в очите вероятността, че може да не останем живи.

Греъм мълчаливо изучаваше лицето ѝ в продължение на няколко секунди. Фактът, че в ъгълчетата на сините ѝ очи се оформяха сълзи, бавно проникна в съзнанието му.

— Скъпи...

— Трябва да намерим стаята за почивка и да правим любов, докато се разбием. Ако ще умираме, бих искал да е така.

Бе ред на Греъм да се разсмее.

— Какво? — каза тя.

— Преди малко си мислех, че ще предложиш точно това, ако си убедена, че ще умрем. — Той я погледна.

Усмивката ѝ повехна, забулена от воал от сълзи. Сюзън придърпа съпруга си и силно обви ръце около врата му.

— Греъм, обичам те. Прегърни ме за още няколко минути и недей да говориш.

В задната част на втора класа от назъбената дупка на багажния отсек се разнесе внезапен вик на възбуда. Брита скочи, за да надникне над ръба. Някаква чанта полетя към нея. Стюардесата инстинктивно протегна ръце и я улови.

В следващия момент широко усмихнатото лице на Далас изникна пред очите ѝ.

— Това трябва да е въпросната чанта, госпожо Франц!

— Прекрасно! — възкликна Брита.

— Господин Уолтърс наблизо ли е, за да извади GPS-а си, или аз да ровя из бельото му?

Старшата стюардеса подаде чантата на разтревожен мъж, застанал на около петнадесет фута от тях.

— Успяхте да я намерите! — каза той, докато се приближаваше. Мъжът взе чантата, дръпна ципа и извади апарата от дълбините ѝ.

Брита посочи към носа на боинга.

— Да вървим. Капитанът... — Тя спря, чувствайки как главата ѝ се завъртя. Образът на тялото на капитана, положено зад завесата на малкото легло зад кабината, изпълни съзнанието ѝ. Студена тръпка пробяга по гърба ѝ.

Собственикът на GPS-а забеляза пребледняването ѝ и попита:

— Добре ли сте?

Стюардесата кимна.

— Пилотът — поправи се тя — незабавно се нуждае от апарата.

Той извади устройството от кутийката му и натисна бутона за включване. Върху екрана от течни кристали се появи поредица от изображения, докато уредът търсеше сателитен сигнал.

Старшата стюардеса махна на пасажера да я последва и го поведе към кабината.

— Дан, Брита е. Намерихме GPS-а.

Вторият пилот се обърна.

— Чудесно! Но ми трябва помощ...

— Доведох притежателя му — прекъсна го тя. — Господин Уолтърс? Това е Дан Уейд, настоящият ни капитан. — Брита нежно побутна мъжа напред.

Вторият пилот бе протегнал ръка, която Уолтърс стисна.

— Чухте... съобщението ми, господин Уолтърс. Знаете пред какво сме изправени.

Мъжът бе шокиран от усилието, което струваше на втория пилот да говори.

— Да, наричайте ме Джон, моля.

— Добре, Джон. Ти не си пилот, нали?

— Не, сър. Имам яхта. Купих GPS-а за мореплаване.

— Знаете, че не виждам. Младият човек вдясно е Стийв Дилейни. Стийв... има солиден опит със симулатори и в момента управлява самолета. Но трябва... да знаем къде се намираме и къде отиваме. Можете ли да ни помогнете?

— Със сигурност, капитан Уейд.

— Дан, моля. Антената вътрешна ли е, или я лепите на прозорец?

— Има малки вакуумни гумички. Залепя се на прозореца.

— Използвай страничния прозорец до подвижната седалка зад мен. Другият прозорец има вградени отоплителни жици и стъклото блокира сателитните сигнали.

Вторият пилот чу как Джон Уолтърс прекрачи подвижната седалка, която Робърт Маккейб бе освободил. Най-сетне той залепи антената на повърхността на прозореца.

— Джон, уреда ще ти каже ли, когато започне да търси навигационен сателит?

— Да, без съмнение. Ще звъне — отвърна Уолтърс.

— Тогава... можеш ли... да заложиш... координатите на летището, на което искаме да кацнем?

— Разбира се. Това ще ни даде скоростта, точния компасен хединг, милите до целта и колко минути остават до нея.

— Ще ти каже ли курса?

— Да. Всъщност апарата е направен за самолети, но го използвам за лодката си.

От мястото на подвижната седалка долетя тихо електронно иззвъняване.

— Ето! — съобщи Уолтърс. — Следи.

— Ето авиокартата на областта. Можеш ли да намериш координатите на нея? Тогава ми кажи... на какво разстояние от брега на Виетнам сме?

Уолтърс предпазливо взе картата и я разгъна. За близо минута той задълбочено я разгледа. Изведнъж възкликна:

— Намерих местоположението ни. На по-малко от сто мили от брега сме. Ще минем на около четиридесет мили южно от Да Ханг и Чайна бийч.

Дан объркано наклони глава.

— Бивш военен ли си, Джон?

— Да. Бивш мастър-сержант от военновъздушните сили. Бях разпределен в Да Ханг по време на войната. А ти?

— И аз съм бивш военен — каза Дан. — Две дълги години бях офицер там в преден пункт за управление на авиацията. — Той си пое дълбоко дъх и отново потърка челото си. — Ето какво ми трябва, Джон. Искам да погледнеш от другата страна на картата и да свалиш координатите за Ю-Тапао. Познаваш ли Ю-Тапао? Южно от Банкок е.

— Ужасно добре. Прекарах там цяла година.

Дан се замисли над думите му.

— Звучи ми като история, която бих искал да чуя по-късно.

— Разбира се — засмя се Джон. — Дори си спомням името й.

Вторият пилот се усмихна леко.

— Ако... можеш да въведеш Ю-Тапао и... да ми дадеш хединг и време дотам при тази скорост, това ще ми помогне невероятно много.

Уолтърс работи няколко минути с картата и GPS-а, после надраска някакви цифри на парче хартия, което извади от джоба на ризата си и я подаде на Дан, като забрави, че той не може да го види. Огледа се притеснено и дръпна ръката си. След това прочете на глас хединга.

— Трябва да летиш по хединг две-три-нула градуса магнитен курс.

Дан кимна.

— Значи сме познали. Бяхме на две-две-нула.

— Сега на две-три-нула ли минаваме? — попита Стийв.

— Да. Направи лека корекция надясно. — Дан обърна превързаната си глава наляво. — Какво е разстоянието и колко време ще ни трябва, Джон?

— До Ю-Тапао има четиристотин и осемдесет морски мили. При тази скорост ни трябва малко под два часа. — Уолтърс спря. Погледна към Стийв Дилейни, после към Дан. — Искате ли да остана тук и да ви помогна?

Вторият пилот се колеба с отговора по-малко от секунда.

— Да. Не само, за да ни помогнеш с GPS-а. Имам и друга задача за теб. Ще ни трябва няколко души, които да се натъпчат тук и да четат уредите на глас, докато кацаме. Стийв ще управлява самолета, аз ще слушам показанията. Искам единият от гласовете, които ще чувам, да е твоят.

— Разбира се, но... Боже мой, ще успеем ли?

Дан отново обърна глава наляво.

— Ще трябва, Джон. Изборите ни свършиха.

Международно летище Чек Лап Кок, Хонг Конг

Фактът, че Меридиан пет бе все още във въздуха, бе секретен, но Джейк Роудс реши, че Кет Бронски трябва да знае. Новината дойде като облекчение за младата жена. И за двамата бе пределно ясно, че възникналият проблем съвсем не е приключил, а причината е все още мистерия.

— Благодаря ти, Господи! Нямах представа колко съм... успокоена — каза Кет изненадана, че сдържа сълзите си. Тя се застави да се овладее, преди да продължи. — Всъщност, Джейк, успокоена съм, но съм и много загрижена. На борда има един пътник, който може би знае нещо важно за катастрофата на Сийеър.

— О! — възкликна заместник-директорът. Предпазливостта в гласа му бе очевидна.

— Ще ти обясня по-късно.

— Мисля, че не разбирам — отвърна той.

— Ще разбереш. В момента главната ми грижа е какво е причинило тази катастрофа. Вторият пилот на Меридиан е съобщил за някаква невероятно ярка експлозия. Чух записа на Въздушното движение.

— Това ли изследваш? — попита Джейк.

— Всъщност се опитвам да разбера защо американският бизнес джет, който е изпълнявал полет за медицинска евакуация, е пресякъл пътя на пътнически Боинг 747 и след това е изчезнал. Хонг Конг подозира въздушен сблъсък, но няма съобщение за удар. Джейк, някой трябва да се свърже с отдела за самолетната регистрация на Федералното управление на авиацията в Оклахома сити и да разбере всичко за Глобъл Експрес N22Z. Кой го притежава, кой го пилотира, накъде лети и дали по някакъв начин е бил специфично модифициран.

— Смяташ, че е замесен ли?

— Не знам — отвърна младата жена, — но кога за последен път видя бизнес джет да си играе на гоненица с Боинг 747? Нямам представа какво може да е станало, но транспондера им е изключен и летят опасно близо пред Меридиан.

— Теориите — добави Джейк — варират от въздушен сблъсък до изстреляна от морето ракета с фосфорна бойна глава, насочвана от лазерен целеуказател на борда на бизнес джета. Една крачка пред теб сме в проверката на информацията на регистрациите. Ще я получа след няколко минути.

Агент Бронски тихо подсвирна под нос.
— Добра работа, Джейк. Ще чакам.

* * *

Местният мениджър на американската корпоративна джет рампа бързо измина осемте мили от дома си, когато чу, че федерален агент задава въпроси на работниците му в три часа през нощта. Служителите, които бяха заредили с гориво и обслужили N22Z, дадоха на Кет подробно описание на самолета, двамата му пилоти и двамата му пътника — необщителни и потайни мъже, американци, доколкото можеха да кажат.

Когато Бронски свърши, мениджърът я придружи през красивия нов частен хангар. Той ѝ подаде найлонова торбичка, в която бе пъхната квитанцията за горивото.

— Да се надяваме, че ще има отпечатъци — каза мениджърът. — Служителят, който е пипал квитанцията, приложи лист със своите отпечатъци.

— Благодаря. Оценявам помощта ви — каза Кет и се усмихна топло.

— Можете ли да ми кажете за какво става дума, агент Бронски?
— попита мъжът.

Тя поклати глава.

— Съжалявам, но още не мога да кажа нищо. Може би следващия път, когато дойда в града. Случаят е важен и ФБР отново много ви благодарни за съдействието.

Мениджърът се усмихна леко и се поклони, докато задържа вратата на хангара.

Кет приближаваше колата на консулството, когато сателитният телефон в чантата ѝ звънна. Джейк Роудс бе на другия край.

— Хората на Федералното управление на авиация в Оклахома сити докладваха. Регистрационен номер N22Z не е предназначен за Глобъл Експрес. Дори не е определен за джет. Регистрационният номер на самолета, който си видяла, определено е фалшив.

— Бинго. — Тя въздъхна и поклати глава. — Очаквах го. Това в доста голяма степен потвърждава версията, че са замесени.

— Наистина?

— Джейк, не е имало въздушен сблъсък.

В продължение на няколко секунди във Вашингтон настъпи тишина, преди началникът ѝ да отговори сухо:

— Е, в Лангли са убедени, че е имало. Какво знаеш, Кет?

— Знам каква е радарната сигнатура на малък джет с транспондер и видях радарните ленти. Той не се е разбил. Повярвай ми. Обърнал се е от антената и се е гмурнал към повърхността, за да изчезне. Трябва да знаем кой точно притежава този джет.

— За целта ще ни трябва серийния номер на производителя — отвърна Джейк.

— Момчетата, които са го заредили в Хонг Конг, не са забелязали серийен номер, но това е нормално. Регистрационният номер е бил написан както трябва и кредитната им карта е била валидна. Ще фиксирам квитанцията, след като я опраша за отпечатьци.

Кет спря за секунда, давайки си сметка, че на практика нарежда на началника си.

— Виж, Джейк, знам, че официално още не съм в случая, но мисля, че мога да напредна съществено, преди Националната комисия по безопасност на транспорта да се включи. Поправи ме ако греша, но Бюрото ще бъде водещата агенция по случая, нали?

— Ако е престъпно деяние, саботаж или сваляне на самолет, без съмнение, да. Поне Военновъздушните сили са съгласни с теб. Смятат, че е била ракета.

— Имаш ли нещо против да продължа?

— Щеше ли да има значение, ако имах? — попита той.

— Разбира се! Аз не съм ти покорен слуга, господин заместник помощник-директор.

Джейк се засмя.

— Няма начин да се хвана на тази въдица, Кет.

— Умник. Но, наистина, мога ли да продължа?

— Абсолютно. Майната му на Лангли. Какво предлагаш?

— Аз... мисля да остана тук с колата на консулството и шофьора, докато самолетът не кацне някъде. В момента разсъждавам на глас.

— Разбрах. Продължавай.

— Мисля си, че ако кацнат във Виетнам или Тайланд, трябва да отменя срещата в консулството, да хвана първия полет за Банкок и да разпитам пилота и всеки, който може да хвърли някаква светлина върху въпроса какво ги е ударило.

— Съгласен съм. Не знам как ще получим дипломатическите разрешения, но нека да изчакаме, докато разберем къде са кацнали.

— Ще получаваме ли ежеминутна разузнавателна информация от ЦРУ?

— Всъщност, Кет, Лангли предава информацията от Националното разузнаване. Ще ти се обадя веднага щом получим решение.

— Какво е последното такова? — попита Кет. — Какъв е статуса на самолета?

— Още лети. В момента приближават виетнамската брегова линия. Лангли смята, че имат повече от достатъчно гориво да стигнат до Банкок и те като че ли са се отправили право натам.

— Джейк, фалшивия номер ми подсказва, че това може да е някаква добре подготвена операция. Може би не е зле Националното разузнаване да сканира въздушното пространство около самолета на Меридиан в случай, че N22Z е някъде наоколо.

— Искаш да кажеш, че Глобъл Експрес може да следи Меридиан?

— Именно. Ако го следят, ще трябва да се направи специална уговорка с охраната да ги поеме в секундата, в която 747 се приземи, защото Глобъл Експрес без съмнение ще кацне точно след тях. Ако пътниците му са злонамерени, няма да са доволни, че Меридиан не се е разбил.

— Ще предам това незабавно.

— Разбираш ли притесненията ми? — попита Кет.

Тя чу въздишката на Джейк от другия край.

— Да, за нещастие, ги разбирам. Който и да е в този бизнес джет, ще бъде решен да довърши работата, която е започнал.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

*На борда на Меридиан пет, в полет над Южнокитайско море,
13 ноември — ден втори,
4:42 сутринта, местно време/2042 Зулу*

Младият Стийв Дилейни управляваше изненадващо плавно самолета. Болката в очите на Дан Уейд бе чувствително намаляла и той отново посмя да се надява. Отпусна се назад, дишайки дълбоко. Застави се да мисли ясно. В този момент пронизителният звук на предупредителен звънец раздра съзнанието му.

Какво по... О, боже! Авариен сигнал за пожар в двигател!

Дан се обърна в сляпо отчаяние към предния панел, чудейки се на кое от четирите ключета на двигателите има яркочервено флагче — индикация за пожар или прегряване в някой от останалите агрегати.

— Ка... какво е това? — попита Стийв Дилейни.

Дан усети щурвала леко да потрепва в отговор на покачения адреналин в момчето, предизвикан от острия писък на звънеца.

— Пожар в някой от двигателите — отвърна вторият пилот. — Стийв, виж накъде соча! Бързо! На една от тези дръжки има червена светлина. На коя? В края ѝ има голямо число.

— А... номер едно!

— О! Господи! Вече загубихме вътрешния ляв двигател. Сега ще трябва да изключим и външния.

Дан сложи ръка на противопожарния ключ за външния ляв двигател.

— Единствената дръжка, която свети, ли съм хванал?

— Да — отвърна момчето. В гласа му личеше дълбок страх.

— Продължавай да пилотираш, Стийв. Не спирай! Самолетът ще поиска да се завърти наляво. Не му позволявай.

Контролирай се, заповяда си Дан, ако позволиш в гласа ти да проличи паника, и той ще се уплаши. По-бавно.

— Стийв. Имаме специални процедури за такива положения. Като начало ще ти задам няколко въпроса, после ще... се оправим.

— Добре.

— Първо, погледни надолу към централния панел. Виждаш ли къде соча? Има ли прибори на двигателите, които да светят червено?

— Да.

— Кои?

— Номер едно.

Дан си пое дълбоко въздух, опитвайки се да събере сили.

— Погледни надолу към този ред уреди и намери онзи с надпис ТИГ. Прочети ми температурата.

— Ами... към седемстотин.

— Показанието покачва ли се?

— Да. Бавно.

— Добре, Стийв. Ще... ще изключа двигател номер едно. Пак ще хвана дръжката, която свети. Изключително важно е да държа именно нея. Ръката ми на дръжката за първи двигател ли е?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Да. Държиш номер едно.

— Добре, дърпам и активирам пожарогасителя. Появи ли се светлина?

— Да.

Моля те, стига толкова, помисли си Дан. От тази страна ми остана само един пожарогасител.

От лявото крило дойде внезапен разтърсващ трус. Целият самолет потрепери.

О, господи! Избухна!

— Какво беше това? — уплашено попита Дилейни.

— Стийв, всички показания на предния панел за двигател номер едно на нула ли са?

— Да.

— Червената светлина на дръжката угасна ли?

— Не.

Може да отнеме тридесетина секунди. Не трябва да се плаши! Но ако двигателят е изключен...

— Гледай червената светлина, Стийв! Кажи ми, когато се изключи. Не забравяй да управляваш самолета.

— Добре. Дан, завърта се наляво!

— Спокойно! Завърти го надясно. Погледни пак индикатора за местоположението. Накарай го да се върне пак в предишното положение, когато крилата бяха равни, а самолетът — прав. Ще направя фина настройка на кормилото на височина надясно. Това също ще ти помогне. Този самолет лети прекрасно и само с два двигателя от едната страна.

Дан чувстваше засилващите се отсечени въртеливи движения на щурвала, докато момчето в лявата седалка се бореше с огромната машина. Дан премести фината настройка на кормилото на височина с няколко градуса надясно, за да компенсира загубата на двигателя на лявото крило. От салона звъняха в кабината, но той пренебрегна обаждането. И попита:

— Още ли иска да се завърти наляво?

— Да! Вече не толкова, но ми е... трудно да го удържа.

— Ще донастрою кормилото на височина. Така по-добре ли е?

— Мисля, че... да. Много по-добре е.

— Виждаш ли индикатора на кормилото на височина? Под този за местоположението е.

— Така... мисля.

— Малката топка в центъра ли е, или е вляво или дясно?

— Малко надясно е.

Дан премести още надясно фината настройка на кормилото на височина.

— А сега?

— Почти в центъра е — отвърна Стийв. Гласът му бе почти с октава по-висок от нормално.

— Добре. Сега трябва да лети направо. Не давай на крилото да мине над теб. Цялата тяга сега идва от дясното крило и машината ще иска да се завърти наляво. Червената светлина угасна ли?

— Не. Още свети.

Звънецът отново иззвъня и този път Дан отговори.

— Да?

— Дан? Брита е! Лявото ни крило гори.

— Какво?... Искаш да кажеш — левия двигател? Външният двигател на лявото крило?

— Не, Дан. На това място е, но гори крилото!

— О, чудесно! Брита, увери се, че всички са закопчали предпазните си колани. Обаждай ми се на всеки три минути... да ми казваш как е лявото крило.

— Добре.

— Добре... Стийв каква е височината ни?

— Осем хиляди.

— Въздушна скорост?

— Не мога да правя всичко наведнъж.

— Спокойно. Справяш се отлично. Няма да го изпуснеш. Ако трябва, може да лети и с един двигател.

— Знам.

— Трябва да погледнеш въздушната скорост.

— А... двеста и... пет.

— Добре. Не я оставяй да падне под сто и шестдесет, докато не ти кажа.

— Какво да правя?

— Кажи ми, ако започна да ставам много мудар, за да вложа малко повече енергия. — Вторият пилот се обърна наляво. — Господин Уолтърс? Още ли сте тук?

Гласът на Джон Уолтърс стигна до него веднага.

— Да.

— Добре. Можете ли да въведете координатите на Да Нанг, Виетнам, и да ми дадете хединга и разстоянието?

— Мисля, че да... чакайте...

Дан чу звука от бързото разгъване на картата. От салона отново се обадиха.

— Брита е. Още гори. От края на крилото се е проточил дълъг огнен език. Може би е двадесет или тридесет фута навътре от края му. Пътниците откачат! Металът почервява. Можем ли да направим нещо?

— Опитвам се... Брита, обади се пак.

Той натисна копчето на самолетната уредба.

— Робърт Маккейб... Далас Нийлсън... незабавно се явете в кабината. Уважаеми пътници, ще се опитаме да кацнем аварийно. Всички да закопчечат предпазните си колани.

Вторият пилот чуваше тежкото дишане на момчето в капитанската седалка.

— Как си, Стийв?

— Удържам го, но не иска да лети направо.

— Триста и четиридесет градуса и около четиридесет мили — обади се Джон Уолтърс.

Дан кимна.

— Стийв, ще трябва да направиш плавен завой надясно. Това е надясно. Мини на хединг триста и четиридесет градуса.

— Добре.

— Щом завиеш внимателно, ще намалим височината.

Първият офицер чу някой да влита през вратата на кабината.

— Кой е?

— Това, което остана от Далас, сладурче — отвърна самата Далас.

— И Робърт, Дан. Какво става?

— Сигурно... в Хонг Конг сме повредили левия външен двигател. Мисля, че преди няколко минути избухна. Сигурно... цялото крило е посипано с парчета. Предполагам, че е пробил резервоара в крилото и сега той подхранва огъня. Имаме две възможности — да кацнем или да дерайлираме. На четиридесет мили от Да Нанг сме. Там има дълга писта. Нямам време да направя план. Далас? Седни зад Стийв, закопчей предпазния си колан и му помагай... трябва да остане максимално спокоен. Започни леко снижаване на пет хиляди фута по хединг триста и четиридесет. Не допускай въздушната скорост да падне под сто и шестдесет. Робърт? Седни на подвижната седалка в средата. Джон? Седни и закопчей предпазния колан.

Вторият пилот чу Далас да говори тихо и успокоително на Дилейни.

— Стийв, миличък, поemi си дълбоко въздух и се успокой. Справяш се отлично.

— Какъв е планът ти, Дан? — попита Робърт. Гласът му бе нисък и напрегнат.

Първият офицер се протегна към подвързаното с кожа ръководство за процедури в нестандартни ситуации и я подаде на журналиста, който седеше зад него.

— Трябва да намериш Да Нанг. Подредени са по азбучен ред... търси на Виетнам. Трябва ми хединга на пистата и... Джон, провери

дали GPS-а има точните координати на летището. — Вторият пилот спря и наведе глава. Няколко пъти си пое неравно дъх.

— Дръж се, Дан! — каза Робърт, докато бързо прелистваше страниците.

Уейд кимна.

— Добре съм, добре съм. — Той отново вдигна глава. — Стийв управлява физически самолета. Аз го следвам по уредите. Далас?

— Да, миличък? — Очите на афроамериканката бяха приковани върху предния панел с уреди.

— Искам да четеш хединга и... въздушната скорост.

От салона отново звъннаха в кабината.

— Да?

— Положението продължава да е същото, Дан — докладва старшата стюардеса. — На места металът стана черешовочервен! Не можеш ли да направиш нещо!

— Опитвам се, Брита. Обади се пак. — Той пусна апарата в скута си. — Добре... ако не успеем да се приземим на пистата, ще дерайлираме. Нямаме много време с този огън. Стийв? Далас? Виждате ли нещо отвън?

— Навън е тъмно, Дани. Още е нощ. Вляво виждам светкавици, но... какво търсим?

— Голяма група светлини на бряг, на около тридесет и пет мили пред нас. Трябва още да сме над вода. Мисля, че пистата на Да Нанг е на север-юг. Това е единствената ни възможност, но трябва да я видим, за да я използваме.

— Значи търся светлини на град?

— И на летище.

— Добре, търся.

— Да се снижим внимателно на две хиляди фута. Скорост на снижаване не повече от хиляда фута в минута. Далас, бъди абсолютно сигурна, че Стийв не се е снижил до хиляда фута. Давай, Стийв.

— Добре.

— Робърт? Искам да ми казваш скоростта на снижаването и височината. Казвай ги така: надолу сто при две хиляди и триста фута. Ще се справиш ли?

— Предполагам — отвърна Маккейб.

— Гледай този екран — каза Дан и посочи зад щурвала към собствения си панел уреди.

— Надолу осемстотин при четири хиляди и осемстотин фута — каза Робърт. — Така добре ли е?

— Да, да, идеално е. Джон?

— Да — отвърна Уолтърс.

— Можеш ли да четеш индикатора за местоположението? Знаеш ли кой е?

— Не.

— Далас? Би ли показала бързо на Джон как да го направи?

— Ще опитам. — Дан чу как тя дръпна мъжа към себе си и заговори тихо в ухото му.

— Надолу хиляда и петстотин при три хиляди и осемстотин фута.

— Благодаря, Робърт. Стийв? Намали скоростта на снижаване. Каква е въздушната скорост?

— Двеста и петдесет.

Вторият пилот протегна ръка и леко върна тягата на двигатели номер три и четири на дясното крило.

— Намалявам мощността. Така ще можеш да управляваш самолета. Искате ли да се завърти надясно?

— Не — отвърна Стийв.

— Още ли лети направо?

— Да.

— Добре. Намалява ли?

— Малко. Две-четири-пет сега.

— Виждате ли някакви светлини напред?

— Има някакви, но не мога едновременно да гледам уредите и навън.

От салона отново звъннаха.

— Дан? Брита е. Огънят намаля малко. Не знам какво направи, но е по-добре.

— Може би въздушната скорост помага. Благодаря ти, Брита.

Първият офицер чу Далас да свършва инструктажа на господин Уолтърс.

— Джон? Колко мили ни остават?

— Двадесет и осем. На верния хединг сме — отвърна той.

— Добре, Далас. Имаме право на един опит. Като намалим още, огъня сигурно ще се разгори отново. Виждате ли зелено-бял лъч пред нас?

Отляво настъпи тишина за няколко секунди, преди Далас да отговори.

— Знаеш ли, очаквам компенсация за този полет, ако ще бъде член на екипажа — измърмори тя. — *Да!* — Надеждата в гласа ѝ бе примесена с възбуда. — Виждам го, Дан! Право пред нас!

— Добре — започна той и си пое дълбоко въздух. — Сигурно няма да видим светлините на пистата до последната минута. Трябва да прихванем маяка, но помнете, че няма да бъде на края на пистата. Робърт? Намери ли заходния лист в ръководството?

— Да, току-що го намерих.

— Виж дали можеш да намериш нещо, което да показва... не знам как да го кажа, но може би има начин светлините на пистата да се контролират ръчно чрез радиосигнал.

— Имаме ли радио, което можем да използваме? — попита Робърт.

Главата на Дан кљумна.

— По дяволите! Не, нямаме. Забрави.

— Надолу хиляда при две хиляди и триста — съобщи Маккейб.

— Стийв, започни да го изравняваш. Трябва да вдигнеш носа с около три-четири градуса по индикатора за местоположението.

— Да — отвърна Дилейни.

— Далас, прихванали ли сме маяка?

— Да.

— Виждаш ли нещо, което прилича на летище?

— Още не. Но сме на прав път.

— Добре. Въздушна скорост?

— Двеста и шестдесет — отвърна момчето в капитанското място.

— Ще намаля още, Стийв. Ще трябва по-големи корекции с щурвала. Машината ще ти се стори малко ленива. — Дан върна ръчката за дроселите на двата двигателя на дясното крило и промени настройката на кормилото. Той постави ръка на щурвала, за да усеща какво прави Дилейни. Тридесет секунди се източиха като вечност.

— Въздушна скорост? — попита вторият пилот.

— Сто и деветдесет — отвърна Стийв.

— Робърт, височина?
— Две хиляди фута.
— Посока?
— Право напред.
— Страхотна работа, Стийв! Задръж го още малко. Джон? Колко още остава?
— Седемнадесет мили.
— Добре. Равнината е на морското ниво. На седем мили трябва да започнем да се снижаваме с не повече от седемстотин фута в минута. Робърт? Разбра ли?
— Да.
— Ако видиш, че скоростта на снижаване е по-голяма от седемстотин до осемстотин фута в минута, кажи на Стийв да върне малко. Говори директно на него и аз ще помагам. Стийв? Дори да усетиш, че местя щурвала, не преставай да пилотираш. Може да направя корекции, но не спирай! Разбра ли?
— Да.
— Въздушна скорост?
— Сто и седемдесет — отвърна момчето.
— Ще се опитам да спусна задкрилките. Робърт? Виждаш ли ръчката на задкрилките? — Дан махна с пръст към съответната ръчка.
— Виждаш ли двете игли?
— Да.
— Ако не се движат заедно, спри задкрилките!
— Добре.
— Добре. Задкрилка на едно. — Дан придвижи ръчката на задкрилките с едно деление. — Стийв? Самолетът ще поиска да подскочи малко и да се изкачи, затова ще коригираме малко носа, като го наведем леко.
— Добре.
— Задкрилки на пет. — Дан отново придвижи ръчката. Звукът и усещането от движението на задкрилките на гигантския Боинг 747 разтърсиха кабината.
— Робърт, иглите сочат ли пет?
— Да, Дан, и двете.
— Добре. Задкрилки на петнадесет. Джон? Колко остава до летището?

— Четиринадесет мили.

— Височина?

— Две хиляди — отговори Робърт.

— Въздушна скорост?

— Сто и петдесет — отвърна Стийв.

— Дан! — обади се Далас. — Виждам нещо, което прилича на светлини на писта.

— Добре! Има ли серия мигащи бели светлини, които водят към тези на пистата или бели заходни светлини?

— Да, нещо такова — отвърна афроамериканката.

— Още ли сме насочени право към тях?

— Така изглежда — каза тя.

— Помагай на Стийв да лети право към тях. Сега колесниците.

Дан затаи дъх, докато придвижваше ръчката на колесниците в положение „долу“. Звукът на спускащите се колесари бе непогрешим.

— Колко зелени и червени светлини има пред мен?

— Всички са зелени, Дан. Няма червени — отвърна Робърт.

— Слава богу! — възкликна вторият пилот. — Колко остава, Джон?

— Единадесет мили.

— Как е, Стийв? Дърпаш ли? Или буташ, за да го държиш равен?

— Дърпам.

Звукът на фината настройка на щурвала изпълни кабината за момент, докато вторият пилот коригираше положението на носа.

— Как е сега?

— По-добре.

— Ако пуснеш щурвала, носът нагоре или надолу отива?

— Остава в почти същото положение.

— Въздушна скорост?

— Сто и тридесет.

— Опа! — Дан бутна дроселите нагоре и промени фината настройка на кормилото. — Кажете ми, когато стигнем сто и четиридесет. Искаме скоростта да е не по-малко от сто и четиридесет възела.

Интеркомът отново звънна. Старшата стюардеса бе от другата страна.

— Отново се запалва, Дан. Гори.

— Закопчей се, Брита. Ще кацнем след... три минути.

— Добре. В горния салон съм, Дан, точно зад кабината.

— Добре. — Дан Уейд отново пусна апарата в скута си. — Колко мили остават до пистата?

— Осем — отвърна Джон Уолтърс.

— Добре. Ще го направим! — каза вторият пилот. Той вложи в гласа си възможно най-много бодрост, полагайки усилие да убеди и себе си.

— Дан, пред нас има светкавици. Прилича на буря от другата страна на летището. Когато проблесна, успях да видя пистата и самото летище.

— Добре, Далас. Сега, Стийв... целта е плавно да снижаваш и се опитай да изравняваш. Само ни дръж в средата на пистата. Когато слезем на сто фута, направи съвсем леки движения наляво и дясно, за да задържиш между светлините. Ще се приземим твърдо, но това няма значение. Издръжлива е машината ни. Ще го понесе.

— Добре — отвърна момчето.

— Крилата трябва да са равни в момента на приземяването, разбра ли?

— Да.

— Разстояние?

— Седем мили — отвърна Джон Уолтърс.

— Добре, Стийв, започни да снижаваш. Не повече от седемстотин фута в минута. Ще върна мощността и ще променя леко фината настройка.

— Добре.

— Джон? Дай GPS-а на Робърт. Покажи му как да чете километража, върни се на мястото си и закопчей предпазния си колан.

— Ще остана тук.

— Не! Няма къде да седнеш!

— Шест мили. Оставам, Дан.

Вторият пилот се поколеба, после кимна.

— Изборът е твой, Джон. Благодаря ти. Височина?

— Надолу осемстотин фута в минута при хиляда и осемстотин фута.

— Готово. Далас? Започни съобщенията.

— Хединг триста и петдесет градуса, скорост сто и петдесет.

— Джон? Височина!
— Плюс един градус.
— Разстояние?
— Пет мили — каза Джон.
— Далас? Подравнени ли сме с пистата, или сме под ъгъл?
Стийв отвърна преди нея.

— Под ъгъл наляво сме... може би на двадесет градуса вляво.
Какво да правя?

— Внимателно, леко направи десетградусов вираж надясно.
После върни малко точно преди пистата да дойде на равнение. Разбра ли?

— Така... мисля.

— Завий сега! Леко! Робърт?

— Да, а... надолу осемстотин и... височината е хиляда и петстотин.

— Хединг триста и шестдесет — добави Далас. — Стийв, върни наляво.

— Добре — отвърна момчето.

— Някой да ми каже въздушната скорост?

— Сто четиридесет и пет — съобщи Далас.

— Ето! — каза Стийв Дилейни. — Подравнявам се! Добре е!

— Робърт! — повика Дан.

— Надолу шестстотин, височина хиляда и двеста — отвърна журналистът.

— Местоположение, Джон?

— Плюс един градус.

— Стийв, дръж го стабилен... и подравнен.

— Да!

— Робърт? — обади се пак Дан.

— Надолу осемстотин, височина точно под хиляда.

— Трябва да сме на три мили, Джон. Така ли е? — попита вторият пилот.

— Да. Три.

— Далас, виждаш ли ясно пистата? Празна ли е?

— Да. Пистата е чиста, но на север има светкавици.

— Концентрирайте се върху пистата. Има ли светлини от двете й страни? — попита Дан.

— Да.

— Надолу деветстотин, шестстотин фута.

— Стийв — каза Дан, — много нежно връщам дроселите. Искаме да намалим още малко скоростта на снижаване. Началото на пистата срещу нас ли идва, или минава под нас?

— А... минава под нас.

— Скорост?

— Сто и четиридесет.

— Стийв, пусни носа една идея надолу. Началото на пистата в същото положение ли е?

— Да, така мисля — отвърна Дилейни.

— Надолу деветстотин, двеста фута — съобщи Робърт.

Уейд протегна ръка и напипвайки се увери, че фаровете са пуснати.

— Добре... право към пистата ли сме насочени?

— Да! — отвърна момчето. — Но нещо не е наред! Има... о, не...! В средата на пистата има сграда!

— Далас? За какво говори той?

— Дан! Това е рульожка! Свършва в сграда!

Дан Уейд бутна ръчката на дроселите докрай и дръпна назад щурвала, като в същото време натисна десния педал за управление на кормилото за направление, за да задържи самолета подравнен.

— Заобикаляме я! — пресипнало изграчи той. — Максимална мощност. Стийв, дръж крилете равни!

— Държа ги!

— Изкачваме ли се?

— Да, малко! — отвърна момчето.

— Ще... изведи ни, Стийв. Има ли хълмове пред нас?

— Не знам... Ето я пистата! Под нас! О, човече, подравнил съм ни не с каквото трябва!

— Стийв, изкачи ни нежно и плавно право напред. Да стигнем хиляда фута и да завием на изток. Машината ще поиска да завие наляво. Не ѝ позволявай.

— Там има хълм... пред нас — извика Дилейни. — И много светкавици точно пред нас.

— Отведи ни встрани — каза Дан и усети как щурвалът отиде наляво.

— Изкачваме се с осемстотин при петстотин фута — съобщи Робърт.

— Въздушна скорост?

— Дан! Накъде да вървя!

— Стийв, успокой се! Дръж самолета и се цели вляво от бурята. Повечето хълмове са на запад. Стой далеч от тях и се изкачвай.

— Трябва да завия още наляво — отговори момчето. Гласът му бе писклив и напрегнат. — Светкавица!

— Да, вляво! — повтори Далас. — Не мога да кажа на какво разстояние. Не мога да видя от облаците. В момента сме в облаци, Дан.

— Спокойно, Стийв. Продължавай да се изкачваш. Дръж машината направо. Ще заобиколим бурята, ще се върнем от изток и ще опитаме отново.

Грамадна светкавица, невидима за втория пилот, освети кабината.

— Дан, влязохме в буря — възможно най-спокойно съобщи Робърт.

— Не завивай, Стийв! Изкачвай се по този хединг.

Друга светкавица заля кабината с мъртвешки бяла светлина, последвана почти незабавно от оглушителен трясък.

— Мили боже, помощ! — възкликна Далас.

— Дан — извика Стийв, — точно в средата сме!

Самолетът започна да се издига и да се тресе от силните въздушни течения в сърцето на бурята.

— Продължавай да се изкачваш. Робърт?

— А... нагоре... хиляда, височина хиляда и двеста.

— Някой да каже въздушната скорост? — помоли Дан.

— Едва виждам след тази светкавица — отвърна Стийв.

— Сто и шестдесет — отговори Далас. — Хединг двеста и осемдесет градуса.

— Дан, нищо не виждам — извика момчето.

Вторият пилот вдигна лявата си ръка.

— Чакай! Двеста и осемдесет градуса ли каза?

— Да — потвърди Далас.

— Не! — простена Дан. — Още на север! Използвайте приборите. Завий надясно и продължи да се изкачваш. Ще прибера колесниците. — Дан протегна ръка и премести ръчката на колесниците

в положение „горе“. Той усети отговора на механизмите под самолета.
— Височина?

— Хиляда и седемстотин, но не се изкачваме — каза Робърт.

— Местоположение, Джон?

— Пет градуса нагоре.

Гласът на Робърт се намеси.

— Дан, спускаме се с триста фута в минута.

Вторият пилот бутна ръчката на дроселите докрай и дръпна щурвала, за да издърпа носа нагоре.

— Положение?

— Седем, не, осем градуса нагоре.

— Спряхме да се снижаваме, Дан, но сме на хиляда и триста фута.

Интеркомът извън в кабината, но първият офицер не го чу. Далас отговори. След това върна слушалката на мястото ѝ.

— Дан, дъждът е угасил огъня!

— Слава богу! — въздъхна той. — Ако сега завием на север, ще излезем над бреговата линия. Трябва ни повече височина.

В същия момент мощен порив на вятъра зашлеви самолета. Поредица насечени блясъци от ярки светкавици заслепиха всички, освен Дан. Смразяващият кръвта трясък на гръмотевиците скова душите им. Турбуленцията се засили. Инструментите подскачаха твърде силно, за да се отчетат показанията им.

— Дръжте... се... всички! — извика вторият пилот. — Стийв... от теб зависи да държиш носа нагоре! Дръж го на петнадесет градуса! Някой да каже въздушната скорост!

— Не мога да я прочета! — изкрещя в отговор Далас.

— Хединг! Хединга, моля!

— Двеста и нещо... — отново извика Далас.

— *He! He! He! He!* — изрева Дан. — На запад има планини. Завий надясно!

— Дан, отново падаме! — извика Робърт. — Задържаме на хиляда...

Внезапен удар захвърли всички напред с невероятна сила. Предпазните колани се изпънаха до скъсване. Коремът на боинга срещна билото на един от хълмовете. Джон Уолтърс усети как тялото му се изстреля напред. За част от секундата той застина облян от

призрачно бялата светлина на поредната светкавица. Сблъсъкът с билото откъсна всички двигатели и повечето от задкрилките. Останалата част от крилата и фюзелажа продължиха да се носят ниско над земята. Зад тях над билото с повече от сто възела хаотично летяха всевъзможни отломки от машината, докато корпусът изчезваше под планинския покров на джунглата. Задкрилките, крилните панели и долните части на фюзелажа се откъснаха. Долният салон, втората класа, кухните, седалките и пътниците в тях бяха смлени от сгъстяващите се дървета, които минаваха през самолета като гигантски циркуляр, докато частите му се пръскаха из растителността на екзотичната джунгла.

За хората в кабината претоварването на сетивата бе абсолютно. Невероятната последователност на събитията за тях се редеше твърде бързо. Те не можеха нито да ахнат, нито да видят, нито пък да разберат какво се случваше. Самолетът се разпадна като бучка сирене, плъзнала се по кухненско ренде. Все повече и повече части, ребра и елементи се раздробяваха в касапницата на джунглата. Единствената част, останала цяла от доскоро огромния самолет, бе от откъснатия горен салон на боинга. Тя продължи напред и спря в средата на тучна зелена поляна.

В минутите, които последваха, бурята се премести на изток, оставяйки зад себе си обичайните звуци на мъгливата предутринна джунгла, нарушавани само от съскането на стичащи се по горещ метал течности.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Национално разузнаване, Мериленд.

12 ноември — ден първи,

4:30 сутринта, местно време/2130 Зулу

Джанис Уошбърн леко докосна ръкава на техника до себе си и му направи знак да увеличи изображението още. Обикновено събитията, които наблюдаваха от орбита, не предизвикваха емоционални реакции, но тази бе различна.

Най-накрая трансмисията от двата сателита се събра в единна картина на екрана и накара Джанис да стаи дъх.

— Да не виждам...

— Страхувам се, че да, Джанис. Намерих го само преди минути по курса, по който са летели. Няма вече никакви 747 във въздуха в тази зона. Паднали са.

Картината преливаше в поле от наситени бели образи, очертаващи пътя на катастрофата на Меридиан полет пет.

— Има ли оцелели? — попита тя почти шепнешком.

— Може и да има. Току-що стана. До момента не виждам никакви.

Тя се обърна към него и потърси очите му.

— Този самолет носеше над...

— Двеста души. Знаем, Джанис. Трябва просто да изчакаме.

— Само това ли можеш да направиш?

Той кимна.

— Полето е покрито с много отломки, които горят. Топлината скрива всеки, който би могъл да е оцелял. Не забравяй, че това е инфрачервена картина.

Джанис Уошбърн вдигна слушалката, която държеше, и предаде новината на началника си, Джордж Баркли. След това се обърна към техника.

— Джордж иска да знае дали можеш да върнеш изстрела на малкия джет?

Мъжът кимна и бързо затрака по клавиатурата пред себе си. На екрана се появи неподвижното инфрачервено изображение на малък самолет с два двигателя.

— Къде е?

— Беше извън бреговата линия, на десет мили източно от Да Нанг, когато това бе заснето. Изгубихме го в бурята, която мина над Да Нанг преди малко. Малко преди това беше точно над мястото на катастрофата, но отлетя обратно към морето.

— До колко сме сигурни, че е следял боинга?

Техникът каза:

— Доста.

Джанис вдигна телефона към ухото си, напомняйки си незабавно да предаде последните сведения на Лангли.

В джунглата, дванадесет мили северозападно от Да Нанг, Виетнам

Робърт Маккейб бавно осъзна факта, че е жив.

Тъмнината и студа в далечината се бяха отдръпнали, прогонени от блещукащата оранжева светлина на безбройни огънове. Усещането за мокър въздух по лицето му и липсата на познатите шумове на самолета го разтърсиха и го върнаха обратно към реалността. Той не се събуждаше от кошмар, а все още го преживяваше.

Опитвахме се да летим... не, да кацнем... и нещо стана...

Робърт се опита да раздвижи дясната си ръка. Откри, че тя е здрава и е все още прикрепена към тялото му. След това провери лявата си ръка, краката и цялото си тяло, установявайки, че е жив и здрав.

Къде съм?

Няколко секунди в съзнанието му властваше пълно объркване, докато паметта му възкреси последните събития и го накара да седне прав като свещ, в останките на дясната подвижна седалка.

Боже мой! Разбили сме се!

Той се опита да стане, но не можа.

Сигурно съм ранен!

Не изпитваше никаква болка.

С нарастващ страх протегна ръка надолу, за да опипа кръста си. Мисълта за парализа се въртеше в подсъзнанието му.

Отново се опита да се изправи. Изкривени метални части се блъснаха една в друга и издрънчаха. Все още не можеше да стане. Нещо му пречеше да се помръдне от кръста надолу. Нещо го задържаше към разбитата седалка.

Коланът!

Хвана катарамата и с голямо облекчение откопча предпазния колан. Изправи се внимателно. Мъждукащата светлина, която падаше върху ужасяващо разкривени силуети навсякъде около него, го объркваше. Той бе в останките на кабината. Рамката на прозореца бе още цяла.

Нечия фигура бе отпусната напред точно под счупения прозорец. Робърт тръгна към нея, препъвайки се в отломки, невидими в тъмнината. Дръпна тялото назад, разпознавайки превръзката върху очите. Вторият пилот.

— Дан! Дан, чуваш ли ме? — В първия момент Робърт се усъмни, че чува собствения си глас. Той бе странно изтънял и напрегнат. — Дан! Отговори ми!

Дан се раздвижи и се опита да се изправи.

— Ка...?

— Дан, Робърт Маккейб е. Чуваш ли ме?

Уейд тръсна глава.

— Не... не те виждам...

— Разбихме се, Дан. Някъде във Виетнам сме. Помниш ли?

Отляво дойде стон. Робърт погледна към останките от седалката на капитана. Тя бе изтръгната от основите си и завъртяна така, че дъното сочеше към него.

Вторият пилот кимаше и държеше глава в ръцете си.

— Боже мой!

— Остани неподвижен, Дан. Трябва да видя как са другите.

Робърт стъпваше внимателно, като избираше пътя си из бъркотията от отломки по пода на кабината. Обърна отново нагоре капитанската седалка заедно със Стийв Дилейни в нея. Момчето идваше на себе си. С изключение на няколко малки наранявания по главата то беше добре.

Далас се опитваше да разчисти късовете, които я бяха затрупали. Тя бе зашеметена и трепереше като лист. Джон Уолтърс нямаше предпазен колан по време на удара. Той лежеше проснат в цялата си дължина върху един от панелите с прибори. Вратът и главата му бяха някак сковани. Робърт хвана китката му. Нямаше пулс.

— Къде сме, по дяволите? — измънка афроамериканката замаяно и сложи ръка на рамото на Робърт.

— Далас, добре ли си?

Тя кимна. Държеше глава си с ръка. Тъмното ѝ лице едва се виждаше на оранжевата светлина. Афроамериканката седеше на удивително непокътната подвижна седалка.

— Зависи... какво разбираш под добре — измънка отново тя. — Ти как си?

Робърт седна на остатъците от собствената си подвижна седалка и се опита да проясни главата си.

— Не знам. Не знам защо сме живи.

На тридесет и пет фута от тях, в разбитата предна половина на горния салон на първа класа, доктор Греъм Таш усърдно се трудеше, за да се свободи от плетеницата от кабели и тръби, които го обгръщаха и представляваха остатъците от панелите на тавана. Той смътно си спомняше, че бе усетил как самолетът се издигна нагоре, преди да кацне, но какво стана после, не можеше да каже.

Сюзън, изведнъж си помисли той, боже мой!

Греъм се обърна наляво и започна трескаво да разчиства отломките, които покриваха седалката до пътеката, разкривайки русата коса на жена си.

— Сюзън!

Тя се раздвижи.

— Греъм?

— Скъпа! Боже, добре ли си?

Тя се поколеба доста, докато проверяваше тялото си. После кимна и отвори очи. Сюзън примигна от отражението на огъня по кожата му. Тя се зачуди защо наблизо има лагерен огън. Гласът му сякаш потъна в нищото.

Сюзън Таш седна рязко и се огледа шокирано. Останките на горния салон на боинга съставляваха част от страните, прозорците и пода. Те все още представляваха пътнически салон. Някои от седалките още бяха по местата си, но по-голямата част от тавана бе пропаднала. Сюзън осъзна, че зад нея няма нищо друго, освен руини.

Тя си пое неравен дъх.

— Греъм... какво... какво...

— Разбихме се, Сюз! Разбихме се, но оцеляхме!

Изпълнителният директор на Меридиан еърлайнс, който седеше на първия ред, не бе закопчал предпазния си колан. Ударът го бе изпратил в предната преграда, където сега лежеше и тихо стенеше.

Сюзън стана и потърси опора. Краката ѝ бяха като гумени. Тя се опита да тръгне към него.

— Греъм — каза тя, докато съпругът ѝ я придържаше и я водеше към господин Барнс, — той е ранен. Ще ни трябва фенерче.

В този момент лъч от фенерче, насочен към пода, светна до рамото ѝ.

Сюзън погледна към раздърпаната жена зад себе си. След малко в нейно лице позна Брита.

— Винаги ги носим — прозаично каза старшата стюардеса.

— Добре ли си? — попита я Греъм.

Тя кимна. Разтрепераната ѝ дясна ръка отметна назад това, което от спретната прическа се бе превърнало в разпусната грива. Стюардесата се опита да оправи безнадеждно разкъсаната си бяла блуза.

Пред тях настъпи движение и Брита вдигна лъча на фенерчето, осветявайки Робърт Маккейб право в лицето. Журналистът се препъна в това, което доскоро бе представлявало вратата на кабината.

— О!

— Извинявай! — каза стюардесата и наведе надолу лъча на фенерчето.

— Кой е там? — попита Робърт. Гласът му бе нереален и стържещ.

— Брита Франц и двама пътници, доктор...

— Греъм и Сюзън Таш — отговори лекарят.

Робърт кимна замаяно.

— Дан и Далас — започна той, но спря, за да прочисти гърлото си — ... и... и... Стийв са добре — довърши той. — Гореще са. Внимавайте. Подът е издънен на места.

Брита кимна.

— Как са пътниците в долния салон? — попита Робърт.

Старшата стюардеса го погледна смутено. Тя вдигна дясната си ръка в опит да махне някъде зад себе си, но я остави да падне безжизнена до тялото.

— Не мога да го намеря. Няма... и стълба.

Греъм се съсредоточаваше върху проснатото тяло на Рик Барнс. Лекарят се готвеше да приклепне до мъжа и да го прегледа. Той се обърна и погледна зад тях, към полето от оранжеви пламъци. Те горяха и трепкаха на хиляди места, превръщайки се на хоризонта в светлолилаво зарево.

Някъде в далечината удари светкавица. Греъм трепна, като че го порази. Той осъзна, че гледа утихващата буря, която едва не ги бе убила.

— Мисля, че... другите трябва да са някъде назад — каза Брита. Тя гледаше в същата посока. Шокът бе ясно изписан на лицето ѝ. — Ние... трябва да ги намерим.

Греъм проследи погледа ѝ. Сечището от покосени дървета представляваше последния полет на самолета им. Лекарят виждаше в далечината парчета и части от фюзелажа. Голям къс с прозорец лежеше на една страна. Хиляди отломки покриваха пространството пред тях, но нито една не беше достатъчно голяма, за да прилича на част от самолетен салон, оцелял след катастрофа.

В този боинг имаше над двеста души, помисли си Греъм. Боже господи! Може да има десетки ранени!

— Докторе, моля ви. Господин Барнс е ранен — каза старшата стюардеса.

Греъм се обърна и погледна директора на авиокомпанията. Лекарят коленичи до него, а стюардесата насочи светлината на фенерчето към лицето на пострадалия.

— Чувате ли ме, господин Барнс? — попита доктор Таш.

Рик Барнс простена, но не отговори.

Брита намери куфарчето за първа помощ и Греъм се зае с нараняванията по лицето. Той стабилизира състоянието на Барнс и

заклучи, че вероятно има вътрешни наранявания и сериозно мозъчно сътресение.

— Ако сте свършили, докторе — каза стюардесата, — фенерчето ми трябва, за да видя как са другите.

Греъм кимна. Тя отмести светлината към пода и тръгна към Дан, Далас и Стийв внимателно, избирайки пътя си сред безпорядъка от отломки.

Нощната тъма отстъпи място на бледата утринна светлина, която обagri хоризонта на изток първо плахо, а после все по-забележимо и по-забележимо. Звуците на пробуждащата се джунгла — птиците, вятърът и случайното жужене на насекомите — постепенно изпълниха въздуха.

Греъм Таш се изправи. Той се хвана за жена си за опора, докато гледаше към останките от катастрофата.

— Сюзън, ще има толкова много хора в ужасно състояние. Трябва да отидем и да им помогнем.

Без да каже дума, тя кимна и вдигна куфарчето за първа помощ. Лекарят взе фенерчето от Брита и пристъпи върху калната земя извън останките от крушението. Той се обърна и помогна на жена си да слезе. Въздухът бе напоен с керосин. Двамата стъпваха внимателно покрай нащърбени парчета, потръпвайки от специфичната миризма на изгоряла плът, която вятърът носеше. Те изминаха около петдесет ярда. Спряха и се обърнаха назад.

Целият горен салон заедно с кабината бе отсечен от останалия фюзелаж. Предната половина, доста неповредена, се бе плъзнала, докато долната част на корпуса бе поела по-голямата част от скоростта и удара.

Отвъд осеяното с горящи отломки поле очертанята на пречупените дървета бележеха последния полет на разбития боинг. Използвайки фенерчето, те си проправиха път в тази посока. Сюзън се препъна и си изкълчи глезена. Те продължиха да напредват мълчаливо в утринния сумрак, докато внимателно вървяха през страховития пейзаж от останки, и естествени, и създадени от човека. Първата им среща с премазани седалки и разчленени човешки тела извести западната част на отломките от основния салон на боинга.

След десет минути търсене бе явно, че си губят времето.

Сюзън и Греъм тръгнаха обратно към останките от горния салон. Те спряха на ръба на сечището и се прегърнаха, като че за цяла вечност. Ужасът от невъзможността им да намерят и един оцелял от основния салон бе непоносим.

— Когато бях сестра в спешното — простена Сюзън, — идваха... оцелели, които не разбираха защо те са били пощадени, а други са загинали в инцидента. Нали знаеш синдрома „защо аз“? Защо оцелях аз, Греъм? — Сюзън дишаше тежко. Съпругът ѝ я притискаше към себе си. Тя махна с ръка в посоката, от която идваха. Сълзи се стичаха по лицето ѝ. — Никога... не съм го преживявала лично. Но сега — ние сме живи, а... всички те... са мъртви! Защо?

Тя зарови лице в гърдите му и заплака с глас. Раменете ѝ се тресяха. Греъм я държеше в прегръдките си. Сълзи се стичаха по собственото му лице, докато се опитваше да изтрие образите на разкъсаните и разпръснати човешки тела, които току-що бе видял.

— Да вървим — каза той възможно най-нежно. — Трябва да се погрижим за живите.

Тя кимна отсечено. Все още прегърнати, двамата тръгнаха към характерния китоподобен силует на горния салон на боинга.

Далас отново бе загубила съзнание. Нямаше представа за колко дълго. Помнеше, че Робърт ѝ говореше, но изведнъж се бе почувствала уморена и се бе отпуснала в подвижната седалка с намерение да си почине за няколко секунди. Бавно тя насили съзнанието си да изплува през мъгливите пластове на умората и шока. Смътно долавяше, че някой, чийто глас много приличаше на този на Брита, помага на Дан Уейд да излезе от разбитата кабина.

Далас отново стана на крака и се обърна да ги последва. Бе стигнала вече почти до задната част на опустошената кабина, когато си спомни за Стийв Дилейни. Тя се обърна тъкмо навреме, за да го хване в прегръдките си. Момчето се бе препънало в нещо на пода на все още тъмната кабина.

— Не успяхме, нали? — попита той. Гласът му бе разтреперан и писклив.

— Не говориш на призрак, миличък. Да, успяхме, но със сигурност разбихме самолета на Дан.

Момчето дишаше тежко, почти изпаднало в паника.

— Аз... направих всичко по силите си...

— Какво?

Той клатеше глава. Цялото му тяло трепереше. Младият Дилейни махна с ръка към разбитата кабина.

— Опитах... дръпнах нагоре... и... не исках да се подравнявам с онези светлини... аз...

Далас се обърна и сграбчи четиринадесетгодишното момче за раменете.

— Погледни ме. Погледни ме!

Стийв вдигна поглед. Шокът светеше в големите му очи.

— Направи всичко както трябва. Чуваш ли ме? Направи всичко както трябва. Стийв! Просто... се случи.

Той започна да диша тежко. Далас го прегърна и го залюля нежно в обятията си.

— Няма нищо, Стийв! Не си виновен! Не си виновен.

Нямаше отговор.

— Чуваш ли ме? — извика тя и го разтърси. Спря едва когато той кимна. — Добре, сладурче, нека да вземем другите и да се махаме оттук.

Далас мина през разбитата врата на кабината. Тя тъкмо стъпваше върху разкривения под, когато Брита отново се появи.

— Трябва да се махнем оттук — каза стюардесата. Тя намери друго фенерче и го включи.

— Напълно си права! — съгласи се Далас. — Кой е отзад?

Брита се обърна бавно и се подпря на счупената стена на салона. Робърт изплува от мрака.

— Докторът и жена му отидоха да помогнат на другите — каза той. — Всички други, кухнята, седалките... ги няма. Не мога... да намеря долния салон.

Далас чу думите, но не ги разбра. Как така някой не можеше да намери долния салон? Бяха се качили на горния, следователно...

Тя погледна навън към останките. Брита насочи фенерчето към тъмнината. На около тридесет фута над земята, там, където трябваше да има въздушно пространство, бе самата земя, обрасла с храсти и дървета. Бяха пътували с претъпкан самолет.

Не разбирам, помисли си Далас.

— Имаме лекаря и жена му, плюс господин Маккейб, плюс Барнс, плюс теб. Имаме Дан и... — Брита махна към Стийв.

— Стийв.

— Да — каза стюардесата.

— Ами останалите?

Брита поклати глава.

— Къде е останалата част от самолета, по дяволите? — възкликна Далас, недоумявайки.

Старшата стюардеса махна зад тях към широкото поле от горящи отломки. Очите на афроамериканката проследиха жеста. Действителността бавно нахлу в съзнанието ѝ. Брита видя как раменете на Далас Нийлсън се отпуснаха, а устата ѝ леко увисна.

— Мили боже! Всички ли?

Стюардесата сви рамене. Гласът ѝ бе малко по-силен от шепот.

— Не знам. Но за момента сме живи... само ние.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Международно летище Чек Лап Кок, Хонг Конг.

13 ноември — ден втори,

5:46 сутринта, местно време/2146 Зулу

Последният напор на бурята се изля като из ведро над летището. Градушка с размера на топки за голф отмина и остави сияйно обсипано със звезди небе в часа преди изгрева на слънцето.

Кет бе прекарала предния един час в мисли на задната седалка на колата на консулството, докато шофьорът бе спал на предната. Тя го стресна, когато излезе да се протегне и да погледа звездите. В същия момент Джейк звънна по сателитния телефон.

— Кет? Лангли съобщава, че Меридиан е паднал във Виетнам.

Младата жена усети как краката ѝ омекнаха и се облегна на колата.

— Боже мой!

— Разполагам само с приблизителното място на катастрофата на девет мили западно от крайбрежния град Да Нанг, в някаква хълмиста област. Няма данни за оцелели.

— Цял ли е паднал? — попита тя. Инстинктивно знаеше, че джъмбо-джет не би издържал сблъсък с планина.

— Споменаха нещо за горящи отломки в продължение почти на една миля. Това не звучи обнадеждаващо.

Образът на салона, в който бе седяла за кратко, се бе отпечатал в съзнанието ѝ. Кет се насили да отвори очи и да се концентрира. Заповяда на краката си да поддържат тялото ѝ.

— Джейк, предлагам да направим следното... — Младата жена вече не се опираше на колата. — Ще взема първия полет за Виетнам и ще отида до мястото на катастрофата възможно най-бързо. Можеш ли официално да одобриш това, да ме назначиш по случая и да ме освободиш от задълженията ми към консулството? Мисля, че също така трябва да се съгласуваме и с Националната комисия по безопасност на транспорта.

— Ще ми трябва двадесет минути.

— Обади ми се пак. Ще отида да видя кой е първият полет. А... Джейк? Видели ли са изобщо Глобъл Експрес във въздуха?

— Лангли каза — не.

— Можем ли да проверим направо в Националното разузнаване?

Джейк замлъкна на другия край достатъчно дълго, за да изрази крайно неудобство.

— Кет, нали разбираш, че Националното разузнаване вероятно прослушва това обаждане.

— На запис, да. Но имам причина да не вярвам на Лангли. Струва ми се, че твърде много възразяват по въпроса „инцидент — тероризъм“. Ако Националното разузнаване е видяло Глобъл Експрес, Лангли ще иска идентификацията да не се извърши, защото ще опровергае теорията му за въздушен сблъсък. Така ще ни остане само терористичната атака. Следователно застават на пътя на криминално разследване.

— Кет, ти каза вълшебните думи. Не мислиш много за тях, нали?

— Що се отнася до ЦРУ, аз съм просто новак, но да кажем, че смятам, че там развиват подчертано нежелание кубинската катастрофа и тази да бъдат свързани по линия на тероризма. Не вярвам на съображенията им. По дяволите, Джейк, те са обучени да потуляват нещата. Но имаме нужда от помощта им. Екипажът на Глобъл Експрес все още представлява голяма заплаха.

— Какво имаш предвид?

— Ще бъдат много притеснени, сега след като имат открит край. Ако някой е оцелял от катастрофата на Меридиан или има вероятност да е останало доказателство за това, което Глобъл Експрес е направил, ще трябва да отидат и да го ликвидират. Мястото на катастрофата трябва да бъде намерено и поставено под охрана, а оцелелите — спасени.

В джунглата, дванадесет мили северозападно от Да Нанг, Виетнам

Първият светлик на зората огря джунглата и очерта в подробности отделните клони, които допреди минути бяха само тъмна маса. Членовете на малката група си помогнаха един на друг да

излязат от разбитата кабина. Те намериха голям метален панел, на който седнаха. Не след дълго Греъм и Сюзън Таш се върнаха с посивели лица.

— Какво намерихте? — попита Робърт.

Лекарят просто поклати глава. За няколко секунди, изпълнени с изразителна тишина, никой не изрече дума. Дан вдигна глава.

— Защо никой нищо не казва?

Греъм Таш клекна до втория пилот.

— Дан, със Сюзън се върнахме до останките от основния салон. Пръснати са зад нас на хиляди ярдове. — Лекарят спря и прочисти гърлото си. — Не намерихме нито един оцелял.

Няколко мига Дан Уейд не пророни дума.

— Искате да кажете, че... всички долу и... във втора класа...

— Страхувам се, че да. Цялата долна част на самолета е... не знам как да го кажа по друг начин... откъсната. Предната част на горния салон, и ние с нея, сме се разминали, но нищо под нея не е оцеляло. Няма други оцелели.

— Двеста... — промълви Дан почти шепнешком. — Боже мой! А господин Сампсън, който толкова много се постара да помогне... той...

— Той се върна, за да седне до жена си във втора класа, Дани — каза Брита и докосна рамото му. — Не е тук.

Робърт Маккейб се разхождаше нагоре-надолу.

— В такъв случай какъв е планът ни? — попита той. — Трябва да съставим план.

— Май ще седнем тук и ще чакаме да ни спасят — отговори Далас.

Старшата стюардеса вдигна ръце в жест на отчаяние.

— Но защо вече не са тук?

Робърт понечи да отговори, но сви устни.

— Всички можем да ходим, нали?

— Освен господин Барнс — отвърна Брита.

— Добре — каза Робърт. — Преди да се разбием, прелетяхме точно над Да Ханг. Не бяхме много дълго във въздуха, затова смятам, че сме на не повече от десет мили оттам. Джунглата тук е доста рядка и нискостеблена. Дан? Познаваш областта от службата ти във Военновъздушните сили, нали?

Вторият пилот бавно кимна.

— Има ли някакви причини да не си тръгнем оттук?

Няколко дълги минути вторият пилот седя с глава между ръцете си. После я вдигна и заговори.

— На дневна светлина и без снайперисти, които да стрелят по теб, няма да е толкова трудно да се върви.

— Дан — започна Далас, — няма ли да изпратят спасителни хеликоптери или отряди, или нещо друго?

Той поклати енергично глава.

— Сигурно дори не знаят, че сме се разбили. Прелетяхме над купчина примитивни съоръжения на разнебитено летище посред вилнееща буря и изчезнахме в нощта. Нямаме радиокontakt от Хонг Конг. Кой, по дяволите, ще знае, че сме тук?

— Наоколо няма ли села? — попита Брита.

Той отново енергично поклати глава.

— Не. Не и в тези планини. Недалеч оттук има път. Казва се Пътят на Хо Ши Мин, но никой не би ни видял или чул, когато сме се разбили, ако сме там, където смятам, че сме. Чарли...

Дан се спря.

— Кой е Чарли? — попита стюардесата.

— Виетнамците — отвърна Далас вместо него. — Нали така?

Той кимна.

— Трудно е да се отърсиш от старите навици, но почти сигурно знам, че сме сами тук. Трябва да сме се ударили в планинско плато.

— Но най-накрая някой ще се появи, нали? — отново каза Далас.

— Разбира се — съгласи се вторият пилот, — накрая. Но господ знае кога.

— Тогава какво ще правим? — попита Брита.

— Да се махаме оттук — подкани Робърт, забелязвайки колко бързо кима Дан в отговор. — Ако до океана са само шест или осем мили, няма да ни отнеме много време. — Споменът за компютъра прелетя през съзнанието на Маккейб, както и фактът, че току-що го бе видял на пода. Робърт се върна в останките от кабината и се покатери вътре. Намери компютъра си невредим.

— Какво ще стане, ако тръгнем пеша, а в това време дойдат спасителните отряди? — попита старшата стюардеса.

— Тогава господин Барнс ще получи помощ още по-бързо, а ние ще направим един зле прикрит джогинг — отвърна Робърт, докато отново седнаше при тях.

— Барнс е в полусъзнание — каза Греъм Таш. — Трябва да оставим бележка, така че, ако някой дойде, да знае, че сме тръгнали.

— Ще направим нещо по-добро. Ако дойдат, аз ще им кажа — обади се Сюзън.

Съпругът ѝ я погледна стреснато.

— Ще остана тук, Греъм — обясни тя. — Аз съм сестра, нали помниш?

— Не, Сюз! Аз ще остана!

Тя поклати глава.

— Глезенът ме боли и съм на токчета. Да извървя каквото и да е разстояние боса или с тези обувки просто не е алтернатива за мен.

— Е, тогава и аз ще остана — заяви лекарят.

— Не, Греъм. Ти си добър турист и ако нещо стане с другите от групата... ако има наранявания, за които не знаем, трябва да си с тях. Аз ще се оправя. Дори може да бъда спасена първа.

— Ами тигрите, змиите? — попита Далас.

Разтревожените очи на Греъм бяха приковани в жена му. С всяка секунда яркожълтата ѝ рокля ставаше все по-забележима на нарастващата утринна светлина. След няколко дълги мига той поклати глава.

— Тук няма тигри. А може да се окаже и че трябва да търсиш змия, която да те ухапе. Има само маймуни. Хиляди.

Далас погледна всеки един от групата.

— Добре. Дан, ти оставаш ли?

— Тръгвам — решително отвърна вторият пилот. — Каквото и да е, ще е по-добре отколкото да остана тук. Ще се хвана... за нечия дреха.

— Тогава да тръгваме — предложи Робърт.

Брита се огледа неловко. Тя претегляше чувството си на дълг с това на отвращението да остане дори минута повече от нужното сред подобна сеч.

— Аз също ще тръгна, освен ако Сюзън не иска да вземе обувките ми.

Госпожа Таш поклати отрицателно глава.

Греъм нежно дръпна ръкава на жена си и погледна другите.

— Дайте ми една минутка. Брита, бихме искали да вземем някои неща от куфарчето за първа помощ. За всеки случай.

Стюардесата кимна и се обърна към останките на горния салон. Греъм и Сюзън се отдалечиха на няколко крачки от групата, за да поговорят. Той се обърна към нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Скъпа, ужасен съм от мисълта да останеш тук сама.

— Глупости. И двамата сме още в шок, но освен изкълчения ми глезен сме физически добре. Барнс има нужда от помощ, а останалите може да имат нужда от теб. Ние сме професионални медицински лица, Греъм. Това не може да бъде лично.

— По дяволите, може! Ти си ми съпруга, скъпа! Обичам те!

Тя положи длан на бузата му.

— И аз те обичам. Но не вярвам господ да ни е запазил живи само за да ни раздели. Опази тези хора живи и доведи помощ. Днес във Виетнам никой не стреля по никого. Всичко ще бъде наред.

Греъм я дръпна към себе си и я притисна плътно, галейки косата ѝ, докато тя не се отблъсна от обятията му. Сюзън се усмихна и го целуна леко, после се обърна и тръгна към отломките.

На борда на Глобъл Експрес N22Z, в полет, северозападно от Да Ханг, Виетнам

Арлийн Шоен седна на ръба на скъп кожен фотьойл и взе слушалката на сателитния телефон. Той я сложи до ухото си и кимна на широкоплещестия едър мъж, който бе приел обаждането.

Съвършено контролираният глас на мъжа от другия край на линията заговори с провлачена закачливост, като че нищо не се бе объркало.

— Какво е положението ви, Арлийн?

— Щях да ви се обадя. Паднаха на около дванадесет мили западно от Да Ханг, някъде в планините. Кръжим извън брега. До момента не са ни забелязали.

— Прелетяхте ли над мястото?

— Да. Не видяхме друго, освен пламъци. Това бе преди изгрев-слънце.

От другата страна на линията долетя въздишка.

— Не можем да изключим възможността да има оцелели. Но в този случай не мога да направя нищо. Трябва сами да се оправите с проблема.

Шоен прехвърли слушалката в другата си ръка и внимателно претегли думите си.

— Знам. Някой може да е оцелял. До момента не са дошли никакви спасителни отряди. Мисля, че тези местни кретени дори не са разбрали, че някой се е разбил.

— Трябва да спазим разписанието. Не можем да си позволим никой да се разприказва и да развали всичко, което сме задействали. Знаеш това.

Шоен си пое дълбоко дъх. Бе голям риск да се отиде на мястото на катастрофата, но да се изложи на опасност операцията след всичко, което се бе случило, бе неприемливо.

— Ще отидем, разбира се.

— Съгласен съм — отвърна гласът от телефона. — Идете и се изтеглете бързо. След двадесет и четири часа целият свят ще се е събрал на това място. Не забравяйте разписанието.

— Няма.

— Това бе твое шоу, Арлийн. Имах уверенията ти, че това е най-доброто решение и че ще успееш.

— То е и ще успея. Успокой се.

Пет минути по-късно Глобъл Експрес кацна на пистата в Да Нанг, обявявайки извънредни обстоятелства. Диспечерите в кулата бяха объркани откъде бе дошъл лъскавият бизнес джет. Бърз обмен на американска валута на вратата на самолета подкупи командира на местния военен гарнизон, отегчен виетнамски сухопътен офицер, който се появи след десет минути с усмивка и куфарче, съдържащо двеста хиляди щатски долара в дребни банкноти.

След петнадесет минути екипажът на американския бизнес джет излетя с остарял американски хеликоптер.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

В джунглата, дванадесет мили северозападно от Да Ханг, Виетнам,

13 ноември — ден втори,

5:48 сутринта, местно време/2248 Зулу

Робърт Маккейб присви очи към хоризонта и се опита да пресметне разстоянието, което бяха изминали за почти половин час ходене.

Може би четвърт миля. Може би повече.

След цяла вечност приготвяне на раници и лутане поемането на водачеството бе естествена роля, въпреки че джунглата по северното крайбрежие на Виетнам бе напълно непозната за него.

Виетнам бе част от живота на друг човек. Това бе името на войната, в която баща му се бе бил като военноморски офицер от Пентагона. Това бе и причината, която бе накарала предишното поколение да избухне в истерия и да се превърне в тълпи протестиращи хипита. Останалото бе просто метежна, варварска глава от американската история, която се изучаваше в училище. Робърт бе дете, когато хеликоптерите взеха последните американци от покрива на посолството в Сайгон.

Той погледна Брита. Стюардесата помагаше на втория пилот да се изправи. Дан се бе препънал в шубраците на джунглата за трети път за по-малко от десет минути. Ръката му се бе изплъзнала от тази на колежката му, докато бе падал по лице в ароматната, но гъсто населена с насекоми растителност. Стюардесата му помогна да стане и Греъм го прегледа.

— Дан, добре ли си? — провикна се Робърт.

— Да, добре съм — кимна вторият пилот, отмахвайки клончета и листа от косата си и капки вода от униформеното сако, което Брита бе взела от кабината.

Робърт потръпна внезапно. Искаше му се спортното му сако да бе тук. Той бе загърнал с него Рик Барнс, ранения директор на

авиокомпанията.

Маккейб кимна, погледна часовника си и им махна да го последват.

Дан и Брита тръгнаха. Греъм Таш, Стийв Дилейни и Далас Нийлсън тръгнаха след тях. Малката им група си пробиваше път към светлината, която струеше от изток.

Миризмата на джунгла в ранните утринни часове бе чужда за всички тях, освен за Дан Уейд. Хладният, натежал от влага въздух и притъпяващият ефект от ходенето бе желано спасение за душевните рани на всички.

Птичи хор зачурулика в утринната светлина. Песните идваха от всички страни. Ниските бананови палми и по-високите дървета, които се извисяваха на петдесет фута, не бяха непроходима стена на тропическите гори, но все пак бяха джунгла, гъмжаща от комари и големи мухи.

— Чакай — изкомандва Маккейб и вдигна ръка.

— Какво? — попита Далас.

— Ш-ш-шт! — повтори той и наклони глава на една страна. Журналистът се заслуша напрегнато. — Чувам нещо.

Светлините на Да Нанг се виждаха в подножието на планинския склон. Шумът идваше от тази посока. Слабият шум на... нещото... започна да се усилва. Той се превръщаше в характерното бръмчене, което Дан разпозна мигновено.

— Хеликоптери! — възбудено каза той. — Или поне един.

— Може би знаят, че сме тук — обади се Далас.

Звукът на приближаващата машина нарастваше с всяка секунда.

— Идва от района на Да Нанг. Трябва да е от спасителните отряди — добави вторият пилот.

— Не сме толкова далече от мястото на катастрофата — каза Робърт. — Предлагам да се върнем.

— Съвсем правилно — съгласи се Далас, — но няма нужда да бързаме. Щом намерят мястото, няма да си отидат.

Хеликоптерът премина над главите им. Малката група тръгна обратно, ускорявайки крачка след журналиста, който следваше стъпките им назад през джунглата.

След петнадесет минути усилен ход отново чува специфичния звук на хеликоптера. Машината очевидно кръжеше над мястото на

катастрофата и търсеше оцелели.

— Явно... е намерил останките... — каза Робърт. Той леко пухтеше, бързайки напред.

Неясният образ на американския Хюи можеше да се види в ранната светлина през гъстата растителност, докато групата им приближаваше мястото, където боингът бе ударил първите дървета. Робърт ги бе повел по горски път, който вървеше в джунглата успоредно на катастрофата. Сега те се върнаха възможно най-бързо по този път.

— Вижте, аз ще избързам напред — каза Далас през рамо, докато минаваше покрай журналиста. — Вие вървете спокойно. Аз ще им кажа къде сте. — Тя се втурна да тича, прескачайки клони и дънери, стопявайки разстоянието до поляната, където бяха останките от кабината и горния салон.

Когато останаха по-малко от сто ярда между Далас и началото на поляната, тя спря да тича и отново тръгна ходом. Афроамериканката хвърли поглед зад себе си. Другите бяха твърде назад, за да ги види. Тя отново погледна напред и с облекчение видя как хеликоптера каца. Между нея и поляната имаше още храсти и дървета. Далас видя как няколко фигури изскочиха от вратата на хеликоптера и тръгнаха към останките на горния салон. Тя премигна и се опита да различи по-ясно хората в утринния здрач. Запита се защо виетнамските спасители ще идват на мястото на катастрофа в делови костюми. Няма значение. Щеше да ги пита. Ако говореха английски.

А къде са носилките, с учудване си помисли Далас. Може би това бе авангард, а основните спасители щяха да дойдат след няколко минути. Тя беше вече на петдесет ярда от края на гората, когато чу женски глас в далечината. Думите на Сюзън Таш бяха неразбираеми, но гласът ѝ бе ясно различим въпреки шума на свистящите витла и двигателите на хеликоптера, които работеха на празни обороти.

Далас заобиколи последните храсти между отломките и ред бананови палми в началото на поляната. Тя виждаше мъжете, застанали наред моравата, да крещят нещо един на друг.

Добре, помисли си Далас, ще изнесат ранения бързо, преди да са изчакали другите хеликоптери да дойдат.

Но нещо не беше наред. Афроамериканката спря, без да знае точно защо и се скри зад дърветата.

Двама от мъжете грубо и безотговорно дърпаха нещо от останките. Какво е това, зачуди се Далас. Бе трудно да се види. Мъжете бяха от другата страна и останките пречеха на видимостта. Тя чуваше гласа на Сюзън, която викаше ядосано за нещо.

Най-сетне мъжете се появиха отново иззад останките. Те продължаваха да дърпат нещо, влачейки го по земята. То най-сетне доби ясни очертания.

Боже мой! Това е раненият човек от авиокомпанията! Какво правят, за бога!

Двамата мъже стигнаха хеликоптера и натовариха отпуснатото тяло на Рик Барнс вътре.

Далас погледна зад себе си, но от другите още нямаше и следа. Тя погледна обратно към сечището и забеляза сред отломките други двама мъже. Вляво проблесна нещо жълто и Далас с ужас разбра, че Сюзън Таш бе измъкната от кабината. Госпожа Таш протестираше високо и се опитваше да се пребори с мъжете, които я държаха. Другите двама се върнаха от хеликоптера, за да я усмирят. Те сграбчиха Сюзън за краката и раменете и я отнесоха до отворената врата на машината, където грубо я хвърлиха вътре.

Напълно объркана, Далас се отпусна на колене в храстите. За нищо на света не искаше да бъде забелязана. Афроамериканката видя един от мъжете да отстъпва назад и да вади пистолет. Той го насочи към Сюзън, която се сви в ъгъла. Госпожа Таш погледна към неподвижното тяло на ранения авиодиректор, който бе неин пациент. Джунглата зад Далас се раздвижи, сигнализирайки за приближаването на другите. Дърветата ефикасно прикриваха присъствието им от мъжете на поляната. Далас се премести по-близо зад голяма група папрати. Мъжете скочиха обратно в хеликоптера. Единият от тях седна на пилотското място. Оборотите на двигателите се усилиха и шумът погълна всяка възможност да бъдат чути. Далас се обърна и енергично замаха на останалата част от групата. Робърт я видя първи. Разтревоженото изражение на лицето му й даде да разбере, че е схванал сигнала ѝ.

Хеликоптерът се вдигаше и се отдалечаваше бавно, набирайки височина.

— Какво става? — попита той, докато приближаваше афроамериканката.

— Наведи се! — каза тя.

Доктор Греъм Таш също вече бе до нея. Тя хвана ръката му и го дръпна надолу, като едновременно с това махна на другите също да се наведат.

— Сюзън е в хеликоптера. Качиха я вътре заедно с Барнс.

— Добре... но защо се крием?

Далас го погледна несигурна какво да каже. Тя чуваше хеликоптера да кръжи над тях. Под прикритието на дърветата щяха да са в безопасност, но ако излезеха на поляната...

Греъм я хвана за раменете и я обърна към себе си.

— Далас, какво има? — На лицето му бе изписано уплашено до смърт изражение.

— Отнесоха се много грубо със Сюзън и Барнс — отговори тя и се отскубна от хватката му. После тръгна напред и му махна да я последва. Те внимателно се придвижиха по-близо до поляната.

Хеликоптерът бе увиснал неподвижно точно над останките на горния салон и кабината. Той бе може би на двеста фута над земята.

— Нищо не разбирам — каза Греъм. — Какво правят? Вратата на хеликоптера бе затворена, но докато гледаха, тя се плъзна настрана.

Арлийн Шоен застана на прага на вратата на хеликоптера и погледна към изгряващото слънце. Имаха броени минути, за да вземат това, което искаха, и да измислят останалата част от плана си. Невероятен късмет, помисли си той, че точно този пътник, който търсехме, бе тук и бе още жив. В джоба му имаше визитки с името, въпреки че мръсното му лице бе неразпознаваемо.

Жената в жълто все пак бе проблем, за който съжаляваше.

— Достатъчно високо ли е? — попита пилотът.

Шоен кимна. Очите му бяха приковани върху мъжете, насочили дула към двамата оцелели. Той погледна мъжа на пода и вдигна палец към тавана.

— Ставай! — изкомандва Арлийн.

Мъжът очевидно бе зле ранен. Лицето му бе отекло до неузнаваемост. Няма значение, заключи Шоен. Това е Маккейб. В сакото имаше достатъчно, за да го разпознаят със сигурност, въпреки че екипът бе успял само бегло да го зърне в Хонг Конг.

— Доведете го! — изкомандва Шоен.

Един от хората му дръпна ранения да стане и го блъсна към отворената врата. Арлийн гледаше как ръцете на мъжа понечиха да се хванат за нещо. Уплашените му очи гледаха към Шоен.

— Е, господин Маккейб, къде е компютърът ви?

— Какво? — Въпросът едва се чу и Арлийн се приближи към Рик Барнс като нападаща кобра. Той сграбчи яката му и го повдигна леко от пода.

— Или ще ми кажете къде сте сложили проклетия си компютър, или ще ви изхвърля. Изборът е ваш, но имате само десет секунди. Можете да помислите и върху факта, че това, което сте прехвърлили на харддиска си, не струва живота ви.

— Не знам... за какво... говорите.

Малкото, което можеше да се прочете от изражението на мъжа, говореше за объркване. Устата му се движеше, но Шоен трябваше да го придърпа по-близо, за да може да чуе думите му.

— Аз не съм... Маккейб. Аз съм Рик...

Шоен блъсна мъжа наполовина навън, гледайки как той отново маха с ръце във въздуха. После отново го дръпна към себе си.

— Къде е Маккейб? Да не е бил в багажното над главата ви? Последна възможност преди урока ви по летене да започне?

Мъжът клатеше усилено глава.

— Не съм... Маккейб! Той беше... в салона... срещнах го... но...

С ядосано движение Шоен блъсна Рик Барнс към дъното на хеликоптера. Мъжът загуби равновесие и падна тежко на пода точно пред пейката, която се простираше по дължината на салона. Арлийн погледна към ужасената блондинка в жълта рокля. Испита нетипичен за него пристъп на съжаление, после махна на един от хората си.

— Доведи я!

Сюзън се опита да отблъсне мускулестите ръце, които я сграбчиха, но силата ѝ не бе равностойна на тази на мъжа, който я бутна към Арлийн Шоен.

— Вържи ѝ ръцете! — заповяда той.

Китките ѝ бяха стегнати пред тялото с найлоново въже. Шоен сграбчи Сюзън за китките и кимна към металните стъпала, вградени в конструкцията на хеликоптера.

— Застани на последното стъпало — заповяда той.

— Не! Защо го правиш?...

Откос от автоматично оръжие от един от мъжете в салона прелетя над главата ѝ. Бавно тя се подчини, стъпвайки внимателно на първото, после на второто, а после и на последното стъпало. Госпожа Таш се опита безуспешно да вкопчи пръсти в ръцете на Шоен.

— Маккейб! — провикна се Арлийн към мъжа в дъното на хеликоптера. — Отговори на въпроса или ще хвърля тази хубава жена от двеста фута височина.

Мъжът отговори, викайки с цялата сила, която бе способен да събере.

— Казвам се... Рик Барнс! Аз съм...

Шоен поклати глава. Той избута китките на Сюзън напред, докато равновесието ѝ зависеше единствено от това, дали той ще пусне ръцете ѝ.

— Вижте, моля ви! — викна раненият мъж от ъгъла. — Мога да ви го докажа!

Арлийн Шоен стреснато осъзна, че мъжът протяга ръка към задния джоб на панталоните си. Бяха ли проверили там за оръжие? Шоен реагира инстинктивно. Със свободната си ръка той грабна деветмилиметровия си закачен на колана пистолет, извади го и вдигна дулото. Паниката насочи мерника му към гърдите на Рик Барнс. Арлийн изпразни четири куршума в тялото на изпълнителния директор. Два разкъсаха гърдите му, другите два се забиха във вече окървавеното му лице.

Шоен гледаше как тялото се плъзна надолу и тупна на пода. Под него бързо се появи локва кръв. Дясната ръка на мъртвия се отпусна тежко и освободи предмета, който бе предизвикал изстрелите на Арлийн. Това бе кожен портфейл, който се плъзна към ръба на вратата. Пилотът на хеликоптера бе реагирал на внезапните изстрели, като бе дръпнал щурвала и бе наклонил хеликоптера рязко надясно, изваждайки по този начин Шоен от равновесие.

Арлийн се бореше да се изправи на крака, като в същото време държеше китките на жената и гледаше как кожения портфейл се плъзгаше към ръба. Мъжът се бе опитал да извади портфейл, не пистолет. Шоен си помисли да се хвърли към него, но тежестта на жената го теглеше надолу. Решението да я пусне бе лесно. Той се хвана за страничната каса на вратата и видя как портфейла излетя навън.

Ужасената блондинка започна да пада. Шоен чу силен удар, който дойде от дясната страна на хеликоптера. Той надникна навън и видя жената да виси на дясната ска на машината, въпреки че китките ѝ бяха вързани. Тя с всички сили стискаше кръглия метал. Пръстите ѝ бяха побелели от усилието.

Много лошо, помисли си той. Освен че е красива е и борец, но...

Той вдигна деветмилиметровия си пистолет и се прицели между веждите ѝ, използвайки тридесетгодишния си професионален опит, за да игнорира умолителното изражение в очите ѝ. Все пак е по-хуманно, помисли си той. Спестявам ѝ ужаса да изживее как лети към смъртта си. Разбира се, после трябваше да кацнат и да приберат тялото. Мъртъв пътник с куршум в главата щеше да бъде доказателство, което не можеше да си позволи да остави.

Арлийн се застави да приключи с това, но пръстът му все още се колебаеше на спусъка.

— Ние не сме единствените оцелели — извика жената, спирайки пръста му на спусъка.

— Какво? — извика Шоен към нея.

— Има други оцелели! Те знаят, че съм жива.

Арлийн изсумтя и наведе пистолета бързо, обмисляйки положението. Вероятно беше номер. А ако казваше истината? Трябваше да извършат малко почистване. Той затъкна пистолета в колана си и махна на един от хората си да дойде и да я изтегли. Крайният резултат щеше да бъде същият. Тя щеше да умре, но той щеше да я остави да си откупи малко време, докато анализираше положението.

От мястото на малката група оцелели, сгушени зад храстите в началото на поляната, увисналият на двеста фута над останките хеликоптер с отворена врата и Сюзън Таш на борда бе объркваща и плашеща гледка.

Може би просто търсят други оцелели, помисли си Греъм, опитвайки се да разбере как може да се отнасят толкова грубо с жена му. Може би Далас не е разбрала.

Те видяха един, после още един мъж на вратата, но хеликоптерът се въртеше бавно в кръг и изгубиха мъжете от поглед.

Изведнъж вратата се обърна към тях и те ясно видяха жълтата рокля на Сюзън и русата ѝ коса. Тя бе принудена да застане на ската на хеликоптера, докато единия от мъжете я държеше за ръцете. Гледката бе по-ужасна и от най-лошия кошмар на Греъм. Нямаше нито причина, нито обяснение и следователно не можеше да се случва. Кои спасители биха застрашили живота на оцелели от самолетна катастрофа?

— Боже мой, не! Далас, защо? — извика доктор Таш, докато безсилен гледаше отдолу.

Изстрелите стигнаха до тях като далечен пукот. Хеликоптерът се разклати и Сюзън започна да пада.

Сърцето му едва не спря, преди да я види как се хваща за ската на машината.

Още веднъж хеликоптерът се завъртя и закри вратата, но не и Сюзън, която се бореше да се задържи. Когато вратата отново се появи, в нея се виждаше друг мъж. Той пазеше равновесие на ската и протягаше ръце надолу, за да издърпа госпожа Таш обратно в машината.

Странно чувство на благодарност премина през Греъм. Сякаш дължеше на мъжете, които почти я бяха бутнали към смъртта, големи благодарности за това, че спасяват живота ѝ.

Далас държеше Греъм и не му позволяваше да се изправи. Тя инстинктивно знаеше, че ако изтича на откритото, това ще означава смърт за всички им. С болезнен вик Греъм се изплъзна от ръцете ѝ и се изправи на крака. Единствената мисъл в главата му бе да застане под хеликоптера в отчаян опит да хване Сюзън, ако падне.

Далас се хвърли и го сграбчи, дърпайки го обратно към земята. Сюзън махаше с крака във въздуха на двеста фута над земята, увиснала на ръката на похитителя си, който не можеше да я изтегли на борда на хеликоптера. Далас усещаше собствените си крака да се движат, като че можеше да преметне крак над ската вместо нея.

Сюзън Таш успя да увие крака около ската и се превъртя отгоре. Мъжът издърпа нагоре госпожа Таш така, че да може да застане на ската до него. Съпругата на Греъм се опита да прехвърли крак през вратата, но в същия момент десният ѝ крак се плъзна и тя политна назад. Далас видя как блондинката дръпна ръката на мъжа и го увлече надолу. Той загуби равновесие, неспособен да се освободи от отчаяната ѝ хватка. На двеста фута от земята мъжът безпомощно

търсеше нещо, за което да се хване, но тялото на госпожа Таш вече падаше от хеликоптера. Желязната ѝ хватка понесе нападателя ѝ с нея и двамата полетяха с главите надолу към покритата със самолетни отломки земя. Телата им се ускоряваха, краката им ритяха безполезно.

За Греъм Таш падането продължи цяла вечност. Прикован в жестока агония, той гледаше жена си. Роклята ѝ неприлично се вдигна нагоре и закри лицето ѝ. Сюън падна върху куп нацърбен метал.

Звукът от двете тела при удара в остриите като бръснач отломки, с почти двеста мили в час, се отпечата завинаги в съзнанието на малката група оцелели. Ударът бе последван от нечовешки вик, излязъл от дълбините на душата на Греъм Таш. И двата му юмука бяха притиснати към устата му. Цялото му тялото трепереше. Далас с мъка го задържаше към земята.

— Долу! Долу, докторе! — отсечено каза тя. — Или ще се върнат за всички ни. Тя е мъртва! — Афроамериканката обви ръце около Греъм и го дръпна надолу, падайки върху него.

Хеликоптерът се спусна. Цялата група бе занемяла от ужас, свита в прикритието си зад папратите. Далас усети мъката на Таш да се превръща в самоубийствена ярост.

Робърт Маккейб гледаше разиграващата се трагедията, обзет от пълно неверие. Ужасът го оставяше неспособен да анализира причините за нещастията. Потресаваният звук от телата, срещащи отломките, го вкамени на място. Очите му виждаха онова, което съзнанието му не можеше да приеме за истина.

Хеликоптерът стигна повърхността на поляната и кацна. Вратата му бе обърната към скритата група. Двама мъже в делови костюми изскочиха от нея. Те тръгнаха към мястото, където лежах двете тела. На половината на двадесетярдовото разстояние първият мъж спря и погледна нагоре, оглеждайки небето. Погледът му се плъзна покрай скривалището на групата. За момент лицето му се виждаше ясно. Робърт усети как стомахът му се сви в ледена топка. Това бе един от нападателите му в Хонг Конг!

Изведнъж всичко доби нов смисъл: цялата тази жестока трагедия бе заради него! Нападението на боинга, катастрофата, смъртта на над двеста души, идването на хеликоптера, убийството на Сюън Таш целяха единствено да не му позволят да разкрие информацията, която всъщност не притежаваше.

Робърт не беше подготвен за вълната на вина, която внезапно го заля и удави дори страха му от бандата убийци, която се опитваше да реши какво да прави с двете тела сред останките.

Маккейб гледаше като в мъгла как тялото на Сюзън Таш бе увито в нещо като найлон и отнесено в хеликоптера. Чуваше как Далас се бореше да задържи Греъм Таш на земята, а той се опитваше да се освободи и да се хвърли в самоубийствен бяг, за да върне останките на жена си.

Тримата мъже се върнаха за другаря си, вдигнаха увитото му тяло и го понесоха към хеликоптера. Те го хвърлиха върху окървавения метален под. После сами се качиха в хеликоптера. Машината се вдигна и бавно направи кръг, докато се изкачваше. После се обърна на югозапад и бързо се понесе над джунглата, успоредно на билото, отдалечавайки се от Да Нанг.

Няколко минути от края на гората не идваше никакъв звук, освен сърцераздирателните сподавени ридания на Греъм Таш. Далас най-после го пусна. Той се изправи на крака и несигурно се запрепъва към мястото, където бе лежало мъртвото тяло на жена му.

Далас също стана, но не можа да се помръдне. Тя чу другите да се събират зад гърба ѝ, но очите ѝ продължиха да следват лекаря. Пред тях все още се разиграваха сюрреалистичните събития, на които токущо бе станала свидетел. Цялото тяло на афроамериканката трепереше. Главата ѝ се въртеше. Те бяха оцелелите от самолетна катастрофа, а мъжете в хеликоптера бяха техните спасители... нали така?

Далас чу някой да се движи до нея. Тя се застави да погледне настрани и позна дълбоко разтърсения Робърт Маккейб. Тя погледна отново към останките. Гласът ѝ бе малко по-силен от неестествено хъркане.

— Защо, за бога...?

Робърт не каза нищо. Далас чуваше тежкото му дишане.

Стийв Дилейни водеше Дан Уейд към Далас. Брита бе описала на втория пилот част от случилото се, преди думите да бяха заседнали в гърлото ѝ. Тя довърши разказа си, докато хеликоптерът отлиташе.

— Кой — попита Далас през сълзи, — кои бяха тези животни?

Робърт Маккейб отговори тихо. Очите му не се откъсваха от останките от кабината на боинга.

— Онези, които убиха капитана и ослепиха Дан.

— Какво? — смаяно попита вторият пилот. — Какво искаш да кажеш?

Робърт не отговори. Дан посегна към приблизителното положение на журналиста и напипа рамото му. Дан Уейд завъртя Маккейб към себе си.

— Попитах те какво искаш да кажеш? Кои са те?

— Не знам — отвърна Робърт. Той бе втренчил празен поглед в Дан, който вторият пилот не можеше да види.

— Хайде, човече, отговори ми! Какво търсеха?

Лицето на журналиста бе бяло като платно. Очите му бяха изпълнени с дълбока болка. Робърт Маккейб въздъхна и погледна надолу, едва изричайки отговора:

— Мен.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Международно летище Чек Лап Кок, Хонг Конг,

13 ноември — ден втори,

7:14 сутринта, местно време/2314 Зулу

— Къде си, Кет? — попита Джейк Роудс по сателитния телефон.

— На летището, до гишето на Еър Виетнам. Вече си купих билет до Хо Ши Мин сити, Сайгон, казано иначе — обясни Кет. — Ако самолетът е навреме, ще излетя след около час. Трябва да си резервирам място в полета до Да Нанг.

— Добре — отвърна Джейк. — Назначена си официално към случая. Каза, че излиташ след час, така ли?

— Да. Може би. Няма да потвърдят, че ще излетят навреме.

— Кет, не съм сигурен, че един час ще стигне, за да получим необходимите дипломатически разрешения. Поискахме помощ от Държавния департамент за влизането ти във Виетнам, но до момента отделът за Югоизточна Азия не се е обадил.

Младата жена се поколеба за секунда. Името на Държавния департамент се сля с образа на Джордан Джеймс, приятел на баща ѝ от детинство и новоназначения действащ държавен секретар.

— Мисля, че знам на кого да се обадя. Не ме питай кой е. Веднага ще ти се обадя.

В полет, двадесет и две мили югозападно от Да Нанг, Виетнам

— Арлийн, погледни!

Шоен откъсна очи от преминаващата покрай прозореца красота на виетнамските крайбрежни планини и погледна назад в хеликоптера към един от хората си. Той се бе привел над окървавените останки на Рик Барнс и държеше нещо в ръка.

— Какво? — извика Арлийн, опитвайки се да надвика шума на машината.

— В този тип намерих чантичка за ключове с изписано отвътре име — изкрещя в отговор мъжът.

Шоен бързо отиде при него и взе чантичката. Внимателно разгледа картата с името на притежателя ѝ: Рик Барнс, изпълнителен директор, Меридиан еърлайнс.

— Какво значи това, по дяволите? — измърмори Шоен на себе се. — Кой е Рик Барнс?

Подчиненият посочи тялото.

— Той.

Арлийн поклати глава.

— Не! Проверихме... — Шоен се наведе към подчинения си, за да спрат да викат. — Проверихме джобовете на сакото му. Там имаше визитки и фактури. И всички бяха на името на Маккейб.

Арлийн коленичи и провери джобовете на подгизналото от кръв сако на мъжа. В тях имаше две фактури и една квитанция на Американ Експрес с името на Маккейб. Той ги подаде на другия мъж.

— Виждаш ли? — заяви той. — Нали ти казах. Този човек беше Робърт Маккейб и... — В този момент очите му се спряха на разликата между спортното сако и панталоните. Арлийн се взря по-внимателно. Сепнат, той си даде сметка, че те не си отиваха. — О, боже господи!

Арлийн провери десния джоб на панталоните. Той го обърна навън и намери още две фактури. И двете бяха на името на Рик Барнс.

Арлийн Шоен се изправи отвратен.

— По дяволите! Издънихме се!

Шоен спря до вратата и си пое дълбоко дъх. Той клатеше глава и се опитваше да премисли ситуацията. Беше убил не когото трябва и бе оставил невинна жена да намери смъртта си за нищо, без да се споменава тази на един от хората му. По някакъв начин човек, на име Барнс, бе носил сакото на Маккейб.

Помощникът на Шоен бе застанал до него. Изражението на лицето му бе разтревожено.

— Какво ще правим, Арлийн?

— Секунда, мисля — отсече той и се обърна към пилота. — Приземи това проклето нещо на най-близкото място. Увери се, че наоколо няма никой.

Пилотът кимна и направи вираж с хеликоптера надясно, за да намери място за кацане. Шоен се обърна към другия мъж.

— Ще изхвърлим телата, ще почистим вътре и ще се върнем на мястото на катастрофата, за да намерим копелето.

— Кой?

— Ти кой мислиш? Маккейб. Единствената причина да се наврем в това вонящо място, бе да се уверим, че устата на Маккейб е затворена.

— Сигурно лежи мъртъв някъде сред останките, а този човек просто е използвал сакото му. Трябва да се махнем, преди онази мижитурка, началника в Да Нанг, да ни изиграе и да конфискува самолета ни. Нямаме много време.

Шоен клатеше глава, стиснал устни, които се бяха превърнали в тънка линия.

— Този човек е носел сакото на Маккейб, защото Маккейб е оцелял. Знаем, че е имал място в горния салон. Не намерихме компютъра му. Ако го е взел и успее да се добере до цивилизацията с непокътнат твърд диск, сме изгорели. Трябва да го намерим. Ще се опитат да стигнат до брега пеша.

Арлийн видя как паниката изведнъж се изписа на лицето на помощника му.

— Какво? — сопна се Шоен.

— Аз... само си мислех. Отидохме почти непосредствено след катастрофата. Ако аз бях тръгнал пеша и чуех към мястото да идва хеликоптер, щях да се върна, защото щях да го сметна за спасителен. Може да са ни видели да хвърляме жената.

Арлийн Шоен пак погледна навън. Стар страх сграбчи с ледени пръсти сърцето му: страхът, че нерешен проблем може да го оплете в собствената му мрежа. Подчиненият му бе прав. Можеше да има свидетели на две хладнокръвни убийства.

Шоен се обърна към него.

— Трябва да убием всеки, който може да ни е видял да се връщаме. Нямаме избор.

— Ами ако става дума за двадесет или тридесет души, Арлийн? Не можем просто да застреляме всички оцелели.

Хеликоптерът бе на тридесет фута от земята и кацаше на полянка.

— Напротив, можем. За бога, човече, току-що взривихме джъмбо-джет пълен с хора. Не можем да си позволим лукса да се

хващаме за дреболии от тоя род. Смя ли да ти напомня какъв е залогът? Няколко милиарда долара и собствения ни живот.

Международно летище Чек Лап Кок, Хонг Конг

Топлият дълбок познат глас в другия край на сателитния телефон възкреси хиляди щастливи спомени.

— Катерин, как си?

— Добре, чичо Джордан, но в момента времето малко ме притиска. Имам нужда от услуга.

— Къде си? Не че преди баща ти и аз знаехме къде си...

— В Хонг Конг съм и имам нужда от незабавно дипломатическо разрешение за влизане във Виетнам. — Тя набързо го уведоми за задачата и проблема си. — Бях измъкната от самолета, за да направя услуга на ФБР за консулството ни в Хонг Конг.

— Мили боже, наистина ли? — възкликна Джордан. — Каза, че излиташ след половин час, нали? Най-добре да се залавям за работа. На кой номер да те намеря?

Тя му даде номера на сателитния си телефон.

— Чичо Джордан, ще получиш ли постоянно назначение като държавен секретар?

Години наред той бе известен като типичния съветник на президента.

— Не исках тази длъжност, Кет, но когато президентът ти се обади, отиваш. Дай ми десет минути.

— Благодаря ти, чичо Джордан.

В джунглата, дванадесет мили северозападно от Да Нанг, Виетнам

Робърт Маккейб стоеше в края на гората, пред поляната, и стискаше куфарчето с компютъра към гърдите си. В очите му блестеше налудничав блясък, докато молеше другите петима да избягат преди хеликоптера да се е върнал. Той им разказа за подозренията на Уолтър Карнеги, възможната връзка с катастрофата на Сийеър и опита за отвлечане в Хонг Конг, и накрая ги убеди, че може и да е прав.

Те претърсиха останките на горния салон за куфарчето за първа помощ, одеяла, храна, вода и чанти, с които да ги носят. Стийв успя да намери самара, който бе оставил пред вратата на кабината. Хеликоптерът бе тръгнал преди по-малко от десет минути, когато се събраха на края на поляната готови за тръгване.

— Въпросът е накъде? — каза Брита.

— Към брега, възможно най-бързо — отговори Далас.

— Не! — възрази Робърт, дишайки тежко. — Не. Те ще очакват точно това. Ще търсят в тази посока, а натам няма достатъчно дървета, под които да се скрием. Сами видяхте.

— Тогава накъде искаш да тръгнем? — попита Далас, сложила ръце на хълбоците си.

— На запад. Възможно най-бързо. Натам има повече дървета и повече места за криене. Освен това не биха започнали да търсят в тази посока.

— Какво има на запад, Робърт? — попита Далас.

Гласът на Дан достигна до тях, преди журналистът да бе успял да отговори.

— В този си вид джунглата се простира на запад в продължение на много мили. На пет-шест мили отгук има една низина. По билото, което се спуска към нея, има многобройни дълбоки пещери, които виетнамците използваха някога. Ако ни потрябват и ние можем да се възползваме от тях. Някъде наоколо има и магистрала, която минава от Да Нанг към низината. Там сигурно има и летища.

— Значи искаме да се държим далеч от магистралите, така ли? — попита Далас.

Робърт посочи на запад.

— Трябва да спрем да говорим и да тръгнем. Да вървим!

Далас погледна към репортера с неприкрито раздражение, чудейки се кога е бил избран за водач. Фактът, че все още стискаше куфарчето с компютъра, също бе дразнещ. Но думите му имаха смисъл и никой от тях не се съмняваше, че мъжете в хеликоптера бяха убийци, които не искаха да оставят свидетели.

— Видях достатъчно, за да се убедя — каза тя и погледна първо Брита, после Дан, Стийв и накрая Греъм. Афроамериканката погледна към копирения си костюм, дългото до колене бродирано елече и меките обувки, които носеше. После погледна към останалите.

— Може и да не сме облечени и обути подходящо за тази малка екскурзия, но ако мама беше тук, щеше да каже: „Моето момиче, изчезвай веднага оттук!“. А аз винаги слушам мама. Да вървим!

Малката група бързо нарами импровизираните самари. Брита се наведе и помогна на Греъм да се изправи.

— Няма да дойда — каза той. Очите му бяха подути и червени. Лицето му бе с тридесет години по-старо.

— Трябва да тръгнеш — каза стюардесата.

Той бавно поклати глава.

— Животът ми умря със Сюзън. Вие вървете. Ще им кажа, че аз съм Маккейб.

— Ти изобщо не приличаш на него и аз няма да загубя още един пътник. Хайде, докторе.

Робърт чу разговора.

— Докторе, или ще тръгнеш сам, или ще те нося.

Греъм седеше напълно неподвижен. Очите му бяха приковани върху отломките на самолета. От изток дойде слаб звук и журналистът погледна с нарастващ страх в тази посока.

— Докторе, за бога, всички ще ни убият, ако не...

— Казах, вървете без мен! — отсече лекарят, без да поглежда нагоре.

Брита коленичи до него и настоятелно заговори в ухото му.

— Докторе, не можем да те оставим, което значи, че нашият живот е в твоите ръце. Имаме тежко ранен пилот, който ще има нужда от помощта ти. От това, което видях и чух от Сюзън, съм абсолютно сигурна, че ако сега беше тук, щеше да ти каже да станеш и да се махнеш. Щеше да иска да живееш, не да я последваш, като самоубийствено откажеш да се бориш.

Греъм погледна към Брита.

— Оценявам това, което се опитваш да направиш, но...

— Достатъчно! — рязко отсече Робърт и сложи куфарчето с компютъра си на земята.

Репортерът се наведе, за да пхне ръце под мишниците на Греъм и да го извлачи. Той обърна лекаря с лице към себе си. Таш не оказа абсолютно никаква съпротива.

— Виж! — започна журналистът. Думите му бяха изречени настойчиво и отсечено. — Аз не знам... как се чувстваш... но... се

кълна, че ще те ударя така... че ще те докарам в кома и ще те влача из джунглата, ако не тръгнеш доброволно. Моля те! Моля те!

Греъм въздъхна и погледна надолу. Сълзите отново потекоха по страните му. Той се обърна към Брита и потърси очите ѝ.

— Права си за Съюзън. Да вървим.

* * *

Те бързо се скриха сред храсталака и дърветата. Движеха се по западната граница на мястото на катастрофата, точно когато бухащият звук в далечината се усили чувствително. Характерният звук от витлата на бързо приближаващ се хеликоптер стана ясен и определен.

— Хайде! По-бързо! По-бързо! — извика Далас, подканяйки всички. Тя хвана ръката на лекаря и го дръпна.

Пред тях лежеше земя, обрасла с храсти, нискорастящи бананови дървета, смесени с палми и случайни по-високи дървета. Те не предлагаха скривалище от хеликоптер, а този, който чуваха, приближаваше бързо и сега бе на малко повече от миля.

Робърт се обърна назад и извика.

— Насам!

Той им махна да побързат, сочейки към дървета, обградени от гъсти папрати, които образуваха ниско надвесен над земята балдахин.

— Долу! Влезте вътре и седнете! — Маккейб дръпна Далас и Стийв вътре. Брита отведе Дан и Греъм под зеления покров.

Специфичният звук от витлата на Бел УН-1 нарасна до гръмотевично бумтене. После изведнъж изчезна.

— Каца — каза вторият пилот.

— Какво ще правим сега, Робърт? — попита Далас шепнешком.
— Нямаме никакво оръжие. Не трябва ли да продължим?

— Очаквах да ни последват — отговори той, все още дишайки тежко от усилието. — Не искаме да бъдем забелязани от въздуха.

— А ако тръгнат да ни търсят пеша?

— Още са на мястото на катастрофата — каза Дан. — Мисля... че преследването по земя е много по-опасно. Още повече могат да следват следите ни.

Внезапно прошумоляване накара Робърт стреснато да обърне поглед. Той видя Далас да изпълзява извън храста.

— Далас!

— Ти си Далас! — отвърна му тя. — Да се махаме оттук.

Брита се поколеба. Тя наблюдаваше лицето на Маккейб в полусенките, чудейки се какво да прави. Изведнъж и той запълзя извън укритието им. Робърт провери посоката им с малък компас, докато отново поемаха на запад възможно най-бързо. Те навлязоха в дълбоката джунгла с живия спомен за дългото падане на Сюзън Таш, изпълнил съзнанието им.

Зад тях, на мястото на катастрофата, кацаше виетнамски спасителен хеликоптер.

Международно летище Чек Лап Кок, Хонг Конг

Кет прибра антената на сателитния си телефон и се обърна към изхода за заминаващите с полета за Хо Ши Мин сити. Джордан Джеймс се бе проврял през бюрокрацията, за да ѝ уреди вход за Виетнам и бе обещал да предаде новината на Джейк.

Младата жена се поколеба и се обърна. Тя забеляза висок пясъчнорус бял мъж в делови костюм на сто фута от нея да се преструва, че не я гледа. Но той я гледаше и Кет потисна усещането, че пропуска нещо много съществено и много опасно.

Тя погледна отново, но мъжът го нямаше.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Мястото на катастрофата на Меридиан пет, дванадесет мили северозападно от Да Ханг, Виетнам,

13 ноември — ден втори,

7:23 сутринта местно време/0023 Зулу

Присъствието на друг хеликоптер на мястото на катастрофата бе неприятна изненадата за Арлийн Шоен. Те приближиха от юг, кръжейки на дискретно разстояние. Той поклати глава с отвращение и въздъхна. Очите му внимателно обхождаха източния хоризонт. Колко ли още хеликоптера щяха да дойдат сега, когато мястото на катастрофата вече бе официално известно и дневната светлина заливаше планината?

— Какво искаш да направим? — попита пилотът и махна към поляната.

— Заведи ни до западната страна. Не можем да слезем да оглеждаме мястото на катастрофата за следи, но ако бягат, то е на запад.

— А ако ги намерим? Какво тогава — ще ги застреляме един по един от въздуха ли?

Шоен кимна.

— Ако ги намерим.

— А ако не успеем?

— Тогава се връщаме обратно в Да Ханг и изчезваме оттук. — Той се наведе напред. — Колко гориво има в това нещо?

— За още около три часа. Зависи колко ще искаш да кръжа.

— Арлийн — повика го един от мъжете отзад, сграбчвайки го за рамото, — ако не се върнем и не си вземем самолета, ще имаме разправии или с бюрокрацията, или с нещо още по-лошо. А в такъв случай няма да се измъкнем. Да зарежем това и да тръгваме. Мисля, че така или иначе сме ги загубили.

Шоен поклати отрицателно глава.

— Не сме свършили. Не можем да направим никакъв компромис, докато съществува вероятност Маккейб да си отвори устата.

— За кой се мислиш, по дяволите? За капитан Ахаб ли? Загубихме тази битка. Не се разбиха, където трябваше, а сега обикаляме из тая проклета джунгла като виетнамци, които търсят свалени американски войници. Да се махаме оттук, по дяволите!

— Казах не.

— Защо бе, човек?

— Защото това, което този проклет репортер има, си струва риска.

В джунглата, западно от Да Нанг, Виетнам

Напред се задаваха тъмни облаци, придружени от далечен тътен. Те възвестяваха идването на буря. Това увеличи неволите на шестимата оцелели, които се препъваха и проправяха пътя си през сгъстяващата се джунгла. Крясъците на гонещи се маймуни се смесваха с непрестанното жужене на мухи и други летящи насекоми. Влагата превръщаше дори чезнещата хладина на утрото в угнетение.

Робърт Маккейб за стотен път погледна през рамо, уверявайки се, че всички се справят с бързото темпо, което налагаше. Ужасът от факта, че един от хонконгските му нападатели бе на мястото на катастрофата, все още се въртеше в главата му. Журналистът изпитваше смазваща вина заради паническата си решимост да се махне от Хонг Конг, без да помисли за рисковете, на които излага спътниците си. Този егоизъм, реши той, бе първопричината за смъртта на над двеста невинни и за гибелта на Сюзън Таш.

Не бе имал време да разпитва втория пилот какво бе избухнало пред кабината на самолета, но лицето на Уолтър Карнеги го преследваше в мислите му заедно с логичното заключение, че са станали жертва на същите терористи, които бяха свалили Сийеър MD-11.

Робърт мислеше за Кет Бронски и какъв невероятен късмет бе имала да я измъкнат от самолета.

Освен ако...

Той отхвърли мисълта в мига, в който тя се роди в главата му. Възможността Бронски да е замесена бе твърде невероятна. Беше я

проучил. Тя имаше предварителна резервация. Въпреки това свалянето ѝ от борда на самолета бе съмнително. Но все пак тя беше федерален агент, затова не беше чак толкова странно.

Той се чудеше дали Бронски вече знае за катастрофата. Питаше се какво мисли и какво щеше да направи, когато разбере. Какво ли е, мислеше си Робърт, да разбереш, че самолетът, от който си слязъл, случайно се е разбил?

Маккейб чу някой да се спъва зад него и погледна назад. Брита помагаше на Дан да се изправи. Робърт спря за секунда. Той внимателно огледа преплетените пред себе си растения в търсене на най-добрия път. Най-после реши да мине леко вляво. През последните няколко минути до ушите му бе достигал и изчезвал звукът на вода. Той идваше някъде пред тях. Често край реките имаше селища, а виетнамците не бяха заплаха. Ако само можеше да ги заведе до село и да предупреди властите, щяха да са спасени. Но ако преследвачите им ги забележеха първи, Маккейб не се съмняваше, че щяха хладнокръвно да ги убият.

Ужасяващият спомен за касапницата зад тях ги преследваше по петите. Журналистът се опита да възпре образите. Той изпълни дълбоко дробовите си с натезалия от влага и ароматите на цветя въздух на джунглата. После тръгна отново, без да обръща внимание на ухапванията на насекомите, които сърбяха и пареха. Бе негова отговорност да опази тези хора живи и здрави. Това би било само скромно изкупление заради събитията, които присъствието му бе предизвикало.

Робърт отмести няколко големи папратови листа, пренебрегвайки опасността от змии. Звукът на водата се усилваше. Изравнявайки крачка, до него се появи Далас Нийлсън. Вниманието на журналиста се върна обратно към настоящето.

— Робърт Маккейб, искам да те питам нещо.

— Давай — отвърна той. Репортерът направи неуспешен опит да прочете изражението ѝ. Той прекрачи един пън и ѝ го посочи. — Но трябва да говорим тихо.

Далас прескочи пъна и продължи.

— Каза ни, че тези главорези са се опитали да те отвлекат и вероятно да те убият, защото мислят, че знаеш нещо, което би свързало катастрофата при Куба с терористична групировка, така ли?

— В общи линии, да — отвърна Робърт и задържа едно огромно листо, за да мине Далас.

— Благодаря. И ти трябваше да се досетиш, че те може да са същата терористична групировка, нали така? Тъй като не работиш върху друга подобна тема, връзката е доста очевидна, нали?

Далас отмахна няколко кичести клона, които висяха ниско над главата ѝ.

— Нещо такова — каза журналистът и я последва.

— Така. Би ли ми казал защо, когато тръгна към летището, ти, големия репортер от световна класа, носител на Пулицър, не си каза: „Абе, ако хората, които са свалили онзи самолет, се опитват да ме убият и все още имат тази възможност, дали не биха свалили още един, за да ме накарат да млъкна завинаги?“.

Маккейб се намръщи. Далас задържа няколко папрати, за да го пусне да мине напред. След това го изпревари, за да види изражението на лицето му.

— Е, Робърт! Не си ли каза: „Може би заплашвам живота на други хора, като се качвам на този самолет?“.

Той кимна.

— Знам.

— Доста яд съм набрала, че едва не ме убиха заради теб! И между другото — тя направи малка пауза, — липсват ни около двеста и няколко души.

Той въздъхна тежко и затвори очи. Брадичката му бе сведена надолу, устните здраво стиснати. Най-после вдигна глава и погледна афроамериканката право в очите.

— Далас... съжалявам. Никога нямаше да се кача на борда, ако само за момент си бях помислил, че целият самолет може да се превърне в мишена заради мен.

Тя отново тръгна напред, поглеждайки през рамо.

— Просто в момента не си ми особено симпатичен. Може да е несъстрадателно от моя страна, но ако се умориш да се самобичуваш, с удоволствие ще те сменя.

Робърт понечи да отговори, но спря и внимателно се послуша.

— Някъде напред тече река.

— Това добре ли е? — попита Далас.

— Не знам — каза той, вперил поглед напред. Журналистът раздели няколко големи папрати на пътя им. — Но трябва да продължим. — Спъна се, загуби равновесие, но се задържа да не падне и продължи да пробива път на малобройната група през друг гъсталак от папрати.

— Спри! — изведнъж извика Далас.

Маккейб се закова на място, осъзнавайки, че кракът му е на ръба на стофутова пропаст, на дъното на която течеше река с множество плитки бързеи. Двата бряга на пропастта бяха стръмни, прорязани от ерозията и оплетени с лозници.

— Боже господи! — прошепна той и отстъпи назад, оставяйки солидно разстояние между себе си и ръба.

Далас се завъртя и предупреди другите. Те внимателно приближиха ръба. От далечината до тях дойде звука на превозно средство.

— Чувам камион — каза Стийв и посочи към отсрещния бряг.

— И аз — обади се Брита. — Какво ще правим?

Дан стоеше до старшата стюардеса и здраво стискаше ръката ѝ. Той наведе глава на една страна, докато звукът се увеличаваше, а после се отдалечи и заглъхна.

— Вероятно това е магистралата, която направиха от стария Път на Хо Ши Мин — каза Дан.

— И удобно са го разположили от другата страна на реката — добави Робърт.

— Колко... път смятате, че сме изминали? — попита Дан. Гласът му издаваше смазваща умора. Дишането му бе тежко.

— Може би две мили. Може би повече — отвърна Маккейб.

— Какво... ще правим? — Дан се обърна по посока на гласа на Робърт.

— Какво ще кажеш да се измъкнем оттук и да заживеем щастливо до края на дните си? — засмя се тихо Далас. Тя забеляза безжизнения поглед на Греъм, който, пъхнал ръце в джобовете си, се бе втренчил в земята.

Робърт прочисти гърлото си.

— Мисля, че трябва да продължим по протежението на реката, докато намерим населено място или излезем от планините.

Шумът на късовълново радио накара всички да подскочат и да се заоглеждат. Стийв Дилейни въртеше копчето за настройката на апарата, който бе извадил от раницата си.

— Какво е това, Стийв? — попита Далас.

— Авиорадио. Може да изпрати сигнал за помощ към спасителните сателити. Да го включи ли?

— Чакай! — вдигна ръка Робърт. — Да помислим малко. Кой може да проследи сигнала?

Веждите на Далас се качиха почти до косата ѝ.

— Ами например хеликоптер американско производство, пълен с англоговорещи главорези, които търсят... — тя се поколеба, гледайки към Стийв — задните ни части.

Дан поклати глава.

— Далас, вярно е, че... първичният сигнал може да бъде проследен от всяко съвременно авиорадио, но... специализираните спасителни сателитни системи няма да помогнат много на онези в хеликоптера. Направени са така, че... да търсят... сигнали за помощ от катастрофирали самолети... и да прехвърлят информацията към истинските спасители.

— Значи лошите нямат шанс? — попита афроамериканката.

— По всяка вероятност — отвърна Дан.

Всички се спогледаха, опитвайки се да решат. Робърт първи наруши тишината.

— Да изчакаме. Да се отдалечим още — каза той. — Средата на сутринта е. Не след дълго мястото на катастрофата ще гъмжи от спасителни отряди и виетнамски военни. Тогава може би ще бъде безопасно да го включим. Искате ли да можем да предадем гласово съобщение.

— Можем — отвърна Стийв. — Това е нов модел. Ако сателитът улови лъча, ще чуе какво предаваме. В апарата има и GPS. Така той дигитално предава точното ни местоположение.

— Какво значи всичко това? — попита Брита.

— Означава — започна Дан, като въздъхна дълбоко, — че когато го пуснем, ще можем да съобщим на всички къде сме. Не е лошо да се подготвим за последствията.

— Чакайте! — вдигна ръка Далас и обърна очи нагоре. Тя наведе глава на една страна и се заслуша.

— Какво? — тихо попита Робърт.

— Чувам хеликоптер... там някъде — отвърна тя и посочи на запад.

— Мястото на катастрофата е зад нас, нали? — обади се Брита. Маккейб кимна.

— Сигурно не е същият — каза той. — Ако беше той, щеше да търси по прекия път.

— Колко още? — попита стюардесата.

— Тоест? — на свой ред отвърна Робърт.

— Колко още ще трябва да извървим, докато се измъкнем оттук и да стигнем до безопасно място? — Брадичката на Брита леко трепереше. Чувствата ѝ пропукваха маската на спокойствие, която до момента бе успяла да запази непокътната. Тя се опита да приглади косата си с ръка, засрамена, че трепери. — Аз съм... изтощена, жадна, гладна, уплашена до смърт, мръсна като скитник, изпохапана... дрехите ми са изпокъсани и просто... просто искам да знам дали да се подготвя и да спя в това ужасно място...

— Не и ако имаме късмет — нежно каза Дан. Звукът от гласа му предизвика сълзи в очите на старшата стюардеса, за които тя мигновено съжали.

— О, Дан! Не исках да се разплача! — Тя избърса сълзите си с ръка. Устата ѝ се отваряше и затваряше, докато се опитваше да възвърне самообладанието си. — Не можеш да ги видиш, но... това, което ти изживяваш... което лекарят преживя... а аз хленча като малко дете. Съжалявам.

Вторият пилот обгърна раменете ѝ с ръка и я притисна леко към себе си. Той нежно прошепна в ухото ѝ:

— Недей, Брита. Не си от стомана. Няма нищо.

— Ще успеем, нали? — каза тя и огледа останалите. — По дяволите! Не можем да ги върнем, но можем да се измъкнем оттук и да разкажем на света какво направиха тези негодници.

В полет, осемнадесет мили западно от Да Нанг, Виетнам

— Къде, Арлийн? — раздражено попита пилотът. Бе избрал почти дузина места, на които да кацне, но Шоен бе отхвърлил всички.

— Там! — отвърна Арлийн и посочи в далечината.

— Виждам само джунгла — каза пилотът.

— Следи пръста ми. Широка поляна до реката с магистрален мост от другата страна. Ако са тръгнали по този път, ще минат точно оттам.

Пилотът кимна и започна да планира захода си. Арлийн бе решил да кацнат и да покриват машината с камуфлаж от храсти. После щяха да чакат Маккейб и другите оцелели от катастрофата да излязат от джунглата.

— А ако грешиш? — бе попитал един от мъжете.

— Тогава вдигаме гълъбите и се връщаме с тази кофа обратно в Да Нанг да си вземем самолета и да се махнем оттук.

Мъжът поклати глава.

— Винаги имаш отговор, нали, Арлийн?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

*Международно летище Тон Сон Нут.
Хо Ши Мин сити (Сайгон), Виетнам,
13 ноември — ден втори,
11:25 сутринта, местно време/0425 Зулу*

Кет Бронски бързо мина през вратата на стария самолет на Еър Виетнам и се сблъска с ароматната влага, която мигновено я обгърна. Тя последва другите пътниците през тропическата разруха на терминала на летището към дългата опашка, която водеше към гишетата на митницата. Кет застана на опашката с паспорта и акредитивите си от ФБР в ръка. Младата жена си спомни думите на Джордан, казани по сателитния телефон точно преди да се качи на самолета в Хонг Конг:

— Радвам се, че можах да ти помогна, Катерин. Не искам да преживееш това, което преживяват всички, които влизат във Виетнам.

— Толкова ли е лошо?

— Ами от френските колониални чиновници виетнамците са усвоили бюрократичната арогантност и умението да се пипкат до безкрай с безсмислени подробности. Усъвършенствали са го със смайващото лицемерие, на което ги научихме по време на войната. След това са го обвинили в голяма доза марксистка безкомпромисност, преди да го покрият с вродената си подозрителност, присъща за поругана култура, чийто контакт със Запада през последния един век е бил истинско бедствие.

— Тоест? — попита Кет разтревожена, че може да не ѝ е взел разрешение.

— Тоест за обикновения пътник, особено американец, минаването през виетнамските митнически и имиграционни власти за седмица е малко чудо. Например ако им свърши мастилото за вцепеняващата разума колекция от миниатюрни гумени печатчета, цялата страна застива в зловеща тотална парализа.

— Джордан, трябва да се кача на този самолет веднага, ако искам да замина. Заминавам ли?

— Извинявай, Кет. Занимавам те с колоритни истории. Да. Готова си.

— Не харесваш много вьетнамците, нали?

— Харесвам хората, но мразя бюрокрацията. Ще видиш какво имам предвид.

— Толкова ли е зле?

— Ще ти го кажа така. Ако Витлеем беше във Виетнам, нямаше да носим кръстове. Исус щеше да умре от старост, докато чака да мине митницата.

Един офицер от полицията енергично махаше към опашката, на която се бе наредила младата жена. Кет го чуваше да вика все по-настоятелно едни и същи заповеди на вьетнамски, докато се опитваше да отведе хората през някаква врата. Най-отпред двойка азиатци тършуваха за нещо в малка чанта. Изведнъж те се изправиха и покорно минаха през вратата. Агент Бронски и другите чакащи на опашката ги последваха.

Редица от мъже в униформи чакаше от другата страна. Всеки от тях бе седнал в малка будка, снабдена с гореспоменатите гумени печатчета. Един по един те приемаха паспортите и документите, подадени от всеки пътник през малкия процеп в основата на прозореца. Мъжете изучаваха всичко в най-малки подробности с ревностна страст, последвана от градушка удари с гумените печатчета преди паспортът — и пътникът — да бъдат пуснати да минат към следващото изпитание.

Кет бе следваща в редицата. Тя тъкмо се чудеше защо никой не я беше повикал, когато нечия ръка хвана, съвсем не нежно, рамото ѝ. Агент Бронски се обърна и видя няколко униформени мъже сериозно да я гледат.

— Паспортът! — каза един от тях.

Младата жена му подаде малката синя книжка, която той бързо проучи. После каза нещо на вьетнамски на другите. Той погледна пак към Кет и кимна към вратата в края на коридора.

— Последвайте!

Самомнителната хореография на митническия и имиграционния танц бе забавна, но Кет изпита истинско облекчение, когато мъжът я

отведе от сцената на рутинната процедура. Те минаха през втора, а после и през трета врата и влязоха в сивкав опушен кабинет с изпадали пожълтели, някога бели плочки и под, облечен с ламаринени листове, покрити с петна. Униформеният мъж ѝ махна към разнебитен стол, поставен до метално бюро, което несъмнено бе останало от американците от хиляда деветстотин седемдесет и четвърта.

— Седнете сега.

— Добре. Колко дълго?

— Седнете! Седнете, седнете, седнете! — настоя той с множество отсечени жестове.

Офицерът внимателно свали шапката си и много изискано я постави на бюрото, преди самият той да седне на въртящ се стол и да грабне телефона. Кет понечи да заговори, но той ядно ѝ махна с ръка да мълчи. Двама други офицери, вероятно от полицията, се появиха и застанаха до агент Бронски. Лицата им бяха необикновено сериозни.

Избирането на номера по стария телефон не беше свързано със сложен ритуал, но бе последвано от нещо, което сигурно беше ругатня на виетнамски. Офицерът тръшна телефонната слушалка на вилката и бръкна в джоба си. Кет погледна часовника си и се намръщи. Мъжът извади малък GSM и издърпа антената. След това набра номера и постави апарата до ухото си.

Разговорът бе кратък, но сред потока от виетнамски думи младата жена ясно чу името си. След това офицерът усилено закима, а на лицето му се появи бегла усмивка. Той се изправи внезапно и я погледна.

— Чакай сега! — заповяда мъжът. После се обърна и излетя през вратата.

Кет погледна другите двама офицери. Никой от тях не искаше да срещне очите ѝ.

— Момчета, някой от вас говори ли английски?

Отговор нямаше.

— Поне малко? Parlez-vous français?

В отговор спокоен култивиран мъжки глас се обади зад нея. Той изговори думите с лек английски акцент.

— Не и ако искат да запазят работата си.

Тя се обърна назад и видя нисък пълен мъж в делови костюм, на чийто ревер висеше карта на охраната.

— Здравейте! — каза Кет, вдигайки вежди.

Той пристъпи напред и протегна ръка. Младата жена стана на крака, за да я поеме.

— Аз съм Нгиен Тонг, директор по имиграцията в Хо Ши Мин сити. Очаквахме ви.

— Оценявам това — отвърна агент Бронски.

— Радваме се да удовлетвори́м молбата на посланика ви в Ханой. Обади ни се, когато сте тръгвали от Хонг Конг — продължи Нгиен. — Каза, че сте от американското ФБР и ще бъдете представител на американския екип, който ще разследва злополуката. Помолиха ни да ви помогнем да стигнете до Да Нанг и ще ви помогнем. Уредихме хеликоптер, който да ви откара направо на мястото на катастрофата. Багажът ви мина през митницата и вече е на борда.

— Хеликоптер! Това е чудесно.

— На виетнамските военновъздушни сили е. Ще се качите в него оттук. Виетнам е решен да направи каквото може, за да помогне. Мястото е на около шестстотин километра оттук. Грубо това са четиристотин мили. Пътят ще отнеме около три часа.

— Много мило от страна на правителството ви, господин Нгиен. В случая бързината е от решаващо значение.

— Разбирам. Наистина много съжалявам за обстоятелствата, но въпреки това добре дошли в нов Виетнам!

— Високо оценявам помощта ви, сър.

Той й се усмихна. Другият офицер влезе тихо с паспорта на Кет в ръка. Той й го подаде и леко се поклони.

— Благодаря — каза младата жена.

Тя видя уплашения израз на лицето на мъжа, който погледна към имиграционния директор и бързо напусна стаята. Тя отново се обърна към Нгиен. Кет забеляза как очите му щастливо изучаваха тялото й, оценявайки това, което виждаха. Младата жена леко сведе глава и погледна директора с извърнати нагоре очи, като че порицаваше непорядъчен юноша. Той се усмихна, сви рамене и още веднъж спусна поглед към извивката на гърдите й, преди да я погледне в очите. Лявата му ръка махна към вратата с пресилена жест.

— Вие сте красива жена, госпожице Бронски.

Кет го погледна, вдигайки вежди. Облекчението ѝ от неочакваното предложение за помощ бе засенчено от естествената ѝ склонност да се наежва от сексистки забележки.

— Наистина? — каза тя и се усмихна предпазливо. — Благодаря. Всъщност това е само прикритие. Под него съм просто един федерален агент.

В джунглата, северозападно от Да Ханг, Виетнам

Брита Франц се бе отделила от другите в търсене на място, където да се облекчи. Тя вече бе оправила изпокъсаните си дрехи и пригладяваше полата си, когато с изненада видя нещо, което приличаше на път.

Брита видя Стийв да се изравнява с нея, последван от Робърт, който водеше Дан. Далас бе изостанала от другите, за да окуражи Греъм да се опита да върви наравно с тях. Стийв е нещастно, но умно хлапе, осъзна Брита. Първоначалната ѝ преценка за него като за отблъскващ разглезен хлапак се бе смекчила до почти майчинско чувство на покровителство. В кабината бе направил всичко по силите си, а сега се чувстваше отговорен за катастрофата.

Споменът за нещастията възкреси мъчителната мисъл за над двестата пътници и екипажа, които не бяха оцелели. Лицата на стюардесите преминаха пред очите на Брита, предизвиквайки сълзи. Нанси, Джейми, Клеър, Алис... всички те бяха мъртви. И Бил! Неин дългогодишен приятел. Непоклатим като скала. Как бе възможно да е мъртъв? Тя си спомни за жена му и тримата му сина близнаци. И тримата учеха в колеж. Семейството му щеше да изживее невероятна мъка, когато спасителите съобщяха, че няма оцелели.

О, господи! Брита поклати глава, за да изтрие шока от съзнанието си. Спасителите щяха да мислят, че и тя е загинала. Щяха да уведомят Карли, ако тя не успееше да им се обади. Мисълта за дъщеря ѝ, която получава новината, че майка ѝ е загинала в далечна джунгла, бе недопустима. Тя знаеше, че Фил щеше възможно най-дълго да защити Карли от заключението, че няма надежда майка ѝ да е жива. Но при толкова много разкъсани тела, кой знае. Въпреки развода им и попечителството му над Карли той бе продължил да бъде

прекрасен възпитател на любовта и уважението на дъщеря им към отсъстващата ѝ майка.

Брита се насили да прогони паниката. Когато му дойдеше времето, Карли щеше да разбере, че майка ѝ е жива. Сега първата задача бе оцеляването на онези, които бяха останали живи.

Брита погледна напред към забелязаната пътека. Тя като че водеше в същата посока, в която вървяха — на запад. Бе малко обрасла, но определено бе пътека. Тя викна към останалите:

— Ей! Намерих път!

Тъкмо бе минала покрай малко дърво, надвиснало над пътеката, когато половин дузина малки тенекиени предмети се изсипа върху нея. Брита Франц спря объркана. Бе оплетена в мрежа от рибарска корда и навързани по нея тежки кутии от кока-кола. Нещо ѝ подсказа да изчака, преди да започне да я сваля от себе си.

Какво е това, за бога?

— Чакайте малко. Оплетох се в нещо.

Почти осемдесет фута по-напред Дан Уейд сграбчи ръката на Стийв. Вторият пилот попита с напрегнат глас:

— Какво каза Брита?

— Намерила е път, а сега каза, че се е оплела в нещо.

— Боже мой! — Дан сложи ръце на устата си и извика в посока на старшата стюардеса. — Брита! Не мърдай! Чуваш ли ме?

Отговор нямаше.

Далас и Робърт се обърнаха да видят какво бе предизвикало глъчката зад тях.

— Какво става? — провикна се Далас, напълно объркана, когато Дан каза на Стийв да го заведе до Брита.

— Робърт? Последвай ни, моля те! — извика Дан през рамо.

Стийв отмести храстите по пътя им. Дан държеше ръката на момчето и поддържаше темпото му. Робърт се затича, за да ги настигне.

— Брита! Не мърдай! — извика вторият пилот, докато тичаше. Той многократно се препъна и изправи въпреки усилията на Стийв.

От посоката на Брита дойде отговор. Дилейни отмахна настрани още едно листо и се препъна по средата на същия път, който Брита бе открила.

— Вече сме на пътя — каза момчето.

Дан го дръпна да спре.

— Не мърдай! Виждаш ли Брита?

— Не — отговори Стийв и вдигна поглед. Робърт и Далас дойдоха зад тях.

— Кой е зад мен? — попита вторият пилот.

— Далас и Робърт. Греъм е най-отзад.

— Не мърдай! — изкомандва Дан. — За нищо на света не минавайте пред мен.

— Какво, за бога, става? — попита Далас.

— Брита! — повика напред Дан, като пренебрегна въпросите на останалите за момента.

— Насам, Дан. — Гласът ѝ дойде отляво.

— Робърт — попита Дан, — виждаш ли я?

Маккейб погледна към пътеката. Там се виждаха само растения.

— Брита, къде си?

— Надолу по пътеката. Оплетох се в мрежа от тенекиени кутии.

— Господи! Не мърдай! — извика Дан. — Брита! Разбираш ли ме? Не помръдвай и мускулче! Не се опитвай да се разплетеш, разбра ли?

Дан се наведе към Робърт и Стийв.

— Чуйте ме много внимателно. Трябваше да предупредя всички ви да не тръгвате по никакви пътеки. Тази страна и тази област в частност гъмжат от виетнамски засадни капани от времето на войната. Някои от тях още стоят.

— Боже господи! — възкликна Стийв.

— Трябва... да ме заведете по-близо до нея — каза Дан, — и после да ми опишете до най-малката подробност какво виждате. Кажете на останалите да се дръпнат от пътеката. Заобиколете отстрани и внимателно минете през храстите, които са до Брита.

— Дан? — провикна се старшата стюардеса.

— Чакай, Брита. Не мърдай!

— Плашиш ме, Дан — отвърна тя.

— Стийв, ти стой тук — каза Робърт.

През лицето на момчето премина искра от гняв, докато оставяше втория пилот на грижите на Робърт.

Журналистът внимателно поведе Дан извън пътеката, която Брита бе намерила.

— Дан, сега я виждам през папратта — каза Робърт.

— Внимателно раздели листата, но ако видиш някакви жички или нещо направено от човешка ръка, не ги докосвай! — Вторият пилот чу как ръката на Маккейб леко шумоли из листата на растенията.

— Сега я виждам добре — каза Робърт. — На около осем фута е, стои пред бананово дърво, раменете и ръцете ѝ са оплетени в мрежа, по която има нещо. Прилича на стари кутии от кока-кола.

— Най-лошото! — измърмори Дан под нос. — Добре, Робърт. Виж дали кутиите имат дъна!

Журналистът погледна внимателно, преди да отговори.

— Няма дъна.

Брита гледаше Дан и Робърт през пътеката.

— В какво съм се оплела, момчета? Моля ви! Наистина ме плашите! — каза тя. Очите ѝ наблюдаваха изражението на лицето на втория пилот.

— Не мърдай, Брита. Ще ти обясня след секунда. Само не мърдай.

— Дан — докладва Робърт, — всички кутии са вързани с нещо като корда.

Първият офицер поклати глава.

— И дъното, и капака на всяка кутия са изрязани и всяка е свързана с другите, нали?

— Точно така. Какво е това?

— Която и да е от тях може да взриви Брита на парчета — каза Дан достатъчно тихо, за да не може старшата стюардеса да го чуе.

— Какво си шушукате там? — попита тя.

— Брита, не мърдай — заповяда вторият пилот. — Не говори, освен ако не те питам нещо. Каквото и да правиш, не помръдвай. Движи устните и лицето си възможно най-малко.

Очите на старшата стюардеса се разшириха, стрелкайки всички около нея, докато се опитваше да говори, без да мърда устните си.

— Какво... какво става? Какви са тези неща по мен?

Дан дишаше бързо. Лишен от възможността да вижда, той се опитваше да измисли как да се справи с положението. Вторият пилот се обърна към Робърт.

— Всички да се дръпнат поне на двадесет ярда.

Маккейб предаде заповедта.

— Добре — каза Дан. — Брита, първо, без да мърдаш главата си... можеш ли да погледнеш през някоя от кутиите? Не кимай! Така или иначе, не мога да видя жеста. Просто погледни и ми кажи какво виждаш.

— Ами... вътре има нещо метално и бронзово. Най-отгоре има закачено нещо. Някакъв механизъм.

— Тежки ли са?

— Да. Много.

Той кимна и дълбоко си пое дъх. Мислите му препускаха в главата.

— Брита, върху теб сигурно е паднал забравен още от шестдесет и девета година виетнамски засаден капан. Кафявите неща в кутиите се ръчни гранати.

— Господи! — простена тя и леко потръпна. — Как да ги махна от себе си?

Дан вдигна ръка.

— Стой мирно. Това е първото правило. Капанът се нарича маргаритена верига. Гранатите са... — той се опита да забави дишането си — с изтеглени предпазители. Докато не паднат от кутиите, всичко е наред, но... тук някъде има препъни въже и дърво, с което то е свързано.

— Не разбирам!

— Направени са... за да избиват войсковите ни части, Брита. Някой нещастен лейтенант е трябвало да мине по този път. Той е трябвало да си мисли, че е поел най-големия риск, като води взвода си. Щял е да се спъне в жицата и да издърпа малките въженца, които държат гранатите в кутиите. Те са щели да изпопадат в краката на войниците му и преди някой да е успял да реагира нещастното момче е щяло да загуби поне дузина от хората си.

— Още ли са... смъртоносни?

— Да. Всяка една от тях може да те убие. Брита, ще те измъкнем оттам.

— Господи! — Старшата стюардеса преглътна с мъка.

— Това е стар капан, Брита. Това означава, че е още по-опасен. Може да изглежда зле, но гранатите са смъртоносни.

— Не мога ли просто да ги сваля?

— Още не. Ще трябва малко да го проучим. Ще... трябва да сме сигурни, че няма да налетим на препъни въжето, докато идваме до теб. Особено сега, след като го обезпокоихме. Седяло е тук години наред, без да избухне, но сега, след като призракът е бил обезпокоен може да е чувствителен.

— Какво ще правим? — попита Робърт.

Дан още дишаше тежко. Той хвана рамото на Маккейб.

— Не знам... как да те помоля да рискуваш живота си, но не мога да направя нищо, като не виждам.

— Аз съм отговорен, че ви забърках в това и ще направя каквото мога, за да ви измъкна.

Думите на журналиста спряха Дан за секунда, но в следващата той продължи.

— Добре. Ще ти го опиша в най-малки подробности... тогава ще й кажеш какво ще направиш. Всъщност това са две неща. Първо, трябва да си напълно сигурен, че няма да стъпиш на препъни въжето, докато отиваш до нея. Това означава, че ще вървиш бавно и предпазливо по пътеката. Никакви падания. Второ, трябва... да сложиш ръка под всяка кутия, така че гранатата да не падне. Тогава режеш връвчицата на кутията... след като си абсолютно сигурен, че това няма да доведе до падането на друга кутия. След това внимателно слагаш всяка кутийка на земята. Ако гранатата не падне, не може да избухне. Дотук разбра ли?

Робърт кимна. Устата му бе суха като памук. Бе запознат с гранатите и мините. Познаваше и доста от другите дреболии, които военните използваха, но тъй като никога не беше минавал военно обучение, боравенето с подобни неща бе нещо съвсем различно. Той усети как потта изби по челото му, докато Дан му казваше всичко, за което можеше да се сети, че ще доведе до фатална грешка.

— Брита — провикна се Дан, — сега ще те предам на Робърт. Казах му всичко, което трябва да знае.

— Чуваш ли ме, Брита? — попита журналистът.

— Да.

— Добре. Първо, много бавно ще дойда до тебе.

— Моля те, внимавай!

— Ще внимавам. — Маккейб спря и погледна старшата стюардеса. Едри сълзи се стичаха по бузите й. — Ще те измъкна

оттам, Брита. Всичко ще бъде наред.

— Не... не искам да умра, Робърт.

Той поклати глава.

— Няма да умреш. Стой спокойно и неподвижно.

Репортерът вдигна крак нагоре и го премести напред в пресилена бавна дъга. Той внимателно провери земята, преди да прехвърли тежестта си.

— Робърт? — извика старшата стюардеса. — Дан? Нещо ме ужили по гърба.

— Понеси го, Брита. Не трепвай! — извика вторият пилот. — Говори само на Робърт. И аз съм тук. Не трябва да клатим кутиите.

Робърт видя лицето ѝ да се изкривява от болка.

— Боли ли? — попита той.

— Да. Може би е скорпион, но ще го понеса.

Листата зад нея се раздвижиха.

— Брита, мърдаш ли?

— Не. Как ще го направиш, Робърт?

Той повтори инструкциите, които Дан му беше дал, и погледна назад. Вторият пилот му даде знак с вдигнат нагоре палец.

— А ако някоя граната падне? — попита тя.

— Имаме десет секунди да я грабнем и да я хвърлим. Ти няма да правиш нищо. Аз ще го направя.

Малка маймуна се спусна и спря да погледне Робърт. Студени тръпки преминаха по гърба му, докато разпознае животинчето. Маймунката скочи на близкото дърво и го загледа. Журналистът задържа концентрацията си върху Брита, пренебрегвайки тракането със зъби на малкия примат, към който скоро се присъедини още един, а после и още един.

— Мисля — каза старшата стюардеса, — че на гърба ми има три или четири гранати. Удариха ме, когато се оплетох.

Осем фута отделяха Робърт от Брита. Повечето от тях не бяха обрасли. Той се вгледа внимателно в една от кутиите, които висяха отпред. На дъното ѝ имаше нещо. Може би сянка. Докато гледаше, картината се изясни.

Господи, гранатата се подава! Сигурно второто въженце се е скъсало. Може да падне всеки миг.

Очите му пробягаха по кутиите, които виждаше. На всички други кордата бе още на мястото си, осигурявайки на всяка граната нещо, на което да се държи. Всички въженца бяха опънати и се спускаха в храстите в очакване да бъдат дръпнати. Ако той само докоснеше някоя...

— Брита, искам да хванеш една от кутиите. Много внимателно и много бавно вдигни дясната си ръка с по един инч, докато стигнеш дъното на кутията, която виси на корема ти. Сложи ръка на дъното. Гранатата трябва да остане вътре.

— Добре — отвърна тя, опитвайки се да запази самообладание. Бавно, внимателно направи както ѝ бе казано. Разтрепераната ѝ ръка хвана своенравната граната.

— Браво, Брита! Една по малко. Когато стигна до теб, ще оправя другите.

Отляво дойде още тракане със зъби. Между трите маймунки се организира малко състезание. Те се хвърлиха на пътеката, претичаха от ляво надясно пред старшата стюардеса и се покатериха на близкото дърво.

— Дяволите ги взели! — промърмори Дан. — И на вкус са ужасни.

— Не искам да знам — каза тя. — Някак си загубих апетит.

Далечният звук на хеликоптер стигна до ушите им. Смразяващо познатият звук бавно се усилваше.

— Забрави за хеликоптера, Брита — нареди Робърт. Той спря, усещайки препятствие на пътя си. Крака му замръзна във въздуха. Журналистът се вгледа, но не видя друго, освен една лозница и сложи крак на земята до нея. — Още малко, Брита — каза той, — и тогава ще мога да започна да ги махам.

Очите на Брита бяха фиксирани върху Дан, докато Робърт продължаваше да се придвижва бавно към нея. Далас тихо бе дошла зад втория пилот.

— Далас? — попита старшата стюардеса. — Там ли си?

— Тук съм, Брита — отвърна тя, карайки Дан да подскочи леко.

— Мисля, че ти казах да стоиш далече — изсъска ѝ той.

— Ш-ш-шт! — смърри го афроамериканката.

— Далас, ще направиш ли нещо за мен? — попита Брита.

— Разбира се, скъпа.

— Ако... нещо стане, би ли предала съобщение на дъщеря ми Карли?

— Разбира се, че ще ѝ предам, Брита, но ти сама ще ѝ го кажеш.

Лицето на старшата стюардеса блестеше от сълзи. Тя прехапа долната си устна.

— Надявам се! Но... тези неща са навсякъде по мен. По гърба, по гърдите, по раменете ми... има една дори между краката ми. О, боже! — Тялото ѝ видимо трепереше.

— Брита! — каза Робърт. — Успокой се! Всичко ще бъде наред. Никакво пораженческо мислене. Но трябва да не мърдаш.

— Не искам да умра така — каза старшата стюардеса със слаб глас. — Но мисля, че е по-добре да се върнеш, Робърт. Прекалено съм оплетена.

— Глупости! Ще те измъкна оттам. Трябва да го направим методично.

Маккейб планираше следващата си стъпка. Брита затвори очи и остана неподвижна за няколко секунди. Внезапно стенание разтреса тялото ѝ.

— Далас... ако умра... кажи на Карли... че майка ѝ я обича безкрайно.

— Брита — започна Далас, но стюардесата я спря.

— Не — каза тя. Гласът ѝ трепереше, но беше настоятелен. — Кажи ѝ... кажи ѝ... че я обичам и... се гордея каква силна млада жена е станала... и... — Задавеното хълцане, което прекъсна думите и потръпването на тялото ѝ, което го последва, разтревожиха Робърт.

— Брита! Моля те, не мърдай! Моля те!

— И ѝ кажи... че толкова много съжалявам. — Тя се опитваше да не се движи, но хълцанията я разтърсваха против волята ѝ, — имахме толкова малко време. Вината винаги беше моя.

Далас трябваше да се пребори с напирещата в гърлото ѝ буца, за да отговори.

— Брита, всичко ще бъде наред, миличка. Дръж се. Робърт ще те измъкне.

Старшата стюардеса леко клатеше глава.

— Не. Не, няма. Робърт, махай се. Чувствам как една кутийка се плъзга по гърба ми. Моля те! Върни се!

— Брита, престани! — нареди Маккейб.

— Няма да стане, Робърт, и не искам да отнеса никой от вас със себе си. Усещам я как се плъзга.

— Ако някоя падне, ще я хвърля достатъчно надалече. Успокой се.

Внезапна серия от тракане на зъби и крясъци изригна отдясно и трите майmunки отново се появиха. Студените тръпки отново полазиха по гърба на Робърт. Той се бореше да пренебрегне врявата на приматите. Без предупреждение те скочиха на пътеката и се скриха бързо в храсталака. Една от тях претича главоломно през тридесетгодишната корда, изпъната през пътеката след сблъсъка на Брита с маргаритената верига.

Робърт погледна надясно, усещайки внезапното движение. Той бе безпомощен да го спре. Ударът на майmunката издърпа старите рибарски корди от дъното на всяка кутия и остави шестте тежки гранати вътре свободни да тупнат на пътеката в краката на Брита.

Настъпи една безкрайна секунда на вледеняваща тишина, преди гласът на Брита изненадващо силен да я пресече.

— Бягай, Робърт! Не спори! Бягай!

— По дяволите, не! — отсече той.

Времето сякаш се разтегна, докато възможностите бягаха през съзнанието му. Можеше да се хвърли към гранатите и да грабне няколко. Но колко? Четири? Пет? Можеше ли да намери всичките навреме? Можеше ли да вдигне шест навреме? Не! Да я измъкне! Ако можеше да я издърпа от кордите...

— Брита! — извика Далас. — Измъкни се и бягай насам.

Робърт приклепна, за да се хвърли към старшата стюардеса, но Далас вече бе скочила през пътеката. Тя бе сграбчила яката му с изненадваща сила и го дърпаше назад. Брита се отърси от вцепенението си и започна да се бори, за да се измъкне. Тя вече се бе отдалечила на почти два фута, но една от кордите около кръста ѝ бе вързана за дърво. Старшата стюардеса се обърна да я освободи, но без успех. Ясно съзнаваше, че секундите отлитат.

— Не! — извика Робърт безпомощно, докато падаше назад в хватката на Далас. Той яростно се опитваше да се освободи от нея, но тя го влачеше назад и надвиваше усилията му да се освободи. Робърт виждаше Брита. Тя се предаваше! Старшата стюардеса се обърна и поклати глава към него, изричайки с устни „бягай“.

Още веднъж тя се опита да се освободи. Сълзи обливаха лицето ѝ. Маккейб я видя как поклати глава окончателно и спря. Раменете ѝ се отпуснаха. Тя се обърна към тях, спокойно затвори очи и си пое дълбоко дъх, преди да сведе глава.

— Опитай, Брита! Опитай! — Гласът на Далас беше пронизителен в ушите му, но беше късно.

— Пусни ме! — извика Робърт.

— Долу, дяволите да те вземат! — изръмжа Далас и го дръпна рязко в мократа кал. Самата тя падна върху него в същия момент, в който първият взрив извърши смъртоносната си работа.

Силният оглушителен грохот от шест едновременни експлозии, избухнали на петнадесет фута от тях, разтърси джунглата и посипа шрапнели, растения и парчета от Брита на инчове от главите им. Взривната вълна се разсея, преди да стигне до другите.

Робърт гневно блъсна Далас от себе си и скочи на крака. В очите му блестяха сълзи. Разстроен, той се запрепъва към обгорялото място, където бе стояла Брита. Не можеше да повярва, че наистина е мъртва, но накъдето и да погледнеше, очите му го потвърждаваха в най-ужасяващи подробности.

— Дяволите да те вземат, Далас! — Гласът му, гърлен вик излязъл през скърцащи зъби, частично заглуши стъпките на тичащ през храстите човек.

Стийв спря, пързаяйки се до Далас. Очите му гледаха почернялата и опустошена част от пътеката, където допреди малко беше Брита.

— Господи! Къде е тя? — попита той с разтреперан глас.

— Стийв? — каза Далас, опитвайки се да обвие ръка около него.

Момчето я отблъсна и пристъпи напред. Погледът му бродеше обезумял наляво и надясно и падна на мястото, където Брита бе стояла, и бавно се фокусира върху раздробените късове плът и кости. Сред тях Стийв различи част от стъпало.

Той се приведе край Далас и повърна. Тя го прегърна. Сълзи се стичаха по страните ѝ, докато се опитваше да успокои и двамата.

— Няма нищо, миличък. Няма нищо. Няма нищо.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Мястото на катастрофата на Меридиан пет, дванадесет мили северозападно от Да Ханг, Виетнам,

13 ноември — ден втори,

3:30 следобед, местно време/0830 Зулу

Бе твърде много, за да се асимилира на един път.

Кет Бронски потърка очи и помоли пилота на хеликоптера още веднъж да мине по периметъра на катастрофата. Това, което първоначално се бе появило в далечината като тъмен разсек сред зелената джунгла, с приближаването им бързо се превърна в грозна площ от почерняла растителност, осеяна с парчета изкривен алуминий, разкъсани седалки и човешки тела.

Майорът от военновъздушните сили на Виетнам кимна и машината се наклони на една страна за вираж.

— Боже мой! — промълви младата жена на себе си.

Контрастът между ясното синьо небе и пълното крушение под него бе потресаващ. Някой я потупа по рамото и тя се обърна. Служебният преводач, който ѝ бе предоставен от виетнамските власти, се наведе към нея.

— Съжалявам, агент Бронски. Не ви чух.

Как се казваше, запита се тя. Пу Мин, спомни си младата жена в следващия момент. Точно така. А западното му име е Пийт.

Кет поклати глава.

— Говорех си, Пийт. — Тя отново погледна към отломките и махна към тях. — Просто не мога да повярвам на очите си. — Всеки момент щеше да ѝ се повдигне.

Хеликоптерът прелетя бавно над мястото на първия удар и широкото поле на крушението, изсечено от разбития самолет до последното местодомуване на горния салон и кабината. Тя беше изкривена и разбита, но се разпознаваше кацнала на поляната на около миля от мястото, където крилата на големия боинг за първи път бяха разсекли джунглата.

Агент Бронски засне няколко снимки. Тя прекрасно знаеше, че те никога няма да могат да пресъздадат пълния ефект от ужаса, който се разкриваше пред нея. За пореден път Кет се опита да прогони от съзнанието си възможността да види тялото на Робърт Маккейб сред останките от катастрофата.

— Отново? — попита пилотът на английски.

Агент Бронски поклати отрицателно глава и махна към района около предния салон на самолета, където чакаше малка група хора. Младата жена наблюдаваше лекотата и прецизността, с които пилотът приземи хеликоптера. Тя си спомни двата часа инструктаж, които бе минала с много по-малка машина. Споменът бе моментно бягство от касапницата, простираща се пред нея.

Полевият командващ беше виетнамски полковник с преbledняло лице. Той я посрещна на вратата на хеликоптера.

Кет го поздрави и излезе от машината, махайки към отломките.

— Има ли... има ли оцелели?

Тя усети как изстина, когато той отрицателно поклати глава.

— Нито един — отвърна полковникът. — Чакам Министерството на авиацията ни от Ханой. Разбрах, че сте от Американската агенция по катастрофите.

Тя кимна.

— Технически. Полковник, аз съм специален агент от ФБР, но съм тук, за да огледам мястото, докато другите инспектори дойдат.

— Нали няма... да пипате нищо?

— Разбира се, че не.

— Моля, кажете ни, ако можем да помогнем.

— Нека се поразходя и да добия представа за злополуката — отговори Кет.

Полковникът кимна и се обърна.

Агент Бронски бързо отиде при отломките от горния салон на боинга — единствената останала голяма част. Тя внимателно се покатери по острите назъбени страни и стъпи на главната пътека на горния салон на първа класа. Кет се замая, когато видя мястото си.

Тя внимателно отиде до него и спря. На мястото до прозореца, където Робърт Маккейб бе седял, нямаше петна от кръв. Седалката бе напълно непокътната. Мястото до пътеката, където тя трябваше да седи, бе пълната ѝ противоположност. Самата седалка бе цяла, но в

облегалката бе забито нащърбено парче алуминий. Ако Кет бе седяла там, то щеше да мине през гърдите ѝ.

Боже господи, каза си младата жена с ужас. Две мнения няма. Щях да съм мъртва.

Тя се върна към настоящето и се огледа. Тялото на Маккейб не се виждаше никъде.

Но къде беше той?

Салонът зееше пречупен зад четвъртия ред. Кет внимателно огледа от двете страни. Всеки седящ след четвърти ред би бил мъртъв. Но всеки с предпазен колан преди него би могъл да оцелее. Очевидно силата на удара е била слаба.

Над едната страна на отломката, където е бил левият страничен прозорец, имаше нагънато парче откъсната черна пластмаса. Кет внимателно отиде при него. Бе претръпнала към разкъсаните тела, продукт на катастрофите, при работата си като стажант в полицията по време на следването в колежа. Агент Бронски се подготви за най-лошото. Тя извика в паметта си някои от най-ужасяващите неща, които бе видяла: неизличимите образи на жертви от катастрофи на малки самолети, автомобили, самоубийства с дванадесеткалиброво оръжие и скок от десетия етаж, превърнал тялото на жената в купчина отцедена желатинова плът върху бетона.

Кет дръпна пластмасата. Очакваше да види Маккейб, но под нея нямаше тяло. Вместо това обаче имаше обилни количества кръв и някакви човешки тъкани, набити в острия като бръснач метал.

Сигурно са започнали да местят телата. Това е единственото логично обяснение.

От професионална гледна точка мисълта бе обезпокоителна. Националната комисия по безопасност на транспорта не можеше да контролира разследване на катастрофа в чужда държава, но можеше да даде експертен професионален съвет, включително и универсалната препоръка телата и отломките да бъдат оставени съвършено недокоснати до завършването на предварителния оглед. Държави, които нямаха опит в разследването на катастрофи, често местеха телата и отломките доста по-рано и така възпрепятстваха намирането на основни улики, а понякога и скриваха истинските причини за катастрофата.

Тя пусна пластмасовото парче и внимателно тръгна по нагънатия под на горния салон в търсене на някаква насока. По всички седалки, освен една, липсваше кръв. Дори в кабината единствената следа от силен удар на тяло бе около предното стъкло. Жертвата — мъж в цивилни дрехи — лежеше върху централната конзола на дроселите. Вратът му очевидно бе счупен. Тялото на втория пилот липсваше.

Чакай малко. Ослепен пилот би имал нужда от други хора в кабината, не само от един човек на козирката. Тогава къде са останалите? Нямаше кръв по нито едно от пилотските места. Нито пък на двете подвижни седалки, въпреки че всички те бяха частично изтръгнати от смачкания под на кабината.

Кет направи серия снимки, преди да намери малкото спално помещение зад кабината. Тялото на капитана бе набутано вътре, но по него нямаше сериозни наранявания. Тя го обърна към себе си. Той не беше ранен, но след като се вгледа по-подробно в лицето, очите привлякоха вниманието ѝ. В тях имаше нещо, което изглеждаше много странно. Като че имаше катаракти. Сигурно е от взрива, помисли си Кет. Трябва да е бил дяволски силен. На всяка цена на аутопсията ще ни трябва офталмолог. Тя забеляза разкъсаната униформена риза и следи по гърдите му. Обзаложи се, че са от електрошок на дефибрилатор.

Излезе от кабината и мина през откъснатия горен салон, погледна земята, на която стоеше, и забеляза необикновеното количество стъпки. Те излизаха от останките там, където слизането бе най-лесно. Земята беше кална и много от отпечатъците бяха дълбоки. Едни от тях водеха към осеяното със самолетни отломки поле, но няколко души бяха тръгнали към джунглата. Бяха поели на север и на запад.

Младата жена коленичи и се взря по-внимателно в отпечатъците. Два от тях определено бяха оставени от дамски обувки. Ниските токчета бяха несъмнено потвърждение, че сред оцелелите има жена. Трети чифт по-малки токчета водеха в друга посока.

Кет отиде до виетнамския полеви командващ. Преводачът се хвърли към тях.

— Полковник, има ли жени в спасителните отряди?

Той се намръщи и поклати глава.

— Само мъже.

— Още един въпрос, моля. Били ли са местени някакви тела от предната секция?

— Не. Никакви. Мога ли да попитам защо?

Кет сви устни и кимна.

— Чудя се къде са телата на останалите от екипажа на самолета и тези на пътниците от горния салон.

Полковникът се намръщи отново.

— Не знам. Така го намерихме преди няколко часа.

Кет бързо се върна при останките. Тя си отбеляза броя на различните обувки, отпечатани в калната почва. Сред тях имаше няколко чифта мъжки обувки. Техните следи сочеха на запад. Единият се бе връщал. Стъпките му бяха дълбоки и показваха, че е носил нещо тежко.

Тя забеляза малка локва до отпечатъците и коленичи с пръчка в ръка.

Кръв! Много кръв. Някой е носил тяло, което е кървяло.

Бронски влезе отново в останките на горния салон и седна на една от седалките.

Добре, какво е станало? Трябва да има оцелели. Имало ли е? Робърт сред тях ли е?

Тя си спомни своя въпрос към Джейк за Глобъл Експрес. Агенцията не бе казала дали Националното разузнаване има доказателства, че Глобъл Експрес е следил Меридиан, но имаше ли ги изобщо? Възможно ли е Глобъл Експрес да е стигнал първи до мястото на катастрофата?

Отпечатъците говореха. Поне три жени и няколко мъже бяха оцелели. Но къде бяха?

Кет стана, погледна на изток към Да Нанг и си каза: Ако бях оцеляла и знаех, че има град, щях ли да вървя пеша до него?

Тя отиде до нагънатата черна пластмаса до страничния прозорец и погледна под него. Някой се бе ударил на това място с голяма сила. Сега можеше да се разчете извития метал. Смазаните греди имаха напълно различен вид на изкривяване от това на другите. Можеше ли тяло да е катапултирало тук, в катастрофата?

Нещо блестящо се виждаше на ръба на едно парче превит алуминий. Кет трябваше да допълзи до него. Тя внимателно протегна ръка през хаоса от стърчащ метал и отстрани някаква човешка тъкан,

за да го вземе. Бронски се изправи отново и погледна предмета в ръката си. Това беше дамска обица.

Боже мой!

Кет изскочи от останките и внимателно последва стъпките, които водеха на юг, до края на поляната. После тръгна след онези, които вървяха на изток, към Да Нанг. Тя тъкмо се канеше да се обърне, когато група изпотъпкани храсти привлече погледа ѝ. Следи от много чифтове обувки сочеха в обратна посока, на запад, към сърцето на джунглата и планините. Тя коленичи, за да изучи внимателно отпечатъците.

Поне четирима мъже и само две жени. Една липсваше. Онази с най-малките токчета.

Кет още веднъж се върна при нагънатата пластмаса в горния салон. Младата жена си спомни, че под изкривения метал бе видяла нещо жълто. Отне ѝ няколко минути, докато успее да го намери, но търсенето най-после ѝ донесе жълта дамска обувка. Тя бе разкъсана и подгизнала от кръв и идеално пасваше на стъпките край останките на горния салон и на липсващите сред групата, тръгнала на запад от края на поляната.

Агент Бронски остави обувката. Бореше се с примитивното си желание да побегне към хеликоптера и да се махне оттук. Жената с жълтите обувки е била жива и е вървяла след катастрофата. По-късно е паднала от голяма височина върху останките на горния салон. Да не би опит на спасителен хеликоптер да бе завършил неуспешно?

Или е била хвърлена съзнателно?

Оцелелите и избягали в джунглата несъмнено знаеха. Те едва ли биха бягали, заключи тя, ако не бяха видели нещо, което да ги уплаши до смърт. Лошите бяха стигнали тук първи! Който и да е бил в този Глобъл Експрес, бе идвал тук.

Кет махна към преводача и тръгна към хеликоптера.

— Искам да летиш бавно и ниско право на изток — каза тя на пилота. — Следвай онзи път, който всеки би следвал, ако искаше да върви пеша оттук.

Младата жена видя въпроса в очите му.

— Не питай. Само, моля те, да вървим.

— Трябва да заредя в Да Нанг — каза пилотът, — но за малко е добре.

Пийт Пу скочи в хеликоптера. Витлата започнаха да се въртят. Кет седна на мястото най-близо до отворената врата и закопча предпазния си колан. Ясно съзнаваше, че диша тежко.

На дъното е Маккейб. Където и да е той, цялото това нещастие беше заради него.

От мисълта ѝ се повдигна. От една страна, това беше алогично заключение, но, от друга, бе нещо, което трябваше да предвиди още в Хонг Конг.

В джунглата, северозападно от Да Ханг, Виетнам

Петимата останали оцелели от Меридиан седяха на мъхест пън, на малко повече от сто ярда от мястото, на което Брита бе загинала, в шок под проливен дъжд, притиснати един до друг.

Пороят бе започнал преди минути, но те седяха безмълвни, докато Далас Нийлсън не вдигна поглед към небето, примигвайки от водата, която падаше в очите ѝ.

— Боже, благодаря ти за малките услуги. Поне мухите ги няма.

Робърт Маккейб поклати глава и въздъхна. Той изпъна рамене и се огледа. Далас идваше на себе си, както и той, но Дан бе разтърсен от горчива и дълбока болка. Вторият пилот се обвиняваше, че не бе предупредил за опасностите на засадните капани.

Младият Стийв Дилейни бе седнал право на земята. Раменете му леко трепереха. Момчето се опитваше да се пребори с кошмара, който току-що бе видяло.

И после идваше Грeъм Таш, чието безизразно лице и безмълвно поведение отразяваха неизмеримия му шок подир убийството на жена му. Маккейб не беше сигурен дали смъртта на Брита изобщо бе стигнала до съзнанието му.

Трябва да тръгнем, заключи репортерът и се изправи.

— Мисля, че е време — каза той, навеждайки глава на запад.

Един по един те станаха от пъна и го последваха.

Тревата под краката им бе невероятно хлъзгава. Всички водеха непрестанна борба да останат прави и се опитваха да пренебрегнат злосъстието, че подгизват до кости.

Скъпият бежов копринен костюм, украсен с ръчни бродерии, който Далас бе облякла в хонконгския си хотел, бе прилепнал към

тялото ѝ. Косата ѝ беше съвършено мокра, придавайки ѝ вид на привидение, изплувало от тресавище. Обувките ѝ непрекъснато падаха от краката ѝ из храстите и тя с носталгия си мислеше за удобството на сухите си меки сатенени пантофки у дома.

— Робърт? — повика Далас. — Какъв е планът?

Той спря и се обърна.

— Да стигнем до онзи път и после да пуснем радиото на Стийв, за да повикаме помощ.

Струваше им се, че от часове се движат по нанадолнището. Бурята отмина и слънцето се появи, процеждайки се през сайванта на джунглата. Растителността бе ту рядка, ту гъста. Пара излизаше от телата им, докато дрехите бавно изсъхваха. Влагата се изпаряваше от папрати, храсти и дървета. Стъпката им стана по-уверена. Звучите, който издаваха невидимите същества из храстите, бяха техен постоянен спътник, както и пляскането с ръце към връщащите се облаци мухи и комари — постоянен дразнещ контрапункт на стъпките на петимата ужасени човеци, пробиващи си път през храстите.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Летище Да Ханг, Виетнам,

13 ноември — ден втори,

4:45 следобед, местно време/0945 Зулу

Хеликоптерът прелетя над западната страна на бившата американска военновъздушна база край Да Ханг и намали скоростта за кацане. Двете странични врати на машината бяха останали отворени по време на двадесетминутния полет. Кет и преводачът ѝ безплодно бяха търсили оцелелите. Неуспехът само бе засилил подозренията ѝ, че те вероятно са тръгнали на запад и спасяваха живота си. Пилотът кацна на рушаща се бетонна рампа пред занемарено сервизно съоръжение. На рампата имаше няколко малки самолета и военни хеликоптера, и един луксозен бизнес джет. Последният беше съвсем не на място.

Интересно, помисли си Кет. Тя се загледа в джета, но не го позна. Не очаквах да видя корпоративен джет... Агент Бронски се наведе леко извън вратата, за да види по-добре. Тя примигна срещу вятъра и прочете регистрационния номер: N22Z.

Боже мой!

Това беше Глобъл Експрес от Хонг Конг.

Беше вярно. Те бяха тук. Не, поправи се тя, те са тук! А сега какво, запита се Кет. Роторът на хеликоптера забавяше обороти. Пилотът гледаше към нея, но младата жена беше твърде развълнувана, за да му даде нормален отговор. Тя се бореше да не издаде объркването си и му се усмихна, вдигайки палец нагоре.

— Какво искаш да правиш? — попита виетнамският майор.

— А... би ли ме изчакал тук, след като заредиш? — попита Кет.
— Трябва да се върнем и да търсим до мръкване.

Майорът кимна, но вниманието на младата жена вече бе погълнато от Глобъл Експрес. Машината стоеше със затворени врати на рампата. Около носа ѝ самотно обикаляше виетнамски войник, праметнал АК-47 през рамо.

Кет слезе от хеликоптера и го заобиколи отзад, като внимаваше постовия да не я забележи. Тя издърпа антената на сателитния си телефон. Сега във Вашингтон беше полунощ. Младата жена си спомни домашния номер на Джейк Роудс и го набра. Апаратът от другата страна иззвъня само след няколко секунди. Кет очакваше да чуе гласа на Джейк или на жена му да отговоря кисело на такова късно обаждане.

Вдигна помощник-директора. Агент Бронски го чу да се прозява на другия край, докато си разменяха бързи поздравя.

— Какво има, Кет?

— Страховито разкритие в Да Нанг — каза тихо тя. — В момента се намирам до Глобъл Експрес N22Z.

Кет чу как началникът ѝ седна в леглото и подсвирна.

— Джейк, мястото на катастрофата е на около девет мили оттук. Ужасяващо е. Загинали са над двеста души. Били са разкъсани при сблъсъка на 747 с билото на планината.

— Значи няма оцелели.

Тя си напомни да забави дишането си. Гласът ѝ прозвуча разтреперано и непрофесионално.

— Точно там е работата. Казаха ми, че не са намерени оцелели. На мястото на катастрофата около отломките на кабината и горния салон на първа класа намерих много убедителни доказателства, че поне шест души са останали живи. Сред тях вероятно са вторият пилот и човекът, за който ти казаха... репортерът, който се обърна към мен в Хонг Конг с информация за Сийеър.

— Къде са те тогава, Кет?

— Мисля, че са избягали в джунглата. На мястото на катастрофата се е случило нещо ужасно, на което те са станали свидетели. — Кет подробно му разказа всичко, включително уликите, които я бяха довели до заключението, че една от оцелелите жени е била убита.

— Виждаш ли някакво друго логично обяснение на това, което току-що ти казаха? Кръвта, обувката, следите от стъпки, обичата...

Джейк дълго се колеба, после въздъхна.

— Не — отвърна той. — Стигам до същото заключение.

— А и след като намерих самолета, нещата съвсем добиват смисъл.

— Кет, има ли някой около самолета?

— Един войник го пази. Не съм се приближавала.

— Трябва ни серийния номер. Казаха ми, че е под опашката на метална табелка. Ако успееш да го вземеш и да хвърлиш един поглед вътре...

— Ясно. Ще се опитам да видя дали няма никакви специални оръжия или целеуказатели като онзи, за който военновъздушните сили говорят.

— Не искам да се излагаш на опасности, Кет, но Бюрото отчаяно има нужда от някои отговори. Трябва да знаеш, че заради думите на втория пилот, че нещо е избухнало пред кабината и опитите на Лангли да обясни злополуката с въздушен сблъсък, медиите едва ли не казват направо, че катастрофата на Меридиан е терористичен акт. Вероятността това да е серия терористични актове, започнали със Сийеър, вече открито се дискутира от Лари Кинг до местните радиостанции.

Кет прехапа устни за секунда.

— Не ми се иска да ти го казвам, но това доста точно изразява страховете ми.

Джейк изсумтя.

— Знам. Моите също. Но Лангли се опитва да ги разсее.

Докато говореше, агент Бронски заобиколи опашката на хеликоптера. Самотният войник бавно се разхождаше около Глобъл Експрес. Нещо, което Робърт Маккейб бе казал в Хонг Конг, изскочи в паметта ѝ и тя сведе очи към земята, за да се концентрира.

— Джейк, що се отнася до Лангли, може би има вероятност да омаловажават нещата, защото се страхуват, че зад всичко стои групировка, с която не могат да се справят. Може би тя е достатъчно изкусна, за да открадне една от ракетно базираните ни оръжейни системи.

— Не знам, Кет. Оставил съм политиката на други.

— Лангли каза ли ясно, че Националното разузнаване не е видяло бизнес джета от космоса?

Джейк се поколеба, преди да отговори.

— Не, не е.

— Добре, защото мога да се обзаложа, че Националното разузнаване може да види този самолет от космоса и в Лангли са

решили да не казват нищо. Можеш ли да разбереш?

Гласът на Джейк леко се промени.

— Кет, навлизаш в деликатна област.

— Онзи репортер ми каза нещо. Същият, който страшно бих искала да намеря жив.

— Казал ти е нещо за страховете и реакциите на Лангли?

— Да.

— Е, ти недвусмислено определи собствените ми подозрения. Ще се обадя на Националното разузнаване. Обзалагам се, че си права, въпреки че не знам какво доказва това. Що се отнася до нас, няма да промени нищо.

Кет погледна към войника, който сега бе седнал на рампата, очевидно отегчен до сълзи.

— По-добре да свършваме — каза тя.

— Внимавай! Но се обади веднага, ако откриеш нещо, колкото и да е часа.

Тя изключи телефона и се върна в хеликоптера. Изтегнат на задната пейка, преводачът си почиваше.

— Пийт? Виждаш ли онзи самолет? Имам нужда от помощта ти. Трябва да убедя онова войниче, че имам официално разрешение да огледам самолета.

Очите на Пийт Пу се разшириха. Младата жена вдигна ръка и се усмихна.

— Просто му кажи, че обожавам този вид самолети и ми трябва извинение да го разгледам.

След момент той кимна.

— Мисля... че мога да го направя.

Войникът бе подобаващо подозрителен само за няколко секунди. Пийт обясни на виетнамски официалната роля на американката, която придружаваше.

— Голяма, важна, официална, от Съединените щати. Ханой осигури този хеликоптер за мен и моли всеки за сътрудничество.

Войникът кимна и отстъпи настрана.

Както и бе очаквала, основната врата бе заключена. Без външно охраняване на климатика вътре без съмнение бе твърде горещо, за да се

крие някой в салона. Екипажът и пътниците не се виждаха никъде наоколо.

Кет небрежно мина под опашката, отбелязвайки факта, че няма външни релси, от които може да бъде изстреляна ракета. Сигурно е била изстреляна от лодка или от друг самолет, помисли си тя. Бронски намери производствената табелка и наизусти серийния номер, докато се усмихваше и преструваше, че се наслаждава на гледката на такъв самолет отблизо.

Самолетът се оказа стандартен във всяко отношение. Като се изключи регистрационния номер отстрани на фюзелажа. При внимателно вглеждане се виждаше, че част от оригиналния номер е била заличена и са били изписани нови числа. Работата бе немарлива и Кет успя да различи оригиналния номер отдолу.

Товарното отделение също бе заключено. Тя привлече вниманието на стреснатия войник, когато опита ключалката. Младата жена се усмихна и му махна. После кимна на Пийт и тръгна обратно към хеликоптера, пред който сега имаше камион с гориво. Щеше да отнеме няколко минути да напълнят резервоарите, а тя трябваше да вземе решение.

Кет погледна назад към Глобъл Експрес. Дилемата да се върне да търси Маккейб и другите оцелели или да остане, за да намери начин да влезе в Глобъл Експрес я разкъсваше. Тя спря и се облегна на опашката на хеликоптера, претегляйки възможностите. Който и да бе управлявал самолета до Да Нанг, несъмнено бе проследил Меридиан и знаеше точно къде се бе разбил боинга. Вероятно на борда на бизнес джета имаше куп доказателства, сред които може би бе дори и целеуказателят. Ключът към опасната загадка можеше да лежи на не повече от сто ярда.

От другата страна във враждебната джунгла бяха оцелелите от катастрофата, дебнати от хората от бизнес джета.

Кет обмисли алтернативите, пред които се беше изправил екипажът на Глобъл Експрес около зазоряване. Ако те наистина бяха убийците на Меридиан пет, щяха отчаяно да искат да завършат работата си, като отидат направо на мястото, което не биха могли да направят по земя.

Агент Бронски се отблъсна от опашката на хеликоптера, гледайки виетнамската цистерна с гориво. Тя отиде до салона и отново

помаха на преводача да се приближи.

— Пийт, искам да направиш още нещо за мен.

Той колебливо кимна.

— Би ли попитал шофьора на цистерната кога хората от джета ще върнат хеликоптера? Ако реагира така, че все едно знае за какво говориш, питай го дали хеликоптерът е като този?

Пийт Пу отиде и зае шофьора в разговор. Звучните тонове на виетнамския език се понесоха през вратата на хеликоптера, придружени от изблици смях. След няколко минути той се върна и се приведе към Кет.

— Каза, че не знае, защото са взели хеликоптера около изгрев-слънце. Каза, че е същият като този.

В джунглата, северозападно от Да Ханг, Виетнам

За миг Арлийн Шоен застана открит на широката поляна и огледа камуфлажа на хеликоптера.

Добра работа, каза си той. Като обърнаха носа на машината към сърцето на поляната, им трябваше само малко зеленина, за да го слоят с фона.

Арлийн погледна часовника си и вдигна поглед, изчислявайки колко бързо жертвата би стигнала дотук. Реката ги затваряше от една страна. Магистралата от другата страна на реката известяваше съществуването си чрез всеки камион и кола, които минаваха по нея. Най-вероятно оцелелите щяха да тръгнат по южния бряг в търсене на брод.

А мостът, който се намиреше на хиляда ярда надолу по течението от мястото, на което Шоен щеше да ги чака, се виждаше от половин миля от малкото дефиле. Това означаваше, заключи той, че щом видеха моста, възбудата щеше да вземе връх над предпазливостта и щеше да ги вкара право в капана му.

Идеално.

Той обърна гръб на скрития хеликоптер и се затича, бързайки да приготви оръжията.

На по-малко от миля на изток Робърт Маккейб махна на другите да спрат. Той пристъпи към брега на реката и надзърна надолу.

Далас Нийлсън водеше Дан, прехвърлила ръка около раменете му. Стийв помагаше на Греъм. Те спряха и зачакаха емоционално и физически изтощени.

— А... Дан, Греъм е.

Всички се обърнаха при звука на гласа му.

— Искаш ли... още една инжекция?

Далас погледна доктора с изненада. Добре, помисли си тя, започва да идва на себе си.

Вторият пилот бавно поклати глава.

— Може би съм вече твърде безчувствен, докторе, но в момента не ме боли много. Поне не очите.

— Добре... — въздъхна лекарят. — Да взема Сюзън и... — Греъм премигна и очите му се разшириха. Той осъзна думите, които току-що каза. Загубата на жена му отново се стовари върху него. Лекарят се олюля леко назад и тежко се отпусна на земята. Главата му бе клюмнала върху гърдите, а тялото му се клатеше напред-назад. — Съжалявам... съжалявам.

Далас бързо коленичи до него и обви ръка около раменете му.

— Няма да е лесно, докторе, но трябва да се справиш. Заради нас.

Робърт се върна при тях. Косата му бе щръкнала, закачена от клон.

— Мисля, че видях мост малко по-надолу — каза той. — Това е билетът ни да се измъкнем оттук. По този път има достатъчно движение.

Далас започна да се смее. Спонтанността ѝ накара и Стийв да се усмихне.

— Какво? — попита Робърт и ги погледна подозрително.

— Косата ти... сякаш си пъхнал пръст в контакта — каза тя, усмихвайки се широко, докато той приглаждаше косата си. — Изглеждаш смешно.

— Не виждам нищо смешно... — промърмори Робърт.

— Е — усмивката на Далас се топеше на лицето ѝ, — май предпочитам да се смея вместо да плача, а това е първото, макар и не много смешно нещо, което виждам днес.

Робърт се замисли за миг. Той кимна, докато гледаше към Дан и Греъм.

— Разбирам.

— А сега сериозно, искам да ви попитам нещо — каза афроамериканката. — Ако излезем на този път и стопираме, как ще знаем, че не сме стопирали убийците си?

— Те имат хеликоптер — възрази Стийв.

— Който отдавна са разменили за камион — добави Дан.

Робърт си пое дълбоко дъх

— Какво мислиш, Далас?

— Ами — започна тя, — Стийв каза, че радиото му може да предаде точните ни координати и гласови съобщения. Може би трябва да спрем близо до пътя, да останем скрити и да пуснем радиото. Истинските спасители ще дойдат право при нас при условие, че лошите не могат да стигнат до тази информация.

— Дигитална е — обади се Стийв. — Отива в специален сателит.

— Значи — каза Робърт, — е вероятно този, който ни преследва, да не може да се сдобие с информацията. Добре. Може би ни остава още половин миля.

Робърт отново поведе малката група. Вървяха по-бързо отпреди. До известна степен растителността до южния бряг на реката изтъняваше. Температурата бе все още мека, а слънчевите лъчи падаха под остър ъгъл на западния хоризонт. След по-малко от двадесет минути спряха на ръба на широка поляна, но останаха скрити зад дърветата. Стийв извади радиото, пусна GPS функцията и включи лъча. След това подаде радиото на Дан, за да предаде гласовото съобщение.

— Помощ! Помощ! Помощ! Ние сме петима от осем оцелели от Меридиан полет пет. Други двама бяха убити от пътниците на хеликоптер, американско производство, който пристигна на мястото на катастрофата точно след изгрев-слънце. Трети бе убит от... експлозия в джунглата. Имаме нужда от незабавна помощ и закрила на тези координати. Помощ! Помощ! Помощ!

Летище Да Нанг, Виетнам

Кет гледаше скъпия бизнес джет да се отдалечава, докато хеликоптерът набираше височина и се питаше дали е взела правилното решение. Ако го нямаше, когато се върнеше, щеше да е почти невъзможно да го проследят. Самолетът можеше да прелети над шест хиляди мили. А с изключен транспондер можеха да избягат практически навсякъде, като излязат почти незабавно от покритието на радарите.

Полетът до мястото на катастрофата ѝ се стори много кратък. Когато пилотът посочи грозния отсек, отбелязващ мястото, агент Бронски внимателно се прехвърли над преградата, която разделяше местата на пътниците и предните седалки, и седна отляво на пилота.

— Снижи се до върховете на дърветата и започни от северозападния ъгъл на поляната в посока запад.

Пилотът кимна и раздвижи щурвала, за да изпълни нареждането. Над нормалния рев на хеликоптера Кет долови друг звук. Той беше накъсан и писклив като електронно писукане и звучеше много далечно. Тя се опита да се съсредоточи върху огледа на пейзажа пред нея, но звукът продължаваше да я безпокои, докато източникът му най-сетне не изскочи в съзнанието ѝ.

Кет се обърна и махна на Пийт Пу, сочейки чантата си. Той ѝ я подаде и тя я отвори, за да извади сателитния си телефон.

— Ало?

Гласът от другата страна бе твърде тих.

— Чакайте! В полет съм и едва ви чувам! — Тя увеличи звука до максимум и вдигна апарата до ухото си.

— Кет, чуваш ли ме?

— Кой е?

— Джейк.

— Джейк! Говори силно.

— Получихме съобщение от сателит, Кет. Беше права. Имало е осем оцелели. Трима са мъртви. Пет се нуждаят от незабавна помощ. — Джейк повтори съобщението и ѝ даде координатите.

— Слава богу! Джейк, ще ти са обадя веднага щом ги вземем — обеща Кет. Тя прекъсна и се наведе към пилота. — Имате ли GPS?

Той поклати отрицателно глава.

— А карта?

Майорът кимна и ѝ подаде навигационната карта на областта. Бронски се зарови в нея с координатите в ръка и с химикалка. Не след дълго съедини линиите и загради мястото с кръгче. Вгледа се по-внимателно и проследи течението на някаква река до точка, източно от магистрален мост, после подаде разгънатата карта на пилота.

— Тук. Трябва да вземем пет души оттук.

На лицето на майора се изписа скептично изражение. Той взе картата и започна да я сравнява с ландшафта под себе си. След няколко минути пилотът вдигна поглед, усмихна се на Кет, бутна щурвала напред и наведе глава на запад.

— Около шест мили — каза той. — Няма проблем.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

*Деветнадесет мили северозападно от Да Ханг, Виетнам,
13 ноември — ден втори,
5:43 следобед, местно време/1043 Зулу*

Далас нежно положи ръка върху рамото на Дан Уейд. Той подскочи леко.

— Дани, Далас е. Как си?

Вторият пилот вдигна ръка и потупа нейната.

— По-добре. Може да е напразна надежда, но мисля, че увреждането на очите ми не е постоянно. Болката намаля. Каквото и да ни е ударило, го зърнах само за миг.

— Виждаш ли някаква светлина през превръзката? — попита тя.

— Така мисля, но Греъм каза засега да я оставя.

Тя стисна ръката му.

— Какво виждаш? — попита той.

— На около десет ярда от началото на поляната сме. Доста е широка, може би около четвърт миля. Трябва да ти кажа, Дан, че това не е страшната, пълна със змии и тигри джунгла, която очаквах, въпреки че мухите и комарите не са далеч от стереотипа.

— Тези джунгли са на юг, Далас. Те са красиви, но могат да бъдат и смъртоносни.

Далечният звук на витла, биещи въздуха със значителна скорост, достигна до тях.

Далас се обърна към Стийв.

— Мисля, че радиото ти е привлякло внимание.

— Надявам се — отвърна момчето. Очите му шареха по небето зад тях в посоката, от която трябваше да идва звукът. Той се усилваше все повече и повече. Робърт стана и също започна да оглежда небосклона, опитвайки се да забележи източника на звука.

Хеликоптерът изникна над билото. Ритмичният звук на витлата ги оглуши за момент, докато машината прелиташе точно над главите им. Тя вдигна носа си и бързо намали скоростта си. След това зави и се

снижи над поляната. Пилотът накара машината да увисне на по-малко от петдесет фута от източния край на поляната. Той бавно поведе хеликоптера по протежението ѝ. В отворената лява врата се появи нечия фигура и започна да маха.

— Това е жена — възкликна Далас, гледайки изненадано.

— Боже мой, който си на небето! — каза Робърт Маккейб под нос. Очите му бяха фиксирани върху лицето на жената. — Не мога да повярвам. Това е Кет Бронски.

Кет се наведе към пилота и извика:

— Продължавай бавно напред. Някъде там са. — Тя отново започна да маха. Очите ѝ оглеждаха поляната. Първоначално тя не видя никого.

Без предупреждение пет фигури внезапно изскочиха от джунглата и се затичаха към хеликоптера, махайки в отговор.

— Там! — Тя се обърна към пилота. — Кацай! Веднага!

Той се обърна и почука слушалките. После разбра жеста ѝ и намали подемната сила, която създаваха витлата. Той доста бързо спусна хеликоптера на земята.

Кет изскочи през отворената врата и посрещна малката група оцелели, която се състоеше от чернокожа жена, мъж с превързано лице, младо момче, още един мъж... и Робърт Маккейб! Тя усети лека тръпка на възмущение, когато той ѝ махна в отговор.

Пийт Пу също бе скочил на земята и двамата помогнаха на петимата бегълци да се качат в хеликоптера. Робърт протегна ръка да ѝ помогне на свой ред да се качи на борда на машината. Той я издърпа нагоре и към себе си и изненадващо я прегърна силно. После я целуна. На лицето му сияеше широка усмивка. Имитирайки много лош Хъмфри Богарт, Робърт каза:

— Сред всички мизерни ливади във всички мизерни джунгли във всички затънтени места на света ти намери да кацнеш на моята!

— Нямах представа колко се радвам да те видя жив — каза Кет и се дръпна от обятията му, за да затвори вратата. После се обърна към пилота: — Добре, да излитаме и...

Някъде отдясно дойде пукащ звук и в кабината се посипаха стъкла. Вероятно механичен проблем? — мина през главата на агент

Бронски, докато тя се чудеше защо пилотът е толкова приведен наляво. От дясната му страна имаше счупен прозорец, а той продължаваше да се накланя.

— Някой стреля по нас — извика Далас отзад.

Нечий друг глас им нареди да залегнат на пода. Кет се приближи до пилота и вдигна главата му. След това я сведе, осъзнавайки, че пръстите ѝ са червени от кръв. На дясното му слепоочие имаше огнестрелна входна рана.

Още куршуми изсвистяха през кабината. Един се размина на косъм с носа ѝ. Тя разкопча предпазния колан на седалката и издърпа тялото на мъртвия пилот с отчаяно движение.

Бронски седна в дясната седалка. Младата жена забрави за кръвта по лявата си ръка и сграбчи щурвала. Нямаше време да обсъждат дали може да управлява хеликоптер, без да се разбие или не. Алтернативата беше да стоят и да умрат под градушка от куршуми на неизвестни убийци. Тя врътна газта, вдигайки оборотите, които бяха точно под необходимите за излитане. Очите на Кет бързо пробягаха по уредите в търсене на оборотомера. Стрелката му излезе от червената зона в момента, в който тя дръпна щурвала. Бронски усети как хеликоптерът трепна върху ските си и олекна, докато витлата захапваха въздуха, създавайки достатъчно подемна сила, за да се противопоставят на тежестта на машината. Още четвърт инч и бяха във въздуха. Потеглиха назад, докато още един откос мина през кабината. Този път куршумите оставиха нащърбена дупка с големината на юмрук в предното стъкло.

— Моля те, Господи, измъкни ни оттук! — простена Далас отзад.

Краката на Кет намериха педалите за управление и тя настъпи силно левия, за да завърти опашката към стрелците, закривайки кабината. Дърветата на източния край на поляната бяха високи около петдесет фута. Бронски знаеше, че трябва да се вдигне достатъчно високо и да мине над тях, преди да набере предна скорост.

Хеликоптерът се разклати силно, докато Кет се бореше с щурвала между краката си за някакво подобие на контрол. Тя бутна щурвала напред твърде рано. Машината ѝ отвърна, като наведе носа си надолу и промени задното си движение в предно. Част от подемната сила се промени в предна скорост. Земята застрашително изпълни предното стъкло.

Кет бутна щурвала отново нагоре. Ударът на ските със земята едва се размина.

Хеликоптерът отново се вдигна, но не достатъчно бързо и дърветата пред тях се хвърлиха към носа на машината. Още няколко куршума изсвистяха през кабината.

Бронски дръпна щурвала още веднъж и завъртя газта. Усети хеликоптера да потръпва и покорно да се издига във въздуха. В този момент разбра, че няма да минат над дърветата.

Хеликоптерът удари клоните с двадесет възела въздушна скорост. Големите витла отсякоха най-горните десет фута от короните на дърветата с лекотата на косачка за трева. Витлата закачиха близките дървета, преди машината да изскочи над тях. Тя продължи да се изкачва и да набира скорост. Очевидно сблъсъкът с дърветата не беше нанесъл повреди.

— Трябва... да се държим със скорост над четиридесет възела!
— каза си тя на глас, спомняйки си какво ѝ беше казал инструкторът преди няколко години. Кет погледна индикатора за въздушната скорост. Той показваше тридесет възела и се ускоряваше, докато младата жена се бореше да овладее машината.

Бяха доста над дърветата и се стабилизираха. Оборотите на двигателя бяха равномерни, а на предния панел нямаше предупредителни светлини. Вятърът започваше да я притеснява, докато ускоряваше машината към петдесет възела. Кет провери, за да се увери, че лети на изток, към Да Нанг, и продължи да набира височина.

Някой се появи до нея и тя отмести поглед. Беше Робърт. Очите му бяха огромни, когато срещнаха нейните.

— Слава богу, че си пилот, Кет!

Тя поклати глава.

— Не съм. Почти нямах представа какво правя.

Той я погледна с неверие и тя се усмихна.

— Добре дошъл на първото ми соло с хеликоптер. Все пак имам представа от приборите.

— Това ще помогне ли?

— Не.

— О, чудесно. Можеш ли да кацнеш? — попита Робърт.

— Не знам. Никога не съм опитвала. Сигурно е интересно. — Тя се усмихна отново, развеселена от притеснението му. — Някой ранен ли е?

— Стийв има нова прическа, но като изключим това — никой.

— Какво? — попита Кет, слушайки го само наполовина.

— Един куршум едва не улучи Стийв. Но успя само да го обръсне по косата на върха на главата. Повърхностно е.

— Слава богу.

— Това, разбира се, не включва бедния пилот. Не оживя. Имаш ли някаква представа кой стреля по нас?

Тя поклати глава. Движението я накара да раздвижи щурвала твърде рязко и почти събори Робърт.

— Извинявай. Не, не знам. Не ги видях. Дойде отдясно. Хората, от които бягахте, може да са дошли от пътя.

Той кимна.

— Вероятно. Какво мога да направя, за да ти помогна? — попита журналистът.

Тя се обърна и се ухили.

— Да се помолиш малко? Или може би да отвориш упътването на глава „Кацане“ и да ми я прочетеш много бавно.

Робърт Маккейб поклати глава.

— Добре. Сега вече съм ужасен.

Безумните усилия на тримата мъже в западния край на поляната да махнат камуфлажа от хеликоптера им отне две минути. Пилотът скочи в дясната седалка и натисна бутона за запуск, докато последните клони падаха. Той развъртя витлата, достигайки скорост за излитане възможно най-бързо. Арлийн Шоен се качи и затвори вратата точно когато пилотът вдигаше машината във въздуха. Той набра скорост в посоката на заминалия на изток хеликоптер, докато мъжете отзад зареждаха оръжията си.

— Максимална скорост! Който управлява онзи хеликоптер, не е опитен пилот! Трябва да го настигнеш.

Пилотът кимна, прелитайки на сантиметри от върховете на дърветата в източния край. Мъжът изцеждаше максимално възможностите на двигателя, за да набере първо скорост, а после и

височина. Машината се понесе с над сто възела. Витлата пореха въздуха с ужасяващ шум.

След пет минути силуетът на другия хеликоптер се появи на хоризонта. Той летеше с половината от нормалната скорост.

— Как искаш да го направим, Арлийн? — попита пилотът.

— Излез им на положение пет часа за тях, остани малко по-високо. Аз ще те водя.

— Ще се опиташ да извадиш двигателя от строя ли?

Шоен поклати отрицателно глава:

— Не, искам да повредя главината на ротора.

— Сглобката е доста стабилна, Арлийн. Не съм сигурен, че имаме достатъчно огнева мощ.

— Добре, какво предлагаш? — попита Шоен.

Пилотът кимна напред. Бяха на по-малко от миля от другата машина и се приближаваха.

— Ако забия ската си във витлата им близо до центъра, може да успея да ги сваля.

— Боже! Ами ние?

— Рисковано е.

— Не. Оставаме на план А. Ще стрелям. Приблужи.

Шоен отиде назад и отвори лявата врата. Той се обезопаси с предпазен колан. Партньорът му направи същото. Арлийн преметна ремъка на узито през врата си и провери четиридесет и пет милиметровия автоматичен пистолет в колана си. Бяха на по-малко от сто ярда. Пилотът на другия хеликоптер се виждаше неясно през прозореца. Стреснато Шоен разбра, че това е жена. Кестенявата ѝ коса се вееше частично през счупения страничен прозорец.

Арлийн махна на пилота да излезе още малко напред, след това зае позиция, прицели се внимателно в главината на ротора и натисна спусъка.

Кет усети щурвала да потръпва внезапно и насечено. От десния прозорец дойде ехо от нещо. Далас също усети потръпването и притисна лице към стъклото на вратата.

— Има още един хеликоптер — провикна се афроамериканката.
— Стреля по нас!

— Чакай! — изкомандва Кет и натисна десния педал за управление, премествайки тангажа на опасния ротор. Това разлюля хеликоптера надясно в смела маневра, която запрати всички наляво.

Другият хеликоптер изведнъж изпълни десния прозорец. Стреснатият му пилот вдигна рязко нагоре, за да избегне сблъсъка.

Кет бързо премисли възможностите. Една по-дръзка маневра и можеше да загуби контрол върху машина, която всъщност не можеше да управлява.

Още една серия куршуми разтърси щурвала, пришпорвайки я да вземе решение. Кет дръпна назад и направи остър ляв завой, като обърна курса. Тя се изкачи нагоре в отслабващ пирует, преди преследвача им да бе в състояние да реагира. Беше спорно дали ще може да го направи, без да загуби скоростта си, но трябваше да се махне от очите им.

Кет виждаше другия хеликоптер през левия си прозорец. Стрелците на вратата се бореа за живота си, докато пилотът им се опитваше да завие наляво и отново да застане зад нея. Тя дръпна малко по-силно и усети реакцията на машината, която се усмири. Вибрациите на щурвала я уверяваха, че не е отишла твърде далеч.

Няма начин пак да се лепнеш на опаската ми, помисли си Кет. Зъбите ѝ изскърцаха, докато се въртеше в спирала и се приближаваше до другия хеликоптер, заставайки над него. Тя виждаше как двамата мъже на вратата се опитваха да възстановят равновесието си. Единият от тях явно крещеше заповеди, а пилотът се опитваше да даде на стрелците стабилна стрелкова платформа.

Бронски погледна към въздушната скорост. Беше паднала на тридесет възела и машината започваше да се валя. Щурвалът омекна и стана по-претенциозен, а движенията ѝ резки. Тя се опита да се стабилизира, докато чакаше другия хеликоптер да стигне височината ѝ. Той се издигаше бързо. Щом стигнаха нивото ѝ, тя бутна щурвала надолу. Хеликоптерът се понесе към земята в почти свободно падане. Маневрата накара стомаха ѝ да се преобърне.

— Какво, по дяволите, правиш, момиче? — извика Далас към нея в момента, в който от другия хеликоптер стреляха по тях. Противниковият пилот бе изненадан от внезапната ѝ маневра.

Кет гледаше как висотомерът ѝ стига хиляда фута. Тя натисна носа надолу за преден момент, като в същото време наведе щурвала

наляво, хвърляйки хеликоптера в друг рязък завой.

Както се очакваше, другият пилот я бе последвал, снижавайки се бързо, и сега спираше падането си под нивото на Кет.

Сега си уязвим, помисли си тя. И се прицели право в него. И бутна щурвала напред, за да прелети точно над другия хеликоптер.

Почти овладях това нещо, каза си Кет с леко облекчение. Тя профуча на петдесет фута над объркания злощастник и хвърли машината си вляво. Бронски остана зад и над него, докато той се опитваше да я намери.

Въздушната скорост отново падаше и променяше изискванията на машината от простото натискане на педали и боравене с щурвала към уменията на опитен пилот. Кет се бореше да овладее работата си с щурвала. Но не ставаше. Ръката ѝ разклати щурвала. Изведнъж способността ѝ да общува с хеликоптера бе изчезнала. Машината започваше да се клати по собствената си воля, въздушната скорост падна под двадесет възела, а младата жена се опитваше да я накара да увисне на едно място, като въртеше щурвала и дори го дръпна нагоре, а после го бутна надолу. Кет се бореше да обуздае действията си и да възстанови контрола над хеликоптера. Пот избиваше по челото ѝ. Другият пилот улови момента и зае стрелкова позиция.

— По дяволите! Лети! — изръмжа тя на себе си, извъртайки отворената лява врата към другия.

Бронски се бореше с подскачащата, въртяща се машина. Тя видя двамата стрелци да вдигат автоматите си за стрелба, докато се появяваха от десния ѝ фланг. Предимството, което бе спечелила бързо, бе също така бързо загубено. Беше се превърнала в лесна мишена. Намираше се твърде ниско, за да се възползва от маневрата на внезапното падане. Мощността ѝ бе твърде ниска и бе изпуснала прекалено много контрола над машината, за да се издигне изведнъж. Другият хеликоптер беше вече близо. Пилотът контролираше скоростта си, за да даде на стрелците достатъчно време.

Робърт Маккейб се държеше точно зад централната конзола. Той внезапно заговори.

— Кет, ще стрелят!

— Знам.

— Да се завъртим...

Тя кимна. Дясната ѝ ръка най-сетне отново доби нещо близко до контрол над щурвала. Хеликоптерът се успокои и пое напред. Той се наклони надясно, за да поеме право към идващата машина.

— Кет! Не мисля, че решението е да се удариш в него — каза Робърт, докато тя ускоряваше право към предното стъкло на нападателите.

Бронски виждаше как главата на пилота мръдна, когато поправи курса си, неподготвен за маневрата ѝ.

Кет рязко вдигна, заменяйки малката предна скорост за височина. Другият хеликоптер се плъзна под нея.

От лявата страна по корпуса на хеликоптера звъннаха куршуми.

— Сега! — извика високо Кет и натисна педала за рязък ляв вираж. Тя усети как машината почти загуби височина, докато се опитваше да мине зад другия хеликоптер.

О, не! Твърде много е! Те се наклониха наляво в остър ъгъл. Страничният прозорец изведнъж зейна срещу другата машина.

— Кет! Внимавай! — извика Робърт.

Опашката на другия хеликоптер връхлетя към тях със страшна скорост. Те се наклониха наляво в твърде остър ъгъл, за да се изправят.

— Не!

Внезапният удар на лявата ска с въртящия се опашен ротор на другия хеликоптер ги оглуши със стържещ звук на сблъскващ се метал и яростно ги захвърли надясно. Дестабилизираният им хеликоптер се залюля настрани, преди да възстанови положението си. Машината излезе удивително незасегната от удара, но лявата ска бе силно разкривена след изумителния фонтан от искри.

— Мили боже, Кет! — възкликна Робърт.

— Не беше планирано! — Тя направи вираж надясно и се завъртя около оста на завоя, очаквайки другия пилот да заеме позиция за изстрел.

Вместо това небето остана чисто.

Кет се въртеше в седалката и оглеждаше небосклона. Младата жена подскочи, когато Робърт сграбчи рамото ѝ и посочи надолу.

— Там!

— Дръжте се! — изкрещя пилотът на Арлийн Шоен и другия мъж на вратата и натисна здраво вибриращия педал за управление, опитвайки се да спре въртенето на машината. Той отпусна щурвала и се опита да се снижи веднага щом разбра, че другият пилот, колкото и неопитен да беше, бе успял да повреди опашката му. Нямаше съмнение, че опашният ротор бе сериозно засегнат, защото машината вибрираше неимоверно силно. Но витлата изглежда бяха още на опашката, така че все още имаше някакъв контрол.

Хеликоптерът внезапно залитна и вибрациите спряха. Повреденият опашен ротор излетя от главината си и остави пилота на машината без всякакъв начин да извърши завой. Въртенето на хеликоптера около основната ос на ротора моментално се влоши. Пилотът използва всички номера, описани в учебниците: предна въздушна скорост, намаляване на съотношението между брутната маса на машината и мощността ѝ, рязко отнемане на газта, но нищо не помогна. Той губеше машината и земята се надигаше с бързо спираловидно въртене, превръщайки се в неясна мъгла.

Осакатеният хеликоптер се блъсна в първите дървета. Опашката му се удари в ствола на едно от тях и с грохот подхвърли корпуса на машината, фюзелажът пикира към земята през оставащите петдесет фута.

Езиците от пламъци и дим, последвали удара, известиха за жестоката катастрофа. Твърде жестока, за да има оцелели, сметна Кет. Тя кръжеше в далечината с над четиридесет възела и гледаше дима на погребалната клада на хеликоптера и хората в него.

— Невероятно пилотиране, Кет! — каза Далас Нийлсън, стискайки облегалката на седалката ѝ.

— Всъщност... това беше щастлива грешка — отвърна агент Бронски. — Мислех, че сме мъртви.

— Пипна ги, Кет — тихо добави Робърт, приковал очи в стълба дим.

— Въпросът е — отвърна тя, — кои бяха?

Бронски откъсна очи от дима и се концентрира върху набирането на височина. Да Нанг едва ли лежеше на повече от десет мили на изток. В главата ѝ се оформяше план, макар и донякъде невероятен.

Стига само да измислеше как да приземи стария хеликоптер, без да избие всички.

В средата на гъсталак от папрати, храсти и дръвчета, на около четиридесет фута от горящите останки на наетия УН-1, нещо се раздвижи. Голяма плетеница от клони бе смекчила удара на изхвърчало от вратата на разбиващия се хеликоптер тяло, след като опашката на машината бе ударила ствола на дървото.

Фигурата се раздвижи отново и се опита да стане.

Арлийн Шоен разтърка очи и се огледа. Чезнещите звуци на хеликоптера, който бе възнамерявал да унищожи, стигнаха до ушите му. Той изплю част от клонче и провери крайниците си. После изчисли възможностите, които му оставаха.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

*Летище Да Нанг, Виетнам,
13 ноември — ден втори,
6:13 вечерта, местно време/1113 Зулу*

Рампата на летище Да Нанг бе на по-малко от пет мили.

Струята въздух, която духаше през дупката на предното стъкло, накара Кет да присвие очи. Тя намали скоростта на хеликоптера възможно най-много и махна на Маккейб и Далас да се приближат.

— Робърт, имаш ли някаква представа... кои бяха тези убийци?

Той кимна.

— На мястото на катастрофата разпознах единия от тях. Беше един от наемниците, които се опитаха да ме отвлекат в Хонг Конг.

— Както и предполагам, са искали да ти попречат да говориш — каза Кет. Тя упорито се опитваше да задържи движенията на ръката си непроменени.

— Но аз още нищо не знам, за да говоря — отвърна журналистът. — Точно това е нелепото. Действията им доказват факта, че Уолтър Карнеги наистина се е натъкнал на нещо, но аз още не знам на какво.

— Робърт, нямаме много време. Трябва да приземя това нещо. — Кет погледна през рамо към него. — А и те оставиха бизнес джета си на летището.

Дан стоеше до Далас. Той протегна ръка и хвана рамото на Бронски.

— Аз съм Дан Уейд, втория пилот. Коя сте вие? — попита той.

— Специален агент Кет Бронски, ФБР, капитан Уейд. Съжалявам, нямаше време да...

— Не се извинявайте! Вие ни спасихте. Няма по-добро представяне... но споменахте бизнес джет?

— Да.

— Какъв? По някаква случайност да не е Глобъл Експрес?

Младата жена се извърна леко в седалката си, за да погледне пилота, но той стоеше точно зад нея и частичното ѝ обръщане предизвика разлюляване на машината. Тя отново насочи вниманието си към стабилизиране и забавяне на хеликоптера.

— Да, Глобъл Експрес е. Мисля, че е същият, който е стрелял по самолета ви.

Дан не отговори веднага. Накрая той каза:

— Глобъл Експрес излетя преди нас. Сигурно е замесен. Може да е имало и изстребител, защото някой изстреля ракета, която се взриви пред нас.

— Военновъздушните сили смятат, че може да е била специална фосфорна бойна глава, конструирана да заслепява — каза Кет.

— Да, може и да е така. Беше ужасно ярка. Първо помислих, че е ядрен взрив, но тъй като ударната вълна дойде веднага, реших, че е ракета.

Да Нанг вече беше на две мили право пред тях. Кет усети как безсилието се надига в нея. Малката необходимост да открие как се каца блокираше някои ключови въпроси. Тя се вгледа в рампата пред себе си и с облекчение видя, че Глобъл Експрес е все още паркиран на същото място. Бронски се обърна леко в посока на Дан.

— Ще говорим по-късно. Междувременно възнамерявам да открадна самолета им, да го претърся и да откарам доказателството в Съединените щати.

— Можеш ли да го направиш? — попита Далас, вдигайки вежди.
— Можеш ли да управляваш и самолет?

— Ами не съм обучавана на Глобъл Експрес, но мога да го управлявам... с малко помощ.

Кет се опитваше да намери правилната комбинация между мощността и тангажа, за да намали скоростта на хеликоптера още малко и да се снижи. Тя се целеше към място, което бяха заемали преди няколко часа на сто фута от Глобъл Експрес.

— Кацането може да е твърдо. Всички да закопчечат предпазните си колани!

— Имаш ли нужда от мен, Кет? — попита Робърт и посочи мястото на втория пилот.

Тя се обърна бързо и кимна.

— Да. Поне за морална подкрепа. Чакай! Погледни през левия прозорец и ми кажи какво е останало от лявата ска и дали може да издържи тежестта на машината.

Тя дръпна леко щурвала, забравяйки да намали ъгъла на атаката на роторните витла и подемната сила, която произвеждаха. С по-малко подемна сила, насочена в предно движение и повече нагоре, хеликоптерът започна рязко да се изкачва.

Трябваше да запомни: надолу с щурвала, когато намалява така. Направи корекциите и започна да снижава отново. Въздушната скорост беше по-малко от тридесет възела. Този път Бронски натисна педала за управление, за да не позволи на хеликоптера да се завърти, докато намаляваше още скоростта.

Робърт се върна и прескочи централния панел, за да стигне до седалката.

— Кет, предната подпора я няма, но задната е още тук и мисля, че ще издържи. Остатъкът от ската се държи за нея.

— Ако не издържи — каза младата жена, — при кацането ще падне наляво и витлата ще ударят земята.

Бяха на по-малко от сто фута от площадката за кацане на рампата и я приближаваха със скорост от десет възела. Кет нежно дръпна щурвала назад и намали тягата, за да компенсира променящите се летателни динамики. Тя се хвана, че натиска твърде силно педалите за управление. Носът на машината се залюля напред-назад, после наляво-надясно, докато младата жена прилъга хеликоптера да направи нещо, което можеше да мине за увисване, и го остави да се снижи. Работата ѝ с щурвала бе много по-спокойна, но все още караше машината да танцува.

Глобъл Експрес бе точно пред нея. Освен самолета Кет видя още нещо, което я накара да изстине. Предната врата бе отворена, а стълбичката — спусната.

Моментната загуба на концентрация ѝ струваше твърде много. Вместо да придвижи щурвала надясно, тя го бутна наляво и го премести надясно, когато трябваше само леко да го бутне наляво. Машината се люлееше силно по всичките три оси, докато Кет се бореше да я овладее.

— Не движи ръката си толкова рязко! — извика Дан Уейд, усетил хаоса в работата ѝ с щурвала. — Прави го леко! Почувствай машината!

Не я движи!

Кет усети как се стегна. Ръката ѝ трепна, съпротивлявайки се на опитите ѝ да я отпусне. При всяка промяна в подемната тяга щяха или да паднат опасно, или да се издигнат рязко. Младата жена овладяваше една ос, докато друга се изплъзваше. Машината правеше ляв пирует, накланяше се напред или назад, или си намираще друга сериозна причина да потрепва.

Бронски дишаше тежко. Тя прецени разстоянието до земята на двадесет фута. Задържа щурвала относително неподвижен и си заповяда да усети движението му надолу.

Хеликоптерът започна покорно, много леко да слиза надолу, но се наклони надясно. Усетѝ го наляво, заповяда си тя, удивена, че страничните движения спряха.

Десет фута! Добре, просто задръж така, задръж така...

Бяха на три фута от рампата. Всички предни движения бяха овладени. Хеликоптерът бавно се завъртя наляво, докато Кет отново успешно приложи новата техника. Ските докоснаха рампата с удивителна лекота. Лявата подаде, малко след това ги люшна напред.

Бронски усети как сърцето ѝ се качи в гърлото, фюзелажът на хеликоптера изведнъж се наклони напред и наляво. Арката на витлата се наведе към настилката от чакъл и катран. Кет инстинктивно дръпна щурвала, вдигайки витлата. Те продължиха да се въртят, без да срещат препятствие. Най-ниската им точка бе само на инчове от рампата.

Кет бавно намали подемната сила до нула. Едва тогава тя се протегна и спря горивото, изключвайки турбинния двигателен ротор. Витлата забавяха въртенето си и спираха.

— Добре ли си? — попита я Робърт.

Тя дишаше учестено. Ръцете ѝ стискаха щурвала. Очите ѝ — вперени право напред. Примигна и го погледна. На устните ѝ заигра усмивка. Тя кимна и въздъхна дълбоко, с огромно облекчение.

Когато витлата спряха, Далас, Греъм, Дан, Стийв и Пийт Пу започнаха да си помагат един на друг, за да минат през наклонения под и да стигнат до лявата врата. Силно пукане отекна във вътрешността на хеликоптера. Машината се наклони още наляво, след като остатъкът от счупената ска подаде, оставяйки лявата предна част от фюзелажа на хеликоптера, подпрян на земята.

Към тях приближаваше бързо военен джип. Кет намери дръжката на пилотската врата и скочи на земята. Тя извика Пийт Пу.

— Пийт, обясни на тези хора какво стана. Кажи им, че бяхме нападнати. И най-важното, кажи им, че майорът... пилотът... е убит. Обясни им, че сме претърпели въздушен сблъсък с нападателите и затова хеликоптерът е повреден. Моля те, не им казвай, че нападателите са били от Глобъл Експрес.

Той кимна.

— Няма проблем.

— Ако иска — продължи Бронски, — да отидем някъде и... не знам... да напишем доклад или... да свършим някаква друга бюрокрация, кажи му, че ще го направим след час. Не сега.

— Искаш да останеш тук на рампата един час?

— Не. Кажи му, че нашия самолет е Глобъл Експрес. Първо трябва да проверим нещо на борда.

Странно изражение забули лицето на Пийт Пу, но въпреки това той кимна и се обърна към пътника на джипа — виетнамски пехотен капитан. Последва сериозно количество ръкомахане и оглеждане на настъпилите повреди на хеликоптера. Капитанът огледа всички дупки от куршуми и разбития прозорец. След това заговори много бързо.

— Какво казва? — попита Кет.

— Трябва да се напишат много доклади — каза Пийт. — Била е повредена държавна собственост и пилотът е мъртъв. Но иска да знае кои са тези хора. — Той махна към оцелелите.

— Кажи му... — агент Бронски се поколеба, премисляйки бързо, — че са оцелели от самолетна катастрофа и всички са американски граждани под моя протекция. Питай го дали иска да говори с посланика в Ханой.

Пийт се ухили.

— Не мисля, че ще иска. — Той се обърна да предаде думите й. Когато му предложи да провери, офицерът вдигна вежди.

— Не, не, не! Всички ще чакате тук! Моят полковник каза всички да чакат тук — каза той на Пийт на виетнамски.

— Може ли да отидат да видят самолета си? — попита Пийт. — Помнете, че те са гости на правителството ни. Не мисля, че полковникът ви ще иска да има неприятности с Ханой.

Капитанът се замисли за миг, докато гледаше към Глобъл Експрес. После кимна.

— Добре. Но чакайте при самолета.

Докато разговорът продължаваше, Кет отиде при Робърт и махна на Далас да се приближи. Тя каза тихо:

— Ще отида в Глобъл Експрес и ще го проверя. Не знам защо вратата е отворена. Може да са оставили някой да го пази. Стойте тук. Ако видите фаровете да светват и изгасват, извикайте останалите и ги качете на борда. Имаме преднина от няколко минути пред местните чиновници, но ако не се размърдаме, ще си отвисим тук.

— Защо? — попита Далас.

— Някой необезпокоявано е оставил тези главорези да паркират самолета си тук тази сутрин и им е дал много скъп хеликоптер. Бих се обзаложила на каквото и да е, че всичко това е станало без знанието на митническите и имиграционни власти и без дипломатическо разрешение. Това означава, че са били дадени много пари на ръка и точно сега получателят им ще бъде много нервен. Особено след всичко, което стана с катастрофата и с хеликоптера. Много е вероятно да извърши непредсказуеми и опасни неща, използвайки служебното си положение.

— Ясно — отвърна Робърт.

Далас кимна в съгласие.

— Вземете чантата ми, когато се качите в самолета, ако обичате — каза Кет. — Сега ще... взема нещо от нея и ще ви я оставя.

Тя отиде в хеликоптера и взе деветмилиметров пистолет от мъртвия пилот. Бронски отвори дамската си чанта и зарови бързо за белезниците, които винаги носеше.

Малкото разстояние до бизнес джета бе изпълнено с препятствия. Глобъл Експрес беше последен модел от рядката раса на свръхскъпите бизнес джетове, които можеха да прелетят почти седем хиляди мили без презареждане. Машината седеше елегантно на триколесния си колесник. Върховете на крилата ѝ завършваха с обърнато нагоре икономично крилце. Самолетът ярко се открояваше на фона на бедняшката изостаналост, която владееше следвоенния Виетнам.

Слънцето бе увиснало ниско над хоризонта. Кет заобиколи небрежно машината и излезе зад нея невидима за всеки вътре. Тя извървя дължината на фюзелажа, придържайки се максимално близо до него, стигна стълбичката и се изкачи възможно най-тихо по нея.

Агент Бронски спря близо до края на стълбичките. Някой хъркаше ритмично вътре. Тя хвърли бърз поглед в кабината и видя мъж, бял, облечен в пилотска риза, да дреме, излегнат в дясната седалка.

Кет си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и погледна зад себе си. После погледна надясно към салона. Той беше празен. Интериорът беше красив и типичен за бизнес джет. Отвътре я лъхна миризмата на скъпа кожа.

Бронски мина заднишком през салона. Очите ѝ не изпускаха кабината. Тя провери тоалетната и задния салон. И двете бяха празни. Свали обувките си, като държеше пистолета в готовност и отново тръгна напред през салона. Мина покрай вратата на самолета и пристъпи внимателно в нишата точно зад кабината. С рязко движение се наведе напред. С една ръка притисна цевта на пистолета в главата на пилота. С другата бутна кожения калъф с картата си на федерален агент в лицето му.

— ФБР! Не мърдай!

Викът ѝ накара пилота стреснато да подскочи. Главата му падна рязко на облегалката.

— О! — изохка той и се опита да се обърне наляво, но замръзна при звука на щракването на петлето на деветмилиметровия пистолет. Най-после очите му намериха нейните и той вдигна ръце.

— Добре, добре! Това шега ли е?

— На тавана! Веднага! Сложи ръцете си на тавана!

— Какво става? Къде са другите?

— Като че не знаеш, тъпако. Арестуван си за убийството на над двеста души наред с други неща.

— Уб... убийство? Аз съм пилот!

— Разбира се. Слушай внимателно. Спусъкът е много чувствителен и няма да се колебаеш нито миг да ти пръсна нещастния мозък, така че, моля те, дай ми причина. Давай! Трепни! Опитай се да мръднеш! Кажеш нещо, умнико. — Той нито помръдна, нито проговори. — Добре — продължи Кет. — Ще държиш и двете си ръце на тавана,

докато много бавно ставаш от седалката, тръгваш назад, коленичиш и слагаш ръце зад главата си.

— Да, госпожо! — убедително отвърна той. Главата му подскачаше нагоре-надолу. — Моля ви, не стреляйте! Какво става? Проблем с конкурентна фракция в Бюрото ли? — Пилотът беше на четиридесет години и невероятно нервен. Пот покри веждите му. Очите му бяха широко отворени, докато точно изпълняваше заповедите ѝ.

Кет сложи белезниците на китките му и внимателно го обискира. Взе портфейла му и го остави да лежи на пътеката с лице към пода. След това отиде отпред и два пъти светна с фаровете. Бронски бързо прегледа портфейла, запомняйки името, изписано на различните разрешителни.

— Самолетът зареден ли е? — попита тя.

— Да, госпожо.

— За колко?

— А... за над шест хиляди мили.

— Къде смяташ да отведеш другите, когато се върнат?

Той се опита да поклати глава, търкайки брадичка в килима.

— Не... знам. Капитанът ми нареди да заредя пълен резервоар, кафе и лед и да чакам.

— Снощи от Хонг Конг ли тръгна?

Настъпи дълго колебание и Кет го срита силно.

— Отговори на въпроса!

— Да. Не знам дали трябва да ви казвам нещо.

— Ще ми кажеш всичко, за което те попитам. Например излетя ли пред Меридиан пет?

— Не си спомням.

Кет го ритна по-силно.

— Ей!

— Спомни си, Полис, ако това е истинското ти име. Имам възможност да те убия тук и веднага. Имаш три секунди да отговориш.

— Вижте... да. Сигурно.

— А защо изключи транспондера и прелетя пред тях?

— Защото имаше един човек, гаден като вас, който ми нареди да си затварям устата, докато той управляваше самолета. Не можах да разбера защо искаше да си играе на гоненица с джъмбо-джета.

Отговорът спря Кет.

— Как се казваха хората, с които беше?

— Знам... имената само на двама. Арлийн Шоен — той е началникът. Името на пилота е Бен Ларен.

— А другите?

— Честно. Не знам имената на другите. Госпожо, защо го правите? Аз съм на ваша страна.

Отвън дойдоха звуци и Кет се обърна. Далас и Робърт помагаха на другите да се качат. Тя посочи затворника и им обясни положението.

— Прескочете го и когато излетим, ще ми трябва един от вас да го държи под око.

— Извинете — обади се пилотът.

— Какво? — остро каза Кет.

— Имате ли квалификация за този тип самолети, госпожо? Или имате пилот?

— Не, аз съм пилотът и мога да пилотирам само малки чесни — отвърна Кет, наблюдавайки реакцията. — Ще направим обучение в движение.

— Вижте... ако смятате да излетите с мен на борда, тогава нека да ви помогна да го направите както трябва. Не искам да ме застреляте, но и не искам да умра в самолетна...

Съкрушителен удар от обувката на Дан Уейд се стовари върху корема на мъжа и го накара да извика от болка.

— Какво? Какво съм направил? — извика той, стеноейки.

Дан се наведе, като следваше гласа. Вторият пилот го дръпна за косата на половина от пода и изръмжа на милиметри от тила му.

— Аз съм втория пилот от Меридиан полет пет, шибан убиец! Ти и сподвижниците ти убихте капитана ми, ослепихте ме може би завинаги, отнехте живота на над двеста души пътници и членове на екипажа, някои от които мои близки приятели. Искам да знаеш, че никога няма да стигнеш до затвора, защото ще те накълцам на парчета!

Вързаният пилот обезумя от страх:

— Никого не съм убивал! Бях нает да пилотирам самолета и тогава... те правеха нещо отзад... не знам какво.

Дан пусна главата на пилота. Тя тупна на пода.

— Когато излетим, ще извадя малко ножче и ще започна да отстранявам любимите ти телесни части, докато не чуем истината.

Далас сложи твърда ръка на рамото на втория пилот и приближи уста до ухото му.

— Дани, и аз искам да го убия, но това не е най-доброто нещо, което можеш да извършиш или кажеш пред ФБР. Знаеш какво имам предвид.

Кет изучаваше панелите с уреди, когато Робърт се наведе към нея.

— Само чесни ли можеш да пилотираш?

Тя поклати глава.

— Всъщност имам... квалификация... за Лиърджет и Чесна Ситейшън, но не за нещо толкова ново и сложно.

Той въздъхна и се усмихна.

— Надявах се да кажеш нещо такова. Нагледах се на обучение в движение по пилотиране.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

*Летище Да Ханг, Виетнам,
13 ноември — ден втори,
6:56 вечерта, местно време/1156 Зулу*

Далас се обърна да погледне настъпилата в задния край на салона суматоха. Робърт се появи иззад завесата в дъното с голяма метална кутия в ръце.

— Вижте какво намерих — каза той и постави кутията на пода.

Маккейб я отвори и извади отвътре тежък предмет. Той представляваше чифт миниатюрни кислородни бутилки с телескопичен знак от едната страна и малък контролен панел от течен кристал. Журналистът го обърна и намери отвор от едната страна и дръжка от другата.

— Какво е това, по дяволите? — попита Далас.

— Не знам — отвърна Робърт, докато отиваше към затворника им. Той вдигна главата му и насочи отвора на малкия апарат право в лицето на мъжа. Той не трепна.

— Какво е това? — попита Маккейб.

— Наистина не знам — отговори пилотът.

— Тогава няма да имаш нищо против, ако стрелям с него по теб?

— За бога, човече — въздъхна пилотът, — очевидно аз, така или иначе, съм мъртвец. Честно казано, мисля, че всички вие сте напълно смахнати. Първо бях нает от хората, които очевидно не харесвате, а сега съм в ръцете на параноични агенти от ада. Прави каквото искаш. Дори не съм виждал това нещо.

Кет се появи отново.

— Полис, капитан ли си или втори пилот?

— Втори пилот, но съм квалифициран и за капитан за този клас самолети.

Бронски кимна. Тя извади ключето на белезниците и ги отключи.

— Е, сега ще се повишиш. Господин Маккейб ще държи пистолет със заповед да те убие, ако си вдигнеш веждата, ясно ли е?

— Да, госпожо.

— Ставай! Сядай и пали мотора. Не докосвай радиото и не слагай слушалки.

Тя повтори инструкциите на Робърт и му подаде деветмилиметровия пистолет.

— Полис, да ти е ясно! Ако трябва, мога да пилотирам тази птичка, така че не си мисли, че си незаменим.

— Агент? — Стийв Дилейни гледаше през левия прозорец.

— Кет.

Той кимна.

— Кет, идват някакви коли с въоръжени войници.

— Какво правят? — попита тя.

— Стоят и сочат. Мисля, че говорят за нас.

— Което означава — заключи младата жена, — че в най-добрия случай имаме няколко минути. — Тя погледна към другите. — Закопчейте предпазните колани. Махаме се оттук.

Кет се обърна и отиде до вратата, за да каже довиждане на Пийт. Преводачът чакаше в подножието на стълбичките. След като се сбогува, тя прибра стълбичката и затвори вратата. После отиде в кабината. Полис вече изпълняваше предстартовата карта. Агент Бронски се пхна в дясната седалка на втория пилот и закопча предпазния колан. Мъжът в капитанската седалка запали спомагателния двигател и го включи за електрическата енергия. Той продължи да чете точките от картата на глас. После запали левия двигател.

Кет сложи слушалките, които намери на мястото на втория пилот, и провери честотата на Земен контрол Да Нанг, на заходния лист, който висеше, закачен на щурвала. Набра честотата и натисна бутона за предаване на щурвала.

— Да Нанг — земя, тук е Глобъл Експрес две-две Зулу.

Настъпи кратко колебание, преди висок носов глас да отговори, борейки се с английския.

— Две-две Зулу — започна Кет бавно — трябва да пусне двигателите за проверка. Ще запалим двигателите и ще рулираме до края на пистата. След това ще се върнем на това положение. Разбрахте ли?

Гласът на диспечера прозвуча отново. Този път малко по-разбираем.

— Две-две Зулу... одобрена молба... рулиране до пистата. Запуск на двигателя.

— Разбрано — каза тя.

Левият двигател още не работеше, но десният вече набираще обороти.

— Полис, щом можеш, насочи се към южния край на пистата.

Той кимна.

— Стийв? — извика Кет през рамо. — Провери лявата страна и виж дали онези наемни убийци още ни преследват.

Имаше малка пауза, преди Стийв да каже:

— Да. Има един джип, пълен с мъже. Войници, мисля.

Краят на пистата бе точно пред тях и Бронски се увери, че заходът е чист от кацащи самолети. След това нареди на Полис да започне рулирането към пистата, после бързо да обърне Глобъл Експрес на сто и осемдесет градуса и да се изправи с лице към идващите джипове. Машините спряха с писък.

— Дръпни ръчната — нареди Кет.

Полис се подчини незабавно.

Не — каза си тя, като натисна газта и тръгна право към колите, докато и тримата шофьори не бяха завили.

Глобъл Експрес тръгна срещу джиповете. Младата жена гледеше със задоволство как и тримата шофьори завиха бързо и избягаха на безопасно разстояние.

— Добре, Полис. Продължавай с предстартовата карта. После искам рязко да завъртиш самолета и да рулираш до пистата, без да спираш. Ясно?

Той кимна, докато минаваше през картата.

— Готова ли си? — попита я той.

— Давай!

Полис придвижи ръчката на газта нагоре. Той се отдалечи още няколко ярда от пистата, изчаквайки джиповете да тръгнат в същата посока.

— Пистата чиста ли е отдясно? — попита той.

— Да — отвърна Кет, преди Робърт да бе могъл да погледне и да отговори. — На около половината път има пожарна кола на

рульожката, но тя не блокира пътя.

Полис завъртя Глобъл Експрес.

— Тръгваме — каза Кет и натисна бутона за връзка с кулата. — Да Нанг, тук две-две Зулу, отново трябва да отидем до края на пистата. Одобрете!

— Потвърдено — бе отговорът.

С бързо движение на лявата ръка младата жена махна на Полис да позиционира самолета на пистата. Тя внимателно го наблюдаваше, докато той изпълняваше командата.

— Добре. Скорост за излитане. Давай! И помни, че до главата ти има пистолет!

Глобъл Експрес стъпи на пистата и започна да ускорява. Полис се протегна и подготви автодроселите. Бронски гледаше как двете ръчки плавно се придвижиха към положение максимум.

— Джиповете тръгнаха, Кет. Отляво. Ще се опитат да минат пред нас — каза Робърт. — И пожарната тръгна!

— По-бързо! — нареди тя.

— Тези копелета са задължени да стрелят — каза Полис. В гласа му пролича тревога.

Кет погледна индикатора за въздушната скорост на електронния панел. Той показваше над сто възела и продължаваше да ускорява към ротационна скорост сто тридесет и пет възела.

— Джиповете се отказаха, Кет — докладва Робърт.

— Някой стреля ли? — попита тя.

— Още не — отвърна Маккейб, докато се напрягаше да види през страничния прозорец на кабината.

Сто и десет, каза си тя. Голямата пожарна кола набираше скорост, носейки се към следващата рульожка.

— Ще ни удари там! — каза Полис.

Глобъл Експрес ускоряваше, но не достатъчно бързо. Пожарната се движеше косо на пътя им и по всичко изглеждаше, че ще стигне центъра на пистата преди тях.

Сто и двадесет.

— Кет... — започна Робърт.

— По-добре да спра — каза Полис. Той трепна стреснато, когато Бронски решително сложи ръка върху неговата на ръчките на газта.

— Даже не си го помисляй — нареди тя. — Пълен напред!

Концентрацията на Кет се прехвърли върху въздушната скорост.

— Не се шегувам, агент... няма да успеем!

— Продължавай! — отсече Бронски.

Пожарната беше на входа към пистата и се движеше с около тридесет мили в час, когато предната врата се отвори рязко и шофьорът скочи на настилката. Камионът продължи да се носи сам към средата на пистата.

— Кет... Кет... — Гласът на Робърт се извиси в писък.

Камионът беше на по-малко от две хиляди фута. Вече се движеше по-бавно, но продължаваше да е на пътя им.

— Няма да успеем! — извика Полис с искрена тревога в гласа.

— Ще успеем. аз ще ти кажа кога да вдигнеш! — извика Бронски.

Сто и тридесет. Достатъчно.

— Вдигай!

Полис дръпна бързо щурвала и носът на самолета се вдигна рязко с десет градуса, но основните колесници останаха на пистата.

Камионът бе право пред тях на по-малко от петстотин фута. Глобъл Експрес летеше към него с двеста двадесет и два фута в секунда. Кет сграбчи щурвала от дясната страна и рязко дръпна носа нагоре. Тежко натовареният джет подскочи от повърхността и започна да се изкачва в небето. В същото време тя се пресегна за ръчката на колесниците и я премести в положение „горе“.

Пожарната изчезна под вдигнатия нос на бизнес джета. Основните колесници започнаха да се прибират настрани в корема на машината. Те бяха достигнали четиридесет и пет градусов ъгъл в момента, в който Глобъл Експрес прелетя над пожарната. Частично прибраните колесници минаха на по-малко от един фут от покрива на колата. Долната част на опашката го закачи. Тя отскочи от удара, който отекна във фюзелажа с невероятно тъп метален звук и изплаши всички.

Полис се обади, когато ъгълът на тангажа стигна повече от двадесет и пет градуса.

— О! Тангираш твърде много! — Той натисна щурвала надолу, намалявайки ъгъла. — Искаме тангажа да бъде само около осемнадесет градуса — обясни той.

След като тангажът бе отново под контрол, Кет усети, че отново започва да диша. Самолетът започна бързо да се изкачва, въздушната скорост остана на порядъчните сто и осемдесет възела.

— Ударихме го, нали? — попита Робърт с напрегнат глас.

Кет кимна.

— Докоснахме го, но всичко изглежда нормално.

— Освен пулса ми.

— Задкрилки нагоре — каза вторият пилот.

— Задкрилки нагоре — повтори Бронски. Ръката ѝ леко трепереше, когато се протегна към централната конзола и вдигна ръчката на задкрилките в напълно прибрано положение. — Завиваме надясно, Полис. Точно зад хълма. Направи го бързо и дръж самолетчето ниско.

Машината направи плътен десен вираж и полетя северно от хълма на изток, поддържайки минимална скорост на изкачване и набирайки скорост. На триста възела Полис дръпна щурвала назад и започна незначително изкачване.

— Къде е транспондера? — попита Кет.

— Там — отвърна Полис, сочейки транспондера. — Искаш да го включиш ли?

— Не, искам да се уверя, че е изключен. — Тя протегна ръка, за да провери дали копчето е изключено. — Добре, Полис, сега ще настроиш навигационната система право за Гуам и ще ми говориш през цялото време, ясно?

— Както кажете, госпожо. Наистина ли искате да го направите без разрешение от Въздушно движение? Някои държави стават много раздразнителни за такива неща.

Тя му хвърли вледеняващ поглед.

— Когато поискам мнението ти за стратегията си, ще те попитам — остро отвърна Кет. — Междувременно прави точно това, което ти наредя.

Полис я погледна.

— Знам, че едва ли съответства на очакванията ви, агент, но не бихте ли допуснали, че мога и да казвам истината? Бях нает просто да бъда втори пилот за това пътуване и, кълна се в Бога, нямам представа какво правеха. Не знам откъде са наели самолета, тъй като се съмнявам Бюрото да го притежава.

Кет му хвърли объркан поглед.

— Кое „Бюро“?

— ФБР.

— Какво? — попита Кет, навеждайки глава със засегнато изражение.

— Вие сте федерален агент като тях, нали?

Младата жена тръсна глава, като че да прогони объркването. Тя видя Робърт да се навежда напред в подвижната седалка, за да види по-добре лицето на пилота.

— Полис — каза тя. — Да не би да ми казваш, че хората, които са те наели да пилотираш този самолет, са се представили за агенти на ФБР?

— Искате да кажете, че не са били? — попита той искрено шокиран.

Момчето е наистина добър актьор, помисли си Кет. Очите му бяха разширени и гласът му леко трепереше.

— Аз... госпожо, те ми казаха, че са агенти на ФБР. Имаха карти като вашата.

Лявата ръка на Робърт Маккейб се стрелна, за да хване яката на Полис. Журналистът сграбчи ризата му и сви пръсти в желязна хватка. Пилотът се бореше да удържи самолета стабилен.

— Ей! Да не искаш да загубя контрол!

— Колко време — изръмжа Робърт, — работи над тази история? — Той изимитира виещ писклив глас. — Ако ме хванат, ще се престоря, че съм бил нает от ФБР!

— Това е истината! — отвърна Полис. — Няколко пъти ги питах какво правят, а главният все ме предупреждаваше да не се меса, защото това е федерална операция.

Робърт стегна още повече хватката си и здраво разтърси пилота.

— А сега истинската история, мръсноко? За кого работиш всъщност?

— Казах ви. Мислех, че са ФБР. Не са били федерални агенти, така ли?

Бронски гледаше приборите и небето навън. Знаеше, че номерът му не заслужава отговор, но не можа да се спре.

— Каквото и да си мислиш, Полис, който и да си в действителност, факт е, че агентите на ФБР не тичат по света като

подривните дейци в ЦРУ, за да дестабилизират правителства и да свалят джъмбо-джети.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Главната квартира на ФБР, Вашингтон,

13 ноември — ден втори,

8:00 сутринта, местно време/1300 Зулу

Джейк Роудс бе спал не повече от два часа на дивана в кабинета си, когато обаждането на Кет Бронски го изтръгна от съня му.

— Не искам да те питам къде беше — каза заместник-директорът, докато очите му привикваха към светлината в кабинета му, — но къде беше, за бога?

— Къде мислиш, че съм била, Джейк? На туристическа обиколка из Ханой ли? — Думите ѝ прозвучаха леко обидено.

— Просто се притесних — отвърна той. — Минаха часове. Какво е положението?

— Свършихме много работа, шефе. С няколко думи взехме петимата оцелели, включително и господин Маккейб и втория пилот. Докато ги прибирахме, започнаха да ни обстрелват. Мисля, че бяха същите хора, които са кацнали в Да Нанг с Глобъл Експрес.

— Къде си сега?

— На борда на същия този Глобъл Експрес. Напуснахме Виетнам.

Джейк прехвърли слушалката на другото си ухо.

— Какво?

— Има много за разказване, шефе. — Тя подробно му изложи спасяването на петимата оцелели и нападението от засада. — Пилотът на хеликоптера ни беше убит, докато излитахме. Накрая всичко свърши с въздушен сблъсък с машината на нападателите.

— Как стана? — попита Джейк.

— Направих грешка и го ударих.

— Ти... си го ударила? Ти ли пилотираше хеликоптера? Как?

— В момента не разполагахме с пилоти, а и валяха куршуми...

— Кет, не знаех, че можеш да пилотираш хеликоптери.

— И аз не знаех. Интересно е какво може да направи човек, когато върху него се сипе дъжд от куршуми.

— Знам, че си пилот, но...

— Миналата година взех няколко часа инструктаж с хеликоптер. Както и да е, онези, които се опитваха да ни убият, започнаха да ни преследват и да стрелят по нас. Накрая се сблъскахме и те се разбиха. Не мисля, че има оцелели.

— Тогава естествено... сте отлетели за Да Нанг и сте взели техния самолет.

— Правилно. Глобъл експрес N22Z или поне такъв е фалшивият номер. Обаждам ти се от борда му. Но има още.

— От това се страхувах — отвърна Джейк, търкайки чело.

— Оставили са да ги чака пилот. Арестувах го. Всъщност той пилотира самолета. Държим го под непрекъснато наблюдение. Един от оцелелите пътници на Меридиан е с него в кабината. Държи пистолет към него. — Тя предаде имената на затворника и на двамата мъже, които им бе казал.

— Твоят... затворник управлява самолета? Не, чакай. Не ми обяснявай.

— Сложно е — каза тя. — Още не ни е казал нищо полезно, освен двете имена. Трябва да знаеш, че реших да напусна Да Нанг без упълномощаване или разрешение за излитане. Това може да причини дипломатически проблеми. В момента летим с Глобъл Експрес в посока военновъздушна база Андерсън в Гуам.

Джейк бе започнал да записва бързо.

— Била си доста заета — каза той, отпускатки се на стола си зад бюрото. — Във възторг съм, че успя да намериш и спасиш оцелелите, но не мога да повярвам, че си взела и самолета.

— Шефе, аз съм федерален служител по прилагането на закона, който връща открадната собственост.

Той помисли за секунда, преди да отговори.

— Да, права си.

Кет му каза за твърдението на задържания втори пилот, че смята, че е бил нает от ФБР.

— Това е абсурд! — отвърна Джейк.

— Знам, но той твърди, че са се представили за ФБР. Честно казано не знам дали да му вярвам или не. — Бронски предаде номерата

на паспорта, разрешителното за пилот и шофьорската книжка на Полис. — Снимките на документите са негови — каза Кет, — но дори и да приемем, че са истински, искам да го предам на хората ни в Гуам. Искам да бъде обвинен за убийство по толкова точки, че да остане зад решетките до следващия Ледников период. Искам да бъде защитен от всеки чистач.

— Смятам, че можем да уредим всичко. Чакай малко. — Други двама агенти седяха в кабинета на Джейк. Той им махна да се приближат до бюрото и откъсна листа от тефтера, на който пишеше. — Направете пълно кръстосано проучване и извадете от леглото Федералното управление на авиацията в Оклахома сити. Да направят пълна проверка на досието на този човек. После ме свържете със старшия ни агент в Гуам.

Джейк върна слушалката към ухото си.

— Между другото, Кет, сверихме серийния номер на самолета, с който летиш.

— О! И на кого е? На Рос Перо ли?

— Топло. Самолетчето е чисто ново и принадлежи на корпорация в Далас. Било е в Сан Антонио за рутинна проверка на електрониката, но изчезнало преди осем дни. Компанията в Сан Антонио решила, че собственикът си го е взел по-рано. Всички са малко притеснени. Самолетът струва над четиридесет милиона долара.

— Мили боже! Е, хубав е! — Кет снижи глас. — Джейк, в самолета намерихме нещо, което може да се окаже ключът към цялата мистерия.

— Какво е то?

— Не знам точно какво е, но ще ти го опиша.

Тя даде на Джейк детайлно описание на странния уред.

— Две малки бутилки казваш — повтори той. — Имаш ли някаква представа какво съдържат?

— И най-малка, но отпред има отвор и телескопичен знак. Това значи, че изстрелва нещо. Обичайните отвори по самолета липсват, сигурно се изстрелва през прозореца. Ти каза, че военновъздушните сили предполагат, че става дума за фосфорна бойна глава на ракета, водена от лазерен целеуказател?

— Точно така.

— Предполагам, че сме намерили целеуказателя — уреда, който слага лазерния знак на целта, така че ракетата да я намери. Не съм виждала целеуказател, но това може да мине за такъв.

— Има ли идентификационни табелки?

Кет въздъхна.

— Няма имена, но има много номера и някакви тайнствени инструкции.

— На какъв език?

— Сигурен ли си, че искаш да знаеш? За колко сигурен можем да считаме сателитния телефон? — попита Кет.

— Дигитален е — отвърна той, — но е граждански и не е кодиран. Не трябва да обсъждаме нищо секретно.

— Страхувах се, че ще кажеш нещо подобно. Добре. Ще ти кажа само, че символите върху това приспособление са от много висок клас.

— Продължавай, Кет. Времето е твърде ценно.

— Добре. Надписите са на английски, Джейк. Прилича на нещо американско, военно и сложно. Не е като някой единствен по рода си, правен в гараж пистолет.

От Вашингтон дойде дълга въздишка.

— От това се страхувах.

— Още не знаем откъде е дошла ракетата, но вторият пилот потвърди, че взривът може да е бил от фосфорна бойна глава. И още едно нещо, преди да затворим. Тази организация е добре школувана, добре финансирана и много решителна. Ще попиташ дали мога да докажа всичко това в съда. Още не. Базирам се на интуиция и догадки, но ако не предават искания, бих казала, че ще загубим още много самолети, преди тази история да свърши. Трябва да намерим другата страна на уравнението. Трябва да разберем откъде взимат ракетите и дали със Сийеър се е случило същото.

— Националната комисия по безопасност на транспорта не мисли така, Кет. Те смятат, че Сийеър не може да е същият случай. От отломките съдят, че не е бил свален от директен удар с ракета.

— Може би са променили тактиката си, но тази организация още не е постигнала целта си, иначе нямаше така отчаяно да се стреми да спре потенциално изобличаване от Робърт Маккейб.

— Ясно.

— Джейк, може би Военновъздушните сили биха вдигнали един SR-71 от базата си в Андерсън, за да отнесат това нещо за анализ. Затова отивам в Гуам.

— Разбрах.

— О! И още нещо. Може ли някой от нашите хора да говори с инспектора от Националната комисия по безопасност на транспорта, който е назначен по случая със Сийеър, и да разбере дали от телата на пилотите е останало достатъчно, за да се направи анализ на състоянието на ретините им.

— На кое?

— Не съм лекар, но може би е възможно да разберем дали ретините на пилотите са били увредени. С други думи дали има доказателство за травма от светлина. Ако е така, това убедително ще свърже двата случая.

Кет даде на Джейк приблизителното време на пристигане във военновъздушната база в Гуам и го помоли да уреди офталмолог да посрещне Дан Уейд. След това прекъсна и сви антената на сателитния телефон. Младата жена се върна в кабината и се мушна в дясната седалка.

Бяха на четиридесет и две хиляди фута странна и непозволена височина. Само така можеха да избегнат всякакво друго въздушно движение.

— Сигурно в момента сме невидими за всички, освен за сателитното наблюдение, защото транспондера ни е изключен — обясни тя на Робърт, така че Полис да не я чуе. — Дан ми каза как да го направим. В най-лошия случай сме отметка фантом, която се появява и изчезва на екраните на различните радари.

Очите ѝ преминаха по панела с приборите и екрана на електронната информационна летателна система. Той показваше хединга им, планирания път, дестинацията и горивото. Имаха повече от достатъчно, за да стигнат до Гуам и военновъздушната база Андерсън. Беше достатъчно дори да стигнат Хонолулу, но Западния бряг на Съединените щати бе извън обхвата им.

Двадесет минути по-рано Далас се бе приближила до Кет, за да ѝ разкаже подробностите за случилото се в кабината на Меридиан полет

пет, както и за убийството на Сюзън Таш и ужасната загуба на Брита Франц, която Бронски си спомни.

Изведнъж някъде из салона се разнесе електронно звънене и Далас се върна.

— Извинявай, Кет, но някъде в салона звъни телефон. Чудехме се дали ще искаш да отговориш, като имаме предвид, че това не е наш самолет.

— Къде е телефонът?

— По средата. Искаш ли... да остана с Робърт и да наглеждам нещата, докато говориш? — попита афроамериканката и усети как стомахът ѝ се обърна при мисълта, че одисеята, която преживя в кабината на Меридиан, може да се повтори.

— Сигурна ли си, че искаш да останеш след... нали знаеш?

Далас се усмихна и кимна.

— Напълно обръгнала съм.

Кет се поколеба по-малко от секунда, преди да разкопчае колана си. Питаше се дали телефонът още ще звъни, когато стигне до него.

Сателитният телефон на борда на самолета бе един от най-добрите на пазара. Номерът можеше да бъде набран от всяка точка в света, но на доста сериозна цена. Кет протегна ръка към слушалката и се поколеба, обмисляйки как да се оправи с човека на другия край на линията. Можеха да са истинските собственици, Джейк или дори грешен номер, помисли си тя, докато вдигаше.

— Да?

— Днес тук, утре в Гуам, а, агент Бронски? — каза ужасен смразяващ мъжки глас. Думите бяха изречени с лаконичността на смъртна присъда: бавно, заплашително и окончателно.

— Кой е? — попита тя, като се опита да прозвучи заповеднически.

— Да кажем някой, който не оценява дилетантската ти намеса. Или може би някой, който очаква с нетърпение да изравни резултата.

— Кой се обажда? Какво искате? — попита Кет възможно най-спокойно. Отровното му присъствие и невъзмутимият му, лишен от емоции глас изпращаше студени тръпки по гърба ѝ.

Преднамерено и бавно той затвори слушалката. Звукът на скърцаща кожа изпълни ухото ѝ. Сякаш в старанието си внимателно и бавно да постави слушалката на вилката, мъжът се бе навел напред в

луксозен кожен стол — поведение на човек в пълен контрол, изпращащ ясно послание.

Агент Бронски върна слушалката на мястото ѝ и вдигна поглед. Пред нея бе застанал Робърт Маккейб с въпросителен поглед в очите. Тя дръпна ръката си от слушалката, за да прикрие факта, че трепери, и му се усмихна.

— Май на господаря не му харесва, че му развалихме плановете — каза тя.

— Какво каза той, Кет? „Той“ ли беше?

Младата жена кимна.

— О, да! Най-спокойният и най-страшният глас, който някога съм чувала.

— Какво каза? — отново попита Робърт.

— Доста ядосано ме уведоми, че сме мъртъвци, ако кацнем в Гуам.

— Знае, че отиваме в Гуам?

Кет кимна.

— Да. Каза: днес тук, утре в Гуам.

— Откъде би могъл да знае, че отиваме там? — попита журналистът.

Бронски усети как главата ѝ леко се завъртя. Как наистина? До излитането не беше взела решение накъде да тръгнат. Дори не беше мислила за това. Тя погледна кабината.

— Кой охранява затворника?

— Далас. Но пистолетът ти е у мен.

— Полис е бил под наблюдение всяка секунда, нали?

Робърт кимна.

— Абсолютно. Първо аз го наблюдавах, а сега Далас. Знам какво си мислиш, но няма начин да се е обадил.

— Тогава е чиста логика.

— Какво?

— Най-близката американска база до Виетнам е Гуам. Той е предполагал къде отиваме и не знам дали по невнимание не потвърдих хипотезата му.

— Но ние отиваме във военновъздушна база, нали? Как могат да се инфилтрират толкова бързо в база?

Кет клатеше глава.

— Не знам, но просто не могат да бъдат навсякъде. Ако има вероятност в Гуам да ни заплашва нещо, не можем да отидем там.

— Тогава къде?

— О, мамка му, Робърт! — Раменете на младата жена се отпуснаха. Тя се облегна назад и затвори очи.

— Какво?

— Сателитният ми разговор с Джейк е бил подслушан. Няма друго обяснение!

— Ти спомена ли Гуам?

— Военновъздушната база Андерсън, всичко. Господи. Така е разбрал.

— Откъде биха могли да знаят, че имаш сателитен телефон?

Тя седна на облегалката за ръце на луксозния въртящ се стол и замислено погали брадичката си. Кет едва забеляза младия Стийв Дилейни, който седеше в съседната седалка и сменяше песен след песен на вградената радиосистема.

— Не — отвърна Бронски почти на себе си. — Не може да е така. Моят телефон е дигитален. Въпреки че не ги смятаме за безопасени, са страшно трудни за подслушване, особено с новата сателитна мрежа, която използвам.

— Тогава се връщаме на логиката. Той сам е заключил къде отиваме.

Кет погледна към Робърт. Друга ужасяваща възможност мина през главата ѝ, но тя не искаше да я обсъжда нито с него, нито с някой друг: вероятността за изтичане от самото ФБР.

Тя стана и тръгна към кабината. Бронски махна на Далас да остане в седалката, когато афроамериканката понечи да стане от нея.

— Още не, Далас.

— Между другото, Кет — обади се афроамериканката, — на този красавец има кухня с храна, вода, кока-кола и кафе. Всички трябва да хапнем. Да ти донеса ли нещо, когато се качиш тук?

— Да, малко по-късно — отвърна младата жена с лека усмивка. Тя погледна към Полис. — Бордовият компютър може ли да ти каже разстоянието до дадено място, без да променя курса?

— Разбира се — отвърна той. — Какво искаш да знаеш?

Тя се поколеба за секунда, чудейки се дали може да намери начин да съобщава всяка промяна в местоназначението им на

началника си. Не и ако го наблюдаваме като ястреби, заключи тя.

— Отиваме в Лос Анджелис — заповяда Бронски.

— А, това е малко далеч. — Полис натисна съответните бутони и зачака резултата. — Ето — каза той. — Ние сме на шест хиляди двеста и четиринадесет мили. Това означава около тринадесет часа полет в зависимост от ветровете. Не можем да стигнем.

— Опитай Сиатъл.

Той отново се подчини. Този път резултатът бе малко по-добър, но все още бе невъзможно да стигнат.

— Хонолулу — каза тя.

Разстоянието, което ги делеше от хавайската столица, бе под пет хиляди мили. Десет часа. А имаше гориво за дванадесет.

— Добре, Полис. Летим право за Хонолулу.

Кет наблюдаваше въвеждането на новата дестинация в официалния план на компютъра. Автопилотът промени курса съгласно промяната и самолетът направи лек завой. Сега летяха по директен курс към международното летище в Хонолулу.

— Далас, веднага се връщам. Много внимавай да не докосва радиото и да не набира нищо на клавиатурата.

— Нямах проблеми — отвърна тя.

Кет се върна в салона и седна до един от прозорците, наслаждавайки се на миризмата и усещането на меката кожена седалка. Минута по-късно тя разгъна сателитния си телефон и започна да набира директния номер на Джордан Джеймс.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

*На борда на Глобъл експрес N22Z, в полет, десет часа по-късно,
13 ноември — ден втори,*

1:00 следобед, местно време/2300 Зулу

— Кет? Събуди се. Робърт е. — Гласът идваше от мъглата, заобикаляща главата ѝ.

— Какво? — Младата жена отвори очи и примигна от яркото слънце, отразено от Тихия океан на около четиридесет и две хиляди фута под тях. Тя се опита да свърже звъненето с присъствието на Робърт Маккейб в кабината.

— Телефонът ти звъни, Кет — каза той на инчове от дясното ѝ ухо.

Нямаше представа кога бе задрямала в седалката на втория пилот. Тя се изправи рязко. Очите ѝ се спряха на брояча за оставащото разстояние на екрана на компютъра.

Успокой се, каза си тя. Има още три хиляди мили.

Полис седеше в лявата седалка и я гледаше пасивно. Кет се обърна към Робърт.

— През цялото време ли беше тук? Някой...

Той кимна.

— Беше наблюдаван всяка секунда.

Тя разгъна антената на телефона си и натисна бутона за разговор.

— Ало?

— Агент Бронски? — попита мъжки глас.

— Да. Кой е?

— Връзката ви в главната квартира на ЦРУ в Лангли. Обаждам се от името на началника ви, който иска да избегне пряк контакт поради причини, за които сте се опасявали по-рано.

Младата жена усети студени тръпки да полазват по гърба ѝ. Джейк бе усетил възможен пробив в сигурността в Бюрото. Джордан Джеймс се бе отнесъл скептично по този въпрос, но преди почти девет часа се бе съгласил да намери сигурен канал до Джейк Роудс.

Очевидно както обикновено чичо Джордан бе изпълнил обещанието си.

— Добре. Разбирам. Доволен ли е, че този канал не е компрометиран?

— Да, но смята, че има нужда от водопроводчик в дома му.

— Много... много съжалявам да го чуя — каза Кет. — Какво имате за мен?

— При пристигането си в Хонолулу рулирайте право до рампата на корпоративните самолети. Там ще ви чака екип на Бюрото.

— Ще има ли пилот за смяна?

— Не. Вие и другите ще бъдете прехвърлени под чужди имена на граждански полет до Вашингтон. Уреден е специален полет на военновъздушните сили, за да вземе обекта, който сте намерили на борда на самолета, и да го откара до съответното местоназначение.

— Защо не можем да се прехвърлим на същия полет? Защо с граждански? — попита Кет, търкайки лявото си око.

— Този тип самолети не може да превозва пътници.

Бронски мълчаливо се съгласи. Предложението ѝ изплува пред очите. SR-71 бе способен да прелети разстоянието от Хонолулу до Вашингтон за приблизително два часа. Машината можеше да стопа които и да е точки в континенталните Съединени щати със същата светлинна скорост.

През изтеклите няколко минути банелът на сутиена на Кет се забиваше все повече и повече в едно от ребрата ѝ. Започваше да става нетърпимо, но нямаше начин дискретно да го оправи след като Робърт Маккейб бе застанал толкова близо до нея.

— Вижте — каза тя, завъртайки рамене в опит да намали натиска. — Тази идея да летим с граждански самолет наистина ме притеснява. Цялата група е мишена. Особено аз и още един член. Не искам още един пътнически самолет да бъде изложен на риск от нападение заради присъствието ни.

— Погрижили сме се за всичко, агент Бронски — отвърна връзката в ЦРУ. — Присъствието ви на съответната машина ще бъде известно само на нас.

— Все още съм притеснена. Моля да предадете... на началника ми... че бих искала да премисли.

— Ще му предам, но недейте, повтарям, недейте да му се обаждате директно. Разбрахте ли?

— Да, сър. Напълно. Причината за теча в дома му от електронно естество ли е, или е причинен от човек?

— Не мога да кажа, агент. Нямам такава информация.

— Дайте ми номера си, в случай че ми потрябва.

Той ѝ даде номера на централата на Лангли и вътрешния номер и я предупреди да го използва само при спешни случаи. Тя позна централата.

Прехвърли телефона в другата си ръка. Погледна назад и леко се усмихна на Маккейб.

— Потвърдете, че на летището ще ни чака офталмолог — помоли тя.

— Ще ви чака.

— Някой уредил ли е влизането ни във въздушното пространство на Хавай?

— Дотам бях стигнал. Транспондерният ви код е четири-шест-шест-пет. Позивната ви е Мъдрец-16. Когато стигнете на двеста мили, се обадете на център Хонолулу. — Той предаде точната честота и завърши разговора.

Тя сгъна антената и хвърли поглед към брояча на оставащото разстояние. Двеста и осемдесет.

Погледна към Полис.

— Имаш ли молив?

Той кимна.

— Тогава запиши това. — Тя му подаде информация за транспондерния код и честотата.

— Къде е Далас? — попита Бронски.

Робърт изчезна, връщайки се след малко с Далас, която да заеме мястото на Кет.

Агент Бронски и Робърт излязоха от кабината.

— Е — започна журналистът, — не че слушах, но изпуснах малко.

Кет попълни празнините му от разговора.

— Очевидно съм била права, Робърт. Във Вашингтон има изтичане. Така са разбрали, че отиваме в Гуам.

— Сега в безопасност ли сме?

Тя кимна и въздъхна.

— Така мисля. Това беше връзката в ЦРУ. Предаде съобщение от Джейк, шефът ми. Трябва да сме в безопасност.

— Но те ни прехвърлят на граждански самолет. Защо?

— Не знам и не ми харесва — отвърна тя. — Не са го обмислили достатъчно.

— Кет, ние сме мишени. Поне аз съм мишена и след разговора от снощи по телефона в самолета бих казал, че прехвърлянето на който и да е от нас на пътнически самолет е опасно хрумване. Не съм спокоен с такава идея.

Тя виждаше как възбудата му нараства и вдигна ръка, за да го спре.

— Нито пък аз. Но ще го мислим, когато кацнем. Искам да кача това оръжие и да го пратя на път, и да поставя Полис под засилена охрана. — Тя наведе глава към кабината. — Господин Невинност се опитва да ни убеди, че е от добрите и ще се държи прилично. Надява се накрая да решим, че и той е жертва.

Маккейб погледна към близкия прозорец.

— Още колко?

— Около тридесет минути. След това започваме да се спускаме.

Робърт бе подпрял ръка на облегалката за глава на една от седалките. Бе много близо до Кет. Той я погледна шеговито.

— Какво? — каза тя тихо.

— Просто си мислех колко много преживяхме заедно през последните двадесет и четири часа!

— Повече са — отвърна Кет.

— Не много повече. Като че ли преди една година стояхме и говорихме в Хонг Конг за кубинската катастрофа и моя починал приятел Уолтър Карнеги.

Тя поклати глава.

— Е, скоро всичко ще свърши. По един или друг начин. Ще разпитаме оцелелите, ще ги върнем по домовете им, а после ти и аз ще седнем някъде и ще минем през всеки нюанс на това, което имаш, на това какво смяташ, че значи и къде мислиш, че Бюрото може да го намери. Аз... надявам се, ще мога да разчитам на съдействието ти и ще се въздържиш да публикуваш тази история няколко дни.

Той я погледна с обидено изражение.

— Аз дойдох при теб за помощ, не помниш ли?

Тя се усмихна и го потупа по ръката.

— Просто... наречи го протокол. Не обичам да правя повърхностни заключения.

— Мислиш ли, че предметът, който намерихме, ще даде отговор на много въпроси?

— Надявам се, но все още много ме притеснява. Ако това е целеуказател, трябва да има лодка или самолет или нещо друго, от което да изстрелят ракетата, която води.

— Защо те притеснява това? — попита журналистът. — Заради координацията, която се изисква, за да се позиционира ракетата в Хонг Конг ли?

Тя кимна.

— Робърт, колко време имаше резервация за връщане с Меридиан?

Той се замисли за няколко секунди.

— Промених резервацията си. Първоначално трябваше да летя на следващия ден.

— Тогава, ако са преследвали теб, е трябвало да променят всичко, за да засекат новия полет.

— А ако не са преследвали мен?

Няколко секунди Кет замислено дъвчеше долната си устна. След това поклати глава.

— Не. Направиха твърде много, за да те намерят лично.

— Май не мога да проследя тревогите ти — започна Робърт, — за този целеуказател, ако това е целеуказател.

— Колко каза, че тежи това нещо? — попита тя.

— Може би тридесет и два паунда. Доста тежко.

— И е дълго пет фута? Тридесет и три инча в обиколка включително двете бутилоподобни неща?

— Да. Прилича на детска водна пушка с два резервоара за вода над цевта.

— Това е много за прост инфрачервен лазер, не мислиш ли? Лазерните показалки, които използват на лекции, се побират в джоба ти. Ами ако е нещо повече, Робърт? Ами ако няма ракета, а е само това нещо?

— Това нещо? — Маккейб погледна към кабината, докато Кет продължи.

— По какъв друг начин можеш да ослепиш човек в кабината на самолет по време на полет, освен чрез фосфорен взрив? С каква технология?

Робърт поклати глава, вдигнал дясната си ръка.

— Не знам... може би с някакъв ускорител на частици? Нали знаеш, като онези, които се опитваха да разработят за Звездните войни, ракетно отбранителната система на Рейгън. Изстрелват мощен поток от субатомни частици към идваща ракета.

— Мисля си за нещо още по-просто — каза Кет. — Защо да се използва скъпа ракета за труднодостижима цел? Защо просто не използват мощна лазерна пушка?

Робърт рязко си пое дъх и погледна към вратата на кабината.

— Разбира се. Защо не се сетихме за това по-рано?

— Защото бяхме заети и защото Вашингтон говори за ракети.

Маккейб кимаше енергично.

— Това лесно може да е свалило и Сийеър.

— Ако е така, трябва да има радарен запис на друг самолет наблизо. Може да е на този.

— Кет, това би дало съвършено нов метод за терористични атаки!

— А ако е произведено в Америка? — продължи тя. — Ами ако някой е откраднал един от военните ни проекти и е започнал да го използва срещу нас? Нямаме представа какво искат. Това удар срещу Големия Сатана ли е, както ни нарича правителството в Иран? Или е някаква разбойническа групировка с грандиозната схема на негодника Джеймс Бонд, опитваща се да изнуди света?

— С други думи — каза Робърт, — след следващите шест нещастия ще получим ли бележка с искане за един милиард долара, за да спрат катастрофите?

— Нещо такова. Но ако това е американски лазер, използван да унищожи човешко зрение...

— Имаше ли възможност да разпиташ Полис?

— Да — отвърна тя. — Преди няколко часа, докато ти спеше.

— Стигна ли донякъде?

Кет сви рамене.

— Ако лъже и играе, тогава всичко, което ми е казал, е било за да ме отклони от вярната следа. Ако казва истината, тогава е не повече от зрител. Каза, че водачът Шоен е говорел със силен акцент и смята, че мъжът е от ЦРУ, а не от ФБР, както е твърдял. Не са му казали какво възнамеряват да правят. Твърди, че не знае, че самолетът ти се е разбил и че няма представа да са изстреляли нещо от прозореца.

— Помниш ли старата главоблъсканица, че ако всичко, което казвам, е лъжа, тогава лъжа, когато казвам, че никога не казвам истината, което значи, че това, което казвам, е истина?

— Твърде съм уморена, за да го схвана, Робърт.

— Пасва му. Не можем да вярваме и на дума, която е казал.

— Знаем.

Кет отново зае дясната седалка в кабината на Глобъл Експрес, а Далас се върна в задната част на елегантния салон, където Стийв и Дан седяха с Греъм. Тя се тръшна на кожения диван до лекаря и хвана ръката му. Той отвърна бавно, опитвайки се да ѝ се усмихне и да я фокусира със замъглен от отчаяние поглед.

— Аз... а... искам да те питам как си, докторе, но... знам отговора — нежно каза тя. — Просто... иска време.

Той сведе очи към пода.

Стийв се бе преместил на мястото до нея.

— Далас? Още колко ни остава?

— Не много. Кацаме в Хонолулу и сменяме самолета.

— Искам да се обадя на майка си. Мислиш ли, че Кет ще ми позволи?

Далас поклати глава.

— Стийв, ние все още сме номер едно в списъка на хората, които много искат да ни убият.

— Само кратко обаждане от уличен автомат. Дори ще се обадя за нейна сметка.

— Не и без разрешението на Кет, Стийв. Трябва да ѝ се довериш.

Момчето кимна, но Далас много добре знаеше, че той ще опита. Със или без разрешение.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

*На борда на Глобъл експрес N22Z, в полет, десет часа по-късно,
13 ноември — ден втори,
1:46 следобед, местно време/2346 Зулу*

Лъскавият нов Глобъл Експрес кацна с лекота на международното летище в Хонолулу на писта осем-ляво и намали. Полис рулира към рампа, претъпкана с други корпоративни джетове. Рамп агентите го насочиха към трите еднакви черни седана и петимата облечени в тъмни костюми мъже.

Кет изчака Полис да завърши четенето на картата по изключването, извади бележниците и отново го закопча около китките.

— Ако ми казваш истината, Полис, съдействието ти ще измине дълъг път, за да те оправдае. Ако си ме подвел, бог да ти е на помощ. Няма кой друг.

— Казах ви истината, госпожо. Надявам се да ги хванете.

Тя отвори вратата на самолета. Благоуханият топъл хавайски бриз и ароматът на тропически храсти я обгърна моментално. Единият от мъжете чакаше в края на стълбичката с карта в ръка. Слънчевите лъчи падаха игриво по лицето му през движещите се клони на близка палма.

— Агент Бронски? Аз съм агент Рик Хокинс от офиса в Хонолулу. Това са агенти Монкрийф и Уилямс.

Тя стисна ръката на Хокинс и спря поглед на лицето му. Към края на тридесетте, реши тя. Поразяващо хубав черен мъж с усмивка, която ѝ напомни за скъп приятел в колежа. Рик Хокинс бе малко под шест фута, с мускулеста физика и приятен, обработен глас. Кет не можа да се сдържи и му се усмихна. Той махна в посока на салона.

— Разбрах, че имате затворник за нас — каза той.

Бронски въздъхна и отмахна назад косата си с дясната си ръка, докато лявата ѝ остана в дамската ѝ чанта, за да спусне тихо предпазителя на деветмилиметровия пистолет.

— Да. Представи се за Бил Полис. Трябва да го задържим по подозрение в кражба в особено големи размери, за присвояване на откраднат самолет от регистъра на Съединените щати, преминаване през щатските и международни граници и за над двеста обвинения в убийство първа степен. Ако това не е достатъчно, ще измисля още нещо.

Хокинс се усмихна и изсумтя.

— Ще го намерите закопчан в кабината — добави тя. — Но първо да заведем нашия пилот на лекар.

— Той чака вътре — отговори агент Хокинс.

Веднага щом Дан Уейд слезе по стълбичката, бе придружен до удобния салон в терминала на частните джетове. Двама от другите агенти се качиха да отведат Бил Полис. Рик Хокинс се приближи до Кет и понижи глас.

— Казаха ми, че има много важен предмет, който трябва спешно да се откара до континента, така ли е?

Кет кимна.

— Отзад е. В метална кутия. Максимална сигурност, строга секретност, всичко. Ако го загубите, не си правете труда да се връщате.

— Разбрах — каза той.

Агентите слязоха по стълбичката с Полис. Той се опита да улови погледа на Кет, но тя го пренебрегна и се обърна. В това време на вратата на самолета се появиха Греъм, Далас, Робърт и Стийв.

— Изчакайте ме в терминала отсреща — обърна се Бронски към тях.

Всички, освен Робърт, кимнаха. Кет му хвърли сериозен поглед и тръсна глава към вратата.

Хокинс оправи авиаторските си очила и се усмихна широко, очевидно влюбен във впечатлението, което произвеждаше. Той се обърна и махна на друг агент в салона на терминала да вземе оръжието, после наведе глава към централната сграда на летището.

— Имаме свободен офис в сградата на летището. Там можете да изчакате, докато се качите на самолета си. Отработихме положението, така че няма да бъдете видени, когато се качвате. Самолетът излита след около четири часа. Осигурили сме билетите ви и пълна охрана.

— Бихте ли ми направили една услуга, агент Хокинс.

— Рик, моля.

— Рик, оценявам всичко, което сте направили, но ако има полет на военновъздушните сили, бих предпочела да вземем него. Хората, с които имаме работа, са безскрупулни убийци и не искам да излагам на опасност друг самолет.

— Разбирам. Безскрупулни убийци? — Той поклати слисан глава. — Имам заповеди, но ще видя какво мога да направя. — Наведе се по-близо към нея и докосна ръката ѝ. — Агент Бронски, това е много важно. Не трябва да се обаждате на никого, докато не излетите. Тази заповед е за ваша сигурност и идва направо от заместник помощник-директора Роудс. Пълно затъмнение. Това включва и сателитния ви телефон.

— Разбирам.

— Набиха ми го в главата — каза той и се усмихна. След това остави изражението му отново да стане сериозно. — Разбрах, че тези хора са преживели истински ад.

Тя изложи накратко катастрофата, спасяването и нападението, но не разкри нито подозренията си, нито нещо по устройството, което намериха.

— Трябва да влезем вътре — каза Хокинс, махвайки към салона на терминала.

— Добре. Искам да видя как е Дан Уейд.

— Мога ли да ти задам един въпрос извън протокола? — попита той.

— Разбира се — отвърна Кет със смях.

— Намери ли някакво доказателство, че катастрофата на Сийеър и тази във Виетнам са причинени от едно и също нещо? Предполагам, че работиш и по този случай.

Кет си пое дълбоко въздух. Тя премисли и за миг отстъпи от обичайната си предпазливост относно обсъждането на деликатни подробности.

— Ами... това е много добър въпрос, но ще го оставя за висшестоящите в почитаемото ни Бюро, ако нямаш нищо против.

— Добре. Разбира се — каза Хокинс и сви рамене. Той понечи да отвори вратата на колата, за да се качи Кет, после погледна стреснато, като че беше хванат да прави нещо нередно. — Съжалявам. Не исках да се проявя като сексист.

Младата жена наведе глава на една страна и се усмихна.

— Никога не се извинявай, че си джентълмен, Рик.
Той ѝ се усмихна в отговор и я последва в колата.

Офталмологът бе прегледал Дан в затъмнен офис. Лекарят се появи, когато Кет влезе, и седна с нея, за да ѝ обясни състоянието на втория пилот.

— Има вероятност да си върне поне част от зрението. Рецепторите в ретината са повредени, но не и унищожени. Може да вижда светлина, но превръзката трябва да остане. Има нужда от време. Ако се връщате във Вашингтон, бих препоръчал Джонс Хопкинс, но по-голямата част от възстановяването е работа на самото тяло.

— Благодаря ви, докторе.

— Съжалявам за капитана ви.

— Докторе, как може светлинен лъч или светлинна енергия да убият човек, като минат през очите му?

Лекарят поклати глава и сви рамене.

— Не знам. Може би ако е много мощен, като прогори дъното на очната ябълка и причини масивен кръвоизлив. Или ако болката от травмата причини сърдечен удар.

— Може ли да го направи лазер? Много мощен лазер?

Той се поколеба. Няколко секунди изучава очите ѝ, преди да отговори.

— Може би — усмихна се и вдигна поглед към тавана. — Вижте, не съм технически ориентиран извън рамките на медицината. Използваме лазерите за козметични цели, за изгаряне на кожата с по един слой и обгаряне на малки кръвоносни съдове. Много мощен лазер може да причини екстремно очно увреждане. Но дали може да убие не знам.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Международно летище Хонолулу, Хаваи.

13 ноември — ден втори,

4:14 следобед, местно време/0215 Зулу

Пътуването от рампата на частните джетове до централната сграда на летището отне само пет минути, но преминаването през спираловидния вход на сградата, изкачването и слизането по стълбите отне повече време. Хокинс бе най-отпред. Кет и Робърт придружаваха Далас, Стийв, Греъм и Дан. Те стигнаха до уредения за тях офис в сградата на летището. Той представляваше скромна стая с няколко метални бюра и широк изглед към рампите за качване на пасажерите и централната зала за пътниците. Донесоха им сандвичи, но след два часа висене, периодични посещения на Хокинс и стриктната инструкция да не се обаждат на никого, чакането им се стори цяла вечност. Многократните молби да ги заведат до баня останаха неизпълнени и въпреки старателните им опити да почистят и оправят дрехите си по пътя от Виетнам до Хаваи цялата група изглеждаше мърлява.

— Днес имаме групов ден на лошата коса — хапливо каза Далас. В четири без петнадесет Рик Хокинс се появи отново.

— Кет, уредих ви полет на военновъздушните сили. Тръгва след час.

Тя се усмихна, благодари и заключи вратата отвътре след него. Забеляза странно изражение на лицето на Робърт Маккейб.

— Какво? — попита Кет.

Той се поколеба.

— Нищо.

Бронски отиде до него и му предложи стол. Далас се отпусна на дивана, а Стийв разглеждаше летището с бинокъл, намерен на парапета на прозореца. Дан тихо разговаряше с Греъм за диагнозата на офталмолога.

Кет дръпна стол за себе си и седна с лице към Робърт. За миг крака ѝ докосна коляното му. Леката тръпка я изненада, отеквайки през умората и адреналина. Тя дискретно дръпна крака си назад, разтревожена, че му е изпратила неволно послание. Но Робърт изглеждаше в неведение за незначителната случка.

— Нещо те тревожи — каза Кет. — Какво?

— Нещо, което той каза преди около тридесет минути.

— Хокинс?

— Да, ти си федералния агент и ако ти звучи правдоподобно...

Кет се наведе напред. Бе хванала ръце пред себе си. Очите ѝ бяха приковани в неговите. Косата ѝ се разпиля около лицето.

— По образование съм психолог, Робърт. Федерален агент съм от малко по-малко от три много бързо изтекли години. Не знам всичко за езика на ФБР и не съм член на дружеството на добрите стари момчета.

— Никога не съм бил морски пехотинец.

— Какво?

— Това ми каза, когато го попитах кога за първи път се е обучавал в Куантико. Той се засмя и каза, че никога не е бил морски пехотинец.

— Преди всичко Куантико е военноморска база.

Робърт кимаше енергично.

— Знам. Но също така е и мястото на единствената Академия на ФБР. Поправи ме, ако греша, но не ставаш федерален агент, без да преминеш обучение в Куантико. Така ли е?

Няколко секунди Кет го гледаше без да мърда.

— Това е странно, но той е федерален агент. Картата му е стандартна. Има дори... е, не мога да ти кажа, но имаме методи за бързо разпознаване на автентичността и аз го видях.

Робърт вдигна ръка в жест на примирение.

— Добре. Надявах се това да са параноични приказки.

На вратата дръннаха ключове и Хокинс се появи отново, пъхайки глава в стаята.

— Агент Бронски. Военновъздушните сили подготвят екипаж и един от гълфстриймите, за да ви откарат в базата Андрюс.

Кет се изправи и се усмихна.

— Страхотно! — Тя тръгна към Хокинс. — Преди малко се опитвах да си спомня името ти. Чудех се дали си бил в Академията,

когато и аз бях там.

Хокинс се усмихна и вдигна пръст.

— Трябва да се върна. Ще говорим затова след няколко минути, става ли?

— Става — каза тя и скръсти ръце, докато той затваряше вратата.

Кет се обърна и погледна Робърт, дъвчейки долната си устна. Тя бързо отиде до едно от бюрата, където скрийнсейвърът бе изпълнил екрана на компютъра със знаци на далечния край. Чукна произволен клавиш. Екранът се промени в стандартна Уиндоус програма. Кет въведе градушка от удари, за да извика бланка за имейл.

— Какво правиш? — попита Робърт и тихо се премести зад нея.

Бронски погледна към него и поклати глава.

— Просто проверявам.

Тя прехвърли вниманието си към клавиатурата. В графата тема бързо написа „изпрати веднага — спешно“. Последва самото съобщение:

Джейк... моля потвърди транспорт на Военновъздушните сили на Съединените щати за всичките шест души от Хонолулу до база Андрюс. Също потвърди действащо назначение на федерални агенти Хокинс, Уилямс, Уоли, Монкрийф в офиса на ФБР в Хонолулу. Всички те са тук с нас. Отговори на пейджъра ми. КБ.

Тя изпрати съобщението и зачака компютърът да се включи в мрежата. Машината потвърди изпращането на имейла. Кет изтри съобщението и изрови пейджъра от чантата си, за да се увери, че е включен. След това седна при Далас и Дан.

След шест минути пейджърът запиука. Кет го извади от чантата си и небрежно натисна бутона, с който съобщението излизаше на екрана. То гласеше следното:

Къде си? Секретар Джей Джей ми каза за местоназначение Хонолулу. След това ми каза, че си тръгнала към Мидуей Айлънд. В Хонолулу ли си? Няма

такива агенти на ФБР, назначени към офиса в Хонолулу или където и да е другаде по Западния бряг. Внимавай!

Младата жена изведнъж усети как стаята се завъртя като че от земетресение. Тя погледна към абажура, но той бе неподвижен.

— Кет? — повика я Робърт, стреснат от реакцията ѝ.

Тя не каза нищо. Вместо това скочи от стола и тръгна бързо към Стийв, който продължаваше да стои до прозореца и да разглежда летището.

— Бинокълът ти ми трябва. Бързо! — отсечено каза тя.

Изненадано, момчето ѝ подаде бинокъла. Тя го вдигна към очите си, настройвайки го, докато оглеждаше аеродрума в посоката на терминала на частните самолети, където Глобъл Експрес бе паркиран при пристигането им.

Но него го нямаше. Тя обърна бинокъла към пистите и го откри в началото на писта четири ляво.

— Мамка му!

— Какво има, Кет? — попита Маккейб. — Какво?

Тя свали бинокълът и посочи.

— Виждаш ли онзи самолет, който ще излита?

Той кимна.

— Това е две-две Зулу. — Раменете ѝ се отпуснаха. — Боже мой, Робърт. Загубих оръжието, загубих самолета и съм сигурна, че загубих и Полис. — Тя подаде пейджъра на журналиста и той бързо прочете съобщението.

Бронски се обърна към стаята, оглеждайки останалите, после — отново към прозореца. И започна да търси начин да го отвори.

Далас забеляза възбудата на Кет и отиде при тях.

— Какво става?

Робърт вдигна пръст, за да ѝ каже да замълчи, после се хвърли към отдалечения край на прозореца и се обърна.

— Кет, тук има противопожарен изход!

— Отвори го! Счупи го със стол, ако трябва.

— Ей, какво става? — попита Далас.

Младата жена сложи ръце на раменете на Далас. Погледът на Бронски прехвърчаше бързо между Далас и другите в стаята.

— Издъних се сериозно, Далас! Тези момчета не са от ФБР. Те са хора на противника. Няма време да обяснявам. Трябва да сме изчезнали преди да са се върнали.

— Мислех, че ще отиваме при военните — каза афроамериканката.

— Далас, ако не се махнем от плана им, телата ни никога няма да бъдат намерени.

Далас преглътна с мъка.

— Е, това звучи доста необратимо. Да вървим!

Робърт и Стийв се пребориха с ръчката на прозореца.

— Готово, Кет!

— Добре. Греъм, вземи Дан. Далас, ти и Стийв излезте заедно. Робърт води. Трябва да стигнем до залата за пътниците! Без да ни видят!

Кет спря и погледна към чантата си. Опитваше се да реши дали да рискува да я вземе. Греъм, Далас и Дан не бяха взели нищо. Робърт бе взел компютъра си, а Стийв — самара. Момчето забеляза колебанието ѝ и се хвърли към чантата.

— Не, Стийв! Ще я оставя! — каза тя.

— Няма проблем — каза той и бутна чантата през прозореца.

Ароматната влага на хавайския въздух нахлу в стаята през отворения прозорец. Те се прехвърлиха бързо и излязоха на противопожарната площадка, следвайки Маккейб, който вече слизаше по стълбата. Слязоха два етажа надолу и се втурнаха по покрития с катран и едър чакъл покрив към метална врата, която зееше отворена.

— По-живо — подкани Робърт всеки от тях, докато тичаха през вратата.

Кет го дръпна със себе си и я затвори зад тях.

— Давай — каза тя, минавайки покрай няколко затворени врати на офиси. Коридорът, по който вървяха, свършваше със стъклена врата. Тя водеше към централната зала за пътници.

Кет се обърна и им махна да се съберат.

— Извън охранителния периметър сме. Не мога да ви измъкна просто като си размахвам значката, а ако отворим със сила някоя врата, ще включим алармата. Охраната на залата ще действа като пълен идиот, така че най-добре е да излезем през тази врата, да минем през

охраната като нормални хора и после да се срещнем отново от другата страна. Има три редици, така че ще се разделим.

— Къде се срещаме на другата страна? — попита Далас.

Бронски облиза устни и поклати глава.

— Не знам. Точно отсреща има портал. Да се съберем в чакалнята, после ще тръгнем оттам. Далас, ти, Дан и Стийв сте първи. Ние ще тръгнем след вас. Всеки миг Хокинс може да открие, че сме изчезнали.

Далас кимна и отвори стъклената врата, хванала Дан за ръка. Стийв ги последва, носейки самара си и чантата на Кет. Когато тримата минаха благополучно, младата жена махна на Робърт и Греъм да тръгнат.

— Ти идваш ли? — попита журналистът.

— Да — отвърна тя, — опитвам се да реша какво да правя с пистолета си.

— Използвай значката си. Нямах избор.

Кет кимна и тръгна след тях. Тя изостана от двамата мъже. Първо Робърт, а после и Греъм минаха през металдетектора и прибраха съдържанието на джобовете си от другата му страна.

Агент Бронски пристъпи до гарда и махна към полицейския офицер зад него, показвайки картата си.

— ФБР. Бихте ли повикали офицера си?

Очите на жената от охраната се разшириха. Тя изчезна и се върна с офицера. Кет му подаде картата си. Тя тихо и настоятелно каза:

— Не ми обръщайте внимание. В момента извършваме полицейско наблюдение. Нещо се обърка и ще провалите федерално разследване дори ако само повдигнете вежда. Въоръжена съм със стандартен деветмилиметров пистолет и съм упълномощена да влизам в охранявани зони.

— Да, госпожо — каза той.

— Когато свършите с картата ми, пъхнете я в чантата ми и инструктирайте охраната да ме пусне да мина без коментар. Разбрахте ли?

— Да, агент Бронски — отвърна офицера.

Кет чу викове и стъпки от тичане зад себе си, докато минаваше през охраняваната зона. Тя махна на останалите да я последват в залата за пътниците. Бронски успя да хвърли поглед зад себе си на

време, за да види Хокинс да се спира на същия портал, през който току-що бе минала. Той извади добре направен фалшификат на федерална карта.

До малката им група имаше табло с информация за заминаващите самолети. Очите на Кет бързо пробягаха по него. Тя избра полет за Сиатъл с DC-10. Пасажерите за полета вече се качваха в самолета няколко портала по-надолу.

— Насам! — изкомандва младата жена и се спусна към портала.

Другите я последваха. Хокинс и двамата от съмишлениците му се втурнаха в централната зала за пътници и се заоглеждаха наляво и надясно. Кет се мушна пред Робърт и те се придвижиха напред възможно най-бързо, без да се спускат в бяг.

— Не поглеждай назад! — каза тя на Маккейб, докато надничаше иззад него.

Хокинс беше спрял и въртеше глава насам-натат. Той изпрати другите двама към източната зала, а той самия тръгна към западната. Кет разбра, че Хокинс не ги е видял, но идваше в тяхната посока.

— Добре! Насам! — нареди тя и поведе и шестимата надясно, извън погледа на Хокинс, зад бетонна стена, която оформяше границата на един от порталите.

Порталът бе още отворен и земната стюардеса на авиокомпанията проверяваше бордовите карти, които бе събрала, преди да затвори вратата.

Кет изтича напред и показва картата си.

— Нямаме време за обяснения! — каза тя на стюардесата. — По силата на правомощията ми принудително ги качвам на борда на този самолет и вие трябва да затворите вратата след нас и да не казвате абсолютно нищо на никого.

Очите на жената се разшириха, а устата ѝ се отвори и затвори от изненада.

— Аз... аз... не...

— Самолетът пълен ли е?

— Не, но...

Бронски махна на другите да минават.

— Качвайте се! Искам старшата стюардеса да ме заведе при капитана.

Тя протегна ръка и обърна лицето на земната стюардеса към себе си.

— Това е въпрос на живот и смърт на шестима ни. Всеки момент един мъж ще се появи зад този ъгъл. Той има фалшива карта на ФБР, въоръжен е и е много опасен. Ако ме види тук да си говоря с вас или му помогнете по някакъв начин, сигурно ще убие вас, както и мен. Ясно ли е?

Земната стюардеса кимна и преглътна бавно.

— Добре. Аз изчезвам. Запомнете името ми: Бронски. Обадете се на местния офис на ФБР. Те ще ме ратифицират през Вашингтон. Сега наведете глава, подреждайте картите си и изчакайте една пълна минута. След това затворете вратата както винаги.

Кет се обърна и изтича през вратата, изчезвайки в самолета в същия момент, в който Хокинс се появи и огледа портала и земната стюардеса, която обработваше картите. Тя се поколеба кратко, след това продължи обичайната си работа.

Агент Бронски прелетя през входната врата на DC-10 и връхлетя върху възбудена стюардеса, която се опитваше да задържи Робърт. Кет показва картата си и обясни.

— Агент, казали ли сте, че някой ви преследва?

— Да.

— Казали ли сте, че се преструват, че са от ФБР, но не са?

— Да.

— Въоръжени ли са?

— Вероятно.

Дан Уейд се поколеба точно след като бе минал през вратата. Той дръпна Далас назад към гласа на Кет. Младата жена го видя, че слуша разговора. След това вторият пилот затърси портфейла си. Той го отвори, докато старшата стюардеса задаваше въпросите си. Тя поклати глава.

— Госпожица...

— Бронски. Специален агент Бронски.

— Вижте, влитате тук, за да качите шестима раздърпани човека, без билети, по силата на картата си. Откъде да знам, че вие не сте с фалшивата карта?

Ръката на Дан премина близо до рамото на старшата стюардеса. Той най-сетне го намери и я завъртя с лице към себе си.

— Погледнете в този портфейл. Намерете моята лична карта и разрешителното ми за пилот.

— Какво? — неразбиращо попита тя.

— Просто го направете! Чухте ли за катастрофата на Меридиан вчера във Виетнам, в която загинаха над двеста души?

— Да — отвърна тя, докато нерешително търсеше из найлоновите джобчета на портфейла. Най-сетне намери картата му на пилот.

— Аз бях вторият пилот. Бяхме свалени, а аз бях ослепен. Жената, която разпитвате, ни спаси от джунглата изпод дъжд от куршуми. Тя е точно тази, за която се представя, и ако не ни помогнете, сме мъртви.

Старшата стюардеса внимателно разгледа картата на Меридиан и разрешителното му за пилот, издадено от Федералното управление на авиацията. След това затвори портфейла и му го върна.

— Отстъпете назад — каза тя и се обърна към вратата, за да я затвори.

Въздушната стюардеса махна на колежката си на портала.

— Не си видяла никой от тях, нали?

Земната стюардеса кимна.

Щом вратата бе затворена, старшата стюардеса махна към предната част на самолета.

— Да вървим. Капитанът трябва да чуе всичко това.

Кет вървеше след стюардесата, последвана от Далас и Дан. Те влязоха в голямата кабина на DC-10, където Бронски повтори обясненията си. Капитанът седна с ръка, прехвърлена през облегалката на седалката. Той слушаше и гледаше изпитателно групата, която бе нахлула в самолета му. Не каза нищо, когато нервната стюардеса добави, че е видяла личната карта на ослепения втори пилот и разрешителното му.

Капитанът махна с ръка на стюардесата си. Агент Бронски усети как опасенията ѝ се засилват. Няколко секунди той седя неподвижен. Неловката тишина остана ненарушена от втория пилот или бордовия инженер на самолета. Най-после капитанът вдигна ръка.

— Не ми трябва карти, агент Бронски. Гордея се, че сте на борда. Можете да се обзаложите, че ще ви помогна.

— Благодаря ви, капитане.

— Знам, че вие сложихте край на похищението на Еърбридж миналата година и колко човешки се отнесохте с онзи беден капитан. — Той погледна стюардесата: — Джуди, настани ги в първа класа. Погрижи се добре за тях и дайте на агент Бронски всичко, от което има нужда. Тя също е от братството на пилотите.

— Благодаря ви, капитан...

— Холт. Боб Холт — каза той.

— Капитан Холт, когато стигнем Сиатъл, ще уредя плащането на билетите.

— Знаете ли, агент Бронски — започна той, — след като излетим, кажете на Джуди да ви доведе тук и ми позволете да ви задам няколко хиляди въпроса.

— С удоволствие.

Кет тъкмо се бе обърнала към вратата, но изведнъж в съзнанието ѝ изскочи смразяващ факт. Тя се отпусна тежко на подвижната седалка зад капитана с вдигнат във въздуха показалец. Меридиан бе атакуван с оръжието, което бяха намерили на борда на Глобъл Експрес, а сега и оръжието, и Глобъл Експрес бяха в небето на Хонолулу, към което се готвеха да полетят.

Ами ако са разбрали къде съм... къде е Робърт? Не мога да допусна капитана да излети, без да знае!

— Капитан Холт — започна тя, поемайки дълбоко въздух, — има още едно нещо, което е добре подробно да ви обясня още сега. Качвайки се на борда, може да съм изложила екипажа и пасажерите ви на опасност.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

*Международно летище Хонолулу, Хаваи,
13 ноември — ден втори,
4:40 следобед, местно време/0240 Зулу*

Млада двойка във ваканционно настроение се приближи към обществения телефон в залата за пътници, като се смееше и разговаряше. Младият мъж бе прегърнал приятелката си с една ръка. С другата той се пресегна за слушалката, но нечия ръка го изпревари. Мъжът смъррящо погледна натрапника, който от своя страна фиксира двойката със змийски поглед, примесен с бяс и предизвикателство.

Младият мъж дръпна ръката си моментално, притегли приятелката си към себе си и вдигна свободната си ръка.

— О! Извинявайте!

Съседната телефонна кабина бе свободна, но двойката я отмина и бързо тръгна надолу в залата за пътници.

Мъжът, който се бе представил като агент Хокинс, доближи слушалката към ухото си и набра серия от цифри. Той бе потен от продължителното издирване по порталите на летището в опит да разбере къде са отишли пленниците му. С всяка изминала секунда шансовете им се увеличаваха както и самолетите, които излитаха един след друг. Шестимата бяха изчезнали без следа, а непохватно използваната значка на федерален агент му бе спечелила единствено враждебността на различните земни стюардеси на порталите.

— Да?

Гласът от другата страна бе бавен, замислен и спокоен — пълна противоположност от начина, по който се чувстваше мъжът на летището.

— Тейлър е, от Хонолулу.

— Нали няма да ми кажеш, че си ги изпуснал?

— За съжаление точно това трябва да докладвам. Съжалявам...

— Определено съжаляваш — прекъсна го гласът. В железния му контрол се прокрадна едва доловим гняв. — Първо се издъни Шоен, а

сега и ти.

— Сър, върнахме самолета, предмета в кутията и един от пилотите ни.

— Чудесно — беше саркастичният отговор. — Но самолетът не може да отиде не при когото трябва с информация, която да съсипе цялото начинание, нали?

— Не, сър. Направихме всичко възможно. Излезли са през прозореца.

— Времето до започването на следващата фаза почти изтече, Тейлър. Твърде много от вас тичат насам-натам в изпълнение на непланирани чистки. Шоен е единственият останал от хонконгското поражение и е на път да се върне. А сега и това. — Имаше дълга въздишка. — Смяташ ли, че са още в Хонолулу?

— Не. Мисля, че са се измъкнали на изходящ полет. След половин час ще разбере. Тръгнаха са към Лос Анджелис, Денвър или Сиатъл.

— Когато разбереш, координирай прехващането направо със Сан Франциско. Имаш описание и имена. При условие, че не доведеш нещата докрай, през следващия половин час те имат време да заемат позиции където и да е на Запад. Кажете им да очакват подсилено присъствие на ФБР. Шестимата трябва да бъдат хванати преди федералните да имат възможност да се доближат до тях. Тейлър, заповедите ми са прости: заведете ги до най-близкия склад, застреляйте ги и се уверете абсолютно, че са мъртви, обезопасете компютъра на Маккейб и го унищожете, после се отървете от телата на място, на което няма да бъдат намерени. Никога. Щом това бъде изпълнено, искам всички да се върнат тук.

— Да, сър.

*На борда на Юнайтед 723, в полет,
Хонолулу за Сиатъл*

Кет напусна кабината и внимателно затвори вратата зад себе си. Изпитваше дълбоко облекчение, че бяха стигнали височина, без нищо да се случи. Ако има медал за граждански пилоти, които изпълняват служебния си дълг далеч зад границите му, за да помогнат на ФБР, тези момчета се класират, помисли си тя.

Капитан Холт бе изслушал внимателно съображенията ѝ, че катастрофата на Меридиан полет пет може да е резултат от нападение срещу зрението на пилотите и страха ѝ, че същата групировка може да тръгне и след неговия самолет. Бордовият инженер предложи да използват карти, възглавници и едно одеяло, за да закрият предното стъкло от страната на втория пилот.

— Така — каза ѝ капитана, — поне един от нас остава в пълна изправност. Каквото и да използват, не могат да наранят очна ябълка, която не виждат, освен ако не взривят кабината.

— Може би — предположи Кет, — това е най-добрият начин да предпазим всички самолети от катастрофи от типа на Меридиан.

— Ако — отвърна капитан Холт — предположението за вида на оръжието и пораженията, които нанася, е вярно, и ако всички екипажи закрият кабините си веднага щом излетят, тогава ще стане. Но как ще излитат и кацат? Какво ще правят, ако наблизко има сграда или хълмове, от които някой може да стреля? Като пилоти от гражданската авиация ние ще си останем уязвими, защото в крайна сметка трябва да гледаме навън.

— Значи не можем да се защитим?

Холт поклати глава.

— Кет, ако на някой това му стане навик, ние сме мишени. Дори обикновен лазер може да повреди очите ни. За последните четири години това стана на два пъти в Лас Вегас от нищо и никакво лазерно шоу. Ами ако това, което си намерила, е противопехотна модификация?

— Противопехотна? — повтори Кет.

— Аз съм запасняк от военновъздушните сили — каза той, — вече се пенсионирах, но... нека просто да кажем, че за толкова години служба разузнаването не ми е непознато. Едно от нещата, които ни тормозеха, беше възможността един ден руснаците, китайците или някой в Средния Изток, който не ни харесва много, да реши да разработи мощен преносим лазер, създаден с простата цел да унищожава очите на пилотите с един изстрел.

— Военновъздушните сили работили ли са по въпроса?

Той кимна.

— Години наред. Пилотите на В-52 имаха парче златно фолио, така че ако избухне ядрен взрив на сто мили пред атакуващия бомбардировач, да имат едно здраво око. Но бойните пилоти използват

и двете си очи. Ние не летим толкова по прибори. И какво става, ако не можем да погледнем, без да загубим зрението си? Просто. Не виждаме и не се бием.

— Беше ли разработено нещо, което да... да...

— Неутрализира заплахата и да защитава очите? Опитаха, но нищо не стана. Лазер или лъч частици пътува със скоростта на светлината. Което и да е защитно устройство, е твърде бавно, за да се задейства. Ако взривът е мощен, ще изпържи ретината ти. Буквално, моментално и безвъзвратно.

— Мили боже!

— Можеш ли да си представиш какво означава такова нещо за малък народ със слаба военновъздушна сила? Купуват си стотина такива оръжия и могат да свалят F-15 и с чесни. Малко пресилено, разбира се.

— Капитане, произведени ли са някакви подобни оръжия? Искаме да унищожим и биологичните оръжия, но ако съществуват подозрения, че другата страна ги има, ние трябва да имаме по-голям и по-добър арсенал.

— Абсурден цикъл, нали? — равно отвърна капитана.

— Не отговорихте на въпроса ми.

— Не е нужно, Кет. Ти току-що си отговори сама.

Тя се поколеба и се усмихна леко.

— Какъв беше чинът ви, капитан Холт?

— Във военновъздушните сили? Бригаден генерал.

— Трябваше да се сетя. Нивото на познанията ви показваше висок чин.

— Имаш още въпроси, нали?

Тя кимна.

— Знаете ли дали някъде има на склад противопехотни лазерни пушки американско производство?

Холт се усмихна.

— Не мога нито да потвърдя, нито да отрека подобна възможност.

Агент Бронски усети студена тръпка да преминава по гърба ѝ. Тя я прикри, усмихна се на капитана и се обърна да излезе от кабината.

Капитанът хвана ръкава ѝ.

— Кет? Ако са използвали това срещу Меридиан и Сийеър... ако тези неща се продават... обществеността трябва да научи. Независимо как това ще повлияе на икономиката или гражданската авиация. И без значение къде са направени.

— Ясно.

— Не, говоря сериозно. Никой няма да иска да чуе. Федералното управление по авиация ще иска да се покрие и в продължение на една година да изучава опасността. Асоциацията по въздушен транспорт категорично ще иска да отрече, че това може да се случи отново. Междувременно разузнавателните агенции, които са объркали нещата, като не са видели появата на всичко това, ще искат да го погребат, докато тайните им агенти обезумяло тичат нагоре-надолу, за да разбият организацията, решила да използва оръжието този път. Обществото от своя страна ще иска да си напъха главата в пясъка и да определи опасността като твърде техническа, за да бъде разбрана. Конгресът, както обикновено, ще седи и ще се убеждава, че няма нужда да се предприемат никакви действия. Но ако тези оръжия наистина са изскочили от торбата и са на пазара, трябва да ги забраним из целия свят, също като противопехотните мини.

Джуди, старшата стюардеса, видя Кет да влиза в салона и я заведе до мястото ѝ в първа класа. Тя я настани до Робърт, който гледаше през прозореца последните отблясъци на залеза. Младата жена видя как на лицето му разцъфтя широка усмивка.

— Кет! Липсваше ми.

Тя върна усмивката. Чувстваше се необикновено добре за това, че седи до него. Като че бяха стари приятели, които се познаваха от години вместо от часове. Далас седеше до Стийв, Дан бе седнал до Греъм Таш, който бе заспал, но внезапно се събуди и се обърна да погледне към Кет.

— Как си, докторе? — попита тя.

Той разтърка чело и въздъхна.

— Опитвах се да не сънувам и да не мисля — отвърна той и се отпусна в седалката.

— Как си? — попита Робърт.

— Умората ли имаш предвид? — засмя се Кет. — Аз не трябваше да преживявам катастрофа... или да видя ужасите, които вие сте видели на мястото на катастрофата.

Тя се надигна да стане, за да извади сателитния си телефон и нова батерия от чантата си, но мисълта за думите на капитана я накара да седне отново и да се обърне към Робърт.

— Трябва да поговорим. Карнеги е знаел нещо много важно. Трябва да разберем какво. Нямаме много време.

— Знаех, че ще се убедиш — каза той.

— Робърт, убедена съм в нещо друго. Независимо какво е станало със Сийеър MD-11, колкото повече мисля за това, толкова повече се убеждавам, че това, което намерихме на Глобъл Експрес, е било оръжие за унищожение на човешкото зрение. Лазер, лъч от частици, нов лъчев пистолет... нещо конструирано да унищожава зрението. Както изглежда, нашите военни са изучавали тези неща от години. А това означава, че сме ги и произвеждали. Мисля, че някоя много будна банда убийци е намерила нов инструмент за международен поръчков тероризъм и те вероятно са го откраднали от нас.

— Къде отиваш, Кет?

— До телефона. Трябва да докладвам на шефа си. А ние трябва да разберем къде има тайно складирани оръжия за унищожение на зрението и какъв вид са. Някой трябва да отиде и да провери дали няколко от тях не липсват.

— Табелката на онова нещо приличаше на американско военно производство.

— И аз така смятам. — Тя се опита да потисне голяма прозявка и наведе глава надолу. — Ще си наплискам лицето с вода и ще си оправя косата. Ако си буден, когато се върна, предлагам да свържем твоя компютър с един от телефоните в самолета и да потърсим. Трябва да разберем какво е знаел твоя приятел.

Той кимна.

— Не знам как ще го направим, но със сигурност ще съм буден. Твърде съм уморен, за да спя. Въпреки че използвахме малкия душ в Глобъл Експрес, се чувствам мръсен.

— Е, сър, със сигурност не изглеждате така. Наречете го шикът на джунглата. Мисля, че ни отива.

Лявата ѝ ръка бе отпусната на преградата между седалките. Робърт я бе покрил леко с дясната си ръка. Тя го погледна с усмивка и той ѝ се усмихна, и стисна ръката ѝ.

— Знаеш ли, харесва ми това „ни“, госпожице Бронски.

— Наистина? — попита тя, преструвайки се на изненадана. — И защо така?

— Не знам. Просто момичета с големи...

— Какво? — рязко го прекъсна младата жена, вдигайки вежди.

— Пистолети! Момичета с големи пистолети...

— А! И какво за тях?

— Вълнуват ме — отвърна Робърт.

— Това са само девет милиметра — поясни тя. Стана от мястото си и се опита да не се разсмее. Извади батерията на сателитния телефон от чантата си и погледна към журналиста. — Тревожите ме, господин Маккейб.

След съгласуване със стюардесите Кет и Робърт разгънаха антената на сателитния телефон и го разположиха срещу плексигласовия прозорец. Те изчакаха потвърждение от сигналния индикатор и агент Бронски набра номера на мобилния телефон на Джейк.

Той отговори още на първото извъняване.

— Джейк? Кет е.

— Боже господи, Кет! Какво става, по дяволите!

— Нямаше начин да ти се обадя по-рано.

— Добре, добре. Къде си?

— А ти, Джейк? Надявам се, че не си в главната квартира.

— Не. Прибрах се за няколко часа. Откъде се сети да използваш тази линия?

— Трябва да говоря с теб при минимален риск от подслушване. Предишното ми обаждане е било засечено. Мисля, че в Бюрото има изтичане.

— Какво?

Тя му разказа накратко за фалшивия екип на ФБР и успеха, който бе изтекъл между пръстите им.

— Джейк... срамувам се, но трябва да ти кажа, че загубихме самолета, оръжието и затворника. — Кет подробно разказа за излитането на Глобъл Експрес, по всяка вероятност с оръжието на борда.

От другия край дойде дълга въздишка.

— О, боже! Това оръжие или каквото и да е там бе от изключителна важност.

— Ти ни спаси живота, като отговори така бързо на съобщението ми преди няколко часа. Бяхме в смъртоносна шарада.

— Не можах да разбера защо си в Хонолулу, след като ни казаха, че си на път за Мидуей Айлънд. Никой не чакаше в Хонолулу. Имената, които ми изпрати, са били измислени.

— Точно така — каза тя.

— Толкова достоверни ли бяха?

— Дори белезите на специалните карти и холограмата. Тези хора са абсолютни професионалисти с достъп до най-добра техника. На всичко отгоре са добри актьори. Нищо не ми подсказа, че сме в капан.

— Значи не си могла да направиш нищо, освен да се обадиш при пристигането.

— Казаха ми, че помощник заместник-директорът Роудс е издал специална заповед да не се обаждам на никого.

— Чакай малко! Използвали са името ми?

— Да. Онзи, който се нарече Хокинс, го използва. Всичко съвпаднаше, докато не стана почти твърде късно. Имаш ли някаква представа как цялата информация е попаднала в ръцете им?

— Каза ли на някой друг, че идваш и къде? Може сателитният ти телефон да се подслушва.

— Много силно се съмнявам, като се има предвид дигиталния характер на сигнала. Помниш ли брифингите? Увериха ни, че са на една стъпка от кодиране и че името ми не е записано никъде срещу този номер.

Тя си помисли за разговора си с Джордан Джеймс, но реши да не го споменава. В него тя въобще не беше съобщила дестинацията си.

— Знаеш ли защо съм убедена, че изтичането е дошло от обаждането ми до теб, Джейк?

— Защо?

— Чакаше ни офталмолог. Тази молба бе отправена само към теб.

— Боже мой — тихо каза заместник-директорът.

— Има и още нещо. По време на полета за Хонолулу някой се обади в самолета. Предполагам, че е бил от Лангли. Трябва да знаеш за него, защото ме кара да смятам, че правят шоуто заедно.

— Не само ти мислиш така, Кет. И ние бяхме заблудени, вероятно от същия човек.

— Какво мислиш? — попита тя. — Срещу кого сме изправени?

— Тук се разпространява една теория... — Гласът на Джейк замря.

— Да?

— Спира ме това, което ти току-що описа. То само подсилва теорията.

— Която е?

— Че най-после се сблъскваме с това, което някои аналитици отдавна предсказваха: терористична организация с търговска цел. И те просто прочистват гърлото си, за да получат пълното ни внимание.

— Имаш предвид наемници?

— По-лошо. Може да работят за себе си. Може да е организация, решена да установи властта си, преди да поиска огромен откуп, за да не убива.

— Не ми се иска да го казвам, но и на мене ми мина тази мисъл.

— Кет, тази сутрин Националната комисия по безопасност на транспорта даде пресконференция в отговор на предположенията на медиите и по същество потвърди, че катастрофата на Сийеър най-вероятно е резултат от едновременната смърт на двамата пилоти по време на полет.

— С други думи същият сценарий като с Меридиан.

— Само че при Меридиан единият от пилотите е отказал да умре — добави Джейк. — Националната комисия по безопасност на транспорта не каза как са загинали пилотите. Въпреки че пресата попита за евентуалната вероятност от взрив или токсични пари от Националната комисия по безопасност на транспорта отговориха, че не знаят.

Кет помисли няколко секунди, после отговори:

— Ако е истина, Джейк... ако същата организация е отговорна и за двете катастрофи и това е само началото на непредсказуем план на изнудване... тогава фактът, че още не са се появили публично с искания, означава, че ще ударят отново.

— Именно.

— Мили боже! Но такава групировка би ли си създала толкова много труд, за да убие Робърт Маккейб и другите оцелели от катастрофата заради малката вероятност да знаят нещо?

— Като се има предвид размерът на това, което вече направиха и световният размах на операциите им, бих казал, че нищо не им пречи да претърсват надлъж и нашир, за да се отърват от Маккейб и всеки, с който би могъл да е говорил.

— Включително и от мен, разбира се — каза Бронски.

— Включително и от теб. Сега. Какво правим оттук нататък?

— Не трябва ли аз да те попитам това? — Кет потърка очи и въздъхна. — Изтощена съм, Джейк. Всички сме много уморени. — Тя му даде подробен отчет за състоянието на останалите от групата им. — Даже не съм сигурна, че офталмологът в Хонолулу е бил истински.

— Кет, имах предвид къде да те посрещнем? Този път всичко трябва да стане както трябва. И тъй като имаме работа с пътнически самолет, не можем да си позволим друга диверсия.

— Летище Сий Так, Сиатъл — отвърна Кет и му даде очакваното време на пристигане.

— На портала ще има подсилено присъствие от Бюрото, Кет.

Агент Бронски се поколеба, въздържайки силното си желание да повдигне въпроса за възможността оръжието за унищожение на зрението да е произведено от военните на Съединените щати, но той носеше твърде много политическа опасност. Може би трябваше да го обмисли малко повече, преди да обсъди подозренията си със заместник-директор от ФБР.

— Ще ти се обадя от Сиатъл, Джейк — каза тя вместо това.

Те прекъснаха и младата жена погледна към Робърт. След това седна и няколко мига не продума. Защо се беше въздържала да сподели съмненията си с Джейк Роудс?

Внезапното извънпяване на сателитния телефон я свари неподготвена. Тя подскочи, подхвърли апарата във въздуха и едва успя

да го улови. Робърт се опита да потисне смеха си. Бронски се усмихна малко глуповато, разгъна антената и натисна бутона за връзка.

— Катерин? Ти ли си? — попита Джордан Джеймс от другата страна.

— Да, Джордан! Не знаеш как се радвам да те чуя... откъде се обаждаш?

— От вкъщи, от обезопасената линия, която Държавния департамент инсталира миналата седмица.

— Сам ли си?

— Не. Защо?

Още веднъж Кет разказа последните събития. Тя завърши с малко оскърбителния въпрос, който не можеше да избегне.

— Чичо Джордан, не ми се иска да те питам, но сигурен ли си в човека, с който си говорил в Лангли? Защото някой е подслушал всичко, което ти казах.

Младата жена го чу как прочисти гърлото си.

— Точно затова държах да се свържа с теб. Има много сериозно изтичане.

— Какво говориш?

— Проблемът не е в Лангли, нито в моя телефон. Проблемът е в Бюрото. Не можеш да им кажеш нищо, докато течът не се спре.

— Това... това... не може да бъде!

— Въпреки всичко някой те е взел на прицел и цялата информация, която му е трябвала, се е съдържала в разговора ти с Джейк Роудс.

— Той ми е шеф, Джордан! Джейк абсолютно не може...

— Разбира се, Джейк не е замесен. Бих се изненадал невероятно, ако е замесен истински агент на ФБР, но някой има достъп до Бюрото. Трябва да ми се довериш, Кет. Преди малко не ми ли каза, че картите им са били без грешка?

— Да.

— По всяка вероятност, защото са били оригинални.

— Не! Нямаме агенти с такива имена...

— Не там е въпросът, Кет. Картите може да са били изготвени от същия офис, който е изготвил и твоята карта. Тези хора са си намерили връзка отвътре. Не знаеха ли езика? Не каза ли, че са говорели като колеги от ФБР?

— Да.

Тя усети как главата ѝ се завърта. Съпротивата ѝ срещу тази странна идея се разбиваше в лицето на убедителността и логиката.

— Кет, проблемът е дълбок. Онзи, който ръководи шоуто, има достъп до всичко необходимо да вземе на мушка теб и тези около теб. Не мога да ти кажа откъде знам това, защото идва от ужасяващ източник. Но надеждата ми е, че в Бюрото има само една къртица и тя най-вероятно е чиновническа.

Няколко секунди Бронски не каза нищо. Сърцето ѝ биеше силно.

— Какво да правя, чичо Джордан?

— Първо и преди всичко не можеш да имаш доверие на никого от колегите си в Бюрото, докато не разберем откъде изтича информацията. Трябва да допуснеш, че буквално всеки разговор отива право до онзи, който седи зад тази операция. Извън Съединените щати.

— Извън Съединените щати? Сигурни ли сме?

— Нищо друго не остава. Оглавявах ЦРУ преди петнадесет години, но човек не забравя обещанията на ушите си.

— Ти заемаше толкова много важни постове, чичо Джордан. Забравих за ЦРУ.

— Довери ми се, скъпа. Къде отиваш сега? — попита той.

Кет размисли бързо и реши, че споменаването на мястото веднъж е достатъчно.

— Джордан... не мисля, че трябва да ти кажа по тази линия.

— Разбира се. Това е добро решение. Каза ли на Джейк Роудс?

— Да.

— От това се страхувах. Добре, Кет, слушай. Каквото и да правиш, не слизай от този самолет по обичайния начин. Не допускай да бъдеш засечена от никого. Не рискувай да тръгнеш с някой, който се представя за агент на ФБР. Ако си казала на Джейк, на летището със сигурност ще те чака група, но не тази, която ти се иска.

— Но Джейк ще направи всичко необходимо това да не се повтори.

— Той бе надхитрен в Хонолулу, нали? Тези хора ще намерят начин да отклонят, да задържат, да попречат или да неутрализират по някакъв друг начин онези, които Джейк е изпратил. Не знаем кой е истински. Докато не стигна до дъното на тази история, между другото утре сутринта отнасям това до Белия дом и докато не разберем кой пее,

ще трябва да се покриеш и да не казваш нищо на хората си, защото, щом кажеш нещо, то отива право при врага.

— Джордан...

— Без въпроси, Катерин. Просто го направи. Животът ти зависи от това. Разбра ли?

— Да, но, Джордан, аз съм федерален агент. Как мога да бягам от собствените си хора?

— Ако не бягаш, Катерин, ще загубим и теб и хората, които водиш. Преди да почине баща ти, му обещах, че ще се опитам да се грижа за теб доколкото мога. Това е един от случаите, в които мога да ти гарантирам, че би ти казал същото: намери дупка, вземи другите със себе си и се скрий в нея. Когато си напълно убедена, че никой не знае къде си, обади ми се. Но не в Държавния департамент. Само на този телефон. Трябва ни време да разберем кой стои зад цялата тази работа. И ще го намерим. Твоята отговорност е да опазиш себе си и другите пет човека, които са с теб. Концентрирай се върху това.

— Добре, чичо Джордан. Благодаря ти.

— Всичко ще се оправи, Катерин.

Тя прекъсна и седна, търкайки чело по-объркана от всякога. Кет знаеше, че всеки момент Робърт ще я залее с въпроси.

— Чичо? — нерешително попита той.

Тя кимна и обясни кой е бил човекът на другия край на линията.

— Самият Джордан Джеймс? — попита Робърт. Той седна напред с пламнали очи. — Познаваш Джордан Джеймс?

Младата жена кимна.

— Дългогодишен приятел на баща ми и мой морализатор през целия ми живот.

— Впечатлен съм, Кет! Джеймс е като Джон Фостър Дулс, Кларк Клифърд и Хенри Кисинджър. Постоянните президентски съветници.

— Това е чичо Джордан. — Бронски се обърна и погледна Маккейб в очите. — Робърт, да не би Улотър Карнеги да е намерил начин да защити информацията, която е открил, за да ти я предаде по-късно?

Робърт кимна бавно.

— Ако е имал начин. Не знам какво го е изплашило, за да не дойде на срещата ни. Той беше типичния учен и беше обсебен от идеята да защитава всичко, което е намерил.

— Тогава някъде има предсмъртно послание от Карнеги за теб и в него е информацията, която ни е нужна. Или поне насока как да я намерим. Съгласен ли си?

— Да, но къде? В писмо? В електронната ми поща? Под бърсалката на вратата ми? Вариантите са безкрайни.

— Не и за уплашен човек, Робърт. Трябва да мислим като него. Трябва да видим само тази възможност, която е видял той. Нямаме много време. Имам лошото предчувствие, че малката терористична група се готви за нов удар и това, което Карнеги е искал да ти предаде, е противоотровата.

Робърт Маккейб въздъхна.

— Тогава да връзваме лаптопа за тази невероятно скъпа телефонна система и да се захващаме за работа.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

На борда на Юнайтед 723, в полет, сто и петдесет мили западно от Сиатъл, щата Вашингтон,

13 ноември — ден втори,

11:50 вечерта, местно време/0750 Зулу

Почти два часа Робърт Маккейб опитваше различни начини да открие оставеното от загиналия му приятел съобщение. Личният му имейл, електронната му пощенска кутия във „Вашингтон Поуст“, ръчно търсене от секретарката му, поръчано чрез имейл, и едновременните опити да се хакнат в сметката на имейла на Уолтър Карнеги, не доведе до нищо. Самолетът им започна да се снижава за кацане в Сиатъл, а отчаянието им нарасна.

— Нямах ли някакъв друг акаунт в Интернет или имейл? — попита Кет.

— Не — отвърна той и се замисли за няколко секунди. — Чакай малко. — Той въведе серия команди и компютърът започна да набира друг номер.

— Какво? — попита агент Бронски.

— Хрумна ми нещо. Сигурно няма да стане — отвърна Маккейб.

Логото на Интернет страница се появи на екрана и Робърт зачака с вдигнати над клавиатурата пръсти.

— Да! — възкликна той на висок глас, стряскайки Кет.

— „Да“ какво?

— Само... секунда — отвърна журналистът и изтрака по клавиатурата в отговор на искане за парола. Първите два опита бяха отхвърлени, но третият успя и той се обърна към Кет с триумфиращ поглед. — Уолтър създаде нов акаунт на мое име и използва собственото си име за парола.

— Как се сети? — попита тя.

— Чисто налучкване.

— Доста впечатляващо, Уотсън — отвърна Бронски. — Казва, че има съобщение.

— В момента го тегля — отговори Маккейб, докато то се появяваше на екрана на преносимия му компютър.

Робърт,

Когато намериш това, сигурно ще са изминали много седмици и нещо ще е станало с мен. Реших, че когато си видял акаунта върху Американ експрес-а си за този нов имейл, ще опиташ. Също така реших, че каквото и да ти изпратя на нормалния ти акаунт ще бъде прочетено.

Изключително много се извинявам, че пропуснах срещата ни. Следяха ме и трябваше да отида другаде. Не исках да те излагам на опасност, като вляза във връзка с теб. Не знам кои са тези хора, но мога да те уверя, че не ми се привиждат неща, нито пък халюцинирам. Някой или някоя групировка са силно мотивирани да не се върна в кабинета си във Федералното управление на авиацията и да си мълча. Така че където и да съм, време е да видиш това, което видях аз. Може би ще успееш да разбереш останалото от тази история и да я разкриеш.

Съобщението е обширно със съответните препратки. Надявам се да ги проследиш бързо. Първо има един човек, който трябва да намериш възможно най-бързо. Помниш ли дискусията ни за статията ти за Пустинна буря и технологията и какво каза за другите номера на Чичо Сам? Добре. Този човек знае новите номера и защо не са излезли на бял свят. Вече ще си получил името му и място, когато намериш това, въпреки че може да не си приел съобщението. Погледни отново. Свършва с числото четиридесет и три. Главният файл, който трябва да видиш, е заключен в любимото ми скривалище под името WSSHRN.

И още нещо. Помниш ли предупреждението на Пого за самоличността на врага. Внимавай много, защото ни търсят, за да ни хванат.

Уолтър

Кет извади стенографски бележник и внимателно преписа съобщението.

— Добре — каза тя накрая и погледна Робърт. — Какво означава това?

— Дискусията за Пустинна буря и връзката с Чичо Сам е вероятно за ново военно снаряжение, но... всъщност не си спомням. Мина много време.

— Ами любимото му скривалище?

— Предполагам, че има предвид ресторант. Вероятно онзи в хотел Уилард, но защо би оставил дискета там?

— Предполагаш, че е дискета, така ли?

— Да, доколкото познавам Уолтър. Мислеше най-добре на компютър.

— Но защо е написал „заклучена“?

Робърт поседя, търкайки брадичката си няколко секунди, после поклати глава.

— Не знам. Ще трябва да помисля върху това. Чудя се дали няма предвид дома си?

— Къде е той?

— Арлингтън, Вирджиния. Малка къща. Преди няколко години се разведе. Жена му искаше да се наслаждава на живота, той — на работата. Къщата му отива... отиваше.

— Още един въпрос, Робърт. Той говори за съобщение, което вече си получил, но ти провери навсякъде, нали?

— Аха! — Робърт изключи компютъра от телефона и вдигна слушалката, за да набере номер. Той натисна няколко допълнителни цифри и погледна Кет, докато чакаше отговор. — Загубих пейджъра си някъде във Виетнам, но хост системата пази съобщенията със седмици.

Маккейб прилекна, за да изслуша съобщенията от миналата седмица, които далечният компютър повтаряше. После протегна ръка, за да ги запише на стенографското тефтерче в скута на Бронски. Той се изправи внезапно и се усмихна, докато записваше име и думите „Лас Вегас“. После прекъсна.

— Това е! Уолтър го е изпратил на пейджъра ми. Името на поверителния му източник е доктор Брет Томас от Лас Вегас. Съобщението свършва на четиридесет и три.

— Най-добре е бързо да го намерим. Ние няма да сме единствените, които ще го търсят.

Международно летище Сий Так, Сиатъл, щата Вашингтон

Кет отново бе заела подвижната седалка в кабината. Големият DC-10 заобикаляше южния край на Пъджет Саунд. Тя гледаше как вторият пилот вдигна ръка и дръпна възглавницата и картата от козирката пред себе си. Самолетът направи широк завой над Елиът бей и започна захода със системата за кацане по прибори за писта шестнадесет-ляво на летище Сий Так.

— Колесници спуснати, карта за проверка преди кацане — каза Холт, докато пресичаха глисадата и навлязоха в последното снижаване към пистата.

— Джери? — обърна се той към втория пилот. — Искам за всеки случай да не гледаш навън.

— До приземяване ли? — попита вторият пилот.

Холт кимна и се обърна към бордовия инженер.

— Ти също, Джо. Застани настрана. Знам, че е против правилника, но искам и ти да си защитен.

— Притесняваш се, че някой може да стреля по нас от сградите покрай пистата ли? — попита Кет.

Капитанът кимна.

— Всеки екипаж е уязвим при финалния заход. След това, което ни каза и след като си на борда...

Тя кимна.

— Разбрах. Оценявам предпазливостта.

— Петстотин фута, без знаменца — съобщи вторият пилот, четейки инструментите, докато джъмбо-джета се снижаваше с петстотин фута над жилищния квартал под него.

DC-10 плавно премина без произшествия над магистралата северно от летището и меко кацна на пистата. Холт пусна въздушните спирачки и вдигна ръчката за връщане на газта, като в същото време държеше носовия колесник на осевата линия.

Вниманието на Кет се прехвърли към терминала на Северния сателит вляво от тях. Тя виждаше голямата табела, определяща портала, до който трябваше да рулират. Младата жена виждаше

чувствителния брой черни седани и полицейски коли, подредени в шпалир около ръкава.

Студеният хлад на действителността премина нагоре и надолу по гърба ѝ. Бе казала на Робърт и другите да останат по местата си и уреди екипажът да затвори салонната врата, след като всички други пътници напуснеха самолета. Но беше ли това достатъчно? Джуди каза, че ще остави вратата затворена, докато Кет се обади и провери имената на агентите, които ги посрещаша.

Въпреки това предупреждението на Джордан Джеймс звънеше в главата ѝ, осуетявайки решението да се довери на уверенията на Джейк. Тук са, както обеща. А ако Джордан е прав?

В момента минаваха покрай Северния сателит, който бе съседен на главния терминал и плавно намаляваха. Диспечерът от кулата бе наредил на капитана да излезе от пистата в самия ѝ край, добавяйки нещо, което Кет едва не пропусна.

— ... и представителите на компанията ви искат веднага да се свържете с тях.

Вторият пилот превключи на честотата на компанията и се обади.

— Разбрано, седем-три-две — отвърнаха оттам. — Промяна в плана... поради искане на митниците на Съединените щати и ФБР. За малко трябва да паркирате на Южен сателит, портал S-10. Задръжте всички на борда. Когато властите си свършат работата, ще ви заведем на буксир до N-8.

Бронски усети сърцето ѝ да учестява ударите си. Капитанът се обърна в седалката си и я погледна.

— Кет, като че твоите хора взимат извънредни предпазни мерки. Никога не паркираме на Южен сателит с вътрешни линии.

Той насочи DC-10 с ляв завой извън пистата. Младата жена мълчаливо седеше в подвижната седалка зад него. На северния портал имаше полицейски и необозначени коли.

Изведнъж ни пренасочват на южен терминал. Защо?

Думите на Джордан отново отекнаха в главата ѝ. „Които и да са тези хора, ще намерят начин да отклонят, да задържат или неутрализират по друг начин онези, които Джейк е изпратил. Не знаем на кого може да се има доверие.“

Самолетът беше на рульовката и напредваше в северна посока. От терминала на Южен сателит ги отделяше по-малко от четвърт миля.

Кет се наведе през дясното рамо на капитан Холт.

— Капитане, смятам, че групата ми и аз сме в капан. Видях полицейските коли на северния портал. Това отклонение означава, че хората, с които не искаме да се срещнем, чакат на южния.

Той се обърна.

— Няма проблем. Просто ще отидем до северния портал и ще ги игнорираме.

— Не! — каза Бронски. — Това... това ще изложи всички на борда на риск. Не. Спри тук и тръгни към южния портал.

— Какво си намислила? — попита капитан Холт.

— Ще... излезем през дясната ти задна врата с аварийната пързалка.

Капитанът помисли за минута и кимна:

— Добре. Ще спра там, където няма да могат да ви видят от терминала. Джуди ще изтегли щифтовете, след като слезете. Просто ще оставим пързалката да се отнесе от вятъра, но трябва да се обадиш в рамките на една седмица, защото компанията ще иска да ме уволни за това, че съм хвърлил пързалка.

— Ще се обадя. Обещавам.

— Какво да им кажем на портала? — попита Холт.

— Че нямате представа за какво говорят. Не сте видели нищо. Спечелете ми малко време. Една от тези групи не е от истински агенти на ФБР. Кажете им, че ще проверите имената им с главната квартира на ФБР. Ако си тръгнат, ще знаете кои са.

— Разбрах. Върви. Обади ми се по интеркома, преди да отворите вратата.

Кет го потупа по рамото и му благодари. След това се обърна и излезе от кабината. Тя се опита да не изглежда уплашена, когато събра другите. Без да го моли, Стийв грабна чантата ѝ от багажното над главата и забърза след нея към задницата на самолета.

Машината се движеше твърде бавно и наземния диспечер забеляза това.

— Седем-три-две, Сиатъл-земя. Проблем ли имате, сър?

— Не, земя. Един пътник стана твърде рано. Трябва да изчакаме, докато го придумаваме да седне отново.

Докато се опитваха да избегнат стреснатите погледи на другите пътници по пътя към задницата на самолета, Кет осведоми Джуди за плана им. Старшата стюардеса дръпна завесата, която отделяше последния ред седалки от вратата, и сложи ръка на дръжката ѝ. В това време Бронски се обади в кабината.

— Капитане? Готови сме — докладва тя.

— Добре — отвърна Холт по интеркома. — Разхерметизирани сме и сме спрели. Действайте. Внимавайте, като се пускате по пързалката, и успех.

Кет благодари набързо и затвори. Джуди отвори вратата, оставяйки голямата аварийна пързалка да падне от леглото си и да започне да се надува.

— Готови! — каза старшата стюардеса. — Когато ви кажа, скачате и седате. Когато стигнете земята, тичате.

— Скачаме и после седаме? — попита Далас. — Сигурна ли си, че това е вярната последователност?

Джуди кимна.

— Правим го непрекъснато.

Далас изглеждаше искрено стресната.

— Пътниците непрекъснато ли слизат така от самолета?

Стюардесата се усмихна и поклати глава.

— На тренировки. Сега тръгвайте!

Стийв беше първи. След него бяха Греъм и Дан, на когото Джуди помогна да стигне до ръба. После беше ред на Робърт. Далас стоеше от едната страна на вратата буквално закована. Очите ѝ следваха другите до долу.

— По дяволите! Пътят до долу е дълъг — каза тя.

— Нямаме време да обсъждаме това сега, Далас — отвърна ѝ Кет.

— Скъпа, вие вървете, а аз ще се скрия в стаята за почивки до пролетта.

— Не.

— Не искам да се пускам по тази пързалка, Кет! Гравитацията и аз не се разбираме.

— Просто е — успокоително подхвърли Джуди.

— Тогава ти иди на мое място. С малко тъмен грим ще минеш за мен. Ще остана тук, ще сервирам напитки и ще глезя пилотите.

— Далас! — остро каза Кет, хващайки я за рамото. — Сега!

Тя почти изрита афроамериканката от вратата. От нея се разнесе боен вик, докато задникът ѝ се приземяваше на пързалката на около четвърт от дължината ѝ. Тя се плъзна в ръцете на очакващите я Стийв и Робърт.

Кет се обърна към Джуди:

— Каза да я освободиш, след като слезем.

— Ще я освободя. Давай. Багажът идва след вас. Успех!

Пътуването на Кет до долу беше бързо. Тя се спъна в края на пързалката и се изправи. Обърна се навреме, за да види самара на Стийв, куфарчето с компютъра на Робърт и чантата си, които идваха след нея. Голямата аварийна пързалка изпляска, когато старшата стюардеса издърпа щифтовете. Джуди им махна и затвори вратата.

— Добре, Кет — извика Далас в ухото ѝ, като едновременно се изтупваше и се опитваше да надвика шума на двигателите. — Какво ще правим сега?

Агент Бронски бе видяла импровизираната рампа за частни самолети. Бяха скочили до нея незабелязани в тъмнината.

— Насам! — каза Кет и се затича към караваната, която служеше за офис. Те минаха покрай два Лиърджета, Чесна Ситейшън, Кинг еър и Гълфстрийм, всичките паркирани на малката корпоративна рампа, граничеща с големия ремонтен комплекс на Аляска еърлайнс.

Робърт тичаше до нея. Бронски погледна назад. Остана доволна, че всички поддържаха темпото. Тя забави крачка, за да събере групата.

— По-бързо! Хайде!

Кет спря да тича и изкачи стъпалата на караваната. Вътре двама мъже работеха на компютър. И двамата скочиха от местата си.

— Здравейте! Ние... не сме пропуснали кацане, нали? — попита единият от тях.

Кет се усмихна и поклати глава.

— Не. Ние сме от Гълфстрийма. Има ли как да ни закарате до терминала?

— Разбира се — отговори по-възрастният мъж. — Елате.

Робърт я погледна скептично.

Всички последваха мъжа до ван, паркиран зад караваната. На него с плътни букви бе изписано името на рампата.

— Какво правиш, Кет? — прошепна журналистът. — Мислех, че се опитваме да избегнем терминала.

Тя сложи пръст на устните си и му махна да се качва във вана, затваряйки вратата след него.

Шофьорът ги остави на паркинга в близост до терминала. Агент Бронски му подаде двадесетдоларова банкнота.

— Няма нужда — каза той.

Тя се наведе към него и понижи глас.

— Не, но едновременно е благодарност и пари за мълчание. Не си ни виждал. Нито ти, нито колегата ти.

Той се усмихна и включи на скорост.

— Нямате проблеми, госпожо. Смяната на Джери свършва, щом се върна.

Стийв и Далас вървяха най-отзад. Кет бързо преведе малката група към най-северния асансьор на паркинга. Слязоха до първия етаж. Преди вратата да се отвори, тя им каза бързо:

— Тръгвате надясно до края, където алеята се среща с главния път. Чакайте там и бъдете готови да се качите, когато дойда.

— Къде отиваш? Да наемеш кола ли? — попита Робърт.

— Нещо такова — каза тя и се усмихна. — Разбихме банда крадци на коли, които правеха точно това, което аз смятам да направя. Така че не задавайте въпроси и не се колебайте, когато дойда.

Кет намери съответната част на паркинга, където бяха върнатите паркирани коли. Тя застана далеч от другите служители на компании за коли под наем. Оставаха минути, преди мъжете, които ги чакаха на Южния сателит, да разберат, че са били надхитрени. Екипът на Джейк щеше също да се събере. Така им оставаше само една възможност да избягат, преди изходите на летището да бъдат затворени.

Кола, малко по-малка от компакт, влезе в паркинга за връщане на колите. Кет я остави да мине заедно с колата среден клас, която дойде почти непосредствено след нея. След малко се появи миниван с двойка и три деца. Бронски пристъпи напред, проверявайки кочана с фактури, която беше взела от оставено без надзор бюро.

— Здравейте! Вие бяхте...

— Роджърс — обади се мъжът.

Тя погледна към фактурите и се усмихна.

— Да. Кланът Роджърс. Вие сте последните клиенти, които имам за днес. После си отивам вкъщи. Имаме нова програма за влизане на семейства в терминала с по-малко стрес. Ще ви качим на северния асансьор. Във вас ли е договорът ви?

Мъжът кимна и включи миниванът на паркинг. После откопча предпазния си колан.

Робърт присви очи, за да види кой седи в тъмнозеления миниван, който намали и спря пред тях. Вратата се отвори и те видяха Кет енергично да им маха да се качат. Пет минути по-късно вече се носеха в северна посока по платното на Пета междущатска магистрала.

Далас Нийлсън се наведе напред от средата на седалката на втория ред и поклати глава.

— Скъпа — каза тя на Кет, — преживяла съм някои страшни неща в живота си, но това пързалие оглави класацията. Всъщност мога да се закълна, че някой ме бутна от вратата.

— Не! — отвърна Кет, преструвайки се на изненадана. — Сериозно?

— Да, сериозно. Мислех да се оплача на ФБР, но какво толкова. Бронски се намръщи.

— Сигурно е бил някой нервен тийнейджър.

— Ей! — обади се Стийв точно зад нея.

Далас потупа Стийв по дясното коляно и проточи шия, за да погледне Кет.

— Цялата сериозност настрана, Кет — каза Далас.

Младата жена погледна към афроамериканката.

— Какво?

— Извинявай. Стар радиотермин, който си подхвърляхме, когато се отегчавахме.

— Диджей ли си била?

— Радиоинженер. В Ню Йорк. Но съм била и диджей. Но след това спечелих шест милиона от тотото и напуснах.

— От тотото. Сериозно? — попита Бронски.

— Да. Сериозно. Но сега искам да те питам нещо, Джейн Бонд.

— Какво?

— След като оцелях от тежка самолетна катастрофа — започна Далас, отброявайки точките на пръстите на лявата си ръка, — след като видях как жената на Греъм пада от хеликоптер и приятелката ми Брита се взривява на парчета, след като бях спасена под обстрел от хеликоптер, управляван от някой, който не знае как да го управлява, след като избягах от комунистическа страна с краден бизнес джет и престъпник пилот, гонена от агенти на ФБР, които не са агенти на ФБР, и бях незаконно качена на борда на самолет, който ни изхвърли посред нощ някъде в близост до Сиатъл, мога ли да попитам кога, по дяволите, ще свърши всичко това? Искам да кажа това, което преживяхме, е напълно достатъчно, нали?

— Мисля, че Далас искаше да каже... — започна Робърт, но афроамериканката се обърна и го изгледа с престорено възмущение.

— Ей, мой човек! Далас може да каже това, което иска да каже!

— Оп! Извинявай — отвърна Робърт.

— Надявам се. — Далас се отпусна назад за няколко секунди. После се обърна отново към Робърт. — Какво щях да кажа?

Комичният ефект разсмя всички, освен Греъм. Лекарят седеше мълчаливо и гледаше през прозореца.

— А, да, спомних си — продължи Далас. — Изглежда отиваме някъде. Кет, би ли ни казала моля те, къде?

— Първо до банкомат, след това до денонощен магазин — отговори тя.

Далас погледна към Робърт и кимна с преувеличено вдигнат палец, като че потвърждаваше страхотна нова идея.

— Добре. После какво ще правим? Ще си купим четвъртинка мляко?

— Отчасти, да. Ще си купим достатъчно продукти за една седмица. Храна, мляко, кафе, лични неща. Всичко. След това отиваме в най-отдалечения край на дълго петдесет мили недостъпно езеро от другата страна на Каскейд маунтинс, където буквално няма телефони, няма коли и няма убийци и се покриваме, докато измисля на кого мога да се доверя и кой, от друга страна, се опитва да ни убие... без да споменаваме свалянето на самолети.

Младата жена се обърна към другите.

— Не мога да ви насиля да дойдете, но Греъм, Стийв, Далас... всички вие сте в смъртна опасност, ако си отидете вкъщи или се опитате да се обадите на някого.

Стийв сви рамене.

— Мама вече се е побъркала.

Далас кимна, а Греъм Таш проговори за първи път от часове.

— Аз... не бързам, Кет.

— Дан? — продължи тя.

— Както мислиш, че е най-добре — твърдо каза той. — Аз не съм женен.

Далас вдигна ръка.

— Извинете. Един удобен въпрос. Ще вземем ли палатки, спални чували или наблизо има четиризвезден хотел?

— Братът на майка ми има хижа там — отвърна Бронски. — Никога не е там по това време на годината, а аз имам ключ за къщата.

— Кет — обади се Робърт. — Няма телефони, шерифи и изход ли?

Тя кимна.

— Като изключим рейнджърите. Това е Национален резерват.

— Сигурни ли сме, че искаме да сме толкова изолирани?

Агент Бронски взе завой на магистралата и погледна към Маккейб с въздишка.

— Робърт, измислих това в движение, но единственият човек във Вашингтон, на който мога да поверя живота си, ми каза да намеря място, на което да се покрия за няколко дни, докато той се опита да разбере какво става. Най-доброто скривалище, което знам, е Стехикин.

— Някак си — каза Далас, — останах с впечатлението, че познаваш района.

Кет кимна.

— Обичам Северозападния Тих океан и района на Такома. Ходила съм там много пъти в продължение на години.

От чантата на Бронски се разнесе тихо настоятелно звънене и тя затършува в нея с дясната си ръка, за да извади пейджъра, докато наблюдаваше пътя. Кет го подаде на Робърт и му махна да прочете съобщението на глас.

— „Къде си? Какво стана в Сиатъл? Между другото патолози от Националната комисия по безопасност на транспорта потвърдиха

изгорена ретина на единия от пилотите на Сийеър.“

— Мили боже! — тихо каза Кет.

— Какво означава това? — попита Далас отзад.

Агент Бронски леко обърна глава.

— Означава, че същото нападение, което беше извършено над Меридиан и уби капитана, е поразило поне един от пилотите на Сийеър, който катастрофира близо до Куба. А това потвърждава, че имаме работа със сериен тероризъм.

— Кет — продължи Робърт, — също така той ти нарежда да се обадиш възможно най-бързо.

Тя поклати глава.

— Това не мога да направя.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

*Международно летище Сий Так, Сиатъл,
14 ноември — ден трети,
1:30 през нощта, местно време/0930 Зулу*

Двамата агенти на ФБР, които претърсваха главния терминал, тръгнаха. На мецанина на втория етаж тъмнокос мъж, с покрито с белези от шарка лице, в края на тридесетте си години, внимателно надникна иззад колоната, за да се увери, че не са се върнали. Доволен, той вдигна ръка и заговори в скрит в дрехите му микрофон, свързан с предавател-приемател, закопчан за колана.

— Ролф, на открито ли си?

Отговорът дойде в микрофончето, поставено в ухото му.

— Да. И двамата сме тук. Ти къде си?

— В момента съм в леко затруднение. Двама федерални са на етажа под мен и питат за нас. Ще изчезна оттук веднага щом се махнат. Обади ли се вече?

— Сигурен ли си, че точно сега искаш да чуеш какво каза?

— Сигурен съм.

— Ами лидера ни не е доволен. Всъщност бих казал, че е на крачка да полудее и да започне да избива наред, въпреки че желязното му самообладание го прикрива.

Мъжът се наведе леко над балкона, проверявайки къде са двамата истински федерални агенти. След откриването на измамата хората на ФБР се бяха разпръснали из летището на Южния сателит. На екипа, който чакаше на Северния сателит, бе отнело по-малко от десет минути да разбере за номера. Това ги бе оставило с недостатъчно време, за да претърсят основно самолета за втори път. Шестимата бяха избягали, въпреки че беше невъзможно.

Мъжът огледа внимателно всеки от коридорите, уверявайки се, че е безопасно да рискува да излезе от укритието си. Той отново проговори в микрофона.

— Знаех, че ще побеснее. Ясно ли му каза какво стана?

— Нарече го лошо извинение. Кога ще излезеш оттам? Трябва да изчезнем бързо.

— Защо? Какво виждаш?

— Нищо, зад което да можем да се скрием за дълго.

— Излизам сега и ще... — Мъжът излезе иззад колоната и се обърна право към дулото на пистолет.

— Не мърдай! — отсече стрелецът. — ФБР! Арестуван си за...

Мнимият агент удари с левия си юмрук стомаха на истинския и се завъртя встрани от насочения пистолет. Той хвана оръжието и го изви нагоре. Чу се тежкия звук на падащи на пода тела. Федералният агент се опита да скочи на крака, но четирите заглушени пукания сложиха край на усилията му. Агентът се отпусна тежко на пода в локва кръв, която бързо нарасна. Погледът му се зарея в далечна точка. Той загуби съзнание, без да разбере за студеното метално дуло, опряно в слепоочието му, което милостиво можеше да сложи край на мъките му.

Убиецът незабавно тръгна надолу по коридора, свърна в най-близкото стълбище и спокойно мина покрай двамата летищни униформени полицаи до вратата на терминала. Той се качи право в чакащия го ван, който се отдели от тротоара веднага щом затвори вратата.

— Проблеми? — попита един от другарите му.

— Теглих чертата на един федерален — каза той и потупа пистолета под сакото си за подсилване на думите си. — Какви са инструкциите?

Шофьорът въздъхна.

— Не искаш да чуеш. Канонада от обвинения за извънредна глупост дрън-дрън-дрън. Заповядано ни е да не пестим средства и да нямаме милост в издирването и убийството на шестимата.

Езерото Шелан, Стехикин, щата Вашингтон

Едномоторният хидроплан бе твърде позната гледка, за да привлече внимание, докато правеше вираж над тучната алпийска долина северно от езерото Шелан. Де Хавиланд Бийвър, който агент Бронски бе наела от южния край на езерото, беше тъпонос красавец, очаровал пилотите от северните щати, които го познаваха, както и

онези, които се снабдяваха чрез него. Предвоенният дизайн на канадска компания, основана през четиридесетте, бе запазил високото търсене на бийвъра, компенсирайки липсата на аеродинамична красота с груба издръжливост и надеждност. Неизброими пъти големият звездообразен двигател бе спасявал пилоти от сериозни грешки. Бийвърс бяха бавни, но незлобливи, сурови и безупречни моряци и Кет винаги беше изпитвала вълнение, като ги гледаше как кацат на водата. Ските докосваха повърхността леко като перо, после изведнъж забавяха, вдигайки каскада от пръски и накрая спокойно се понасяха напред.

Половинчасовият полет над бистро синята повърхност на дългото петдесет мили езеро бе впечатляващ. Малкият самолет бе обгърнат от красотата на острите, покрити със сняг върхове, извисяващи се на седем хиляди фута от двете страни на фиордоподобния горен бряг. Много от красотата бе пропусната заради умора, тревога и осъзнаването, че дори и тук бяха мишена.

Кет трябваше внимателно да обмисли къде да остави откраднатия миниван. Превозното средство трябваше да бъде оставено на място, където никой нямаше да го открадне, да докладва за него или дори да го забележи в продължение на седмица. Дворът на търговския склад, където стояха автомобилите на резервата, бе идеален.

— Там! Виждаш ли покрива в края на алеята? — каза Кет, сочейки целта им. Почувства се облекчена, че е още там.

— Къде е Стехикин? — попита Далас.

— Това е област, не град — отвърна Бронски. — Базата на рейнджърите, мотел и няколко магазина са до дока на лодките, където отиваме ние.

Пилотът върна газта на бийвъра и зави към обичайното си място за кацане в езерото, близо до малкия док на града. Обаждането на Кет в два посред нощ, за да уреди излитане в седем сутринта, го бе раздразнило, но полетът беше пари, а и вече беше ноември. След две седмици хидропланът щеше да е зазимен. Бе посрещнал клиентите си малко грубо, но се поразвесели, особено след като сутринта се бе оказала толкова хубава.

Странна група, помисли си той. Изглеждаха мръсни и уплашени. Носеха торби с храна и почти никакъв багаж, а дрехите им бяха в ужасно състояние. В допълнение единият от тях имаше някакъв

проблем с очите и носеше превръзка. Мисълта за престъпна дейност мина през главата му, но не можеше да измисли с какво би се занимавала такава отчаяна дружинка от изтощени хора.

Кет с облекчение намери очуканата кола с ключове под постелката на пода, паркирана под навес близо до дока, сигурен знак, че в хижата нямаше никой. Когато всички слязоха от самолета и се натъпкаха в автомобила, младата жена дръпна пилота настрана. Тя му подаде триста и петдесет долара в брой и книжката с документите си на федерален агент.

— Какво е това? — попита той.

— Отвори я — отвърна тя.

Пилотът отвори книжката и прочете ламинираната карта няколко пъти, преди да вдигне поглед с тревога.

— Да не съм... искам да кажа... станало ли е нещо?

Тя сложи ръка на рамото му.

— Не, не, не! Трябва ми помощта ви. Тя е много важна. Това е федерална операция и хората с мен са под защитата на ФБР. Те засегнаха някои много опасни хора, които в доста голяма степен са заплаха за националната сигурност. Никой освен теб не знае, че сме тук. Ако кажеш нещо на някого, или споменеш за този полет, ти също може да станеш отговорен за смъртта на тези хора. Това включва и тези, които биха се представили за федерални агенти, независимо дали имат такива карти или не.

— Не разбирам — каза той и нервно погледна първо колата после агента пред себе си.

— Чувал ли си за програмата за защита на свидетелите? — попита Кет.

— Да.

— Добре. Тогава сигурно знаеш, че не казваме дори на други федерални агенти за хората в програмата.

— Местите ги тук?

— Не. Просто ще прекарат малко време тук. Виж, не мога да ти кажа, че разрешителното ти за пилот зависи от мълчанието и помощта ти, но не вреди да имаш приятели във ФБР, които ти дължат услуга. Разбираш ли?

Пилотът се усмихна и кимна.

— Да, госпожо. Много се радвам, че не ви видях на този тренировъчен полет, който реших да направя в тази хубава сутрин.

Агент Бронски му се усмихна в отговор.

— Никой не би устоял на такова време. Ще ти се обадя след ден-два да ни върнеш.

— Няма проблем. Не се притеснявай. Никой няма да разбере.

— И никакви документи, нали? Никакво вписване в бордовия дневник, никакви фактури.

Пилотът кимна, чудейки се дали триста и петдесетте долара са необлагаеми.

Ключът от хижата бе точно там, където Кет очакваше: скрит в малък отвор, направен в една от трупите, от които бе построена яката хижа. Тя отвори внимателно вратата и с облекчение установи, че къщата е оставена готова за посрещане на гости.

— Пазачът поддържа това място в готовност целогодишно — каза Кет на Далас.

Те включиха осветлението и термостата на подовото отопление. Бронски се опита да си спомни името на пазача. Той щеше да мине по някое време, за да провери дали неочакваните гости са легитимни. Трябваше да се подготви за идването му.

В голямата стая имаше две легла. Освен тях разполагаха с две спални, където можеха да спят четирима души. Кухнята бе малка, но добре оборудвана и преди всички, освен Кет и Робърт, да се отпуснат в леглата в различните стаи, набързо си приготвиха по няколко сандвича. Цялата група бе единодушна, че това е много необходим сън.

Кет дръпна плътните завеси и хвърли още дърва в огъня, който гореше в камината в главната стая. Тя се бореше със съня и се опитваше да остане концентрирана, но бавно губеше битката. Извън хижата красивата утрин разцъфваше под ясното синьо небе. Яркото слънце се отразяваше от петнадесетинчовия първи сняг, покрил тихата усамотена долина. Кет изпитваше силно желание да се разходи, но то бе забулено от пухкавото одеяло на умората. Речта в Хонг Конг ѝ се струваше като древна история. Наистина ли беше само преди няколко дни? Не беше възможно.

Кет придърпа старата меча кожа, която помнеше от детството си, и седна по-близо пред голямата камина, направена от речни камъни. Сви колене под себе си и обви ръце около тях, наслаждавайки се на топлината на огъня. Тя се запита колко ли пъти чичо ѝ и леля ѝ бяха имали възможност да избягат, за да се порадват на това място.

Не достатъчно, помисли си тя, въпреки че знаеше, че го обожаваха. Леля ѝ беше жизнена жена, с не по-малко жизнен съпруг. Кет си спомняше онова лято, когато се бе прибрала половин ден по-рано от екскурзия и ги бе изненадала в страстно занимание върху същата тази меча кожа. Тя се усмихна при спомена, въпреки че ситуацията в онзи момент бе шокираща. Леля Джанин не бе сдържала виковете си, предизвикани от разтърсващ оргазъм, когато Кет бе отворила вратата, а чичо ѝ бе вдигнал глава от неочаквано и интригуващо място. Кет бързо се бе оттеглила и бе останала цял час навън, преди да се върне тропайки на прага и вдигайки възможно най-много шум. Когато отново отвори вратата, леля ѝ бе заета в кухнята, а чичо ѝ пишеше на масата. И двамата ѝ се усмихнаха, и двамата изглеждаха тайно доволни.

Стъпките на Робърт Маккейб дойдоха от кухнята и Кет се опита да потисне отдавнашния спомен със сянка на притеснение, като че той можеше да види пикантната картина в съзнанието ѝ. Тя вдигна поглед и му се усмихна малко срамежливо. Журналистът седна до нея на чергата с две димящи чаши в ръце.

— Кет, измислих го.

— Кое? Как да направиш кафе ли?

— Не, къде Уолтър е скрил информацията.

Лицето на Бронски моментално светна.

— Къде?

— Освен това намерих достатъчно тъмен шоколад, за да приготвя истински горещ шоколад — каза той, подавайки ѝ чашата.

— Страхотно, но къде го е скрил?

— Няма ли да ме попиташ за шоколада? — попита Робърт.

Тя тръсна глава с объркване.

— Какво?

— Горещият шоколад, който държиш. Опитай го. После ще ти кажа.

Тя погледна към чашата в ръката си и най-накрая отпи глътка.

— Чудесен е. Къде се научи да го правиш?

— В Лима, от един главен готвач в хотел Крилън. Ходил съм там в командировка и винаги си поръчвах сандвич с домати и яйца, и кана от този шоколад. Шоколад калиенте, на испански. Нирвана на всеки друг език.

— Добре. Впечатлена съм. А сега, къде го е скрил?

— Любимото му място във Вашингтон беше един ресторант. Почти бях забравил. Скривалището е Библиотеката на Конгреса.

— Какво? Това е равносилно на търсене на игла в купа сено. Мястото е гигантско.

— Не и самата библиотека. Компютърът. Това е може би най-сигурният компютър в библиотечното дело в света, който е архивиран толкова много пъти, че малко преди пълното унищожение на Съединените щати информацията в базата данни ще остане под някаква форма.

Кет поклати глава.

— Казваш, че Уолтър Карнеги е съхранил файловете си в главния компютър на библиотеката на Конгреса?

— Точно това ти казвам. Въпреки че няма да съм сигурен, докато не вляза в базата данни и не потърся файл с името, което той ни даде.

— Мили боже! Можем ли да го направим по телефона?

— Съмнявам се — отвърна Робърт. — С подобна мастър програма сигурно трябва да си на място и на верния терминал с верния код за достъп, за да влезеш в точния файл. Така че ще трябва да отидем във Вашингтон, преди неподходящите хора да са се сетили за същото.

Тя въздъхна и отпи от горещия шоколад.

— Добре. Но също така трябва да намерим и доктор Томас, ако е още във Вегас. Въпросът е кое да направим първо?

Робърт сви рамене.

— Тъй като не знаем какво е знаел Уолтър и не знаем какво знае този Томас, можем да хвърлим ези-тура.

— Все пак знаем къде е файлът на Уолтър, така че мисля, че Вашингтон е по-добрият избор.

— Добре, но не преди довечера — каза Маккейб. — Трябва да поспим.

Тя поклати глава.

— Чувствам се почти виновна за това.

— За кое? За пиенето на чист шоколад или за спането?

Кет поклати глава.

— Не, като имам предвид всичко, което стана... и ето ни в това красиво място...

— Знам — отвърна Робърт и се взря в огъня.

Кет го погледна в тишината, изчаквайки, докато усети погледа ѝ, и се обърне да я погледне в очите.

— Давам един долар да ми кажеш какво си мислиш — каза той малко не на място.

— Само един долар? — отвърна младата жена и веждите ѝ се вдигнаха нагоре.

— Инфлация, нали знаеш — поясни Маккейб.

Тя се засмя тихо, наблюдавайки играта на огъня върху лицето му и си помисли как постоянната усмивка около очите отговаряше на характера му. Кет се насили да погледне настрани.

— Робърт — каза тя бавно, въртейки чашата в ръката си, — знаеш, че ще свалят още един самолет, нали?

Той мълча дълго време, преди да кимне.

— Знам, Кет. Уолтър Карнеги го е разбрал и някой го уби заради това.

— Фактът, че още няма искания, означава, че още не са завършили откриването. — Тя вдигна свободната си ръка нагоре в жест на отчаяние. — Кой ще е следващ? Ще се удари ли Боинг 747 в Световния търговски център в Ню Йорк, защото двамата пилоти са били поразени по време на излитане от Нюарк или Кенеди? Ами ако решат да убият пилотите на Еър Форс едно, докато излитат от Андрюс? Най-болезненото е, че — продължи Кет, — който и да бъде поразен, оръжието може да е същото, което държахме в ръцете си. — Младата жена поклати глава и въздъхна. Тя показа само лека изненада, когато усети лявата ръка на Робърт върху своята да я масажира нежно. — Сигурна съм, че беше оръжие.

— Кет, няма смисъл да се самонаказваш за това, което стана в Хонолулу. Сигурен съм, че не е било единственото оръжие.

— Не се самонаказвам — отвърна тя с нотка острота в гласа, която моментално смекчи. — Опитвам се да го измисля, преди да е станало късно за други двеста души. Не се опитвам да бъда Самотния ездач. Но е факт, че не мога да се обадя нито на Джейк, нито на който и

да било друг. Обучена съм да работя в екип, а през половината време нямам такъв и съм принудена да работя сама, а момчетата от Бюрото обожават тази черта в една жена.

— Да разбирам ли, че си подложена на натиск на полова основа?

Очите на Кет се разшириха.

— О! Не би повярвал. Удивява ме колко много иначе здравомислещи интелигенти мъже се чувстват заплашени от жена, която отказва да се свие и да играе безпомощната женска.

— А ако играеш безпомощната женска — добави Робърт, — ще кажат, че не можеш да вършиш мъжка работа.

— Направо от Параграф 22. Но на този параграф му трябва собствен номер.

— Какво ще кажеш за деветдесет и девет? Помниш ли агент деветдесет и девет от „Поумней“?

Кет кимна.

— Да. Прав си. Но също така е и името на страхотна женска пилотна организация, в която членувам. Деветдесет и девет.

— Още една причина да го наречеш деветдесет и девет.

— Много добре. Така да бъде.

— Кет, екипът може да се състои от двама. Ние сме отбор.

Младата жена го погледна.

— Да, не мога да те замествам. Ще трябва да отида сама до Вашингтон.

— Какво? Не, Кет!

— Трябва да останеш тук и да пазиш останалите. Ще ти оставя сателитния телефон. Ще ти се обадя, ако имам нужда от помощ. Искаш ли да се обадя на някого? На жена ти например?

Робърт се усмихна.

— По Източното крайбрежие сигурно има стотици госпожа Маккейб, но не съм свързан законно с нито една от тях.

Кет наведе глава на една страна.

— Какъв странен начин да ми кажеш, че не си женен. Без да споменавам хитрия начин да прикриеш отговора на въпроса дали си разведен.

Той отново се усмихна.

— Просто се опитвам да прикрия факта, че само домашната ми прислужница и редакторът ми се интересуват дали съм жив, или

мъртъв. И не съм много сигурен за редактора. Виж, Кет, наистина мисля, че трябва да дойда с теб.

— Няма начин. Трябва да останеш тук.

Журналистът въздъхна.

— Е, може да ме уволнят. Трябваше да се върна на работа в „Поуст“ вчера.

— Можеш да се обзаложиш, че онези хора също го знаят. Лицето ми не е много известно, но твоето е.

— Не се тревожа за себе си, Кет — тихо отвърна Робърт и я накара неволно да се изчерви.

Бронски погледна настрани и сложи чашата на пода. После извади телефонния номер на хидроплана и го набра. След това вдигна апарата към ухото си. Трябваше да намери нещо логично и небрежно, което да прави с ръцете и очите си, за да избегне да погледне към Робърт. Нямаше време да се справи с внезапната вълна от топлина, която се разля по тялото ѝ. За бога, не сме сами в някое идилично гнездо като любовници, смъмри се тя. Спасяваме си живота. Съвземи се, момиче!

Телефонът на другия край звънесе и тя се запита дали пилотът вече се беше прибрал. Чуваше дишането на Робърт, усещаше очите му по тялото си. Вълната топлина, която обливаше тялото ѝ, стана по-топла.

Най-сетне от другата страна отговориха. Същият пилот се съгласи да я вземе на другия ден.

— Още един тренировъчен полет е добра идея — пошегува се той. — Но трябва да е утре сутринта. Имам резервация за този следобед.

— Виж, трябва да тръгнем веднага.

— Съжалявам, госпожо. Имам и друга работа.

— Ще ви платя двойно.

— Не става дума за пари. Имам лични задължения. Бракът ми може да зависи от това. Отговорът е не. Не мога да го направя. Не можете ли да вземете следобедната лодка?

Робърт нежно дърпаше ръкава ѝ. Тя се обърна и безмълвно изрече въпроса „какво“.

— Трябва да спиш. Тръгни утре!

Кет въздъхна, помисли и кимна.

— Добре. Утре сутринта. Още един добър ден да не вземеш никого от дока и да ти платят за това.

— Ще бъда на дока в осем — отвърна пилотът.

Тя потвърди уговорката, благодари му и изключи телефона. Бронски остави апарата до себе си с ненужно внимание. След това си пое дълбоко дъх и се обърна към Робърт, решена да постави нещата отново на делова основа. Двамата заговориха едновременно.

— Аз... — започна той.

— Ще тръгна...

Той кимна енергично.

— Да, в осем.

— Да — отвърна Кет.

— Чух.

— Добре. — Очите ѝ бяха приковани в неговите.

— Само ми се иска... нали знаеш...

— Да беше свършило?

— От една страна, да, но, от друга, не.

— Знам — каза тя и се усмихна широко. — Мястото е красиво. Хубаво е да си тук, когато не трябва да се криеш, за да спасиш живота си.

Робърт се засмя малко сковано.

— Без да се споменават останалите от групата ни.

— Да — съгласи се Кет. — Антуражът ни.

— Щеше да е хубаво да сме тук... само ние двамата.

Тя отново срещна погледа му и отново усети топлината да се разлива по тялото ѝ. Бореше се с изкушението. За част от секундата двамата се приближиха почти неуловимо един към друг, после спряха. Очите им все още бяха приковани един в друг.

Кет събра сили и погледна настрани.

— Май трябва... нали знаеш, да намерим съответните си легла и да поспим осемнадесет часа — каза тя. Думите излязоха от устата ѝ, но самата тя не се помръдна от мястото си.

— Щом трябва — съгласи се Робърт неохотно и бавно стана.

Той се наведе напред и протегна ръка. Тя я пое, задържайки я достатъчно дълго, за да стане. След това дръпна ръката си, избягвайки очите му.

— Е, ще се видим утре сутринта — каза Маккейб.

— Да — отвърна Кет и се престори, че изучава тавана, камината и стаята. — Ще те събудя, преди да тръгна. Трябва да кажа на всички как да се грижат за хижата и да се снабдяват с дърва. — Тя се обърна към спалнята, която Далас бе нарекла момичешката стая.

— Кет? — Гласът на Маккейб бе нисък и напрегнат и я накара да се обърне и да го погледне почти закована на място.

Тя прочисти гърлото си:

— Да, Робърт?

Той се усмихна.

— Лека нощ.

Тя му се усмихна в отговор.

— Лека нощ.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

*В полет над езерото Шелан, щата Вашингтон,
15 ноември — ден четвърти,
8:25 сутринта, местно време/1625 Зулу*

Източният склон на фиордите бе все още скрит от гъсти сенки. Хидропланът се снижи на петстотин фута над водата и кацна от дясната страна на езерото Шелан. Кет седна на мястото на втория пилот и се загледа в красотата на пейзажа, който минаваше покрай нея. Покритите със сняг остри върхове и алпийските склонове се сменяха от еднообразни хълмове, между които все още се гушеше есенната мъгла. Мислите ѝ се върнаха към хижата и неочаквания емоционален завършек.

Бе решила да го приеме за прозаично изживяване, резултат от напрежението, което преживяваха: всички те бяха мишени, които трябваше да останат скрити, докато тя отидеше и намереше отговорите, които щяха да ги освободят.

Но когато ги бе уведомила за намеренията си в седем сутринта пред огъня на камината, изпълнените с опасения погледи и невеселите изражения на лицата на всички запалиха съкрушителния пламък на безнадеждността. Сякаш се шегуваше със себе си, смятайки, че може да гарантира сигурността им.

— Вижте, няколко дни в безопасно убежище могат да променят всичко — каза Кет.

— Могат ли да ни намерят тук? — попита Дан. — Кажи ни истината.

Тя въздъхна и сви устни.

— Не е вероятно. Ще трябва изключително сериозно търсене само за да ме свържат с това място, да не говорим да предположат, че сме тук. Днес ще използвам банкомат в Сиатъл. Това допълнително ще обърка предположенията им относно мястото, на което ви крия.

— Но все пак могат случайно да ни намерят. Пилотът на хидроплана може да проговори. Може да намерят вана — продължи

Дан.

Тя се пребори с нуждата да ги засипе с въображаеми уверения. Петимата човека пред нея бяха минали през твърде много, за да им каже нещо различно от голата истина.

Ароматният пушек от огъня отклони мислите ѝ за секунда, докато търсеше начин да им спести истината за опасностите, които още ги грозяха.

— Да, може да извадят късмет и да намерят вас или мен. Знаем, че имаме работа с убийци, лишени от угризения и състрадание. Знаем и че сме застанали на пътя на плановете им. Затова искам да останете в хижата. Далас, искам да ме закараш до дока. Ще оставя бележка на пазача, за да не минава. Показах ви пушките и амунициите, така че не сте беззащитни.

— Ами ако някой дойде и се представи за агент на ФБР? — попита Стийв.

Тя поклати глава.

— Не мога... да ви дам гаранции. Не можете да стреляте по всеки, който се покаже, но... правило номер едно е да държите кепенците и пердетата спуснати и при никакви обстоятелства да не отваряте вратата. Ако някой дойде да любопитства, разделете се. Един от вас да отиде до телефона при дока и да ми се обади на сателитния. Стийв, това ще си ти. Далас, ти ще ги посрещнеш, ако влязат. Греъм и Робърт ще те прикриват с пушките от задните стаи.

— Ще изработим план — каза Далас.

— Но — продължи Бронски, — ако покажат карти на ФБР и ви дадат имената си, помолете ги да се върнат след час. В това време идете до телефона на дока и ми се обадете.

— Това е доста ненадеждно, Кет — обади се Дан.

— Знам, но това е най-доброто, което можем да направим.

— Обадих се на майка си — без предупреждение съобщи Стийв.

В стаята настъпи тишина.

— Кога? — тихо попита Кет.

— Съжалявам, ако съм сбъркал, но не мога да понеса мисълта да плаче за мен.

— Кога и откъде се обади, Стийв, и какво ѝ каза? — попита агент Бронски. Тя усилено се бореше да овладее паниката, която я обземаше.

— От магазина в Сиатъл. Докато всички пазарувахте.

— Дяволите да те вземат, момче! — извика Далас. — Какво й каза?

— Не съм й казал къде отиваме. Честно. Казах й, че съм добре и че съм с една жена от ФБР, но няма да мога да се прибера известно време, защото едни хора ни преследват.

— Каза ли й някакви имена? — попита Кет.

— Да. Твоето. Съжалявам.

— Но не й каза нито че отиваме към езеро, нито в планинска хижа. Нито пък спомена Шелан или Стехикин?

Момчето клатеше енергично глава.

— Не. Не съм казал нищо. Тя искаше, но аз казах, че не мога.

Кет остана неподвижна за няколко секунди, после кимна.

— Сигурно не си направил нищо лошо. Но, моля ви, каквото и да правите, всички вие не се опитвайте да се обадите на никакви приятели или близки от телефона на дока. Ще бъде проследен за секунди.

— Всички си имаме живот, Кет — обади се Далас. — И аз имам няколко души, на които искам да се обадя.

— Аз нямам — без израз в гласа си каза Греъм.

Тя вдигна ръка.

— Знам, че имаме... имате приятели и семейства, които мислят, че сте мъртви. Дайте ми имена и телефонни номера и ще им се обадя от безопасно разстояние.

— Наистина ли мислиш, че можеш се справиш с положението, в което сме? — тихо попита Дан.

— Може би — отвърна тя. — Зависи от това, което Уолтър Карнеги ни е оставил. Поне мога да уредя да ни отведат на сигурно място, където тези наемници не могат да ни докоснат.

— Освен ако преди това не стигнат до теб.

— Винаги съществува тази възможност. — Тя си пое дълбоко дъх, докато изучаваше обувките си и слушаше пукането на прясно накладения огън. — Вижте, ако не се върна до пет дни — младата жена вдигна глава и ги погледна един по един, — вземете ферибота до Шелан, наемете кола или тръгнете с автобус до Спокейн, идете в офиса на ФБР и им кажете всичко, което знаете.

Дан неочаквано я прегърна на вратата. Прегръдката му се превърна в стискане. Вторият пилот не издържа и заплака.

— Благодаря ти... за всичко, което направи, за да сложиш край на този кошмар, Кет. Съжалявам. Не искам да плача като дете.

Кет отвърна на прегръдката му и го потупа по ръката, докато Далас масажираше рамото му.

— Няма нищо, Дан. Много ти мина през главата.

— Да — призна той. Сълзите още се стичаха изпод превръзката на очите му. Най-сетне, макар и неохотно, той се дръпна.

Греъм Таш се опита да стисне ръката ѝ. Вместо това той също я прегърна силно и заплака. Последва колебливата прегръдка на Стийв Дилейни.

Робърт чакаше до вратата. Той се страхуваше да я прегърне, но бе решен да не се разделя с нея със студената безпристрастност на ръкостискането. Кет го прегърна бързо, чувствайки се неловко не по-малко от него.

— Е — каза тя с пресилена усмивка и вдигна ципа на якето, което бе намерила в килера. — Готова ли си, Далас?

Хидропланът тъкмо идваше, когато Кет слезе от очукания стар додж и махна бързо за довиждане на Далас, която слезе от колата, за да я прегърне сестрински.

— Пази се, момиче, и се върни — каза тя.

Кет поздрави пилота и му подаде огромна пътна чанта. След това се изкачи по малката стълбичка. Той отвърза въжетата и запали двигателя. В този момент нещо падна в края на десния понтон.

— Какво става, по дяволите? — измърмори пилотът, опитвайки се да погледне надясно. — Виждате ли нещо отзад? — попита той Кет.

— Има нещо на ската. Не мога да видя...

Задната дясна врата се отвори и натрапника хвърли малка кадифена чанта на седалката. След това се метна вътре и обърна ухиленото си лице към Кет.

— Робърт! Какво...?

— Помниш ли за какво си говорихме снощи? Екипна работа?

— Трябва да останеш тук и да наглеждаш другите — отвърна младата жена с глас, в който се примесваха изненада и смут.

— Далас е истинска хала. Може да се оправи и сама. Мисля, че може да поеме Саддам и Републиканската гвардия без проблем.

Пилотът върна газта, но бийвърът все още бавно се носеше напред към средата на залива. Миризмата на езерото се смеси с аромата на боровете. Водата нежно обгръщаше ските. Той погледна през рамо, чакайки двамата му пасажери да вземат решение.

— Робърт, по дяволите...

— Искаш ли да си тръгна?

— Работя сама.

— Вчера каза друго.

— За бога! Може да е опасно!

— Аз съм този, който бягаше през джунглата, изплъзвайки се от главорези, след като преживя самолетна катастрофа. Освен това искам да ме прострелват поне веднъж годишно, за да получа отново акредитивите си за бойни репортажи. Това е разпространено изискване.

Кет клатеше глава.

— Не. Аз съм отговорна за...

— Не, за мен не си! Може да решим да сме отговорни един за друг като екип, но не забравяй, че съм много добър разследващ журналист. Знам как да търся, имам много връзки, а ти ще имаш нужда от всякаква помощ. Това е твърде добра история и аз съм в средата ѝ. Не е разумно да молиш репортер да си подвие опашката в някое красиво местенце, на което да се наслаждава, и по този начин да вбеси редактора си и да изложи на опасност работата си. Още ли искаш да се върна и да бъда бавачка?

Тя погледна към ските на хидроплана и поклати глава, преди да срещне очите му.

— Да... не. Добре. Назначен си.

— Имаш ли тази власт? — попита той.

— Всъщност не — отвърна Кет и погледна към пилота. — Да се махаме оттук.

— Да, госпожо.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

*На път за Сиатъл,
15 ноември — ден четвърти,
пладне, местно време/2000 Зулу*

Средата на деня ги завари на двадесет мили от Снокуолми пас. Районът на Сиатъл вече се виждаше в далечината. Кет беше зад волана. Тя погледна към Робърт. Журналистът беше потънал в мисли. Внезапно той се раздвижи и се обърна към нея.

— Имам идея — каза Маккейб. — Да намерим мотел.

Тя го погледна стреснато.

— Моля? Аз не съм от тези федерални агенти.

Робърт се усмихна.

— Знаех, че това ще привлече вниманието ти. Не, говоря сериозно. Ако можем да се уединим някъде, където има телефон, може да успее да спестя пътуването ни до Вашингтон.

— Как?

— Имам приятел в Библиотеката на Конгреса. Ако може да ми осигури модемен достъп до компютъра, няма да има нужда да ходим дотам.

Кет се усмихна широко.

— Супер! Струва си да се опита! Може да успеем да се свържем и с доктор Томас. Нямаме много време.

— Да вземем две свързани стаи. Така ще имаме два телефона.

— Добра идея, господин Маккейб. Някакви претенции за хотел?

Той поклати глава.

— Нещо между „Риц Карлтън“ и „Мотел сикс“.

Младата жена прехапа устни. След няколко секунди каза:

— Робърт, за Сийеър, аз...

Той вдигна ръка.

— Кет, моля те. Говорим за това и измъчваме мозъците си от часове. И какво решихме? Нищо. Имаме само хипотези. Знаем, че има групировка, знаем, че имат най-малко едно оръжие, което поразява

зрението, знаем, че поради някаква причина правителството е уплашено от тях и подозираме, че във ФБР има къртица. Като изключим това, си гоним опашките.

— Има стил, Робърт. Съобщението на Карнеги потвърждава това. Маккейб въздъхна.

— Какъв стил?

— Лошо ръководене.

— Моля? — попита той.

— На дъното на всичко това стои нещо, в което е замесена американска правителствена агенция. Нещата толкова са се объркали, че са се уплашили до смърт да не излязат наяве.

Робърт не каза нищо в продължение на няколко секунди.

— Ти... не предполагаш, че ни преследва ръката на правителството на Съединените щати?

— О, боже, не! — бързо отвърна Бронски. — Но която и да е тази сган, това управление ще бъде ужасно засрамено, когато разкрием цялата истина.

— Това е много сериозна хипотеза, Кет. Но нека да не говорим за това, докато не видим файла на Уолтър. Главата ми се върти. — Робърт се протегна и включи радиото.

Те продължиха пътя си по I-90, прекосявайки езерото Вашингтон. Маккейб премина през множество радиостанции, преди да се спре на информационен бюлетин, съобщаващ първоначалния отзвук на голяма самолетна злополука в Чикаго.

— Увеличи го! — каза Кет.

— ... падна в населен район приблизително на четири мили от чикагското летище О'Хеър. В момента се извършват масирани спасителни операции, но няма предварителни данни за броя на оцелелите. Много очевидци разказват, че след излитането си еърбъс А-320 е бил на около хиляда фута от земята, когато бавно се е преобърнал и е паднал с носа надолу. Свидетелите съобщават за ужасен шум и моменталното изригване на кълба огън и дим от мястото, на което е паднал самолетът. Преди няколко минути говорихме със супервайъра по контрола на въздушното движение на Федералното управление на авиацията, който потвърди, че не е имало никакви обаждания за помощ или други индикации за проблеми преди катастрофата. Ще продължим да...

Кет изключи радиото и погледна Робърт Маккейб, чието лице беше преbledняло като нейното. Тя преглътна с мъка.

— Несъмнено... — започна младата жена.

— И аз мисля същото.

— Разбира се, може да е нещо друго. Грешка в управлението, някаква огромна аеродинамична грешка на задкрилките или... въздушна спирачка само от едната страна. Може дори да е сблъсък с вортексовите ножчета на крилата на друг голям самолет.

Робърт бавно кимна.

— Но вероятно не е. Такива злополуки вече не се случват. Това е третият инцидент за изтеклите шест седмици. Знаем, че два от тях са причинени от едно и също нещо. Снощи ти каза, че ще стане пак.

Кет удари таблото с ръка, стряскайки Робърт. Той погледна към нея и видя здраво стиснатите ѝ от гняв челюсти и устни.

— По дяволите! По дяволите! По дяволите!

— Кет?

— Мамка му! — извика тя.

— Добре ли си?

Бронски рязко завъртя глава към него, за да го погледне.

— Не, не съм добре. Мразя да ме питат дали съм добре, когато очевидно не съм.

— Съжалявам.

— Не, недей да съжаляваш. Това си е мое страдание. Господи! Не мога да повярвам, че те оставих да се качиш на самолета в Хонг Конг. Трябваше да се сетя, че си мишена. Оставих доказателството, оръжието и един от престъпниците да се измъкнат в Хонолулу, защото...

— Защото стана жертва на много професионална и много добре направена измама, която щеше да заблуди всеки.

— Робърт, моля те, не се опитвай да ме накараш да се чувствам по-добре. Онова, което баща ми ми наби в главата, беше професионална отговорност. Ако се издъниш, признай си и поеми последствията.

— Как се издъни, агент Бронски? Като не си врачка ли?

— Именно — остро отвърна тя.

— Виж — започна Маккейб, — професионалната отговорност е уместна, когато е имало истинска грешка, но в този случай...

Кет въздъхна дълго и подаде десен мигач. Зави към бордюра на магистралата и рязко натисна спирачките. Миниванът закова в облак прах и едър пясък.

— Какво правиш? — попита журналистът.

— Погледни ме, Робърт.

— Гледам те.

— Благодарна съм ти, че ме виждаш като жена и знам, че мъжките ти инстинкти ти казват да ме защитаваш, но имаш работа с професионалист не по-малко отговорен от теб самия. Не се опитвай да ме предпазваш от последствията, които избраната от мен професия носи. — Бронски се поколеба. — Затова исках да тръгна сама.

— Кет, не се опитвах да те предпазя.

— Опитваше се! Опитваше се да спестиш на малкото момиченце самообвиненията заради яката си издънка.

— Ако съм те разбрал правилно, не мога да ти кажа нищо в твоя подкрепа.

— Не съм казала това. Просто не искам да снемаш вината от мен.

— Добре. Искаш вина? Много добре. Ще ти дам вина. Твърде си съсредоточена върху работата, за да обърнеш внимание на чувствата на тези около теб.

— Какво? Това е глупост! Аз съм психолог.

Маккейб се поколеба, после махна с ръка, сякаш за да прогони темата.

— Добре, да оставим това.

— О, не, няма. Ти започна. Дай ми пример. — Робърт гледаше пътя пред тях. Кет се извъртя, така че да улови погледа му. — Не можеш, нали? Много добре знаеш, че съм отзивчива към чувствата на хората около мен.

Репортерът вдигна вежди, докато обръщаше глава да срещне погледа ѝ.

— Наистина? Тогава как така вчера не разбра колко много исках да те целуна?

Настъпи неловка тишина. Робърт бе толкова изненадан, колкото и младата жена от това, което току-що бе казал. Той вдигна ръка и погледна настрани.

— Съжалявам, Кет... не исках... просто ми се изплъзна от устата.

Тя протегна ръце и обърна лицето му към себе си.

— Радвам се. И не разбрах, защото аз също исках да го направя. Просто не беше нито мястото, нито времето.

— Сигурно не беше подходящият момент, но определено беше подходящото място. — Няколко секунди погледът му не се откъсна от очите ѝ. По лицето му бавно цъфна усмивка. — Какъв лош момент — каза Маккейб. — Да срещна жена, която наистина ме интересува, посред антитерористична акция.

— Затова ли дойде тази сутрин? — тихо попита Кет.

Робърт поклати отрицателно глава.

— Отчасти, но основната причина, както ти казах, е историята, преследването и необходимостта от два мозъка, които да работят по един и същи проблем.

Слаб електронен звън се разнесе в купето на минивана.

— Това пейджъра ти ли е? — попита журналистът.

Кет се протегна към чантата си и я отвори. Звъненето се усили.

— Да. Май се опитвах да го забравя. — Тя нагласи екрана и натисна бутона. Изражението ѝ помръкна, докато четеше съобщението. — Джейк е. За последен път ми нарежда да се свържа с него и да уредя предаването ти и това на другите като важни свидетели.

— На какво?

Тя въздъхна и поклати глава.

— На масово убийство като начало. Прав е. Това, което правя, може да се разглежда като възпрепятстване на правосъдието.

— О, я стига! — остро каза Робърт.

Кет извади сателитния си телефон с новозаредената батерия.

— Сигурна ли си, че не могат да проследят обаждането ти? — попита той.

— Да, сигурна съм. Могат да го проследят, когато използвам земно базирана клетъчна мрежа, но ще го програмирам да остане на сателитната система.

Телефонът в ръката ѝ иззвъня и Бронски машинално натисна бутона, за да отговори, осъзнавайки грешката си в мига, в който го натискаше.

В същия момент Робърт казваше:

— Може би не е толкова добра идея...

Кет натисна бутона за изключване възможно най-бързо, като се надяваше от другия край да не са чули нищо.

Телефонът отново започна да звъни и я накара да подскочи леко. Младата жена бързо натисна бутона за изключване от мрежата.

Звъненето спря.

— Могат ли... да ни проследят? — попита Маккейб.

Тя вдигна поглед. На лицето ѝ беше изписана дълбока тревога.

— Не знам... Най-добре да се махаме оттук. Трябва да намерим мотел. Имаме много работа, а и трябва да продължим да бъдем подвижна мишена.

Лас Вегас, щата Невада

Нивото на напрежение в стаята беше почти експлозивно. Няколко мъже с преbledнели лица бродеха насам-натам из помещението. Един от тях притисна телефонната слушалка по-плътно до ухото си. Внезапна напрегната концентрация се изписа на лицето му.

— Чакайте — каза той и вдигна показалец, за да усмири другите.

Временният офис беше установен в индустриален парк близо до военновъздушна база Нелис. Внезапното прелитане на два изстребителя F-15 Игълс над главите им го накара да се намръщи и да вдигне поглед.

Мъжът отново набра номер.

— Някой вдигна телефона на Бронски... някъде отзад за секунда се чу мъжки глас. Като че го включи и изключи бързо. Ще се обадя пак. — Той изчака пълни тридесет секунди. — Не отговаря. — Изведнъж изражение на щастлива изненада премина през лицето на мъжа, докато се обръщаше към съмишлениците си. — Не мога да повярвам!

— На кое? — попита друг от тях, пресичайки стаята към първия.

— Това беше осемцифровият номер на сателитния ѝ телефон. Онзи, който се свързва през клетъчната система. И звънна.

— Е, и? — беше отговорът.

— Означава, че когато отказа да отговори, системата пушна идентификационно съобщение. Тя е още в Сиатъл, Лари! Намерихме кучката.

— Каза, че отзад се е чул мъжки глас?

— Да — възбудено отвърна първият.

Един от мъжете сложи касета в малък касетофон и натисна бутона. Гласът на Робърт Маккейб от скорошна телевизионна проява изпълни стаята. Мъжът го спря след тридесет секунди.

— Този глас ли беше?

Другият мъж се усмихна и кимна.

— Определено звучеше така.

— Тогава, господа — каза водачът, — имаме двойна облага. Знаем, че Маккейб е с Бронски и са някъде из Сиатъл.

— Ами другите четирима?

— Кой знае. Може да се ги скрили, а може да ги влачат със себе си.

След кратък момент на колебание всичките петима мъже в стаята се хвърлиха към различни телефонни апарати. На летище Маккарън в Лас Вегас чакаше самолет, който можеше да излети след двадесет минути.

— Какво взимаме?

— Цялата огнева мощ, която можем да носим. Тя прави грешки. Този път ще заковем малкия й сладък задник.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

*Сиатъл, щата Вашингтон,
15 ноември — ден четвърти,
2:20 следобед, местно време/2220 Зулу*

Двете стаи, наети под фалшиви имена, в безличен мотел в Рентън, малко градче южно от Сиатъл, струваха само малка част от парите, изтеглени при бързото спиране пред банкомата. Двамата незабавно се настаниха в стаите си. След това отвориха двойната врата, която разделяше помещенията. Кет мушна глава в стаята на Робърт, направи ироничен коментар за добре известно мотелско изкуство, закачено на стената, и погледна към телефона.

— Защо не започнеш да търсиш начин да влезеш в компютъра на Библиотеката на Конгреса, Робърт? Ще използвам сателитния телефон да се обадя на Джейк.

Той кимна и се отпусна тежко на леглото. Маккейб протегна ръка към телефона и вдигна поглед.

— Първо, трудно ще намеря връзката ми с Библиотеката на Конгреса.

Тя притвори вратата зад себе си и включи сателитния телефон. Кет внимателно се прехвърли на сателитната система, като не й даде време да се свърже с наземната клетъчна система. Младата жена набра номера на главната квартира на ФБР във Вашингтон. Напрежението и гнева в гласа на Джейк Роудс не я изненадаха.

— Кет! Слава богу! Какво правиш, по дяволите?

— Пазя ни. Има изтичане, Джейк. Мисля, че го знаеш. Всеки път, когато вчера ти казвах нещо, другата страна го научаваше.

— Какво говориш? Да не ме обвиняваш?

— Разбира се, че не! Не ставай смешен! Снощи направи всичко, за да ни защитиш, но виж какво стана!

— Какво стана, Кет? — попита Джейк. — Получих само тайнствено съобщение по пейджъра, че се покриваш. После един от екипите ни открива, че ти и другите сте скочили от самолета и сте

потънали безследно в нощта. Оттогава звъня на пейджъра ти на всеки час, но не ти беше удобно да ми се обадиш, въпреки че знаеш поне една дузина безопасни начини да го направиш.

— Имах причини — отговори тя, като внимателно подбра думите си. — В момента не мога да ти ги изложа. — Всеки намек за усамотен район и липса на радиоконтакт можеше да наведе на място като Стехикин и да заплаши останалите. Вместо това младата жена му каза отклонението към южната порта на сиатълското летище, което самолетът им трябваше да направи в последната минута.

— Да — отвърна той, — разбрахме за това, когато екипът ни се прехвърли на Южния сателитен терминал и откри, че някои са размахвали фалшиви карти.

— Това означава ли, че не сте ги задържали? — попита Бронски.
Джейк се поколеба.

— Бяха една стъпка пред нас. Убиха един от агентите ни от Сиатъл, когато се опитахме да ги арестуваме. Казваше се Джими Козланд. Имаше съпруга и две деца. Бил е застрелян с пет куршума, три от които в главата. Смятаме, че са били изстреляни със заглушител. Благодарение на тази случка знаем, че тези хора използват фалшиви карти на ФБР, но не знаем нито кои са, нито къде са.

— Именно поради тази причина изчезнахме за няколко дни.

— Кет, Бюрото не може да защити теб или тези около теб, ако сте соло.

— Така или иначе, не можете да ни защитите. Не и докато има теч в Бюрото. Помниш ли какво стана снощи на Сий Так?

— Независимо от това трябва да ги доведеш незабавно. Това е заповед.

— Трябва ми малко време, Джейк. Не съм сигурна колко. Още една грешка и сме история. Тази банда главорези досега сигурно е полудяла напълно. Сигурна съм, че заповедите вече са ескалирали до „стрелба на месо“.

— Поне сега имаме име за тях.

— Име? — попита тя.

— Тази организация, поради липса на по-добър термин, нарича себе си Нюрнберг. Като процеса за военнопръстъпления в Нюрнберг.

— Какво? Знаем ли къде са?

— Нямаме представа. Предполагаме, че това е организация, защитаваща интересите на Средния Изток, Либия, Иран, Ирак, който си избереш от скъпите ни приятели.

— Това име — каза Кет, — може също и да означава кръвна вражда със Съединените щати за... нещо, свързано с военните престъпления или с реакция на Съединените щати за нечии военни престъпления. Може би Сърбия.

— Не знаем. Тази сутрин в CNN се появи писмо без пръстови отпечатъци. В него се излагат достатъчно факти, за да ни убедят, че е достоверно.

— Слава богу! Значи са обявили исканията си?

— Не. Съобщиха съществуването си. Основната идея на съобщението е, че ще продължат да доказват способността си да унищожат всеки самолет навсякъде по света, без да ни казват как, докато сме готови, с други думи омекнали достатъчно, за да изслушаме исканията им.

— О, господи! Това веднага след чикагската катастрофа ли е станало?

— Да. Специално я споменават. Кет, медиите преминават на друго ниво на истерия, Белият дом упражнява невероятен натиск върху нас в искане на отговори, а името ти непрекъснато се споменава без много любов. Сега ме чуй внимателно. Едва не загубих контрол. Мога да ти опазя гърба в Бюрото за това, което се случи досега, но след като затворим и нямаме уговорка да върна теб и оцелелите, имам нареждане от директора да започнем да те издирваме.

— На какво основание? — глухо попита Кет.

— Възпрепятстване на правосъдието, отвличане и още половин дузина други причини.

— Тези хора са доброволно с мен, Джейк.

— Тийнейджърът Дилейни е твърде млад, за да направи законно такова решение. Баща му създава неприятности. Иска да го намери и да те даде под съд.

— Баща му?

— Не знам пълната история, но знам, че е вбесен. Очевидно знае, че синът му е с теб и обвинява и теб и нас за неправомерен арест и отвличане. Дори намекна за сексуален тормоз.

— О, за бога, Джейк! Сексуален... що за глупост е това?

— Кет, просто ти казвам, че агентите на ФБР нямат лукса да взимат хората, особено малолетни, без съответната законова процедура и разрешението на работодателя им. Баща му явно има съвместно попечителство. Той е в правата си.

— Значи трябва да пусна Стийв и да го видя как пада, покосен от автоматично оръжие, докато върви към прегръдките на баща си. На това му викам аз план!

— От нас се очаква да действваме в съответствие със закона, Кет. Това е клетвата ти. Все пак ти си офицер по прилагане на закона.

— Джейк, чуй ме. Всички хора от групата, с едно изключение, се крият по собствената си свободна воля. Аз не съм с тях. Далеч съм от мястото, където са останалите. С мен има само един човек и той не е Стийв Дилейни. Отчаяно търсим нишка. Дори и да мислех, че е безопасно, а то не е, нямаше да имам начин да ти предам останалите.

— Трябва да ми кажеш къде са, Кет.

— Не мога.

— По дяволите! Кет, това е последно предупреждение. Ако затворя, без да съм получил това, което ми трябва, рискуваш работата, а може би и свободата си. Нали не искаш от обещаващ федерален агент да се превърнеш в углавен престъпник, нали?

Кет изпусна дълга въздишка. Напрегната тишина по линията увисна между тях.

— В рамките на пет дни, Джейк, независимо дали съм права или не, без значение дали съм уволнена или не, привлечена под отговорност или не, ще дойда. Ако междувременно не можеш да ми се довериш, ще те разбере. Но животът на тези хора е моя отговорност. И Джейк... истински съжалявам, че съм принудена да не ти се подчиня.

— И аз съжалявам, Кет — отвърна той и въздъхна дълбоко и силно. Бронски знаеше какво следва. — Защото от този момент...

Тя прекъсна, преди да беше могъл да каже думата „отстранена“. Кет седна, хапейки устна за близо цяла минута, преди да вдигне поглед. Робърт Маккейб бе влязъл в стаята и стоеше тихо със сериозно изражение на лицето и поглед, прикован в нея.

— Робърт, трябва да те предупредя за нещо. — Тя се наведе през масата и тихо каза: — Трябва да се уверя, че имаш възможност да се измъкнеш.

— За какво говориш? — попита той.

— От този момент нататък всичко, което направиш, за да ми помогнеш, може да се разглежда като подпомагане на престъпно деяние или като доброволен заговор за извършване на престъпно деяние. Доколкото мога да кажа, официално не съм отстранена. Не чух думи в този смисъл. Но нямам подкрепа във Вашингтон и се отнасят с мен като към изменник. — Тя му разказа подробностите от разговора. — Мисля, че е най-добре да се разделим. Дай ми дванадесет часа преднина, преди да се обадиш във Вашингтон и да им кажеш какво знаеш.

— Я стига, Кет.

— Робърт, не искам и ти да бъдеш лишен от граждански права, ако това завърши зле.

Той се наведе към нея, подпирайки се на ръце.

— Няма да те изоставя. Имаш нужда от помощта ми. Всъщност сега не можеш да се отървеш от мен и със заповед на федерален съд.

Главната квартира на ФБР, Вашингтон

Заместник помощник-директорът Джейк Роудс вдигна поглед от конферентната маса, на която се бе облегнал. Изражението на лицето му бе бясно и вещаеше нещастия.

— Да? — остро каза той.

Агент в края на двадесетте си години служба вдигна лист хартия.

— Съжалявам, че ви притеснявам, сър, но ми казаха...

Джейк грабна листа от ръката му.

— Какво е това?

— Определихме района, от който идваше сигналът на телефона й.

— Добре. Къде е?

— Те... не могат да определят с по-голяма точност от петнадесет квадратни мили. Наложил се да упражним огромен натиск върху телекомуникационната компания, за да го направи...

— Къде е, по дяволите! Да не мислите, че съм тук на почивка?

— Сиатъл. Районът на Сиатъл.

— Добре. Благодаря. Съжалявам, че бях груб.

— Няма проблем, сър. — Агентът се обърна да си върви. Джейк го повика. Мъжът спря и се обърна.

— Сър?

— Виж, познавам Кет Бронски откакто постъпи в Бюрото. Имам високо мнение за нея и това положение ми е много неприятно.

— Разбирам.

— Искаше да ми кажеш как сте локализирали сигнала.

Агентът кимна и направи крачка назад към Джейк.

— Това е американска комуникационна компания, която работи по целия свят. Отначало не искаха да сътрудничат. Сателитите им са на приблизително четиристотин и петдесет мили в небето. Компютрите им могат да уловят сигнал от земята. Трябваше приятели от федералната комисия за комуникации да окажат натиск, за да получим помощта им.

— С точност до петнадесет мили?

— Могат и по-добре, но не искат. Все пак се съгласиха да проследят сигнала, но подчертаха, че е само защото ФБР притежава телефона.

Когато агентът затвори вратата след себе си, Джейк се обърна към другите присъстващи в стаята.

— Добре. Време е за работа. Кет Бронски е някъде в Сиатъл и трябва да я намерим преди момчетата от Нюрнберг.

Рентън, щата Вашингтон

Робърт бе намалил звука на телевизора в стаята си и набираще телефонен номер след телефонен номер, докато се опитваше да намери връзката си с Библиотеката на Конгреса, който беше в отпуска. Маккейб бе набрал поредния номер и чакаше някой да отговори на позвъняването, когато нещо на екрана привлече вниманието му. Той се пресегна за дистанционното. Останките от катастрофирания чикагски самолет, които изпълваха екрана, се смениха с картина от Далас. Робърт усили звука. Водещият говорител казваше нещо за свален самолет.

Маккейб върна слушалката на мястото ѝ и бързо отиде до вратата на стаята на Кет. Той я завари на телефона.

— Пусни телевизора на четвърти канал — каза той.

Кет се протегна към дистанционното си и включи на съответния канал. Гледката към голямото летище DFW бе закрыта от многобройни

пътници, които вървяха напред-назад из терминала. Камерата спря пред репортер, застанал пред тълпа на гише за билети.

— Благодаря, Бил. Днес следобед атмосферата на международно летище Далас Форт Уърт е на несигурност и тревога като последицата от отменянето на всички полети, както излитащи, така и кацащи, поради телефонна заплаха. Непосредствено след трагедията на чикагското летище О'Хеър тази сутрин, групировка с името Нюрнберг пое отговорността за самолетната катастрофа. Групировката пое отговорността и за катастрофата на американския джъмбо-джет във Виетнам и другия американски еърлайнър, който падна във водите на Атлантическия океан в близост до Куба по-рано през този месец. Лице, твърдящо, че е член на същата терористична групировка, се обади преди два часа и обяви намерения днес следобед да унищожи самолет на летище Далас Форт Уърт, без да уточнява дали това ще бъде входящ, или изходящ полет. Както вече ви съобщих, резултатът е хаос, въвлякъл хиляди пътници, на които бе дадена информация твърде късно.

Робърт издърпа стола от бюрото и го затътри пред телевизора. Маккейб седна и погледна към Кет, която хипнотизирана гледаше екрана. Когато репортажът свърши, тя изключи телевизора и бавно поклати глава.

— Е, вече знаем следващия им ход. Повишаване на терора.

— Но до каква степен, Кет?

— Това е въпросът, нали? Какво искат? — Младата жена внезапно се изправи и посочи към стола, на който седеше журналистът. — Моля те, стани. Столът ми трябва. Да се върнем към работата си. Не мога да намеря никой с името доктор Брет Томас. Останали са ми още няколко номера. Какво е положението при теб?

Той я осветли за отпускарската му връзка.

— Разбира се! Естествено, че ще бъде в отпуска, когато ти трябва най-много! — каза Кет със саркастичен тон. — Мърфи никога не спи.

Робърт я погледна объркано.

— Моля?

Кет дръпна стола, който Маккейб бе освободил, и седна пред бюрото. Тя отвори бележник и протегна ръка към телефона.

— Законът на Мърфи — обясни Бронски с равен глас.

— А, да — кимна Робърт. — Когато нещо може да се обърка, то непременно се обърква.

— Знаеш ли кой е главният извод от закона на Мърфи? — попита Кет, а Робърт бавно поклати глава, докато тя продължи. — Господин Мърфи е бил оптимист.

В продължение на три часа двамата работиха в относителна неяснота по стаите си. Лаптопите и на двамата бяха включени към телефоните, когато не използваха линиите за директна връзка. Кет внимателно свърза първо Робърт, а после и себе си със съответните им интернет доставчици през серия от труднопроследими осемцифрови номера. CNN остана включена и в двете стаи. Репортажите и извънредните емисии очертаваха бързо развиващата се криза в доверието към пътническата авиационна система, след като Атланта и Солт Лейк Сити се присъединиха към списъка на големите американски летища, временно затворени поради телефонни заплахи.

Бе почти пет следобед, когато Робърт влезе в стаята на Кет, без тя да го чуе, и отиде до нея. На лицето му грееше усмивка.

— Как върви? — попита той.

Гласът му я накара да подскочи леко.

— Не те усетих да влизаш — отвърна Кет и отново се обърна към екрана на компютъра си. — Дотук нищо. А при теб?

— Е, за известно време знаех само датата и часа на погребението на Уоли и факта, че откакто сме тук, са били получени още две заплахи. Заради тях са затворени летище Хартсфийлд в Атланта и това в Солт Лейк Сити. Тази Нюрнберг наистина свива хватката си.

— Или днес е голям ден за манааци с телефони — отвърна тя, докато Робърт седнаше.

— Но най-накрая открих приятеля ми отпускар.

Кет седна напред.

— Къде?

— В Таити.

— Мили боже! Ще помогне ли?

— Ако може. В тази минута трябва да бъде на усамотен уличен телефон и да урежда специален достъп.

— Значи ще ти се обади пак? — попита младата жена, подпряла лице на дясната си ръка. — Как? Нали не си му дал този номер?

Робърт седна на леглото и се намръщи.

— Разбира се, че не съм. Аз ще му се обадя. Но се притеснявам за номерата на тези телефонни карти. Могат ли да бъдат проследени?

Кет кимна.

— Да, но не веднага.

— Сигурна ли си?

— Не съм сто процента сигурна, но не можем да използваме сателитния телефон за всичко.

Компютърът изцвъка. Бронски вдигна пръст, обърна се към лаптопа и натисна няколко клавиша.

— Какво беше това? — попита той.

— Списък на учените от малко използвана база данни. Не бях в състояние... — Тя седна напред и въведе друга команда. — Чакай... малко! Чакай малко!

— Какво?

— Едно... име, което видях... ми подсказа една идея. Чакай.

След няколко секунди Робърт се премести зад нея. Очите му спряха върху екрана в същия момент, в който на него се появи име и кратко досие.

— Чакай, Кет. Това не е Томас.

Бронски възбудено поклати глава.

— Не, не е! Карнеги е замаскирал нещата. Човекът, който търсим, не е Брет Томас, а Томас Маверик.

— Какво? Сигурна ли си? — Маккейб се наведе над рамото ѝ, следвайки пръста ѝ.

— Погледни произхода му, Робърт. Заемал е поста на държавен доставчик за последните двадесет, почти тридесет години. Лос Аламос; Оук Ридж, Тенеси; НАСА и изведнъж Лас Вегас.

— Питам се защо Вегас? Какво има там?

— Не съм сигурна. Вероятно много доставчици. Военновъздушната база Нелис е във Вегас. А може би просто се е пенсионирил.

— Но няма Томас?

Кет поклати глава.

— За последните шестдесет години никъде в Западния свят не е издаван диплом на доктор по философия на човек, чието име да напомня дори далечно това. Но...

— Брет Маверик. Хитър начин да обърнеш имената. Има ли адрес?

— Не се притеснявай. Сега, когато знам името му, ще намеря и адреса. Връщай се към работа. Ще се обадя в Таити. Ще се опитам да не говоря много глупости.

— Кет, по някое време трябва да хапнем.

Бронски поклати глава.

— Още не. Първо трябва да намерим отговорите.

След пет минути Робърт се върна унил в стаята.

— Какво става? — попита младата жена.

— Може да го направи, но не преди довечера. Всяка нощ има прозорец по време, на който ъпдейтват компютъра. Това е единственото време, през което може да осигури влизането на неоторизиран потребител.

— Колко време?

Робърт погледна часовника си.

— Сега е пет и половина. Каза да му се обадя към девет и половина наше време.

Кет изглеждаше дълбоко разтревожена.

— Не планирах да оставаме толкова дълго. Не знаем кой може да идва към нас.

— Как, Кет? Как могат да ни намерят?

Тя въздъхна.

— Телефонните обаждания, моята грешка със сателитния телефон. Много се притеснявам да останем тук и секунда по-дълго от нужното.

— Шесто чувство? Защото имам доверие на професионалната интуиция.

Кет кимна.

— Още едно нещо, за което си мислех. — Тя махна към края на леглото. — Седни, моля те.

Маккейб седна на леглото до стола ѝ. Бронски седна отново на стола. Няколко секунди мълчаливо го гледа.

— Да повторим всичко отначало. Да видим дали не сме пропуснали нещо.

— Добре.

— Първо MD-11 пада над кубински води заради нещо, което изгаря очите поне на единия пилот. Това го знаем като факт.

— Да.

— След това Меридиан полет пет е нападнат с подобно оръжие. Ти самият преживя катастрофата.

— Да.

— Следва катастрофата в Чикаго. Тази групировка поема отговорността и взема името на германския град Нюрнберг. А сега използва заплахи, за да затвори главните летища в Съединените щати.

— Да. Възможно е.

— Добре, но защо? Тези хора използваха огромно количество време, неприятности и средства, за да убиват и плашат. Защо го правят?

— Вероятно за пари, както първоначално мислехме. Може би и властта има нещо общо с това, но първото ми предположение са парите.

— Защо? — попита Кет.

— Защото... са много добре организирани и финансирани?

Бронски кимна ентусиазирано.

— Именно. Но не са отправили исканията си. Може би не са го направили, защото искат да ни отслабят. А ако самият хаос е целта им? Маккейб се наведе по-близо към нея, изучавайки лицето ѝ.

— Какво имаш предвид?

— Мислех за това през последните няколко минути, Робърт. Как можеш да направиш много пари, като сериозно подкопаеш авиолиниите? Ако отслабиш индустрията в подготовка за финансово прехвърляне? Смятахме, че това е тероризъм с политическа цел. Но докато очакваме изнудване или искания за откуп, те може вече да са получили точно това, което са искали от сриването на пазарните цени на самолетите.

— Цените на акциите паднали ли са днес? — попита Робърт.

Кет кимна.

— С десет процента. Ако това продължи, ще започнат свободно падане.

— Тогава... трябва да търсим някой, който купува много акции на авиокомпаниите или ги продава преди падежа?

Бронски сви рамене.

— Има логика. Милиони за милиарди.

Маккейб следваше мисълта ѝ.

— С други думи цялата тази работа се гради на пари.

— Много пари. Особено когато вземеш предвид квалифицираните подривни дейци с нулев морал и добри стрелкови умения. Не са много, а трябва много пари, за да бъдат наети. — Кет поклати глава и се облегна назад. — Не... парите стоят зад това по повече от един начин. Трябва да е така. Може да е Саддам Хюсеин или някоя дива държава от Средния изток. Може да е бог знае кой. Да речем Слободан Милошевич пръска пари, за да постигне нещо, което не може да извърши направо. Само че това е някак си по-корпоративно... по-професионално организирано, безлично и аполитично.

Кет се пресегна за дистанционното и включи телевизора. Смени дузина кабелни канала и напълно пропусна собствения си образ, който бързо премигна на екрана.

— Чакай! — изведнъж каза Робърт, сочейки към телевизора. — Върни.

— Какво?

— Приличаше на теб! — отвърна Маккейб.

Тя го погледна объркано, докато връщаше каналите назад.

— Ето — посочи журналистът. — Сега не те дават, но това е каналът.

Телевизионният репортер стоеше пред главната квартира на ФБР във Вашингтон.

— ... е настоящата снимка на четиринадесетгодишния Стийв Дилейни. Както казах по-рано, момчето е държано от известния федерален агент Катерин Бронски, чиято снимка видяхме преди малко. Снимката е от връчването на наградата ѝ за усилията по разрешаването на похищението на самолета в Колорадо преди една година. Смята се, че агент Бронски е въоръжена, опасна и ръководена от неизвестни причини. Ще повторя още веднъж, че всички опити да се свържем с главната квартира на ФБР тази вечер за коментар бяха неуспешни. Факт, който ядоса бащата на Дилейни.

Телевизионният канал продължи с интервю с Дилейни старши. Бащата на Стийв бе пропит от загриженост, гняв и справедливо възмущение спрямо ФБР заради отвличането на сина му без заповед след щастливото му оцеляване от касапницата на катастрофата в Югоизточна Азия. Той казваше:

— Само искам момчето ми да се върне живо и здраво. Не знам дали тази жена иска откуп, или е сексуален хищник, но искам да я дам под съд.

Кет ядосано натисна бутона за изключване на звука и се обърна към Робърт. Очите ѝ бяха разширени. Лицето ѝ изразяваше напълно смайване. След няколко секунди тя най-после успя да накара устата си да заработи.

— Ти... ти... мили боже! Сексуален хищник? Боже господи!

— Не мога да повярвам! — тихо каза Робърт, все още гледайки екрана на телевизора.

Кет бе станала и се разхождаше напред-назад из стаята, като диво ръкомахаше към екрана.

— Прецакана съм! Не само че ме нарече перверзна по национална телевизия, ами и показа лицето ми на стотици милиони домакинства из цялата страна! Или беше кабелна?

— Не, беше местен канал. Вероятно са те видели около петнадесет милиона.

— Боже господи! Не мога да повярвам. Изведнъж не мога да си подам носа навън, без да рискувам някой тип, засмукал бира по потник, да погледне към телевизора достатъчно дълго, за да ме разпознае и да се обади на местните доброволци, пазители на закона.

Тя седна на леглото до Робърт.

— Току-що бях матирана!

— Е...

— Освен ако не се дегизирам.

Кет скочи на крака, преди Маккейб да бе успял да отговори и тръгна към вратата на стаята си. После се върна и се надвеси над бюрото, където започна бързо да пише нещо.

— Отбор ли сме? — попита тя все още наведена над листа. Бронски погледна към него, усещайки объркването му.

— Разбира се. Защо?

— Искам да намериш магазин и да ми донесеш някои неща.

— Какво ти трябва?

Тя се изправи. Изражението ѝ бе абсолютно сериозно.

— Имаш ли нещо против да те видят с руса проститутка?

— С... какво?

— Ще навреди ли на репутацията ти, ако платиненоруса проститутка увисне на ръката ти, докато прави балони от дъвка?

— Кет, за бога! За какво говориш?

Тя му подаде списъка.

— Трябва ми това.

Робърт го взе и започна да чете.

— Кожена минипола шести размер, чорапогащник размер А, ласена блуза среден размер, платиненоруса боя за коса „Ревлон“ или „Лореал“, обувки на платформа... — Той я погледна с озадачено изражение.

— Нали знаеш. На висока платформа, безполезни за всичко друго, освен за привличане на мъжкото внимание и изкривяване на глезените.

— О!

— Трябва да са крещящи и безвкусни, но не твърде много. Ти решаваеш. Единствената надежда, която имаме, е да променим образа ми толкова драстично, че никой да не повярва и за секунда, че дори знам как се пише „ФБР“. Можеш ли да ми донесеш тези неща?

Той погледна часовника си.

— Ако успея да намеря подходящ магазин, но ще трябва да побързам.

— Може да е неловко, Робърт. Това са все неща за момичета.

Маккейб въздъхна и се усмихна леко, докато ставаше.

— Знаеш ли, Кет, опитвах се да си представя на кой курс в академията на ФБР са те обучили за това?

Тя се усмихна.

— Часовете бяха отегчителни, но лабораторната работа беше забавна.

— Обзалагам се.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

*Стехикин, щата Вашингтон,
15 ноември — ден четвърти,
8:10 вечерта, местно време/0410 Зулу*

Далас Нийлсън отвори вратата на спалнята, където Греъм Таш и Дан Уейд спяха в две от леглата.

— Момчета, Стийв тук ли е?

Греъм се повдигна на лакът.

— Не — отвърна той, докато търкаше очи и оглеждаше малката стая.

Дан остана дълбоко заспал.

— По дяволите! — каза тя и затвори вратата зад себе си.

Греъм стана и последва Далас в главната стая.

— Какво има?

Тя поклати глава.

— Попита ме дали мисля, че е безопасно да отиде на разходка. Казах му не само „не“, а „по дяволите, разбира се, че не“. — Далас гледаше вратата на хижата. — Не обичам да се плаша от сянката си, докторе, но какво ще правим, ако тези момчета се появят тук?

— Ако Стийв е излязъл навън, не е трябвало да го прави — каза Греъм.

Далас навлече яке.

— Смятам да натупам дупето му, когато го пипна. — Тя дръпна ципа на якето и грабна фенерче. След това отвори вратата. Студеният нощен въздух я блъсна в лицето.

Греъм ѝ подаде една от пушките.

— Това ще ти трябва ли?

Тя се обърна и се усмихна.

— Смятам да намеря младото животинче, докторе, не да го застрелям.

— Ще чакам тук — отговори той.

Далас затвори вратата зад себе си и внимателно прекоси верандата. Муклуките, които бе обула, ѝ бяха големи. Снегът скърцаше под тежестта ѝ. Мина ѝ мисълта да извика на момчето, но промени решението си. Най-добре беше да го търси тихо.

Далас погледна към небето. Сияйният лунен диск се бе подал почти напълно над източния хребет на планините. Снежният пейзаж се къпеше в пленителна студена красота. Светлината оставяше само най-дълбоките сенки невидими. Лек свеж бриз се вдигна, после замря, шумолейки в клоните. Хор от милиони борови иглички тихо изстена в нощния покой.

Ако не бях толкова уплашена, можех да се насладя на тази красота, помисли си Далас. Тя се огледа внимателно във всички посоки. В снега имаше стъпки, които без съмнение бяха на Стийв. Следата водеше към навеса с трупите за огрев. Далас тръгна в същата посока.

Ще бъде по-лесно отколкото си мислех, увери се тя. Студена тръпка пробяга по гърба ѝ, когато тъмна сянка на дърво изведнъж се издигна пред нея.

Афроамериканката спря и застана неподвижно в продължение на почти една минута. Чувстваше как студът лази в тялото ѝ, докато слушаше в тишината. Някъде на запад течеше вода. Птица се провикна в далечината, но до ушите на Далас не стигнаха никакви стъпки или гласове. Афроамериканката отново тръгна по стъпките в снега. Не можеше да разбере дали дълбокият студ на планинската долина или нарастващите ѝ опасения причиняват треперенето на коленете ѝ.

Още една тъмна сянка се появи отдясно, но тази като че мръдна. Далас се приготви да бяга. Тя почувства адреналина да нахлува на вълни в кръвта ѝ.

О, боже! Афроамериканката се опита да стаи дъха си, вдигнала ръка към гърдите си. Още едно дърво.

Тя погледна надолу към стъпките в снега и отново не можа да си отговори защо вижда двойно. Нещо не беше както трябва със следите, оставени в снега. Още един чифт стъпки! След като Стийв бе минал, някой друг се бе появил от гората и го беше последвал.

Навън има още някой. Боже господи! Какво да правя сега? Далас стоеше, закована на място. Сърцето ѝ блъскаше лудо. Пушката, която

бе отказала да вземе, бе останала в хижата. Ами ако Стийв беше в беда или се бореше за живота си?

Тя затвори очи и се опита да се концентрира върху нощните звуци, напрягайки се да различи нещо необичайно.

Стийв можеше да е мъртъв. Не, не! Разбира се, че не беше мъртъв. Не биха го убили. Биха го отвлекли и първо биха го разпитали. От далечината слабо започнаха да долитат приглушени думкащи звуци, които прогресивно се засилваха.

Стъпки!

Тя се напрегна да види напред. Сред дърветата пред очите ѝ се материализира нечия фигура, която застрашаваше да я връхлети, фигурата бе с наведена глава и крака, движещи се като бутала.

— Стийв? — пресипнало извика Далас.

Главата на човека се вдигна и тя видя уплашеното лице на четиринадесетгодишното момче.

— Бягай! — извика той и посочи към хижата, докато минаваше покрай нея. — Бягай!

Далас се обърна моментално и се хвърли бегом към хижата. Тя обърна глава, за да види какво има зад тях.

— Отворете вратата! — извика Стийв. — Мечка!

— Какво? — изгърмя Далас зад него.

— Мечка! Зад... нас... има... мечка!

Далас погледна към хижата, виждайки пролука светлина. Доктор Таш държеше вратата леко открената и я чакаше.

— Греъм, отвори вратата! — извика тя.

Бяха на по-малко от двадесет фута, когато вратата на хижата се отвори широко и светлината от вътрешността ѝ се превърна в приветстващ фар. Далас чуваше тежкото накъсано дишане на Стийв. Той взе двете стъпала до верандата на един път и се стрелна през вратата. Далас го следваше по петите. Момчето се завъртя около оста си и затръшна тежката врата. После спусна резето и махна на Греъм и Далас де дойдат в средата на гостната.

— Мечка... — започна той, дишайки учестено.

Силно тежко думкане, последвано от дълбок гърлен рев и сумтене дойде от вратата. Звукът на тежки стъпки бе съпроводен от скърцане на дъските на верандата.

— Господи! — възкликна Далас, отивайки до предния прозорец.

— Далас, какво правиш? — попита Греъм.

Тя не отговори. Вместо това внимателно надникна навън, после се обърна към другите двама.

— Чух я, но не...

Звукът на разбиващо се стъкло прекъсна думите ѝ. Голяма черна лапа се мушна през счупения прозорец на инчове от лицето на Далас. Ноктите се разтвориха в противоположната посока. Афроамериканката се хвърли напред към другите двама в средата на стаята.

Греъм свали предпазителя на пушката и вдигна приклада към рамото си.

Мечката изрева в отчаяние и размаха лапа към рамката на счупения прозорец. Тя разби останалото стъкло и закачи завесите. Сега вече можеше да види хората вътре. Мечката спря. Малките ѝ очи огледаха обитателите на хижата, застанали в средата на стаята. Хората също я гледаха. Единият от тях бе насочил мушката на пушка право в челото ѝ. Няколко много дълги секунди мечката водеше инстинктивна решителна борба със себе си, докато претегляше противоречивите си примитивни желаниа. Най-накрая заучената предпазливост спрямо групите хора взе връх. Тя поклати глава и се оттегли. Няколко минути броди по верандата, след това в лек тръс потъна в нощта, оставяйки хората зад себе си да се оправят с лудо биещите си сърца.

— Мисля... че си отиде — най-после каза Стийв и си пое дълбоко дъх.

— Засега — добави Далас. Цялото ѝ тяло трепереше. — Защо не спи зимен сън? Няма ли кой да налее малко здрав разум в тази глупава мечка?

— Някои от тях заспиват късно — каза Дан. — Колко беше голяма?

— Достатъчно и беше черна. Вероятно тежеше около четиристотин паунда — отвърна Греъм. — Трябва да измислим как да заковем прозореца, в случай че реши да се върне.

Далас хвана Стийв за рамото и го обърна към себе си.

— Какво стана, Стийв? Защо излезе навън?

— Защото исках! — сопна се той и се дръпна от ръката ѝ.

— Къде я намери? — махна Далас към верандата. — И не, не може да я задържиш само защото те е последвала до вкъщи!

— Долу до реката. Беше долу и си седеше в тъмното до реката. Налетях право на нея и я уплаших. Изобщо не ѝ хареса.

— Стийв, видя ли някой друг? — попита Далас.

— Не — поклати глава момчето.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм — отвърна той, гледайки уплашено.

— Защо?

Далас погледна Греъм, преди да отговори. Изразът на лицето ѝ беше сериозен.

— Защото намерих втори чифт отпечатъци, които следваха твоите.

Тя видя как очите на Стийв се разшириха и кръвта се дръпна от лицето му.

— Наистина ли? Някой ме е следил? Човешки стъпки ли бяха?

Тя кимна.

— Къде, Далас? — попита Дан.

— На по-малко от сто ярда от хижата — отвърна тя.

— Тогава — започна вторият пилот, махвайки по посока на вратата — някой наистина ни наблюдава.

Още едно думкане отекна в хижата. Този път то дойде от противоположната страна.

— О, чудесно — промърмори Дан. — Мечките имат два вида поведение. Едното е да си тръгнат, когато видят хора. Другото, когато желанието за храна надделява над естествения им страх от хората. Взе ли някаква храна със себе си, Стийв?

Момчето кимна.

— Взех роле с месо. Ето. Още е в джоба ми, увито в салфетка.

Дан стисна устни.

— Значи сега знае къде е храната. Яденето е основна задача в живота на мечката.

— Което означава? — попита Греъм, обърнал очи към задните прозорци. Драскането и блъскането продължиха, придружени от познат рев на раздразнение.

— Което означава, че имаме проблем с мечката — отвърна Дан.

— На счупения прозорец има кепенци — каза лекарят. — Не е зле да ги затворим. — Той подаде пушката на Далас и тръгна към

прозореца. Греъм погледна наляво и надясно, преди да се наведе през унищожената рамка на прозореца и да дръпне кепенците.

— Въпреки че не съм ги виждал — обади се Дан, — мисля, че тези кепенци дори да са добре направени, само ще я забавят. Когато се опита да влезе през прозореца, а тя ще се опита, трябва да сме готови за стрелба. Ще имате само една възможност.

— Знам.

— Искам да ви кажа, че старата поговорка, че няма нищо по-опасно от ранена мечка, е вярна.

Сиатъл, щата Вашингтон, района на Рентън

Пазарният щурм продължи два часа и Робърт се върна в мотела преди девет. Той завари Кет в изпълнено с надежда, но неспокойно състояние.

— Робърт, открих доктор Маверик! Живее във Вегас, но не е вкъщи. Съседът, с който говорих по телефона, каза, че е заминал преди два дни.

— Има ли представа къде е отишъл?

Тя кимна.

— Да. Разполага с място в Сън Вали, Айдахо. Обзалагам се, че е тръгнал натам.

— Кет, помисли ли, че...

Тя вдигна ръка, за да го спре.

— Знам. Ако ние можем да разберем къде е, и главорезите на Нюрнберг могат да разберат. Но нямаме друг избор. Имам адреса и телефона на вилата в Сън Вали, но ако е там, се е покрил и не отговаря.

— Тогава какво ще правим?

Кет сви устни.

— Утре сутринта заминаваме с абонаментен полет за Сън Вали да го търсим.

Тя взе една от торбите, които Робърт държеше, и зарови из нея, търсейки боята за коса. Кет я намери и я вдигна.

— Добре. Точно това ми трябваше.

Тя бързо тръгна към банята, затвори вратата зад себе си и пусна водата.

Робърт последва агент Бронски и почука леко на вратата.

— Имаш ли нещо против да говоря с тебе, докато се боядисваш?

Кет отвори вратата няколко инча и надникна.

— Защо?

— Не мога да си отговоря на въпроса защо уплашен човек ще отиде в планинската си хижа, вместо да изчезне някъде накрай света?

— Наречи го чувство, Робърт.

— Само чувство? Или интуиция?

— Същата професионална интуиция, на която каза, че имаш доверие.

— Само питах.

Кет надникна през леко откренатата врата на банята.

— Когато една дама извършва подобна малка преобразяваща процедура, тя не иска да бъде виждана. Така че иди в стаята си, затвори вратата и се обади в Таити. Нямаме време.

Общинско летище Кинг Каунти/полето на Боинг, Сиатъл, щата Вашингтон

Малка редица коли чакаше до тротоара. Дузина мъже и жени в тъмни костюми излязоха от фоайето на компанията за летателни услуги Галвин. Дежурният специален агент представи екипа си на пристигналото подкрепление и след като свериха часовниците си, махна на пилотите от Федералното управление по авиация, които ги бяха докарали с държавен самолет от Вашингтон. Багажът бе натоварен в автомобилите, номерата на мобилните телефони разменени и екипът на ФБР забързано се отправи към сиатълския офис на Бюрото, откъдето щяха да започнат напрегнато денонощно издирване на блудната им колежка.

Докато неофициалната мотоколона се отделяше с рев от тротоара, мъж с безлични черти, седнал в нает миниван, се обърна и вдигна мобилния си телефон.

— Имаме си компания — каза той и доложи за малката армия федерални агенти.

— Това потвърждава факта, че тя е тук, нали? — каза гласът от другия край. — Върнете се на главното летище. Ние ще продължим търсенето отгук.

- Имате ли някакъв успех? — попита мъжът.
— С помощта на малко пари стесняваме кръга.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

*Сиатъл, щата Вашингтон, района на Рентън,
15 ноември — ден четвърти,
11:15 вечерта, местно време/0715 Зулу*

Кет изключи сешоарът и оправи няколко кичура от косата си с гребена. След това сложи лак за коса. Тя поклати глава на меднорусата блондинка в огледалото. Стомахът ѝ се сви леко от възбуда пред перспективата да се появи пред хора в дрехи и грим, които при други обстоятелства никога не би сложила.

Тя излезе от банята и с облекчение откри, че вратата между стаите е затворена. Обу първо тъмния чорапогащник, а после една по една намъкна останалите части на костюма. Най-накрая сложи обувките с високи платформи. Дълго се оглежда в огледалото на стената в цял ръст. Врявата в коридора от шумно празнуващите членове на гостуващ баскетболен гимназиален отбор я стресна.

Отново погледна момичето в огледалото.

Добре, Катерина Ла Фам. Време е за представление! Да опитаме!

Тя отвори вратата между стаите и мушна крак в отвора, предизвиквайки дълго подсвирване от страна на Робърт. Влезе в стаята, сложи ръце на хълбоците си и наведе глава на една страна, този път предизвиквайки ръкопляскане.

— Невероятно! — каза Маккейб, притиснал телефонната слушалка между рамото и бузата си.

— Евтино, евтино, евтино! — отвърна тя, преструвайки се, че дъвче дъвка.

В коридора отново се чуха гласове, викове и тропот от тичане в едната посока, после в другата, придружено от сподавено хихикане.

— Какво правят навън, за бога? — попита Робърт.

— Децата се забавляват — отговори Кет, отиде до шпионката на вратата и притисна око към нея. — Някакъв напредък?

— Чакай — каза Маккейб, връщайки се към телефонния си разговор.

Бронски се обърна тъкмо когато Робърт поставяше слушалката на вилката. На лицето му светеше широка усмивка.

— Само да пусна компютъра, Кет. Имаме достъп до файла за следващите тридесет минути.

— Чудесно!

Тя седна на ръба на леглото до него и загледа как Маккейб въвеждаше съответните параметри в компютъра. След това зачака машината да установи връзка с Библиотеката на Конгреса. Следвайки инструкциите на приятеля си, Робърт намери списъка на мастър файла и зададе търсене, за да намери скрития файл WCCHRN.

— Добре. Така. Сигурен съм, че никой не е знаел, че е тук.

— Каза ли на приятеля си какво правиш? — попита Бронски.

Той поклати глава.

— Не. Дължеше ми голяма услуга и сега ми я върна. Довери ми се, че няма да унищожа нищо, нито ще оставя следа. Но без този достъп няма начин да стигнем до файла. Няма начин.

— Ако можем да свалим файла, можем ли да изтрием всички доказателства за него?

Робърт поклати глава.

— С бекъпа, който имат? Няма шанс. Този файл ще остане, записан някъде за още сто години. Може би завинаги.

Изведнъж името на файла се появи на екрана на компютъра. Маккейб въведе паролата „Карнеги“ и стисна палци.

Екранът се изпълни с неразгадаеми символи и произволни букви.

— По дяволите! Написал е файла на някакъв машинен код — каза Робърт. — Може да е прост, може да е толкова сложен, че да е невъзможно да го разчетем. Но първо ще сваля всичко.

Бяха нужни двадесет минути големият файл от Библиотеката на Конгреса да се прехвърли през телефонните линии. Най-сетне Маккейб прекъсна връзката и се опита да отвори това, което Карнеги бе скрил.

На екрана отново се появиха неразбираеми символи.

Робърт въведе други команди, но всички доведоха до същия отчайващ резултат.

— Кет, може да не е възможно без криптографолог.

— Имаш ли нещо против да опитам нещо? — попита тя.

Бронски донесе преносимия си компютър и го постави с лице към неговия. След това затрака по клавиатурата с обиграна ръка.

— Използвам инфрачервения ни линк, за да прехвърля файла в моята машина.

— Защо?

— Само... една минута. По-лесно е да го направя, отколкото да ти обясня. — Когато процесът завърши, тя се облегна назад в леглото и сложи компютъра в скута си. После извика специална програма от хард диска си. — Това ще ми каже вида на формата и на какъв език или код е написан файла — обясни тя.

Резултатът излезе на екрана почти веднага, предизвиквайки смях в младата жена.

— Какво? — попита Робърт.

— Хитро. Не е много сложно, но е хитро. Просто е превърнал файла в картинка. Трябва да го обърна пак в текстови формат. — Компютърът бръмча няколко секунди, след което на екрана се появи нормален четивен текст.

— Аха! — Кет се наведе напред, изучавайки екрана. — Това е индекс. Тук има дълъг списък и бележка с дата само отпреди седмица.

— Два дни преди смъртта му — каза Робърт. — Ти продължавай. Аз трябва да направя пиш пауза.

Бронски започна да чете. От време на време тихо подсвирваше. Докато Маккейб се върне, тя бе прехвърлила половин дузина страници.

— Робърт, никак не е чудно, че е бил ужасен!

— Тоест?

— Чета резюмето му. Казва, че някой в разузнавателната колегия е разбрал, че той е експерт по тероризма към Федералното управление на авиацията и се опитва да открие как терористите са могли да предизвикат катастрофата на Сийеър. Този някой е дошъл при Карнеги, за да получи помощта му в изобличаването на голямо правителствено прикриване.

— Това нашият доктор Маверик ли е?

Тя поклати глава.

— Не. Някой друг. — Тя погледна към екрана и върна документа няколко страници назад. След това погледна към Робърт. — Според това, преди няколко години е била издадена секретна президентска заповед, която е забранявала всякакво замесване на Съединените щати

в изследването, разработването и производството на лазерни оръжия, целящи унищожаването на човешкото зрение.

— Не знаех за това. Значи имаме работа с мощен лазер.

— Очевидно. Карнеги казва, че това е бил свръхсекретен проект. В тази връзка има препратки за него, но тук казва, че не е открил името на проекта.

— Казва ли дали президентската заповед е била нарушена? — попита Робърт.

Кет прочете страницата отново и поклати глава.

— Не. И ти трябва да прочетеш документа. Карнеги казва, че поверителният му източник му е съобщил, че е имало голям черен проект, изпълняван от Министерството на отбраната, което е правило точно такива разработки. То е произвело няколко портативни лазерни оръжия, поразяващи зрението. След президентската заповед оръжиата били прибрани, а не унищожени. Но не са били скрити достатъчно добре.

— Не ми го казвай. Били са откраднати.

Агент Бронски кимна.

— Така казва и очевидно това е причината за паниката му. Карнеги казва, че целият запас от тези оръжия е изчезнал и поради възможността за поражения и силната тревога от обществената реакция, както и потенциалният рикошет към доставчика и Пентагона, източникът на Карнеги му е казал, че е било положено голямо усилие, за да се прикрие факта, че изобщо сме обмисляли идеята, да не говорим за действителното реализиране на устройства, унищожавачи човешкото зрение. Той твърди, че според източника му Министерството на отбраната, Разузнавателното управление към Министерството на отбраната, Националната сигурност, Националното разузнаване и ЦРУ са дълбоко замесени в опитите да се възстанови изгубения прототип и че са се обзалагали, че могат да възстановят оръжието и да укрият технологията, преди някоя терористична групировка да започне да ги използва.

— И — продължи Робърт — са обещали, че катастрофите от типа на Сийеър и Меридиан няма да се случат, нали?

Тя кимна.

— Това се намеква, но не се твърди директно. Също така се казва, че Федералното управление на авиацията има радарен запис от

района на Кий Уест от момента, в който Сийеър MD-11 е паднал. Имало е военновъздушно изпитание с безпилотен F-106, но не е имало никакви други отметки освен една, която прекъсва. Така и не са я идентифицирали. — Кет погледна към Робърт. — Явно когато Сийеър е бил свален от небето, онзи който се е молил всичко да остане скрито, е знаел какво ще стане, ако използването на някое от откраднатите оръжия бъде разкрито, и това е подготвило почвата. Разбулването на такова прикриване би било унищожително.

— А Уолтър — каза Робърт — заплашваше да направи точно това.

— Както и ние — допълни Кет, чувствайки студена вълна да слиза по гърба ѝ.

Маккейб погледна към коридора. Тълпата гимназисти продължаваше да вика, да се смее и да се гони.

— Боже, Кет. За малко да кажа: „Когато пресата разбере за това“. Напълно забравих, че аз съм пресата. Не е чудно, че са полудели, когато Уолтър се е свързал с мен, въпреки че не успя да ми даде никаква информация.

— Стигаме до тези изводи — добави Кет, — на базата именно на тази информация и изводите, които е направил. Заради нея те търсят. Всичко дотук потвърждава поне част от това.

— Боже мой! Осъзнаваш ли последиците? — попита журналистът. — Ако това, което Уолтър предполага, е половината, е въпрос на време истината да излезе наяве, независимо дали аз ще съобщя новината, или някой друг. Нашето правителство е знаело и не е направило нищо.

— И е имало време, Робърт. Според всичко това — Кет махна към компютърния екран, — е имало достатъчно време да се удари тревога и да се предпази гражданската авиация.

— Кога е била извършена кражбата? — попита той. — Преди няколко месеца?

— Според източника на Карнеги преди четири години. Оттогава има фалшиви показания на конгресмени, вероятно замесване на Белия дом, всичко. Първоначалната лъжа е подсилена от още лъжи, докато накрая цялата администрация се оказва оплетена в мрежа от изключително опасни разкрития.

Робърт се облегна назад, дълбоко замислен. Остана така за повече от минута. После се наведе напред. Очите му потърсиха нейните.

— Той казва ли нещо за групировката, сдобила се с оръжията? Кои могат да са? Дали са ги купили на черния пазар, или са откраднали лазерните оръжия?

Кет поклати глава.

— Прочетох само резюмето му. Още там вече е обсебен от този въпрос. Била ли е религиозна групировка от Средния Изток, организация, която цели да измъкне огромни пари чрез изнудване? Лично аз подозирам, че това може да е такава организация или групировка, която ще се облажи от сиването на акциите на авиокомпаниите. Все пак има едно нещо, което не мога напълно да разбера на първо четене. Къде са били тези оръжия през последните четири години?

Робърт я гледаше мълчаливо. Тя наведе глава на една страна. Тревогата, която се изписа на лицето му, ставаше все по-голяма.

— Какво има?

— Кет, кой ни преследва?

— Моля?

— Агенциите, които изброи ли са? Министерството на отбраната, Разузнавателното управление към Министерството на отбраната, Националната сигурност, Националното разузнаване, ЦРУ?

Бронски тръсна глава, като че да я проясни.

— Не те разбирам...

— Не пропусна ли ФБР?

Кет вдигна вежди и се облегна назад с отвратено изражение на лицето.

— Забрави за тази глупост!

Той сведе глава и потърка слепоочията си.

— Съжалявам. Уолтър е мъртъв и някой прави всичко по силите си да ни хване. — Маккейб отново я погледна. — Някой, който непрекъснато се появява с това, което ти наричаш безукорни карти на ФБР.

Тя енергично заклати глава. Гласът ѝ бе нисък.

— Недей, Робърт.

— Виж, аз...

— Като агенция ФБР не е способно нито да издаде, нито да изпълни такава заповед.

— Винаги може да има изменници — тихо отвърна Маккейб. — Може би приемат посвещението си малко повече от нужното.

— Не! — остро каза тя. Кет сложи лаптопа си на леглото и стана. Започна да ходи напред-назад из стаята със скръстени пред гърдите ръце. Тя спря на няколко фута от Робърт и го погледна за миг, докато негодуванието ѝ от думите му нарастваше. — Не! По дяволите, не мога да повярвам на това. Може би ЦРУ. Но не и Бюрото.

— Думи на лоялност, Кет, или на логика? Спомни си колко пъти съобщенията и обажданията ти до Джейк Роудс бяха засечени?

— Признавам, че първата ми реакция се основава на лоялността, но ФБР не би могло и не би направило подобно нещо, Робърт. Говорим за хладнокръвно масово убийство. Ти не познаваш тези хора. Аз ги познавам. Сред тях са някои от най-непримиримите неандерталци в света, що се отнася до приема на жени в редиците, но те са добри професионалисти, които живеят, за да служат на страната си и на закона. Мнозина от тях имат докторати. Други са доктори по юрисдикция и философия. Всички са добре образовани солидни хора. Могат да правят грешки като Руби Ридж или Уако, но те — ние — не бихме могли да направим нещата, които тази банда убийци прави.

— Е, ако не е твоята агенция, тогава кой? И ти, и аз познаваме хората от разузнаването на Министерството на отбраната и те определено не са способни на такъв род операции. Нито пък Националното разузнаване или Националната сигурност. Остава ЦРУ.

— Моят човек от медиите не може да повярва, че шпионите в Лангли могат да излязат извън контрол, но вярва, че хората на ФБР могат да се превърнат в изменници.

— Просто познавам доста хора в ЦРУ и отказвам да повярвам — надявам се да не повярвам, че ЦРУ може да извърши подобно зверство.

— Робърт, чуй се! Надяваш се да не повярваш! Това ми подсказва, че ги смяташ са способни на убийство.

Журналистът поклати глава и погледна настрани, но Кет направи крачка и отново застана пред него.

— Робърт, спомни си, че казах, че това изглежда повече корпоративно, отколкото правителствено?

— Да.

— Не ми се иска да го казвам, но нито моето Бюро, нито Лангли са достатъчно рафинирани или координирани за такава операция. Не бихме могли да подготвим и изпълним това, което тези хора постигнаха. Просто има твърде много мениджъри, твърде много правила, твърде много финансови ограничения и твърде много одобрения, които трябва да се получат дори за обикновена операция.

— С други думи? — подкани я той. Ръцете му бяха скръстени пред гърдите.

— Попита ме кой ни преследва? Не са нито военни, нито са от правителството. Това е сигурно.

— И това е грубо предположение — парира той.

— С какво друго трябва да работим?

Сиатъл, щата Вашингтон,

11:45 вечерта, местно време/0745 Зулу

Водачът на екипа, изпратен от Вегас за Сиатъл, затвори телефона и се усмихна. Един ред от компютърни кодове бе решил загадката. Часовете на връзка с интернет доставчика на Кет Бронски бяха минали през някои изкусни филтрации, които бяха посочили източника на връзката — „Холидей ин“, община Рентън, южно от Сиатъл.

Бяха му трябвали още петнадесет минути, за да изпрати другите на паркинга пред „Холидей ин“, но създаването на безпрекословното доверие, което четиримата абсолютно сериозни федерални агенти щяха да предизвикат в двамата рецепционисти в мотела, оправдаваше съгласуването. Уплашеният дежурен рецепционист и помощникът му моментално заведоха четиримата федерални агенти до задния офис.

— Какво искате да направим, момчета? — попита по-младият от двамата чиновници.

— Първо, да сте виждали някой от тези хора? — Единият от федералните агенти постави снимките на Кет и Робърт на масата. После сложи до тях и тази на Стийв Дилейни. Двата служители разгледаха снимките и поклатиха глави.

— Не, сър. Но ние застъпихме на смяна едва в десет вечерта.

— Кой беше на работа преди това?

Те дадоха имената, адресите и телефонните номера на персонала, който не беше на работа в момента, и предупредиха, че двама от тях са извън града.

— Искаме разпечатка на всеки гост, които е пренощувал тук тази вечер. Както и всяка информация за тях и регистрационните карти.

Двамата рецепционисти скочиха да изпълнят искането. След това тихо застанаха настрана, докато псевдофедералните агенти методично преглеждаха списъка. Единият от тях стана и махна на лидера им.

— Има три възможни двойки. И трите са се регистрирали днес следобед, платили са в брой и са заявили само една нощ. Това е първият ми кандидат. Стая четиристотин и петнадесета. Джон и Джун Смит.

Лидерът поклати глава.

— Смит? Мислех, че тя ще е по-изобретателна. Добре, да вървим — каза той и махна на другите. После се обърна към рецепционистите. — Не казвайте нищо на никого за тази операция. Останете в офиса и не съобщавайте на местната полиция независимо какво става. Това е федерален въпрос. Помогнахте ни с този списък. Вие сте герои. Ако не следвате инструкциите, може да възпрепятствате правосъдието!

— Няма проблем, сър! — отвърна единият от двамата рецепционисти.

По коридора покрай вратата на Робърт Маккейб претичаха още двама гимназисти. В стаята Кет се разхождаше нагоре-надолу и се опитваше да свикне с обувките на платформа. Тя отиде до шпионката и погледна през нея, питайки се защо няма никакви възрастни, които да наглеждат групата. Тя видя двама тийнейджъри, които рязко спряха при деветдесетградусовия завой в края на коридора. Момчетата едва не се бяха блъснали в няколко облечени в тъмни костюми мъже, които в този момент завиха около ъгъла с широка крачка. Двете групи се разделиха и мъжете продължиха да вървят в посоката на вратата на Робърт, фигурите им, изкривени от лещите на шпионката, спряха две врати по-надолу.

— Какво става? — попита Робърт иззад нея, но Кет вдигна ръка да мълчи. Студен възел се сви стомаха ѝ, докато мъжете заставаха от двете страни на вратата на стая четиристотин и петнадесет. Бронски

притисна око по-близо. Мъжете извадиха пистолети. Единият от тях вкара шперц в бравата. Той завъртя топката, бутна вратата и всички те се втурнаха вътре, викайки заповеди.

Кет се обърна и махна на Робърт да дойде при нея. Тя залепи отново око на шпионката и прошепна обезумяла:

— Иди до моята врата! Сложи веригата, заключи два пъти и гледай!

— Какво? — попита той.

Тя обясни на какво току-що беше станала свидетел. Забеляза, че когато отново погледна през шпионката, в единия край на коридора се бе събрала малка тълпа тийнейджъри, която наблюдаваше шоуто. От вътрешността на атакуваната стая дойдоха викове. Единият от мъжете се появи, влачейки по коридора протестираща жена, облечена в оскъдна нощница. Миг след това от стаята излезе гол мъж, воден от двама от натрапниците. Четвъртият от тях погледна документите в ръцете си, после лицата на злощастните гости на хотела.

— Не са тези — помисли си, че го чува да казва Кет.

Мъжът и жената бяха избутани назад в стаята, а вратата, затворена срещу лицата им. Четирима мъже се върнаха в коридора и тръгнаха в посоката на Кет и Робърт. Те стигнаха вратата и без да нарушават стъпката си, продължиха по коридора.

Бронски обърна гръб на вратата, дишайки тежко. Очите ѝ издаваха паника. Робърт се появи от съседната стая в подобно състояние.

— Боже господи, Кет — започна той. — Намерили са ни. Господ знае как, но са ни намерили.

— Намерили са хотела, но... — Кет го погледна за секунда. — Събирай си багажа. Бързо. Трябва да намерим безопасен начин да излезем оттук.

Той кимна и се обърна, но изведнъж тя го спря.

— Чакай, Робърт. Това беше една двойка в една стая. Търсят погрешна комбинация. Може би имаме няколко минути, преди да се сетят, че има вероятност да сме в две стаи.

В коридора отново се чуха гръмки гласове и Бронски отново погледна през шпионката. Тя не се изненада, когато видя няколко от тийнейджърите да говорят оживено за това, което току-що бяха

видели. Двама от тях бяха почти до вратата. Кет облиза устни и прошепна на Робърт:

— Бързо! Иди в другата стая.

Той се подчини, а тя отключи секретната ключалка и отвори вратата.

— Момчета, извинявайте — измърка Кет.

Появата ѝ спря младите мъже на местата им, невярващи, че хубава млада жена в мини пола с невероятно дълбока цепка ги кани в мотелска стая.

— Да, госпожо?

— Млади господа, бихте ли влезли за секунда?

Двамата се спогледаха победоносно и се смушкаха един друг с лакти, докато се шмугваха през вратата. Бронски затвори след тях. Двете момчета спряха в нишата пред вратата и се обърнаха към нея. По-високият от тях задържа очи върху гърдите ѝ.

Кет се протегна, покри брадичката му с ръка и вдигна лицето му към своето.

— Аз съм тук горе, скъпи...

Момчето се изчерви, а другарят му се изхили. Неговите очи бяха също толкова заети с внимателно запомняне на женствените форми на Кет във всяка подробност.

— Извинете, госпожо!

— Поласкана съм, че ги харесвате, но останалата част от дамата има нужда от помощта ви.

Очите им се разшириха. Бе невъзможно да се устои на съблазънта да помогнат на красива секси дама в нужда, която щеше да им се отплати с неизвестна награда.

— Разбира се! Какво ви трябва?

— Тези мъже, които преди малко нахлуха в стаята на онази двойка? Нали видяхте?

— Да, госпожо — едновременно отговориха те.

— Търсят мен.

— Защо? Какво сте направила? — попита по-ниския.

— Не можах да платя всичките си федерални данъци за фермата ни в Еленсберг. Загубих съпруга си миналата година. Ще платя, но ми трябва повече време, а те искат да ме арестуват.

— Могат ли?

— Разбира се, че могат. Вижте. Трябва да им отвлечете вниманието, за да мога да спечеля достатъчно време и да се махна оттук. Мислите ли, че ще можете да отвлечете вниманието им, без някой да разбере?

По-високият от двамата се ухили.

— Да, можем.

— Как се казваш, сладурче?

— Аз... а... Били Матсън... от Якима.

— А ти, миличък?

— Аз съм Боби Наш. И аз съм от Якима.

— Били и Боби от Якима. Матсън и Наш. Имената ви има ли ги в телефонния указател? Мога ли да ви намеря, за да ви се отблагодаря по-късно?

Двамата кимнаха ентусиазирано.

— Добре — каза Кет, обви ръце през раменете на двете момчета и ги поведе по-навътре в стаята, шушукайки тихо: — Ето какво искам да направите.

* * *

Водачът на четирима псевдофедерални агенти провери едно от имената в разпечатката, която държеше в ръка, и се облегна на стената в коридора с ясното съзнание, че времето изтича. Нападнатата двойка в четиристотин и петнадесета можеше да се обади в полицията. Разполагаха с тридесет минути, може би с час, но полицията щеше да дойде.

— Господине?

Той вдигна поглед към пъпчивото лице на висок тийнейджър. Още едно момче стоеше наблизо. Очите на високото момче бяха разширени и разтревожено танцуваха насам-натам, като от време на време поглеждаше през рамо към паркинга.

— Рецепционистът. Той каза, че сте от ФБР. Вярно ли е?

— Защо? — попита водачът.

— Камионът ми... беше откраднат... от паркинга!

— Синко — прекъсна го той, — трябва да се обадиш в... — Той се спря. — Чакай малко. Кога и къде?

Момчето дишаше невероятно бързо. Боже, помисли си водачът, всяка секунда ще се разплаче. Той погледна към другото момче. То също изглеждаше уплашено, но не казваше нищо.

— От паркинга... тъкмо паркирахме пикапа на баща ми, синя тойота, и... един мъж, и една жена ме издърпаха от седалката и... викаха нещо за конфискуване на камиона в полза на ФБР и го взеха. Не видях значка. Не мисля, че са федерални. Нали?

Беше ред на водача да вдигне вежди. Той погледна към другите трима и пак върна поглед към момчето.

— Как изглеждаха?

Тийнейджърът изрецитира описанието на Робърт Маккейб и Кет Бронски с кестенява коса и костюм с панталон, което бе подучен да даде.

— Покажи ми в каква посока тръгнаха! — заповяда водачът и бутна момчетата към вратата.

— Колко виждаш? — попита Робърт, докато Кет надничаше през частично дръпнатата завеса.

— Четирима. Качват се в някакъв ван. Малкият Били трябва да е свършил работа, достойна за Оскар.

— Това беше отсрочка от обстрела на противника, Кет.

— Това беше секс под обстрела на противника, подпомогнат от разбеснели се хормони, запалени от това облекло. — Тя се обърна с гръб към вратата. — Добре. Обади се. Трябва да сме сигурни, че са само четирима.

Робърт се обади на рецепцията.

— Трябва да говоря с един от федералните агенти, които бяха тук.

— Те си отидоха, сър.

— И четиримата ли?

— Да, сър.

Робърт кимна на Кет, която стоеше до вратата.

— Благодаря — каза той, затвори телефона и я последва навън.

Те се измъкнаха през странична врата. Докато Робърт отключваше колата, Кет забеляза двете момчета, които още стояха на паркинга.

— Благодаря ви, момчета. Дължа ви услуга.

— Няма проблеми, госпожо — каза по-високият от двамата. — Тръгнаха на юг. — Той посочи наляво. — Най-добре тръгвайте.

— Вие също. И останете в стаите си тази вечер.

Тя се отпусна на шофьорската седалка, махна за довиждане и се понесе в противоположна посока към главната улица, разминавайки се с черен седан, със знаците на правителството на Съединените щати. Колата зави по алеята и се насочи към мотела.

Когато стана ясно, че няма да хванат синия пикап, единият от четиримата мъже се обади на деветстотин и единадесет, за да съобщи за кражбата. Той каза регистрационния номер и се представи за федерален агент. После помоли да му дадат местните радиочестоти, използвани от полицията. Портативният скенер бе програмиран на съответните канали и четиримата мъже тръгнаха обратно към мотела. Те напразно се оглеждаха и почти не забелязаха трите тъмни седана с черни стъкла, които буквално крещяха „правителство“ паркирани пред офиса на мотела.

— Господи, Луис! Не можем да влезем вътре!

— Обърни! Обърни!

Шофьорът обърна обратно към улицата в същия момент, в който патрулна кола на градската полиция зави по алеята.

— А сега какво?

— Обратно към самолета, докато пресметнем следващия им ход — каза водачът. Лицето му бе образец на отчаяние и гняв.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Междуцатска магистрала пет, южно от Олимпия, щата Вашингтон

*16 ноември — ден пети,
1:45 през нощта/0945 Зулу*

— Мислех, че е обаждането по сателитния телефон, на което отговорих, без да искам — каза Кет. Двата бяха приковали очи в светлините на пътя пред тях и се опитваха да се държат един друг будни. — Но сега мисля, че са проследили линиите, които използвахме за достъп до интернет и това ме плаши. В най-добрия случай трябваше да им отнеме дни.

— Проницателни са, Кет, но не са безгрешни. В противен случай сега нямаше да сме тук.

Тя поклати глава.

— Това трябва да е някаква свръх мафия. Не съм чувала никоя от познатите терористични групировки да има подобни технологични и логистични способности. Очевидно нямаме работа с банда селяци, която се опитва да взриви правителството.

— Затвърдяваш най-лошите ми опасения, Кет. А именно, че имаме работа с ръката на правителството на Съединените щати.

Табелката добре дошли в Сентралия се появи в светлините на фаровете малко преди два през нощта. Вече бяха взели решение да карат право към летището на Портланд, Орегон, и да спят в минивана. Хърайзън еърлайнс имаше полет за Сън Вали, Айдахо, около обед на другия ден. Бронски бе направила резервации от телефон край пътя съзнателно, използвайки погрешно изговорени варианти на истинските им имена.

Температурата навън бе над четиридесет и пет градуса по Фаренхайт, което в известна степен бе мека нощна температура за средата на ноември. Бе невъзможно да спят без отоплението на вана да

е включено, но ако оставеха двигателя да работи, щяха да привлекат твърде много внимание на иначе празния летищен паркинг. Робърт предложи да пренощуват на стоянка за камиони и преди да пресекат река Колумбия и да навлязат в Орегон тихо, сгушиха минивана на обширния паркинг сред спрелите за нощувка огромни „Мак“-ове.

— Кет? — обади се Робърт тъкмо когато младата жена бе започнала да се унася.

— Да?

— Вкочанена ли си?

— Не, топло ми е. А на теб?

— Добре съм. А как си емоционално? Аз вече стигнах момента на „все ми е едно“.

— Имаш пълно право да се чувстваш така, като се има предвид всичко, което преживя.

Той си пое дълбоко дъх.

— Мислиш ли, че другите са добре горе... къде беше?

— Стехикин.

— Да. Трудно ми е да запомня това име.

— Да. Смятам, че са добре. Но съм...

— Уплашена?

Кет го погледна, усмихна се леко и кимна.

— Да. Невероятно. — Тя седна и подпря глава на ръката си. — Робърт, не знам как ще свърши всичко.

— Моля? — попита тихо той.

— Това — тя промени положението си в седалката, за да седне по-изправена, — което обикновено разследвам, е просто. Определяме кои са мошениците, после отиваме, намираме ги, залавяме ги и ги предаваме на прокуратурата. Това е всичко. Това... това е джунгла от неизвестни, в която се преплитат противоречиви интереси.

— Животът във Вашингтон е същият. Никой не е сигурен кой кой е и кой кога на чия страна е, или каква клика ще се обърне и ще саботира нечия трудно извоювана победа.

— Говориш за политика.

— А това не е ли? Кет, ако Карнеги е прав само наполовина, силите, срещу които сме се изправили, може дори да не са свързани с терористичната групировка, която свали самолета ми. Може само да се

опитват да защитят политическите интереси на онези, които представляват. А те могат да бъдат от правителството или Пентагона.

— С убийства, отвличания и...

— Знам. Странно е. Къде свършва едната групировка и къде започва другата, ако са свързани?

— Робърт, да не смяташ, че правителството защитава терористите, които са откраднали лазерите и са ги използвали за масово убийство?

— Не съм сигурен в нищо освен във факта, че представляваме заплаха за интересите на поне две ужасни организации.

— Мислиш ли, че доктор Маверик може да помогне? А ако се окаже, че той дори не е довереният източник на Уолтър?

Робърт поклати глава.

— Имаме ли друг избор? Дори с файла на Уолтър разполагаме само с предположения и догадки. Ако не можем да намерим Маверик или да получим сигурна информация от него, не знам какво ще правим. На кого можем да имаме доверие във Вашингтон?

— Джордан Джеймс е единственият, за който се сещам — отвърна Кет.

Стехикин, щата Вашингтон

— Достатъчно — измърмори Далас на себе си. — Аз съм будна.

Тя погледна часовника си, който показваше шест и половина сутринта. После се измъкна изпод завивките на долния нар и нахлузи големия суичър, който бе намерила в килера. Той бе достатъчно голям и се спускаше достатъчно благоприлично върху бедрата ѝ, за да носи само него. Студът в стаята накара Далас да обвие ръце около себе си. Тя претича по студеното борово дюшеме към вратата на спалнята и отиде в кухнята.

Вледеняващо студен въздух нахлуваше през разбития от мечката прозорец и афроамериканката спря за секунда и погледна към него. Какво ли щеше да направи, ако мечката избере точно този момент, за да се появи отново?

Когато Далас си беше легнала, няколко часа по-рано, Грѐм бе останал в холната стая с пушката в ръце и сега тя бързо отиде и погледна в големия фотьойл, където беше седял. Лекарят бе заспал на

поста си. Бе покрил крака с една ватирана кувертюра. Пушката спокойно почиваше в скута му, докато той тихо похъркваше.

Далас се върна на пръсти в кухнята и се зае да прави кафе. Тихият шум, който вдигаше, бе достатъчен, за да прикрие онзи от скърцането на дъски на верандата.

Но едно силно изскърцване успя да привлече пълното ѝ внимание.

Далас внимателно остави кафемашината и погледна към лампата, която бе оставила да свети под навеса. Навън беше още тъмно и внезапното угасяне на светлината щеше да е очевидно.

Най-добре да я оставя да свети, реши афроамериканката.

Тя падна на пода и залази бързо и тихо. Заобиколи кухненския тезгях и продължи по мечата кожа към големия стол.

Още едно силно изскърцване на дъските на верандата потвърди, че някой или нещо се движеше от другата страна на стената.

Далас се плъзна покрай стола и сложи ръка на устата на Греъм. С другата си ръка разтърси рамото му. Както и очакваше, лекарят се събуди със стресване и приглушено от ръката ѝ скимтене. Тя се надвеси над него с пръст пред устата си и посочи вратата. В същия миг от верандата дойде още едно изскърцване. Греъм хвана пушката и внимателно стана от стола. След това го заобиколи и застана до Далас.

Изведнъж дръжката на вратата изтрака. Онзи, който беше от другата страна, я дръпна няколко пъти, преди да приеме факта, че е здраво заключена.

Значи не е мечката! Далас почти си пожела да беше горския обитател.

Отвън заигра лъч светлина. Светлина на фенерче. Отражението на лъча мина през затворените върху счупения прозорец кепенци.

В следващия момент натрапникът удари кепенците, а ботушите му изхрущяха по счупеното стъкло отвън. Кепенците се отвориха внезапно и ярката светлина от фенерчето проряза вътрешността на хижата. Далас и Греъм моментално се свиха зад големия фотьойл.

Лъчът се насочи към кухнята, после към мечата кожа пред камината. На няколко пъти той спираше, за да освети по-добре самара, куфарчето на компютъра и още няколко други предмета, чужди за хижата.

Греъм и Далас чакаха несигурни какво да правят, когато безпогрешният звук от вдигането на предпазителя отекна в стаята. Далас усети как Греъм се стегна и прихвана по-добре приклада и цевта на пушката.

Натрапникът блъсна и другия кепенк и бутна с ботуша си останалите части от стъклото, преди внимателно да се прехвърли през касата на прозореца. Далас видя, че той носеше тежко яке и шапка с дръпнати надолу ушанки. Щом влезе вътре, той обърна гръб на вътрешността, за да изучи прозореца.

Греъм безшумно и много бързо се придвижи към мъжа и опря дулото на пушката на тила му.

— Не мърдай! — заповяда лекарят. — Вдигни си ръцете! Хвани пистолета за дулото!

Мъжът се подчини. Далас взе револвера от дясната му ръка и фенерчето от лявата.

— Както кажете — измънка мъжът. — Само не ме наранявайте.

— Колко още има навън?

— Моля?

— Има ли още някой навън? — попита Греъм.

Мъжът стоеше неподвижен с лице към прозореца. Той поклати глава.

— Не. Сам съм.

— Какво правиш тук?

— И аз това искам да ви питам — отвърна той. — Вече тридесет години аз съм пазачът на това място.

Греъм погледна към Далас, която вдигна показалец.

— Как се казвате, сър?

— Дон. Дон Донахю.

Тя сви рамене и кимна.

— Това е името, Греъм.

— Така ли? — попита лекарят и погледна през рамо към афроамериканката.

Тя включи централното осветление, а той сведе дулото на пушката и каза на Донахю да се обърне и да му покаже някакви документи. След като обстойно ги разгледаха, Далас върна портфейла и му махна да седне.

— Получи ли бележката на Кет Бронски? — попита тя.

Донахю поклати глава.

— Не съм получавал никаква... Кет тук ли е?

— Замина за няколко дни, но каза, че е оставила бележка на дока за вас. Ние сме нейни гости.

Мъжът поклати глава отрицателно.

— Мили боже! От миналата година, когато ни дадох сателитните телефони, не търся бележки на дока. Мислех, че е разбрала. Много съжалявам. Не знаех, че тук има някой.

— Мислехме, че сте получили бележката и че ще видите дима от комина.

— Централното отопление е включено през цялата зима в тази хижа, а то изпуска дяволски голям стълб дим, така че нямаше да разбере, че има някой. Колко дълго ще останете?

Далас погледна към Греъм, за да се увери, че е разбрал, че тя смята да отговори.

— Около пет, може би шест дни. С Кет сме четирима плюс още един мъж.

Тя посочи към счупеното стъкло и разказа историята с мечката.

— Да — отвърна Донахю, поглеждайки към прозореца, — през последните няколко месеца имаме проблеми с тази мечка. Това е една от причините да намина и да проверя хижата. Съжалявам за часа. Ставам рано.

— Познавате ли мечката? — попита Далас.

— За съжаление всички познаваме този звяр. Страхувам се, че ще се наложи рейнджърите да я намерят. — Той спря и погледна внимателно към Греъм. — Някой от вас да е слизал до реката късно снощи вечерта?

— Защо питате? — Далас се надяваше да чуе правилния отговор.

— Ами слязох да проверя малката ни хидроелектрическа централа в реката и намерих някакви стъпки в снега. Бяха от някой полк от вас все пак — каза Донахю, поглеждайки към Греъм.

Афроамериканката поклати глава и въздъхна силно.

— Слава богу! Бил е един от нас. Намерих вашите и неговите отпечатъци и си помислих, че някой ни дебне.

Дон Донахю се разсмя.

— Не, няма много кой да ви дебне тук, въпреки че снощи дойде една групичка, за чиито намерения не съм много сигурен. — Той се

обърна към прозореца. — Ще взема чук и пластмаса от склада и ще закова този източник на пневмония.

— Какво имате предвид с групичка, която е дошла снощи? — попита Греъм.

— Четирима мъже дойдоха долу при дока. Задаваха куп странни въпроси. Питаха кой е горе и кой не е по това време на годината. Преструваха се, че не знаят нищо за района.

— Преструваха се? — попита Далас.

Той кимна.

— Да. От време на време от правителството идват едни момчета. Преструват се на обикновени хора и се опитват да ни хванат в нарушаване на правилата за стопанисване на горите.

— Не ви разбирам — каза Далас.

— В края на седемдесетте ловната дружинка на сенатор Джаксън искаше да ни изгони оттук, за да вземат мястото за себе си като частен ловен резерват. Някои от нас, като Каваноуви, са тук от края на деветнадесети век. Преборихме се с тях и се споразумяхме за ново животно, наречено Национална възстановителна област. Нещо като национален парк с браконieri. Оттогава ние и служба Паркове непрестанно се дебнем.

— Значи смятате, че хората, които са дошли преоблечени в цивилни дрехи, са държавни служители от служба Паркове?

— Не пасват на типа. Имаха толкова студени очи, нали разбирате? Наистина ме притесниха.

— Ние... — започна Далас, — а... говорихте ли с тях?

— О, не се безпокойте — бързо отговори Донахю. — Не казах нищо за това място. Така или иначе, не знаех, че тук има някой.

— Те бяха ли въоръжени?

— Не видях пушки, но човек никога не знае. Най-много приличаха на федерални агенти.

Главната квартира на ФБР, Вашингтон

Джейк Роудс благодари на агентите в конферентната зала и забърза по коридора към кабинета си. Той затвори вратата зад себе си и спря за момент, опитвайки се да си представи какво ставаше в главата на Кет Бронски.

На вратата се почука и Джейк се обърна, за да отвори раздразнен, че някой не е уважил молбата му за няколкоминутно спокойствие.

— Да? — каза той, отваряйки вратата.

Директорът на ФБР, застанал от другата страна, малко го изненада.

— Джейк, имаш ли една минута?

— Разбира се, влезете.

Директорът отиде до скъпия кожен стол в другия край на бюрото на помощник заместник-директора и седна в него.

— Кажи ми последните новини, Джейк.

— По случая Бронски ли?

Директорът кимна и внимателно изслуша последните събития и разминаването с другата групировка при мотела край Сиатъл.

Директорът се наведе напред.

— Политическият натиск по въпроса надхвърли критичната точка. Федералното управление на авиацията и аз, плюс министърът на транспорта смятаме, че е само въпрос на дни, преди да получим достатъчно терористични заплахи, които да затворят толкова летища, че да предизвикат избухване на общественото мнение, че не можем да си вършим работата и че летенето със самолет е равносилно на самоубийство. Икономическите последици върху самолетната индустрия вече са невероятни и, както знаеш, фактът, че нямаме официално искане за откуп или изнудване от страна на тази групировка, означава, че ще свалят още някого от небето, преди да се свържат отново.

Джейк въздъхна.

— Директоре, не знам какво друго можем да направим освен това, което вече правим.

— Колко близо е тя, Джейк?

Роудс наклони глава на една страна и леко се наведе напред в стола си.

— Извинете?

— Кет Бронски. Тя премина към автономия. Опитваме се да я хванем преди другата страна да направи това, но тя е там и се опитва да разреши тази гатанка. Ти сам го каза.

— Да, сър.

— Колко близо е тя?

Джейк бавно поклати глава.

— Наистина не знам.

— Тя смята, че има сериозна следа. И освен ако не ме опровергаеш, това е най-доброто, с което Бюрото разполага в този момент, нали?

— Сър, голяма част от Бюрото е заета с това разследване. Водим го на много фронтове...

— Но — прекъсна го директорът, — единственият, който мисли, че има насока, е Бронски. Прав ли съм?

— Доколкото знам, да.

— Добре. Тогава променям заповедите си. Когато я намерите, искам цялото Бюро да ѝ окаже пълно съдействие. Дайте ѝ всичко. Поставете я начело на специален екип. Не заставайте на пътя ѝ. Ако иска да работи сама, оставете я.

Джейк зяпна.

— Много добре. Но първо трябва да я намерим.

— Главната инструкция е: не я притискайте, не я снемайте от разследването, не я заплашвайте, просто я подкрепете.

Директорът стана да си върви, но Джейк го спря с въпрос.

— Мога ли да попитам какво предизвика тази доста рязка промяна, сър?

Директорът се обърна.

— Разбира се. Можеш да попиташ и вероятно аз не трябва да ти отговоря, но ще ти кажа, тъй като това е напълно противоположно на вчерашните заповеди.

— Да, така е.

— С уговорката, че това няма да стигне до никой друг. Дори и до Бронски.

— Разбира се.

— Преди известно време получих едно много необичайно обаждане от действащия държавен секретар Джордан Джеймс, който познава агент Бронски от дете. Дълго време той беше директор на ЦРУ, така че познава разузнаването и съм почти убеден, че той е още във ведомостите им.

— Наистина? — възкликна Джейк. — Преди два дни той ми се обади и ми каза, че подозира, че имаме изтичане и че е уредил предаването да става през Лангли.

Директорът не изглеждаше и най-малко изненадан. Той кимна и каза:

— Джордан ми изви жестоко ръката да прибера кучетата ни и да оставя Бронски на мира. Каза, че в противен случай може да я убият.

— Какво?

— Знам. И на мен ми прозвуча безсмислено. Приоритетната ни задача е да осигурим нейната безопасност и тази на оцелелите от катастрофата в Азия и едва тогава да извлечем някаква информация от тях.

Заместник-директорът клатеше глава.

— Иска да се откажем от опитите си да я намерим? Едва не я убиха в Сиатъл! Следващия път може и да няма толкова късмет.

— Джейк, тъй като подозирам, че тя говори с Джеймс повече отколкото с нас, обаждането му ми казва, че Бронски е на прав път. Изглежда мрежата му от шпиони все още му подава добра информация. Мисля, че лоялността му към нея е по-голяма отколкото към ЦРУ.

— Не ви разбирам, сър.

— Смятам, че старите приятели на Джеймс в ЦРУ искат да намерим и извадим Бронски от разследването, защото се е приближила твърде много до нещо, което искат те да разрешат. Старото съперничество. Но ако разбирам правилно, Джеймс иска Бронски да успее. И единственият начин за това е да ни махне от пътя ѝ.

— Той предава ЦРУ, за да даде зелена светлина на Кет?

— В основата си, да.

— А ако грешите?

Директорът сви рамене.

— Тогава нищо не губим, както го виждам.

— А самата Кет?

— Както казах, Джейк, намерете я, помогнете ѝ и я оставете да реши каквото иска. Честно казано, не давам пукната пара дали ЦРУ ще разреши този проблем, или ние. Залогът е твърде висок за вътрешни игри. Но... все пак ще е добре да видя Бюрото да печели.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

*Международно летище Портланд, щата Орегон,
16 ноември — ден пети,
11:10 сутринта/1910 Зулу*

Багажните чанти на бизнесмен в края на четиридесетте си години тупнаха силно, докато самият бизнесмен падна върху друг пътник, след като се спъна в резултат на желанието си да задържи поглед върху блондинката с къса пола, с която тъкмо се бе разминал на терминала.

Робърт обърна поглед настрани, а Кет потисна смеха си. Дватама приближаваха охраната. Бронски бе изчакала встрани Робърт да вземе чантата ѝ и да купи билети. Деветмилиметровият незареден, деклариран пистолет беше в чекираната ѝ чанта, нещо, което я накара да се почувства по-разголена, отколкото я караха да се чувства в дрехите, които носеше.

Дватама минаха през портала на проверката и тръгнаха към дългата, покрита с килим рампа на салона за заминаващи на Хърайзън еърлайнс. Неочаквано Кет спря.

— Не мога да го направя, Робърт — каза тя.

Обърканият израз на лицето му я развесели.

— Какво? Не можеш да вземеш самолета ли?

— Не — отговори младата жена и вдигна десния си крак, за да свали обувката с висока платформа. — Идва ми твърде много.

— Ти поиска да са такива.

— Донесе ми каквото поисках, но... мога да нося минижуп и да кърша стойки, но това ми идва в повече. Затова — каза тя, докато сваляше и другата обувка, след това пусна и двете в платнена торба — си взех резерв.

Робърт поклати глава неодобрително, докато Кет вадеше друг чифт обувки.

— Разумно. Много по-разумно.

— Харесвам останалата част от дрехите ти.

— Да. Мога да се науча да приемам — прошепна тя, — да ви гледам как се препъвате и падате, това е перверзно забавление.

Маккейб поклати глава. Бронски отново тръгна и журналистът я последва.

Те влязоха в салона за заминаващи и Робърт извади билетите от вътрешния джоб на якето си.

— Кой ще има честта? — попита той.

— Агентът на портала е мъж, аз — отвърна Кет, взимайки билетите. Тя изразително наведе глава към седалката. — Веднага се връщам. Искаме да сведем до минимум показването на лицето ти.

— Добре. Ще чакам тук — каза Робърт, — но би ли взела един брой от моя вестник или от „Ню Йорк Таймс“, ако го намериш? — Журналистът посочи към щанда за вестници.

Кет кимна.

— След като ни проверят — отговори тя.

Земният стюард бе спретнат мъж на около тридесет години, чиито очи светнаха в секундата, в която Кет се появи. Както и очакваше, погледът му първо падна на около дванадесет инча под очите ѝ, после бързо се върна към тях, докато той полагаше върховно усилие да не поглежда към значително изрязания сутиен.

Добре! Нормален е, помисли си Кет.

Беше просто да го подведе да провери бегло шофьорската ѝ книжка. Проверката на личната карта на Робърт също приключи бързо. Младата жена възнагради агента с намигване и бляскава усмивка и бързо тръгна към щанда с вестници, като внимателно оглеждаше тълпата. Кет усещаше погледите, които заинтригувани мъже и раздразнени жени отправяха към нея, докато вървеше по теракотената мозайка, оставяйки бедрата ѝ да се полюляват повече от обикновено.

При други обстоятелства би могло да бъде забавно, помисли си тя. Бронски се върна при Робърт и му подаде билетите и бордните карти. След това се насочи към щанда с вестници. Тя огледа изданията и избра „Вашингтон Поуст“ с водещо заглавие на първата страница за затваряне на летища. Вътре щеше да има поне една нейна снимка, сметна тя, но Кет Бронски започваше да се чувства наистина невидима зад евтината фасада.

— Извинете!

Добре облечен мъж от дясната ѝ страна дръпна ръка от същия вестник, към който и тя бе протегнала ръка.

— Няма нищо — отвърна Кет и му се усмихна. Забеляза превръзката на лявата му ръка. Едната страна на лицето му също бе превързана.

— Накъде сте тръгнали? — попита той. Очите му минаха през профила ѝ.

— Към няколко места — отвърна тя.

Веждите му се вдигнаха.

— О, мистериозна жена!

— Не — парира го Кет. — Предпазлива.

Интересен акцент, помисли си Бронски. Като че ли немски, но не точно.

Тя се опита да се обърне, но мъжът не беше готов да изостави опита си за запознанство.

— Извинете за дързостта ми, но мога ли да ви се представя, за да не се притеснявате, че говорите с непознат?

Кет се обърна отново към него, убедена, че шансовете просто да си тръгне са много малки.

— Можете да се представите — отвърна тя, — но това няма да ви помогне много. Доста съм ангажирана.

— Както аз с вас, скъпа лейди. Казвам се...

— Извинете.

Друг пътник си проправи път между тях, за да грабне един от множеството вестници. Кет сви рамене и махна с ръка, обръщайки се към щанда, за да плати вестника си.

Мъжът с превързаната лява ръка изникна до нея за секунди и я изчака да си получи рестото.

— Не завърших представянето си — каза той.

Тя формално стисна дясната му ръка.

— Здравейте. Радвам се да се запознаем. Съпругът ми е раздражителен, ревнив мафиотски дон и няма да се радва да се запознае с вас, затова си вървете и се радвайте на живота, докато можете. Довиждане!

С периферното си зрение Кет виждаше Робърт да се приближава бързо от противоположната страна, невидим за мъжа, който в този момент се усмихваше и свиваше рамене.

— Както желаете — отвърна той и се обърна да си тръгне.
Маккейб вече беше на десет фута.

Вниманието на Кет беше съсредоточено върху журналиста, не върху евентуалния ѝ поклонник, но тя усети внезапната промяна в непознатия. Мъжът бе с гръб към нея. Той замръзна на място, обърна глава към приближаващия репортер, целия настръхнал.

Робърт спря внезапно на пет фута от тях с изненада, разпознавайки един от наемните убийци, който се беше опитал да го похити в Хонг Конг. Кет видя стреснатия поглед на Робърт точно когато нападателят пусна вестника и пхна дясната си ръка под сакото.

Робърт извика нещо неразбираемо, завъртя се на пети и побягна нагоре по рампата към главния терминал. Мъжът не се поколеба и се втурна след него.

Кет си проби път през стреснати пътници и хукна по главната рампа. Тя прелетя през охраната, забелязвайки стреснатия поглед на полицейския офицер, който не направи никакъв опит да ги последва.

Робърт изчезна зад ъгъла на гишето за билети. Преследвачът му се вряза стремително в група пътници и събори и тях, и себе си на пода. Кет приближаваше, но не достатъчно бързо. Мъжът скочи на крака и отново побягна. Маккейб тичешком се изкачваше по стълбите. Той стигна края им и изчезна наляво. Мъжът го последва, увлечен в ожесточеното преследване.

Кет видя преследвача на Робърт да стига края на стълбите и да заема положение за стрелба. Той извади пистолета си и се прицели. Бронски затича колкото я държаха краката, като взимаше по две стъпала наведнъж. Дясната ѝ ръка ровеше в чантата, докато приближаваше към мъжа.

Стрелецът се целеше внимателно. Робърт бе на тридесет ярда от него, опрял гръб в стената, без да има накъде да бяга. Агент Бронски се затича право към гърба на нападателя, изчислявайки траекторията си, докато се приготвяше да се хвърли върху него. Ръката ѝ извади една от тежките обувки с платформа от дълбините на платнената торба.

Робърт Маккейб видя Кет да връхлита с пълна пара, вдигнала ръце високо над главата си. Стрелецът все още не бе чул идването ѝ.

Журналистът виждаше, че Бронски няма да успее навреме.

Робърт падна на пода, изчезвайки от погледа на стрелеца и проваляйки прицела му. Дулото на пистолета бързо се сведе към него,

но краткото отлагане даде на Кет двете секунди, от които имаше нужда. С всичка сила тя стовари тока на яката платформена обувка в тила на стрелеца. Ударът запрати пистолета с безобидно изтракване на теракотения под, а стрелецът се строполи на място. Загубила контрол, Бронски профуча покрай него и стремглаво падна върху Робърт, който в този момент сядаше на пода на десет фута от нея. Той я хвана, докато падаше, и задържа главата ѝ от теракота.

Двамата останаха върху студения теракотен под, дишайки тежко, докато реката от адреналин, течаща през телата им, се уталожи и някой от тях да може да проговори.

— Боже... господи...

— Мили боже! — промълви Кет. — Кой беше тоя?

Робърт ѝ помогна да стане и ѝ каза. Маккейб взе пистолета, който беше със свален предпазител и зареден. Прицели се в главата на мъжа, докато Кет се приближаваше към него.

— Робърт... — задъхано каза тя. — Погледни... — Тя преглътна с мъка и свали чантата от рамото си. — Виж вътре на дъното, трябва да има белезници. Закопчей го за тръбата отсреща.

Маккейб подаде пистолета на Кет и затърси белезниците. Бронски държеше пистолета в готовност.

— Добре. Сега го претърси. Търси документи във всички джобове.

Фалшивите карти на ФБР паднаха в ръката на Робърт.

— Специален агент Денис Р. Фелдман — каза журналистът. — Няма други документи.

— Гарантирам ти, че ако има агент Фелдман, това не е той.

Кет взе картата от Робърт. След това изпразни куршумите от деветмилиметровия пистолет и ги прибра в чантата си. После остави пистолета на пода и го ритна към по-отдалечения край на коридора. Вдигна обувката, с която беше обезвредила стрелеца.

— Тези платформи са смъртоносни! — каза Робърт.

— Оказаха се полезни, нали?

— Забрави за носенето на пистолети — отговори Маккейб. — Обувките с платформа трябва да станат стандартна екипировка за ФБР.

— Така ли? Тогава трябва да опиташ да ги поносиш — закачи го тя, все още дишайки тежко и борейки се с адреналина, изпълнил кръвта ѝ.

— Видях, че този клоун те сваляше — каза Робърт. — Нямах представа кой е, но реших, че трябва ревнив любовник да ти дойде на помощ.

Тръгнаха бързо към стълбите. След това слязоха в главния терминал и изчезнаха точно когато двама униформени летищни полицаи се появиха внезапно.

— Побързайте! — каза Кет. Лицето ѝ прие уплашено изражение, докато сочеше нагоре към стълбите. — Сбиха се и единият имаше пистолет.

Двамата офицери се спуснаха нагоре по стълбите. Бронски дръпна Робърт тихо зад ъгъла към друг вход. Тя тихо изхвърли деветмилиметровите куршуми в кошчето за боклук, преди да мине през металдетектора.

Няколко летищни полицаи минаха, тичайки покрай тях. Те идваха от залата за пътниците. Бяха се насочили към порталите. Кет и Робърт използваха алтернативен път, за да се върнат при порталите навреме и да се качат на самолета.

Тя седна до прозореца. Той зае мястото до нея.

— По дяволите — измърмори Бронски.

— Какво?

— Забравих да ти кажа да търсиш други документи.

Тя извади сателитния си телефон и набра номера на Джейк в квартирата на ФБР.

— Джейк, веднага трябва да се обадиш в полицията на международното летище в Портланд и да потвърдиш, че мъжът, който са намерили с белезници в горния коридор на главния терминал, е федерален беглец. — Бронски му разказа останалата част от историята.

— Той видя ли те, Кет?

— Не.

Джейк набързо ѝ разказа за обратата с директора.

— Това е страхотно, но се обади на летището в Портланд.

— Можем да ти помогнем.

— Джейк! Моля те! Обади се, преди да са го пуснали!

— Добре. Ще ми се обадиш ли?

— Когато мога.

Тя прекъсна и се отпусна назад в седалката за няколко секунди, опитвайки се да възприеме новината, която Джейк ѝ бе казал. Вратата

на салона бе все още отворена и стюардесата бе задължена да остави пътниците да водят разговори по мобилните си телефони, докато не я затвореше. Стюардесата гледаше Кет внимателно, очевидно раздразнена от вида ѝ.

— Ще се обади ли? — попита Робърт.

Бронски кимна.

— Да. Опитват нова примамка, за да ме вкарат в капан. Сега изведнъж всичко стана цветя и рози. Цялото Бюро ме подкрепя.

— Може и да е истина.

— Може — съгласи се Кет все още замислена, — но не мога да рискувам.

Слабо извъняване дойде от дълбините на чантата ѝ и тя протегна ръка, за да извади пейджъра си. Прочете съобщението с помръкващо лице.

— Какво? — попита Робърт.

Тя му подаде пейджъра.

Спешно съобщение:

Кет, Робърт Маккейб не е този, за който се представя. Махай се, щом можеш. Не му казвай нищо. Доложи новите си намерения на нова линия 8009464646. Джейк Роудс.

Робърт я погледна смаяно.

— Какво е това? Сега аз ли съм врага?

— Нюрнберг иска да мисля така. Това не идва от Джейк.

— Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Той никога не се подписва с фамилното си име. Това е стандартна процедура.

— Тогава?

Кет си пое дълбоко дъх.

— Тогава всичко това означава, че са се добрали до личната ми информация. Открили са пейджъра ми и PIN номера. Мястото на хижата на чичо ми не е много далече.

Светлините започнаха бавно да идват на мястото си. Арлийн Шоен примигна с очи и се опита да си припомни къде е и защо изпитва зверска болка в тила.

Той се опита да седне, но откри, че ръцете му са закопчани с белезници. Вдигна поглед към едрото лице на навъсен чернокож летищен полицай, който бе сложил ръце на хълбоците си. Освен него имаше още шестима полицаи.

Някой ме удари изотзад, заключи Арлийн, след като провери състоянието на тялото си по най-добрия възможен начин за човек с вързани ръце.

— Идва на себе си — каза лейтенантът от портландската летищна полиция и коленичи, за да погледне лицето на Шоен отблизо. — Кой си ти? — попита лейтенантът.

Арлийн изразително си пое дълбоко дъх и затвори очи.

— Той избяга ли?

— Кой да е избягал?

— Опитвах се да... заловя федерален беглец. Не знам какво стана.

— Да бе, разбира се. Ти си бил заловен от истински федерален агент, лъжецо. Току-що получихме обаждане от главната квартира на ФБР.

Той поклати глава.

— По дяволите! Значи вече знаят, че съм го изпуснал!

Лейтенантът сграбчи Шоен за косата и вдигна главата му.

— Питам те за последен път, пуяк такъв, и после ще се ядосам. Как се каваш?

— Добре. Добре. Аз съм специален агент Дон Дюпре от ФБР. Прикрепен съм към офиса в Синсинати.

— Да бе!

— Ако проверите под крачола на десния ми крак, ще намерите книжката с картата и паспорта ми. Какво имахте предвид, като казахте, че съм бил заловен от истински федерален агент? Аз съм федерален агент.

Полицейският лейтенант погледна към хората си и махна към един от тях да вземе документите. Портфейлът с документите беше точно където беше казал.

— Ако... — задъхано каза Шоен, — ако отделите малко време да се обадите в офиса в Синсинати или във Вашингтон, ще разберете, че съм истински федерален агент.

Разколебан, лейтенантът помогна на Арлийн да се изправи. Един от летищните полицаи предаде по радиостанцията задачата. След няколко минути диспечерът се обади с потвърждение и описание, което беше предадено на лейтенанта. Полицаяте се дръпнаха да поговорят, без да изпускат затворника от зорките си очи.

— Какво да правим? — тихо попита единият от полицаите.

Лейтенантът се намръщи и погледна Шоен.

— Имаме валидна карта с негова снимка и потвърждение от ФБР. Някой да е видял тази жена, за която говори Вашингтон?

Колегите му отговориха с озадачени погледи.

— Как беше името? — попита единият от тях.

— Специален агент Катерин Бронски — отвърна лейтенантът. — Това е агентът, за който Вашингтон каза, че е закопчал този човек. — Той огледа хората си. — Джим? Бил? Вие двамата бяхте там първи. Видяхте ли някого?

— Само цивилни — отвърна Джим. Партньорът му кимна утвърдително. — При стълбите видяхме момиче и момче.

— Може ли момичето да е било агент Бронски?

— Едва ли. Беше готина мадама. Такива не стават федерални агенти.

— Чакай малко — каза другият. — Това име, Бронски, не беше ли тази вечер в новините? Федералният агент отвлякъл малко момче?

— Да — отговори другият. — Това е същото име. Видях снимката ѝ, но момичето при стълбите няма прилика с нея.

Лейтенантът въздъхна и поклати глава.

— Обадете се в главната квартира на ФБР, вземете описание на тази Бронски и вижте дали пасва с това на тази жена, която сте видели. Ако не отговаря, пускаме този човек. Не искам никакви кавги с ФБР. А и нямам за какво да го задържа.

Отговорът дойде след пет минути. Двамата офицери, които бяха дошли първи на мястото, слушаха внимателно. После поклатиха едновременно глави.

— Определено не е тя.

Като му поднесоха извинения и го освободиха, Шоен изчезна бързо, сливайки се с тълпата. Той намери телефон и набра директния номер на командния си пост.

— Мислех, че се връщаш, Арлийн.

— Чаках полета за Вегас, когато забелязах Маккейб. — Той разказа за случилото се.

— Бронски беше ли с него?

— Не знам, но подозирам, че тя беше онази, която ме удари в гръб. — Шоен потърка главата си. — Нямам представа накъде са тръгнали.

— Аз имам — беше отговорът.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

*Стехикин, щата Вашингтон,
16 ноември — ден пети,
11:50 на обед, местно време/1950 Зулу*

Уорън Пиърс наложи спокойно темпо на движение. Звукът на дишането му беше успокояващ контрапункта на хрущенето на ските му по снега. Снеговалежът от миналата нощ беше оскъден, но покривката бе достатъчна за малко ски бягане. Кристални дни като този, помисли си той, правят ски бягането толкова въодушевяващо — свежият въздух в дробовете и неясните очертания на вечнозелените дървета от двете страни превръщаха долината в негов собствен свят.

Уорън мина покрай още една от летните хижи — позната гледка за всеки жител на Стехикин. Тази е на Колдуелови, помисли си той разсеяно. Очите му се преместиха от покрития със сняг покрив към въздушната опашка на самолет, чертаещ переста удивителна в небето над езерото Шелан.

Уорън направи още един завой и пресече шосето. След това се насочи към реката. Старата дървена къща, която се намираще пред него, бе стояла на това място през целия му живот. Обичайната струйка дим се виеше от комина на покрива.

Пиърс спря. Не беше сигурен, но нещо в хижата не беше както трябва.

Защо вратата е отворена?

Уорън се приближи, придържайки се към редицата дървета, която минаваше от северната страна. Тогава забеляза счупения прозорец вляво от отворената врата. Нямаше признаци на живот.

Студен предзимен бриз изсъска в клоните на вечнозелените дървета. Предната врата се отвори със скръбно скърцане, което го стресна. Във вътрешността на хижата се виждаше обърнат стол.

Студените пръсти на лошо предчувствие запъплиха по гърба му. Обзе го абсурдното желание да се обърне и да избяга. Вместо това Уорън се опита да преодолее уплахата си и да отиде да погледне по-

отблизо. Дон Донахю е пазача на тази къща. Проверява я всеки ден. Как може предната врата да зее отворена?

Пиърс се застави да отиде до хижата. Той съгледа парчета разбито стъкло и стъпки в калния сняг до верандата — както и нещо червено до вратата, прилично на кръв.

Обърна се и хукна със ските към пътя възможно най-бързо. Понесе се към базата на рейнджърите и дока, тласкан от неясен страх. Някой трябваше да разбере какво бе станало, но този някой не беше той.

На борда на Хърайзън еърлайнс, Даш осем, в полет, четридесет мили източно от Портланд, щата Орегон

Кет наблюдаваше как южната страна на международното летище Портланд преминава бързо край прозореца и изчезва зад тях, докато Де Хавиланд Даш осем се издигаше в заоблаченото небе от писта десетдясно. Като дългите крака на синя чапла, излитаща от езерото, издължените колесници на Даш осем се прибраха в корпуса на машината, разкривайки пред Кет впечатляваща гледка. Типът самолети като Даш осем е много подходящ за бленуващи пътници, помисли си тя. Особено по-малките, които летят на по-ниска височина над тучния пейзаж на Тихоокеанския Северозапад, изпъстрен с игрищата за голф и килима от гори.

Сочната зеленина на хълмовете на изток от Портланд спокойно преминаваше под тях, докато Даш осем се издигаше над облаците, превръщайки света навън в безкрайно поле от млечна белота. Изгледът се смали до корпуса на десния двигател.

В предния салон самотната стюардеса приготвяше малката си количка с напитки, когато звукът на звънящ мобилен телефон достигна до ушите ѝ. Вниманието ѝ незабавно се прехвърли към фрапантната блондинка в средата на салона, седнала на едно от местата до прозореца. Стюардесата моментално напусна кухнята и бързо отиде до осми ред. Тя протегна ръка точно навреме, за да хване звънящия телефон, преди крещящо русата пътничка да го бе вдигнала към ухото си.

— Госпожице, трябва да го изключите — заповяда тя, доволна от властния тон на гласа си.

Обкръжаващите пътници проявяваха интерес, но това нямаше значение. Дамата заслужаваше малко обществено порицание.

Но пътничката безразлично дръпна телефона от ръката на стюардесата и го долепи до ухото си. Тя затърси нещо из чантата си.

— Казах, че трябва да го изключите! — повторно заповяда стюардесата.

Блондинката измъкна портфейла си и показа значката и картата си, на които стюардесата разпозна емблемата на ФБР. Тя кимна и объркана се оттегли по пътеката. Стюардесата извади ключ и отключи вратата на кабината.

Кет върна картата си и се сви напред, напрягайки се да чуе думите на Джордан Джеймс.

— Сигурен ли си, чичо Джордан?

— Трябва ми място, на което да се срещнем, Кет. Трябва да говоря лично с теб в първия възможен момент. Имам самолет, който чака в готовност да ме откара навсякъде по крайбрежието, където и да си.

— Не съм... не съм на крайбрежието. Тоест не съм толкова далече. Опитвам се да открия един човек и да говоря с него. За всеки случай предпочитам да не казвам кой е и къде отивам.

— Кет, трябва да ми се довериш. Тази линия е обезопасена. Къде ще бъдеш?

Тя погледна към Робърт и въздъхна. Не беше имала време да му обяснява, а и така или иначе това беше нейно решение. Беше объркана по въпроса кои линии се подслушваха и кои бяха безопасни, ако изобщо имаше такива. В страната се затваряха летища заради терористични заплахи. Това потвърждаваше предположенията, че откраднатото лазерно оръжие е било използвано. Притеснението, че вероятно се изправяха срещу няколко противника, които ги търсеха, за да ги отстранят като свидетели, също нарастваше. Беше неразумно да съобщи дестилацията им, но също така бе и неизбежно. Все пак молеше Джордан Джеймс. А ако тя не можеше да се довери на Джордан, то значи бе попаднала в стая с криви огледала.

— Кет, моля те! Къде да те намеря?

Тя въздъхна отново и затвори очи.

— Ще бъда в Сън Вали. Не питай защо.

Младата жена усети стреснатата реакция на Робърт, но вече бе твърде късно.

— Добре. Веднага ще уредя полета и ще тръгна оттук... най-късно утре сутринта. Дръж телефона си включен. Ще ти се обадя от летището.

— Добре. Но какво си открил? Ако тази линия е достатъчно обезопасена, за да ти кажа къде отивам... — Тя погледна към Робърт и бързо кимна с глава, за да го увери, че всичко е наред.

— Защо да не е достатъчно обезопасена — възкликна Джеймс, — за да ти кажа какво съм открил? Може да е достатъчно обезопасена, Катерин, но има много за обясняване. Много е сложно. Положението е много страшно.

— Знаеш ли за оръжията, чичо Джордан?

— Какво имаш предвид? — попита той, прикривайки предпазливостта си.

— Дали знаеш, че оръжията, които са били използвани за катастрофите на Сийеър и Меридиан, може да са били откраднати от резерв на Съединените щати? Знаеш ли, че това са оръжия, изрично забранени с президентска заповед?

От другия край настъпи дълга пауза.

— Кет, трябва да говорим... Има много неща, за които не знаеш, въпреки че съм впечатлен от това, което си научила. Националната сигурност е заложена на карта. Ще се видим довечера или утре рано сутринта. Дръж телефона си включен.

Тя затвори и се обърна. Очите ѝ срещнаха разтревоженото лице на Робърт Маккейб. Тя не искаше нито да мисли, нито да признае, че току-що е допуснала опасна грешка.

Ефирен воал от сняг едва забележимо забули пейзажа навън, докато пилотите на Даш осем правеха безупречен заход по прибори към Фрийдман Мемориал Фийлд в Хейли, Айдахо. Светът изплува на шестстотин фута над земята. Бяха идеално равнени с пистата. Водеха се само по сигналите на сателитната GPS система, извършвайки онова, което бе познато като GPS заход.

Докато Даш осем спря при определения му портал на летището, снежната фъртуна, която се очакваше да излезе, вече се надигаше, за да

вилнее през целия следобед със силен снеговалеж. Крайното напрежение, което Кет и Робърт изпитваха, не им помогна по пътя до вилата на доктор Маверик. Тя се намираше във вилен район южно от Сън Вали. Вилата на учения бе в южния край на силно залесения район с рядко разпръснати къщи и слабо обозначени пътища. След третия погрешен завой сприхавият шофьор на таксито прибави своя дял към затрудненията им.

Най-сетне малката дървена къща на доктор Маверик се появи. Бронски плати на таксито и го изпрати, въпреки протеста на Робърт:

— Ами ако Маверик не си е вкъщи, Кет? Не сме облечени подходящо.

— Ще се оправим — отвърна тя и вдигна ципа на тънкото яке без подплата, което беше взела от Стехикин.

— Ще се оправим? Ние вече замръзваме! Не че вече имаме някакъв избор!

Никой не отговори на позвъняването на вратата. Нямаше признаци на огън в камината, но на заснежената алея пред къщата имаше пресни следи от гуми, които снега бързо покриваше. Кет обиколи внимателно вилата. Предната и задната врати бяха заключени. През прозорците не се виждаше нищо подозрително. Тя се върна при Робърт, който стоеше под навеса на покрива, опитвайки се да се скрие от вятъра.

— Ако е тук, се крие — каза му Бронски.

— Както би казала Далас. А сега какво? На предания ти другар му замръзва задника.

Кет не обърна внимание на опита му да се закача.

— Чакаме.

— Навън?

— Не, вътре. След като намерим най-малко унищожителния начин да влезем.

При други обстоятелства, помисли си Робърт, бих протестираше да ме молят да помагам на такова безспорно престъпно деяние. Студът започваше да достига сериозни степени и да влязат където и да е бързо се превръщаше в ултимативно решение.

Те се върнаха до задната врата и Бронски зарови в чантата си. След малко извади от нея малък шперц.

— Знаеш и как да отваряш ключалки ли, Кет? — попита Робърт с тракащи зъби.

— Нямам представа — отвърна тя. — А ти?

Той кимна, после поклати глава.

— Не много голяма. Играл съм си с няколко, но това е доста сериозна брава.

Кет се изправи.

— Нали? Добре. Чакай. — Тя слезе по стъпалата и избра парче от дървата за огрев от покрития куп до хижата. Бронски използва края на дървото, за да разбие едно от стъклата на английските прозорци на вратата. После се пресегна към ключалката, за да отвори.

— О, слава богу! — възкликна Маккейб. Неодобрението му на действията на Кет се смекчи, когато влезе в уюта на къщата.

— Топлината е добър знак — каза тя, затваряйки вратата зад себе си. — Съмнявам се, че отоплява къщата през цялата зима. Сигурно пуска парното само когато е тук.

Кет излезе през предната врата, за да вземе багажа им. Преди да внесе чантите, тя извади пистолета си, зареди го и го пусна в чантата си. Гласът на Робърт стигна до нея през отворената врата.

— Ще потърся нещо, с което да закрия счупеното стъкло. — Той затършува в килера. Кет се върна в малката кухня едновременно с него. — Проверих цялото място. Той не е тук.

— Сигурна съм, че ще дойде. До пет ще бъде тъмно. Обзалагам се, че ще чака това.

— Значи... и ние просто ще чакаме? — попита Робърт.

— Да. В това време ще сваля костюма си на проститутка. Изигра ролята си.

— Все още си много руса, лейди моя — ухили се Робърт.

Тя не отговори. Лицето ѝ беше сериозно.

Той я хвана за рамото и я обърна към себе си.

— Кет? Знаем, че се притесняваш, но напълно ли загуби чувството си за хумор?

Тя го погледна объркано.

— Какво?

— Чувството си за хумор.

Кет поклати глава, намръщи се и внимателно се дръпна от ръцете му.

— Извинявай, Робърт. Грижата да ни опазя живи ми идва малко в повече.

— Трябва да се усмихваме. Блондинките трябва да имат чувство за хумор.

Лицето ѝ остана сериозно. Тя го изучаваше за няколко секунди, после го бутна с хълбок.

Очите му я последваха, докато тя изчезваше в банята с чантата си.

След няколко минути Бронски се върна преоблечена в дънки и суичър. Робърт бе застанал пред задния прозорец и гледаше снега, който се бе усилил.

Маккейб се обърна и ѝ се усмихна, навеждайки глава към прозореца.

— Кет, ако продължи да вали така, не знам дали Джеймс ще успее да дойде.

— Той каза до сутринта — равно отвърна тя. — Ще чакаме независимо от всичко.

Международно летище Портланд, щата Орегон

Частният самолет Лиър тридесет и пет, който Арлийн Шоен чакаше цял следобед, рулираше бързо към частната рампа. Пилотът изключи левия двигател и спусна стълбичката. Той изчака Шоен да се качи на борда. Арлийн се отпусна в луксозния интериор, доволен да види шестима от хората си. Пилотите на чартърния самолет запалиха отново левия двигател и тръгнаха незабавно, поемайки директен курс към летището на СЪН Вали с по-малко от петстотин мили в час. Пътниците в салона зад тях потънаха в разговор. В Сиатъл бяха качили няколко тежки дървени кутии. Те, както и пасажерите в самолета и влошаващото се време в СЪН Вали, бяха причина за нарастващата нервност на двамата пилоти.

Водачът на групата, по-възрастен мъж със студени очи, който им беше дал осем хиляди долара в брой за чартърния полет, беше дал и ясно да се разбере, че трябва да кацнат в СЪН Вали, независимо от времето. Но след третия опит, без писта, която да виждат, дори той се съгласи, че кацане в Бойзи, Айдахо, е единственият разумен резервен план.

Пътниците бяха в частния терминал на Бойзи, когато двамата пилоти взеха решение. Каквото и да ставаше, те не искаха да са част от него. Страховете им се бяха оправдали, след като надникнаха в една от кутиите. В нея бяха открили сериозно количество съвременно щурмово въоръжение и амуниции.

Капитанът пресметна цената на чартъра, отброи надплатата, сложи парите в плик и го залепи на капака на една от кутиите, преди да свали от борда багажа на пътниците и да го остави на рампата.

— Не сме видели нищо, не сме чули нищо, не сме казали нищо — каза капитанът и запали десния двигател.

— Амин — отвърна вторият пилот.

При звука от запалването на двигателите един от мъжете в терминала дойде тичешком от сградата, но капитанът бе натиснал газта и избяга само с един запален двигател. В това време вторият пилот запали другия и се обади за разрешение за аварийно излитане.

— А сега какво? — попита единият от мъжете Арлийн Шоен.

— Много просто — отвърна Шоен. — Другите трябва вече да са тук или да са много близо. Те шофират. Обадете им се по сателитния телефон и ги предупредете да останат на място, докато успеем да наемем друг чартърен самолет. Препоръчително такъв, който може да се справи с кацане в снежна буря. Ще се отървем наведнъж от тримата.

— Какви бяха заповедите им?

— Обградете къщата на Маверик и чакайте Бронски и Маккейб, както и неуловимия доктор Маверик. Ако Бронски и Маккейб са стигнали там първи, не искам да ги хващате, докато докторът не се появи и ние не пристигнем.

Южно от Сън Вали, щата Айдахо

Робърт завъртя кранчетата на душа и излезе от банята. Той се облече, преди да се върне в гостната на вилата. Кет бе задрямала на един от фотьойлите. Светлините бяха загасени. Без отопление в малката стая витаеше осезателен хлад. Отвън светлината на лампата на верандата падаше върху силния снеговалеж и подчертаваше усещането за планинско усамотение.

Робърт тихо седна на малкия стол. Кет внезапно скочи.

— Няма нищо — каза той, вдигайки ръка, за да я успокои. — Аз съм.

Тя тръсна глава, за да прогони булото на съня. След това потърка очи и седна по-удобно в стола. Усмихна се на Маккейб.

— Гладен ли си? — попита. — Добрият доктор има добре зареден хладилник.

— Значи ще изядем храната на Маверик и ще се чувстваме като у дома си, така ли?

Тя кимна.

— ФБР ще го компенсира.

— Между другото аз... — започна Робърт, — има само едно легло в къщата. Няма диван. Така че май...

Кет остави неизказания въпрос без отговор. Тя стана и се отправи към спалнята. Бронски разгледа чамовите мебели. Робърт я бе последвал и сега стоеше на вратата.

— Чувал ли си за разделителна дъска? — попита тя и се обърна към него.

Той кимна неуверено. Очите му се местеха между нея и леглото.

— Да. Ако неженена двойка трябва да спи в едно легло... — Той спря, схващайки идеята ѝ.

— Много добре — отвърна Кет и заобиколи леглото, за да остави чантата си под прозореца. — Семейството е поставяло голяма дъска по средата на леглото и двамата са били възпрепятствани да прехвърлят ръце, крака и други части на тялото през преградата.

— Така че вместо някой от нас да спи на стол в хола...

Тя кимна.

— Точно така. Можем да използваме разделителна дъска без самата дъска.

Робърт се усмихна.

— Престани!

— Какво? Какво правя?

— Мислиш си палави неща.

— Не си мисля палави неща. Просто... се усмихвам.

Тя седна на леглото до него, без да го докосва. Те се погледнаха в монтираното на стената огледало.

— Добре. Основни правила — каза Кет и се обърна към него. — Все още сме по средата на кошмара.

— Знам.

— Навън тъкмо се стъмни. Не знаем кога доктор Маверик ще се появи, нито дали Джордан ще успее да дойде. Преследвачите ни могат да се появят всяка минута. Поспах във вана, преди да го изоставим на летището, но въпреки това съм уморена.

— Първо трябва да се наспим — съгласи се Робърт.

— Първо да нападнем хладилника, после да се наспим — поправи го Бронски. — Не мога да мисля ясно. Имам лошото предчувствие, че сме удобни мишени, но съм убедена, че Маверик има отговорите, които ни трябва така отчайващо. Това е най-добрата ни възможност да го намерим.

— Така е.

Тя вдигна показалец.

— Аз... само искам да знаеш...

— Какво, Кет?

— Че в различно време и място това би било истинско изкушение.

— Изкушение? — каза той, имитирайки изненада.

— Знаеш за какво говоря.

Робърт се облегна назад. Той я погледна и вдигна вежди.

— Мислеше да... си играеш с мен?

— О, я стига, Робърт!

Кет се засмя и той го прие като окуражаване.

— Защо тази похотлива мисъл не ми е минавала през ума — неубедително каза той. Закачливото пламъче в очите и усмивката му го издаваха.

— Разбира се. — Тя се усмихна. — Цял ден се разхождам с твърде къса пола дори за „Спасители на плажа“, а ти не спря да ми повтаряш колко съм секси. — Бронски скочи от леглото и се обърна към Маккейб с протегната ръка. — Да нападнем хладилника на доктор Маверик, Робърт. После ще видя дали няма още едно яке.

— За да го носиш навън ли?

— Не, за да го нося в леглото.

— Защо? Студено ли ти е?

Тя бавно поклати глава, хапейки устна без намек за усмивка.

— Не. Тъкмо обратното.

Военновъздушна база Андрюс, щата Вашингтон

— Готови сме за незабавно излитане, господин държавен секретар.

Джордан Джеймс погледна назад към президентската рампа на осемдесет и девета транспортна авиационна ескадрила под свъсеното небе над военновъздушната база Андрюс. Закъснялото обаждане за полет с единия от гълфстриймите за среща в Сън Вали беше уважена с типична ефективност, но излитането се оказа невъзможно преди два през нощта. Екипажът и самолета бяха готови за почти шестчасовия полет, когато Джордан пристигна в базата.

— Благодаря ви, полковник — каза Джеймс. — Да тръгваме.

Действащият държавен секретар изкачи стълбичката и подаде куфарчето си на стюарда. След това се насочи към един от скъпите въртящи се столове. Мислите му бяха погълнати от това, което предстоеше. Пътуването беше непростимо лично, но абсолютно неизбежно. Животът на Кет висеше на косъм.

Южно от Сън Вали, щата Айдахо

Кет и Робърт завършиха импровизираната си вечеря. Тя стана и тръгна към спалнята в неловка тишина. Добре съзнаваше, че Робърт се бави, преструвайки се, че се оправя. В ъгъла имаше малка газова камина. Кет я включи, преди да отиде до прозореца и се полюбува на тихия снеговалеж.

— Още ли смяташ, че може да се появи тази вечер? — попита Маккейб.

— Не — отговори тя и поклати глава, без да поглежда назад. — Вали твърде силно и е твърде късно. Няма да дойде преди разсъмване. Ако дойде и тогава.

— Добре — беше тихият отговор.

Робърт застана зад нея и нежно постави ръце на раменете ѝ. Няколко секунди тя не каза нищо, после свали ръцете му от себе си.

— Недопустимо — каза тихо все още с лице към прозореца.

— Извинявай.

Кет взе ръцете му и ги премести така, че да обгърнат талията ѝ. Неподготвен за това Робърт тайно изтържествува.

— Ето — каза тя. — Тук им е мястото.

Почти невярващ, той я прегърна леко. Кет се обърна в обятията му. Тя вдигна ръце нагоре, погали лицето му и привлече устата му към своята.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

*Бойзи, терминал Бойзи, Айдахо,
17 ноември — ден шести,
3:00 през нощта, местно време/1000 Зулу*

Джордан Джеймс се раздвижи и се събуди. Капитанът на Еър Форс Гълфстрийм бе застанал до него.

— Господин държавен секретар?

Капитанът е майор, забеляза Джордан, но изглежда твърде млад за такъв чин, да не говорим за командването на самолет с висш държавен служител на борда. Държавният секретар се изправи, моментно объркан от липсата на движение на самолета.

— Времето в Сън Вали беше далече под изискванията за кацане, сър. Приземихме се в Бойзи, за да изчакаме подобрене. Времето трябва да се изясни преди изгрев-слънце.

— Колко е часът, господин майор?

— Три през нощта местно време, сър. Можете да поспите тук, или, ако желаете, можем да ви вземем стая...

— Не. — Джордан поклати глава. — Ще остана на борда. Не искам да ви притискам, но трябва да стигна възможно най-бързо в Сън Вали.

— Да, сър. Ще ви уведомя кога можем да излетим. Предполагам, че няма да е след дълго.

Джордан благодари и завъртя стола, за да погледне през прозореца към рампата на частните самолети, която беше до гълфстрийма. Вниманието му бе привлечено от невъзмутима група мъже, скупчена около голям едномоторен хидроплан Чесна Караван.

Как може хидроплан да кацне... О! Прибиращи се колесници под ските! Но къде, по дяволите, отиват в този час? Може би на риболовен излет?

Арлийн Шоен вдигна ципа на якето си и се изтегли по късата стълбичка от дясната страна в салона на едномоторната каравана и кимна на един от хората си, който вече беше на борда.

Мъжът наведе глава към един от съмишлениците си, който още не се бе качил, и погледна към Арлийн.

— Сигурен ли си, че Джери може да се оправи с този самолет?

Шоен кимна.

— Лиърджетът надхвърляше обучението му, но това е лесно. Ако е необходимо, можем да извикаме чартърния пилот.

Южно от Сън Вали, щата Айдахо

Настоятелното звънене на сателитния телефон най-после проникна в съзнанието ѝ и прекъсна съня ѝ за нещо вече забравено. Кет отвори очи в предутринната тъмнина в стаята.

Звъненето спря. Да не го беше сънувала?

Тя се раздвижи леко, чудейки се какво я е оплело. Младата жена си спомни с прилив на топлина предишната нощ, персонифицирана от мъжа, чието тяло беше прилепнало към гърба ѝ. Ръцете му все още я държаха в прегръдките си. Дигиталният часовник на нощното шкафче показваше шест и двадесет и пет.

Кет бавно и с нежелание се измъкна от прегръдката. Тя спусна крака на студения под и изшляпа гола до банята, опитвайки се да подреди приоритетите. Бронски се обърна при вратата на банята и погледна навън през прозореца ѝ. Снегът бе спрял. Облаците бяха отстъпили място на ясен, покрит със звезди небосвод. Тя се зачуди дали не беше пропуснала обаждане от Джордан. Очевидно не беше успял да дойде, но къде беше?

Робърт хъркаше леко. Той се обърна по гръб, но продължи да спи. Кет заобиколи на пръсти леглото и се наведе над него. Наслади се на наситения мъжки аромат, когато се наведе над него, за да го целуне по врата и да го събуди.

— Как...?

Той се събуди стреснато.

— Номерът с разделителната дъска не стана — каза Кет.

— Така ли?

— Не. Бях лошо момиче.

Робърт се усмихна и протегна ръка да докосне лицето ѝ.

— Да, беше.

— Но пак трябва да станем професионалисти — отвърна Бронски, смъквайки завивките от него с рязко движение.

— Ей! Някой да не се е обадил?

— Не, но е неизбежно и искам да сме готови.

По-малко от двеста ярда от къщата, на задната седалка на взет под наем миниван, самотна фигура се изправи внимателно над линията на прозорците и проучи образите в бинокъла за нощно виждане. Светлина беше запалена в спалнята на вилата. Сега светна и в кухнята. Човекът с бинокъла се обърна към другаря си, сгушен в яке на пода.

— По-добре си сложи ушите.

Другият мъж изсумтя и се насили да седне и да сложи слушалките. Той взе портативната електронна чиния и я насочи към предните прозорци на вилата. Тънък невидим лазерен лъч се изстреля и докосна далечния прозорец. Приемникът записа точното разстояние до устройството на прозореца и измери всяка малка вариация на разстоянието, докато стъклото вибрираше от звуците, идващи отвътре. Вграден компютър предаваше резултатите и запазваше аудиосигнал към слушалките.

— Какво казват? — попита мъжът с бинокъла.

— Говорят за яйца и бекон и се чудят къде са всички.

— Кой например?

— Ние. И някой друг.

— Предполагам, че става дума за доктор Маверик.

Мъжът поклати глава и се приведе напред. Той махна на другаря си да млъкне и притисна едната от слушалките по-близо към ухото си. После затвори очи, за да се концентрира. След малко се изправи, мърморейки под нос.

— Мили боже! Шоен го чака изненада! — Мъжът погледна към партньора си. — Познай кой ще дойде за закуска?

— Кой? — попита другарят му остро.

— Държавният секретар. Сам.

Фаровете на колата се появиха в края на пътя пред тях и двамата потънаха надолу, за да изчезнат от поглед, докато отmine. Караваната

бавно си пробиваше път по покритата със сняг алея. Шофьорът бе просто тъмна фигура на предната лява седалка. Той като че намали пред вилата на Маверик, после отново засили и зави надолу по пътя, изчезвайки от погледа.

За част от секундата Кет си помисли, че е чула щракването на нещо метално някъде из къщата. Тя погледна към Робърт през малката кухненска маса и сви рамене.

— Какво? — попита я той.

— Нищо — отговори тя. — Стори ми се, че чух...

Внезапният шум от рязкото отваряне на задната врата свари и двама им неподготвени. Добре облечена фигура влетя в стаята с пистолет в ръка.

— Не мърдай!

Гласът беше мъжки, дълбок, заплашителен, но и треперещ.

Кет и Робърт скочиха на крака едновременно с вдигнати ръце. Човекът затръшна вратата зад себе си и тръгна към кухненската маса. Очите му бяха разширени, ръката с пистолета буквално трепереше.

— Кои, по дяволите, сте вие? — попита той.

Кет го погледна внимателно.

— Доктор Маверик?

— Кой пита? — остро отвърна мъжът.

— Агент Бронски от ФБР. Ако ми позволите, ще донеса картата си.

Той не каза нищо. Просто мълчаливо я изучаваше. После погледна към Робърт.

— Кой е той?

— Робърт Маккейб, репортер от „Вашингтон Поуст“. Аз съм един от оцелелите от самолетната катастрофа във Виетнам отпреди няколко дни.

Доктор Томас Маверик се затътри настрани към вратата на дневната и погледна вътре. След това махна с пистолета към Кет.

— Къде е картата ти?

— Във... в спалнята ви, сър.

— Донеси я — заповяда той.

Бронски я донесе бързо. Томас Маверик внимателно изучи значката и ламинираната карта. Подхвърли ги на кухненската маса. Пръстът му все още беше на спусъка, очите му скачаха бясно между двамата и предната врата.

— Добре. Мисля, че ви вярвам. „Вашингтон Поуст“ е твърде странно, за да се измисли.

Той им махна към столовете.

— Доктор Маверик, бихте ли престанали да размахвате пистолета си към нас? — помоли Кет.

Той погледна към тридесет и осем калибровия пистолет в ръката си и кимна. После се обърна и придърпа стол за себе си.

— Съжалявам. Видях ви в къщата си и... не знаех кои сте.

— Докторе — започна Кет, — изглеждате уплашен. Някой преследва ли ви?

Той игнорира въпроса.

— Кажете защо сте в къщата ми!

— Познавахте ли Уолтър Карнеги? — попита Бронски и забеляза моменталната реакция на страх да преминава през лицето на доктора.

— Защо?

— Защото той ни каза да ви намерим.

— Уолтър е мъртъв — простичко отвърна доктор Маверик.

— Знаем — отговори Робърт. — Той беше мой приятел.

Томас Маверик въздъхна и поклати глава.

— Трябва — подхвърли Кет, — да започнем от началото. Имаме да ви кажем много, но подозирам, че вие имате да ни кажете още повече.

— Трябва да се махнем оттук. Можем да поговорим няколко минути, но трябва да се махнем оттук. Не е безопасно.

Летище Фрийдман Мемориал, Хейли, щата Айдахо

Бяло-синият Еър Форс Гълфстрийм рулира до пистата и продължи внимателно по заснежената повърхност към малката пътническа рампа, където в тъмнината чакаше кола с работещ двигател. Ауспухът ѝ изпускаше пухкави кълба, които се завихряха около задната броня и се понасяха в лекия снеговалеж.

Джордан Джеймс взе куфарчето си и се запита дали да не каже на екипажа да изчака. В Бойзи имаше подразделение на Националната гвардия и можеха да изчакат там. Джордан сметна това за ефикасно. Дори и да намереше Кет веднага, щяха да минат няколко часа, преди да свършат.

Когато двигателите спряха работата си и предната стълбичка беше спусната, един член на екипажа изтича да провери дали шофьорът беше онзи, когото бяха ангажирали да откара техния ВИП пътник. Той се върна в самолета и помогна на държавния секретар да слезе.

— Сър, майорът каза само да се обадите на този мобилен номер и ще сме тук до два часа. Ще чакаме в Бойзи.

— Ясно. Ще се видим скоро.

Членът на екипажа пъргаво отдаде чест и се втурна обратно в гълфстрийма. Той вдигна стълбичката, а пилотите запалиха двигателите.

— Накъде, сър? — попита шофьорът.

— Изчакайте малко — отвърна Джордан. — Трябва да се обадя и да разбера.

Той извади хартийката с номера на сателитния телефон на Кет и го набра облекчен, когато тя отговори още на първото иззвъняване.

Докато те напускаха летището, гълфстрийма изрева над главите им и зави на запад. Светлините му примигваха, докато той ускоряваше и набираще височина над входящия самолет, готвещ се за кацане.

Чесна Караванът намали. Пилотът заходи и спусна малките колесници под двете ски.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

*Южно от Сън Вали, щата Айдахо,
17 ноември — ден шести,
8:05 сутринта, местно време/1505 Зулу*

Кет свърши разговора и седна назад в кухненския стол, изучавайки чертите на Томас Маверик. Той беше невероятно едър човек. Върху шестте му фута и три инча се разпределяха близо триста паунда тегло. Лицето му бе обрामчено от гъста червеникавокафява брада, а главата му бе почти напълно лишена от коса. Той беше физик с двадесет години опит в „черните“ проекти като бомбардировача Стелт В-2 и други, за които още не можеше да говори.

Доктор Маверик търкаше чело. Очите му внимателно се местеха между Кет и Робърт, докато преценяваше какво да каже.

— Добре. Първо, разбирам, че няма да отида в затвора, ако говоря за проекта си. Все пак не съм заставен да мълча по отношение на проекти, за които не съм подписвал клетва за опазване на тайната. И... — Той вдигна пръст и се взря в Робърт. — Едно основно правило, господин Маккейб, е, че всичко това е дълбоко тайна информация. Ако някога използвате името ми или ме разкриете като източник, наистина ще намеря начин да ви навредя. Разбрахте ли ме?

Робърт ясно видя стоманения блясък в очите на доктор Маверик и разбра, че той говори напълно сериозно. Журналистът кимна.

— Имате думата ми.

Доктор Маверик също кимна.

— Много добре. Мисля, че някои държавни служители се опитват да ме намерят поради същата причина, поради която и вие ме търсите. Те мислят, че знам повече, отколкото знам.

— Искам да ви попитам едно нещо — каза Кет. — Ако допуснем, че вие не сте доверения източник на Уолтър Карнеги, тогава имате ли някаква представа кой е?

— Не. Никой. Той не би ми казал, но който и да е бил, е познавал тази област.

— Споменахте черни проекти — продължи Кет.

— Никога не съм работил върху лазери или лъчеви оръжия. Искате да попитате дали неофициално знам за черен проект относно лазерно оръжие? Да. Включвал ли е жизненоважна разработка на заредени частици и други електромагнитни оръжия? Абсолютно. Направил ли е няколко доставчика много богати? Да. Нацията облагодетелства ли се? Неизмеримо. Не са ли проектите подотчетни пред някой друг, освен пред мениджърите на проектите? В повечето случаи — да. Но могат да се появят изключения. Смятам, че това е станало с противопехотната лазерна разработка.

— Какво? Мениджърите са изгубили контрол?

Доктор Маверик поклати глава.

— Не, благодарение на трима доста умни, но лишени от морал и отговорност за това, което трябва да правят за страната си мъже на върха, проектът създаде свой собствен живот извън контрола на конгреса и дори на Министерството на отбраната. Преди това съм виждал само веднъж проект да излиза от контрол, но този премина в друго измерение, ефективно изплъзвайки се от правителствения контрол.

— Не съм сигурна, че разбирам — каза Кет.

Докторът стана, за да направи кафе. Той продължи да говори, като периодично поглеждаше към прозореца.

— Първо трябва да разберете, че черните проекти са изключително важни за страната ни и те обикновено дават много добри резултати. За да се разработи един такъв проект, трябва милиарди долари и хиляди хора. Мнозинството от работниците са цивилни граждани като мен, желаещи да работят в пълна секретност върху тясно определени компоненти от цяло, което не разбираме и ни е забранено да разсъждаваме за него, за да построим нещо като бомбардировача Стелт В-2. В случая с противопехотните лазери стана злополука по време на изпитанията преди няколко години. Аз не трябваше да знам за нея. Тя унищожи очите на млад техник, който беше племенник на началник-щаба, много морален и хуманен човек. Обезумелият началник-щаб научи за целта на разработката и убеди президента да я отмени и да забрани всякаква работа по нея за в бъдеще. Но като постъпи така, президентът, който, както знаете, беше открито презиран от отбранителните институции, заплаши да изтегли

няколко милиарда долара от годишния доход на първичния доставчик на въпросния черен проект.

— Значи доставчика не зачете забраната?

Доктор Маверик се обърна и вдигна показалец.

— Не. Не стана нищо драматично. Пентагонът се обедини с доставчика и тогава пренаписа и пренасочи проекта, така че нито парите, нито времето да са загубени. Трябваше просто да приложат научните си знания и разработки в други, позволени приложения на лазерните оръжия. Всъщност, мениджърите на проектите измамиха дори министъра на отбраната. Знам го, защото един мой добър приятел беше силно обезпокоен от това и трябваше да го сподели с някого. Той напусна проекта. Преживя нервен срив и сега преподава физика в неизвестна гимназия на скромна заплата.

— Значи — попита Кет, — те са продължили с разработката на противопехотното приложение на лазерното оръжие?

Маверик кимна.

— О, те направиха и нова разработка, но прехвърлиха онази, която унищожавя зрението, в черна дупка в черния проект с намерения да надживее президента.

Кафемашината завърши работата си. Кет отказа и доктор Маверик наля кафе на Робърт и себе си, преди отново да седне.

— Маккейб, запознат ли сте със синдрома Спутник?

— Познавам... Спутник.

— Има много версии на принципа. За да се запали единна решимост за разработката на оръжие или създаването на военна способност, трябва да има сериозна заплаха. Ако заплахата не съществува и вие сте национален лидер, който знае, че е нужна, може да ви се наложи да я измислите. Убеден съм, че Франклин Рузвелт е направил точно това, като пожертва Пърл Харбър, за да ни въвлече във войната навреме, за да я спечелим. Това направи и Спутник за нашата космическа програма.

— Казвате, че... — понечи Робърт.

— Казвам, че допреди няколко месеца нямаше достоверно доказателство, че някой разработва оръжия, унищожавачи човешкото зрение, и възнамерява да ги употреби срещу военни или граждански цели. Следователно нямаше причина новият президент да отменя старата забрана.

Кет слушаше мълчаливо. Тя изведнъж седна напред.

— Чакайте. Да не намекувате, че този проект ще спечели, ако откраднатите прототипи бъдат използвани срещу пътнически самолети?

Доктор Маверик се усмихна.

— Помислете за отговора, когато тези мистериозни катастрофи бъдат разкрити като причинени от тези лазери. Пред обществото ще се повдигне искане за международна забрана на разработката. Поверително, тайно, вече разполагаме с напреднала технология и можем да продължим по-нататък, за да доминираме в науката, докато се преструваме, че се придържаме към собствената си международна забрана. И като допълнение към всичко това ще бъдем далече пред другите в развитието на надеждна отбрана срещу подобни оръжия. Ще поръчаме хиляди от тях и ще ги складираме в запас, ще извършим още изследвания, за да сме готови, ако някой наруши забраната. Постъпихме по същия начин и с биологичните, и с химическите оръжия.

— И доставчикът оцелява.

Доктор Маверик кимна.

— Доставчикът оцелява.

— Може ли този черен проект да е спомогнал за кражбата на тези оръжия?

Той поклати глава.

— Не директно. Но ако противопехотните лазерни оръжия са били откраднати и продадени на черния пазар, както Карнеги подозираше, мениджърите на черния проект щяха да знаят две неща: първо, че това са ранни прототипи и доста ограничени в сравнение с това, което е могло да се разработи по-късно, и, второ, че ще бъде само въпрос на време, преди някоя военна или терористична групировка да използва някое от оръжията и да създаде нов синдром Спутник и така да ги спаси от тъмната бездна на закриването на проекта.

— Смятаме — каза Кет, срещайки очите на Томас, — че Уолтър Карнеги е имал необходимите доказателства, че след катастрофата на Сийеър правителството на Съединените щати е положило неистови усилия за покриване на кражбата на тези оръжия, защото толкова дълго не е казало и не е направило нищо. Но вие намекувате, че

мениджърите на черните проекти може да не са искали да се прави нещо относно кражбата.

— Агент Бронски, може дори да не са докладвали, че оръжията са откраднати — отговори доктор Маверик. — Това може да е не толкова прикриване, колкото сконфузено мълчание.

— Тогава кой мислите — очите на Робърт шареха между Кет и доктора, — че ни преследва?

Доктор Маверик вдигна гъстите си вежди и се огледа, обръщайки особено внимание на прозорците на дневната:

— Терористите, които са откраднали оръжията, са най-вероятните кандидати, но... не знам. Вижте, не можете да работите в черен проект, без да станете малко параноични относно собствената си сигурност. Кой кого преследва? Банда костюмари препускат нагоре-надолу из Вегас, и според приятели, ме търсят. Терористи ли са, или собствените ни хора?

— Какво искате да кажете, докторе? Хора от охраната? Мога да ви кажа, че не са от ФБР!

Томас Маверик навлажни устни и погледна през задния прозорец. След това отговори:

— Не знам. Но очевидно някой е бил уплашен достатъчно много от Уолтър Карнеги, за да го убие.

— Това... — започна Робърт, но докторът поклати отрицателно глава.

— Знам само, че Уолтър никога не би се самоубил. Може ли да се махнем оттук? Не искам да бъда негостоприемен, но предпочитам да заключа и да си тръгна. Минавах оттук за провизии и забелязах светлината.

Кет барабанеше с пръсти по масата.

— Доктор Маверик, познавате ли Джордан Джеймс?

Единствената реакция, която агент Бронски забеляза, бе тази на слаба изненада. Той кимна, след като помисли няколко секунди.

— Да. Беше директор на ЦРУ преди няколко години, нали?

— Да, но в момента е действащ държавен секретар. — Тя го осветли за връзката си с него. След това погледна часовника си. — Трябва да пристигне тук след няколко минути.

Маверик изглеждаше стреснат.

— Какво? Тук? В къщата ми?

Кет кимна.

— Защо?

Звукът на двигател и звук от сняг, хрущящ под автомобилни гуми, стигна до ушите им едновременно със светлините на фарове, които прорязаха дневната.

Агент Бронски наблюдаваше как Джордан Джеймс излезе от задната врата на колата и бързо тръгна към тази на вилата, закопчавайки дебелилото си палто. Колата остана отпред. Шофьорът ѝ остави габаритите и двигателя ѝ включени.

Кет представи Джордан на Томас Маверик и Робърт Маккейб.

— Трябва да говоря насаме с теб, Кет — каза той, докато стояха неловко в малкия коридор. — Бихте ли ни извинили за няколко минути...

Бронски взе едно от якетата на доктор Маверик и махна на Джордан да я последва към задната врата. Първите лъчи на зората осветяваха небето на изток, но дърветата зад къщата бяха още само тъмни силиуети. Одеядлото на новия сняг попи гласовете им. Те вървяха мълчаливо около сто фута до стената на вилата. Най-после Кет се обърна към него.

— Какво има, чичо Джордан?

Той задъвка устната си за момент, после отговори:

— Кет, знам, че във ФБР има изменническа група, работеща за Нюрнберг. Били са съблазнени с обещания за несметни богатства.

Кет несъзнателно се дръпна от Джордан. Очите ѝ бяха разширени. Тя си спомни пламенната си защита на Бюрото. Робърт беше просто репортер. Но този човек беше не само член от семейството ѝ, той беше високопоставен член на правителството на Съединените щати. Предаността към Бюрото не можеше да намали силата на думите му.

Кет поклати глава.

— Как, Джордан? Защо? И за какво?

Той я потупа по рамото.

— Част от човешката природа, Кет, и старата поговорка, че всеки си има цена, е печално вярна. Бюрото не е изключение.

— Казваш... — започна Бронски. — Чакай малко. Казваш, че в Бюрото има фракция. От колко души се състои?

Джордан Джеймс поклати глава.

— Поне от двама или трима и вероятно са доста нависоко. Осигуряват пълно сътрудничество. Включително фалшиви карти, създаване на агенти, които не съществуват, даване на разузнавателната информация, която им е необходима, и прихващане на комуникациите. Затова всяко твое обаждане до Джейк Роудс е незабавно предавано. Никой от нас не знае какво точно иска тази групировка, но са невероятно добре финансирани и са купили хора в Бюрото. Знам, че е трудно да го приемеш, Кет, но трябва.

Бронски дишаше учестено. Мислите й препускаха в търсене на логично обяснение на думите му. Не можеше да проумее как е възможно това да се е случило.

— Докато ние говорим, агентите на Нюрнберг може да приближават към това място. Трябва да взема теб, господин Маккейб и доктор... Маверик беше, нали?

— Да.

— Трябва да ви приберем незабавно. Еър Форс е в Бойзи. Чакат да се обадя. Докато си под моя протекция на борда на самолета, няма да те докоснат.

— Защо?

Въпросът се изплъзна от устата й. Традиционното уважение и почит, които изпитваше към Джордан Джеймс, не успяха да задържат питането.

Той се поколеба, преди да отговори, като че стреснат от въпроса й. Спря да потупва рамото й за момент, после отново започна.

— Защото, Кет, има огромна разлика между това да нападнеш граждански самолет и такъв от президентската флота. Първият ще получи единен решителен отговор от страна на правителството и изпълнителната власт да залови и осъди извършителите, а вторият ще разпали беса на военните на Съединените щати. Само освидетелствано лудите сред терористичните организации биха се захванали с него.

Младата жена кимна. Обяснението имаше смисъл.

— Реших, че няма на кого друго да се доверя да дойде и да те вземе, освен на себе си — продължи той. — Затова...

Кет сграбчи ръкава му и му махна да млъкне. Тя гледаше напрегнато към пътя пред вилата. В нарастващата светлина на утрото Бронски успя да различи тъмната форма на линкълна, който бе докарал Джордан. Седанът стоеше бездеен отпред.

— Какво? — попита той с нисък глас.

— Ш-ш-шт! — отвърна тя и коленичи, дръпвайки го надолу със себе си. Очите ѝ бяха приковани върху автомобила. — Колата ти... — прошепна Кет.

Предната врата на колата се затвори и нечия фигура седна зад волана.

Може би шофьорът е излязъл навън за момент, помисли си тя.

Но около багажника на колата имаше движение. Две фигури влачеха нещо надолу по пътя към гората. Стресната, Бронски осъзна, че влачат тяло. Джордан Джеймс се вцепени до нея, осъзнавайки какво виждаха.

— Джордан, остани тук. Ще доведе Робърт и доктора.

— И после какво? — попита той.

Кет поклати глава и с патешко ходене тръгна към задната част на къщата. Джордан я видя да влиза вътре. Светлините отзад угаснаха, но други светнаха в предната част на вилата. Тримата се бяха измъкнали през задната врата и тичаха към него, носейки багажа си. Щом стигнаха до Джеймс, Робърт дозакопча ципа на голямото яке, което беше заел от доктор Маверик.

— Кои са тези хора? — попита докторът, дишайки тежко.

Кет поклати глава.

— Не знам. Какво има зад къщата ти? Път, полицейски участък, какво?

— Няма нищо. На около миля оттук има малък търговски център, но е твърде далеч, за да минем през гората.

Друго превозно средство зави зад ъгъла на пътя, насочи се към къщата и забави ход. То спря на около сто ярда зад друга паркирана кола и угаси светлините си, но никой не слезе от него.

— Подкрепления — прошепна Кет. — Може да не им отнеме много време да разберат, че ни няма. — Тя се обърна към Томас Маверик. — Някой тук има ли кола, която да можем да присвоим? Има ли друг път, който води извън това място?

Томас помисли няколко секунди, после посочи към другата страна на вилата си.

— Зад тези дървета има къща с гараж. Там има малък снежен трактор. Мисля, че му викат сноукет. Може да побере шест човека. Но не знам дали ще запали, а и ще трябва да влезем с взлом.

— Собственикът тук ли е?

— Не. Не и по това време на годината. Прекарва ноември и декември във Франция.

— Да вървим — подкани ги Кет, пускайки доктор Маверик да мине първи.

Ключалката на гаража беше здрава, но винтовете на пантите бяха достатъчно слаби, за да се откъртят с дръжката на гребло. В кабината имаше място и за четиримата. Кет скочи зад волана и с облекчение установи, че за запалването не беше необходим ключ.

— Как да се махнем оттук? — попита тя.

Двигателят изръмжа в същия момент.

— Щом излезеш от алеята, веднага вдясно.

Отговорът я спря моментално.

— Така ще минем покрай къщата ти!

— Няма друг начин... О! Разбира се! Това е сноукет. Завий наляво. Ще прегазим няколко градини, но на около триста ярда в тази посока има друг път.

— Няма да паля фаровете — каза Кет, включвайки на скорост и излизайки от гаража. — И бездруго скоро ще съмне.

Звукът на двигател в предутринната тишина моментално привлече вниманието на Арлийн Шоен. Той клекна зад един от наетите автомобили и вдигна малка радиостанция към устата си.

— Какво е това?

— Не знам — дойде отговорът. — Поне на една пресечка оттук е. Прилича на снегорин.

Шоен се замисли за секунда, изучавайки ярките светлини в дневната на вилата на Маверик. Той отново вдигна радиостанцията към устата си.

— Колко души виждаш в къщата?

— В момента може би един. Трудно е да се каже. Не виждам движение.

— Някой говори ли?

— Не. Сигурно шепнат.

— Някой наблюдава ли задния изход? — остро попита Шоен и рязко се изправи в цял ръст.

— Не. Виждаме задната врата през предните прозорци.

— Избягали са, идиоти такива! — излая Шоен и се обърна към другите. — Качвайте се! Към шума от двигателя! — Той вдигна радиостанцията към устата си, докато се качваше в колата. — Влезте в къщата. Веднага! Докладвайте!

Двигателят на събърбъна изрева и фаровете светнаха. Шофьорът подкара колата. Той ускори толкова, колкото смееше, фаровете на автомобила му не осветяваха нищо. Те преваляха малко възвишение от другата страна на къщата и последваха пътя наляво. Трябваше да спират рязко, за да избегнат сблъсък с малката горичка в края на пътя.

— По дяволите, сляпа улица! Откъде идваше този звук? — попита Арлийн Шоен и изскочи навън.

Той застана до колата, заслушвайки се внимателно. Двигателят се чуваше в далечината напред. Звукът се отдалечаваше надясно.

Арлийн скочи обратно в колата и тръшна вратата.

— Обръщай! Трябва да има друг път!

Радиостанцията изпука, когато повторно изреваха покрай къщата.

— А... беше прав. Вътре няма никой.

— Намерете проклетия компютър на Маккейб и тръгвайте след нас! — излая Шоен.

— Отсреща има по-широк път — каза Томас Маверик. — Ако стигнем до него, след няколкостотин ярда можем да минем през ливадите и да тръгнем към града.

— Накъде е летището? — попита Кет.

— По същия път.

— Какво си намислила? — попита Джордан.

Тя се обърна леко в неговата посока.

— Можеш ли да се обадиш на гълфстрийма? Телефонът ми е тук...

Джордан извади малък дигитален мобилен телефон.

— Аз имам.

Той набра съответния номер и направи необходимите уговорки. После прекъсна.

— Ще са там след час и половина.

Кет го погледна с ужасен израз на лицето.
— Не е достатъчно бързо.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Южно от Сън Вали, щата Айдахо,

17 ноември — ден шести,

9:20 сутринта, местно време/1620 Зулу

Потънал в пот, шофьорът на събърбъна го обърна при третата сляпа улица и натисна газта обратно към пътя, в който беше сигурен.

— Побързай, по дяволите! — излая Шоен.

Той почти беше забил нос в предното стъкло. Очите му търсеха следи от верижната машина, която се опитваха да засекат.

— Сигурно е сноумобил — каза шофьорът.

От дясната седалка не дойде отговор.

Те прелетяха надолу по страничния път и спряха с пързалие точно след една отбивка. Шофьорът превключи на задна, върна колата, после включи на първа и зави по пътя. Светлините на фаровете му паднаха върху нещо пресякло улицата на половин миля пред него.

— Ето ги! — измърмори Шоен. Ръцете му се отваряха и ключваха около узито, което носеше. — Давай! Давай! Давай!

— Давам! Все пак има някакви граници! — хапливо отвърна шофьорът.

— Това е сноукет — каза Шоен.

Машината напусна пътя пред очите им и ускори към горичка и откритите полета зад нея. Шофьорът отново натисна спирачките и събърбънът отново поднесе, спирайки до мястото, където следите пресичаха пътя и навлизаха в полето.

— След него! — заповяда Арлийн.

— Ще затънем!

— Действай!

Шофьорът изви волана надясно и влезе в канавката. Автомобилът моментално затъна в снега, въртейки гуми.

Шоен вече беше изскочил във в дълбокия до колене сняг и с мъка се опитваше да затича след отдалечаващия се сноукет. Беше повече от очевидно, че не може да го догони, но можеше да го спре.

Той стигна до първото дърво и внимателно прицели чипоносото узи, преди да натисне спусъка.

Раздиращият звук на множество куршуми, отскачащи от задницата на сноукета, вцепени пътниците му. Кет погледна в огледалото за обратно виждане, търсейки източника на изстрелите. Тя натисна газта до дупка и се обърна към другите:

— Залегнете! Всички добре ли са?

— Да — отговори Робърт. Журналистът се обърна и погледна назад. — Мисля, че заседнаха в канавката. Виждам фаровете, но не се движат.

— Мили боже! — доктор Маверик говореше на себе си. — Никога не са стреляли по мен.

— Летицето е на може би миля пред нас — провикна се Кет. — Виждам сигналните светлини.

— Те знаят, че идваме. — Лицето на Джордан бе преbledняло. Тя кимна.

— Ако са в канавката, ще трябва да се обадят за помощ. Може би ще успеем да повикаме местния шериф.

Джордан поклати глава.

— Не. Сигурно са се погрижили за това.

Кет го погледна разтревожено.

— Какво? Подкупили са шерифа?

— Неутрализирали са го по някакъв начин.

— Самолетът няма да е тук още един час, Джордан. Трябва да направим нещо.

Робърт се наведе между тях от задната седалка.

— Кет, ние сме много удобни мишени в това чудо. Това е тънък метал.

— Знам — отвърна тя и коригира посоката им, след като машината поднесе наляво.

— Какво ще правим? — тихо попита Маккейб почти в ухото ѝ.

— Можем да се скрием или да намерим друг самолет.

— Криенето няма да свърши работа — каза Робърт.

Тя огледа първо него, после Джордан и доктор Маверик.

— Прав си. Ще конфискуваме някой самолет. Дръжте се.

Арлийн Шоен вдигна радиостанцията към устата си и овладя гласа си.

— Ще оставим тази кола и ще използваме твоята. Пипнахме ги. Ела.

Той прибра станцията в джоба си и спусна предпазителя на узито. След това загази назад през преспите и застана да чака отстрани на пътя. Пресметна, че ще отнеме по-малко от три минути на другия събърбън да дойде. Може би щяха да му трябват още десет, за да измине заобиколния път до летището. Нямаше да има къде да се скрият. С изключение на чартърната им каравана летището бе едва ли не пусто. Той се обърна към шофьора си и му махна да дойде.

— Донеси оръжията. По-бързо.

— Робърт, току-що си спомних нещо — каза Кет.

Те силно подскачаха върху парче гола земя. След това стъпиха отново на снега и друсането престана. Летището беше на по-малко от миля.

Той се наведе напред.

— Какво си спомни?

— Във файла на Уолтър Карнеги, който свалихме...

— Да?

— Той казваше, че военновъздушните сили сериозно са възпрепятствали исканията му за информация относно теста, който са направили извън Кий Уест със стария безпилотен F-160 в деня и часа, в който Сийеър MD-11 е паднал.

— Прочетох го. И какво за него? Мислиш, че е свързано ли?

Бронски поклати глава. Тя погледна в огледалото за обратно виждане. Почти очакваше да види светлините на фарове да подскачат по полето след тях.

Зад тях нямаше нищо. Не се виждаха никакви машини или хора.

— Не знам — отвърна тя, — но бизнес джета, с който пристигнахме от Виетнам, беше откраднат след падането на MD-11, така че не е могъл да бъде огневата площадка. Може да са използвали друг самолет, но това, което ме притеснява, е, че Карнеги казва, че

записите на въздушното движение около Кий Уест не показват наличието на друг самолет в района. Това означава, че не един, а два самолета липсват от радарите. Онзи, който е стрелял по MD-11 и безпилотния F-160 на военновъздушните сили.

— Не разбирам — каза Робърт, давайки си ясна сметка, че доктор Маверик и Джордан Джеймс слушаха внимателно.

— Не се пускат безпилотни въздушни цели, освен ако горе няма някой, който да стреля по тях. Така че на радара трябва да има още една отметка, а според Карнеги е нямало. Второ, трябва да има отметка и от самолета, който е изстрелял лазера към MD-11.

— Може би самолетът на военновъздушните сили е бил Стелт. F-117 или нещо ново — подхвърли журналистът.

Кет заобиколи голяма дупка на пътя и отново настъпи газта.

— Не, искам да кажа, да, възможно е, но... ами ако е имало друг самолет, който не е бил Стелт и ако той умишлено не е използвал транспондера? Карнеги казва, че записите на федералното управление на авиацията показват непостоянна отметка.

— Кет, това е пътя, по който дойдохме. Трябва да го пресечем — каза Робърт.

Тя кимна.

— Знам. Ако има ограда, просто ще мина през нея.

— Добре.

— Какво е транспондер, Кет? — попита доктор Маверик.

— Малка черна кутия — отвърна тя, — която слуша по електронен път за сигнали, идващи от радари от въздушното движение. Когато улови сигнал, тя изпраща отговори към същия радар, съдържащи височината и опознавателна информация, така че диспечера да знае кой си и къде точно си.

— А без нея?

— Без нея, или ако умишлено я изключиш, диспечерът може само да следи тъй наречения „първичен сигнал“. Това е отразеният от метала на самолета радарен сигнал, който стига до антената. Стелтът предотвратява именно това. Покритието на самолета поглъща радарните лъчи, така че нищо не се отразява, и без транспондер са практически невидими за радара.

— Но обикновен самолет би показвал първичен сигнал на диспечера?

Тя кимна.

— Обикновено. На екрана на радара ще има неясна непостоянна отметка, каквито бяха думите на Карнеги. Защо изпитателен самолет на военновъздушните сили ще си изключи транспондера?

Преминаха през малка падина и Робърт хвана по-здраво дръжката.

— Кет, да не смяташ, че F-106 е замесен?

Бронски погледна към Маккейб, докато приближаваха пътя. Нямаше признаци за приближаващи коли в нито една от посоките. Пред тях изникна ограда от бодлива тел и младата жена махна към нея.

— Дръжете се!

Сноукетът с лекота проряза телта, изкачи се на пътя, премина от другата му страна и се насочи към ред хангари, направляван от здравата ръка на агент Бронски.

— Какво си мисля ли? Използвали са безпилотен F-106 като тренировъчна мишена. Остава въпросът кой стреля по нея и защо се опитва да остане скрит за радара? Знаем, че не е бил Стелт, защото Стелт не би оставил първичен сигнал.

— Чакай — прекъсна я Маккейб, клатейки глава. — Кой от двата самолета имаш предвид? Този, който е стрелял по безпилотната цел или този, който е стрелял по MD-11?

Кет го погледна.

— Ами ако са били един и същ, Робърт? Ами ако теста се е провалил и вместо по манекена си са стреляли по пътнически самолет?

На пръв поглед в нарастващата светлина на утрото рампата изглеждаше пуста. Редиците леки самолети очевидно бяха останали цялата нощ навън в бурята. Само чесната караван в другия край на рампата беше без сняг.

— Добре. Време е да си наемем птичка.

— Какво ще кажеш за хидроплана? — предложи Робърт.

— Може. Лесни са за управление.

— Дори не искам да се доближиш до него — каза Джордан с твърд глас.

— Защо? — попита Кет.

— Беше в Бойзи, когато тръгнах оттам. Сега е тук, както и бандата убийци.

Кет удари спирачките.

— О, боже! Мислиш, че са дошли с нея?

Джордан кимна.

— Мога да се обзаложа.

Бронски се огледа бързо и забеляза частично отворените врати на един хангар. Тя отпусна съединителя и зави към него, опитвайки се да определи типа на самолета вътре. Той беше голям. Крилата му бяха като тъмна сянка в горните прозорци на хангара. Албатрос!

Кет спря и изскочи навън, за да надникне в хангара. Върна се в колата след по-малко от тридесет секунди.

— Това трябва да свърши работа.

— Можеш ли да го управляваш? — попита Робърт и почти веднага вдигна ръка. — Няма значение. Не искам да знам.

— Нямаме избор — отговори Бронски.

Робърт и Джордан скочиха от сноукета и спряха при вратите на хангара. Дватама мъже ги избутаха настрани, а Кет вкара сноумобила вътре и го паркира в един от ъглите. Тя грабна чантата си и махна на доктор Маверик да я последва. После се затича към дясната задна страна на голямата амфибия. Стълбичката беше спусната и Кет се покатери в салона на машината. Бронски претича до кабината, за да включи главния ключ и да провери горивото.

Слава богу! Почти пълни са!

Страничният прозорец на кабината беше отворен. Тя извика на Робърт и Джордан.

— Побързайте с вратите и влизайте. Вдигнете стълбичката след себе си.

Карта. Някъде трябва да има карта.

Кет трескаво търсеше из документите в страничния джоб. Най-сетне намери ламинираната карта. Премина през предстартовата карта, намери съответните копчета и включи спомагателния двигател на двата големи звездообразни агрегата. След това се увери, че и тримата мъже са на борда.

Тя завъртя стартера със стаен дъх, леко придвижи нагоре ръчката на газта и зачака. Голямата перка отдясно се завъртя два, три, четири пъти. Младата жена обмисляше как да излъже двигателя, когато най-после той запали. Първо започна работа неравномерно и бавно, после плавно и ритмично. Кет нагласи горивната смес и запали левия двигател.

— Закопчайте коланите — каза тя.

— Намерете следите им! — Арлийн Шоен посочи с пръст към северната рульожка.

Събърбънът смени посоката и препусна по покрития със сняг бетон.

— Ето следите им! — обади се един от мъжете, сочейки направо.

— Крият се. Сигурно са в един от тези хангари — каза Шоен. — Добре. Това ще ни улесни да ги...

Той замлъкна, докато завиваха около североизточния ъгъл на хангара и видяха албатроса да се изстрелва през отворените врати. Широките му крила се тресяха, докато пилотът насочваше самолета към пистата. От мястото на автомобила не можеха да видят нищо — нито пилота, нито пътниците.

Шофьорът натисна спирачките в объркване.

— А сега какво, Арлийн?

Шоен се обърна, погледна в отворения хангар и поклати глава.

— Не. Не са имали достатъчно време. Влез в хангара!

Шофьорът на събърбъна подкара през отворените врати и спря със свистене до самотния сноукет.

— По дяволите! — изръмжа Шоен. — Обръщай! В самолета са!

Шофьорът завъртя волана, превключи първо на задна, после на първа, рязко натисна газта и изстреля колата напред.

— Карай към пистата! Мини пред тях!

За да стигне пистата, албатросът трябваше да рулира няколкостотин ярда на север. Но Кет, която управляваше амфибията, не следваше правилата. Тя подскочи по покритата със сняг земя, която отделяше рульожката от пистата и зави по самата писта. Двигателите на самолета достигаха мощност за излитане.

— Няма да успеем, Арлийн — каза шофьорът.

— Опитай!

— Опитвам.

Шоен свали десния прозорец и се наведе през него. В същото време мъжът свали предпазителя на узието и се прицели в гумите на самолета, произвеждайки серия от изстрели, която отиде нахалост, когато събърбъна поднесе извън рульожката, следвайки ускоряващия

самолет. Арлийн стреля отново. Той се опита да насочи куршумите към крилото, за да улучи резервоарите с гориво, но не успя.

Албатросът се отдалечаваше от тях с повече от петдесет възела, докато шофьорът на събърбъна се опитваше да достигне същата скорост. Набиващият се в лицето му сняг принуди Шоен да се прибере в колата.

— Остави. Карай към каравана. Ще ги пипнем във въздуха.

Раздрусващото преминаване през покритата със сняг трева до пистата и последвалата неравна повърхност на самата писта беше брутално, но голямата амфибия, ветеран от Втората световна война, се издигна леко във въздуха с деветдесет възела и пищящи с пълна мощност двигатели. Кет коригира леко носа, за да добие въздушна скорост. След това намери ръчката за колесниците и я дръпна. Пое почти право на юг. Провери кръглия уред на предния панел на авиохоризонта, както и индикатора за въздушната скорост.

— Къде отиваме, Кет? — попита Робърт.

Тя погледна към него и се усмихна кратко.

— Бойзи, ако го намеря.

— Защо Бойзи?

— Числено превъзходство. На летището има база на Въздушната национална гвардия, а Солт Лейк Сити е твърде далеч на юг.

Тя набираше височина, търсейки проход през планините на запад. Най-после забеляза прохода, който търсеше, и направи вираж към него. Набра достатъчно височина, за да мине над билото. След това наведе носа, оставайки близо до планинския релеф. И посочи назад:

— Хвърлих чантата си някъде отзад, Робърт. Виж дали ще успееш да намериш сателитния ми телефон и да се обадиш на полицията в Бойзи и на Въздушната национална гвардия. Кажи им да са готови да ни осигурят защита, когато кацнем.

— След колко? След час?

— Поне след час — отговори тя.

Директорът на летище Хейли, предупреден за идването на Еър Форс Гълфстрийм, бе пристигнал навреме, за да види как гостуващия албатрос изревава в небето, последван от чесна караван. Пътниците на каравана бяха хвърлили нещо на рампата, преди да тръгнат, и директорът подкара към него, неподготвен да открие сгърченото тяло на мъж в пилотска риза, проснато в уголемяваща се червена локва.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

В полет западно от Хейли, щата Айдахо,

17 ноември — ден шести,

10:05 сутринта, местно време/1705 Зулу

— Виждам ги на юг — каза Арлийн Шоен на онзи член от екипа си, който можеше да пилотира, докато караванът набираше височина за преследване. — Издигни се колкото се може по-високо, но ги следвай.

— Ние сме по-бързи, Арлийн, но не знам дали ще успеея.

Завоят на албатроса на запад беше добра възможност. Караванът промени курса си, за да пресече пътя на тромавата амфибия, и я последва в продължение на почти десет минути, преди Шоен отново да потупа пилота по рамото.

— Излез на ляво и остани високо, за да не могат да ни видят.

Кет дишаше по-леко, когато се облегна назад, за да изучи приборите на двигателите. Тя каза малка молитва на благодарност заради ясното време. Очите ѝ тъкмо се бяха спрели на индикатора на въздушната скорост, когато внезапно се изсипа градушка от куршуми.

Те свистяха през страничния прозорец от място, което беше някъде над и зад тях. Бронски завъртя щурвала надясно и здраво натисна педала за управление на кормилото в същата посока, завъртайки големия самолет настрани.

Още насечени удари изчаткаха по фюзелажа, но този път от място, което беше някъде около крилото. Кет изостри още малко завоя и погледна наляво. Сепната, тя видя каравана увиснал срещу левия ѝ прозорец. В отвора на дясната му страна клечаха две фигури с пистолети в ръце.

Младата жена завъртя наляво и изтегли рязко нагоре щурвала. Очите ѝ не изпускаха единствения останал индикатор за въздушната скорост от страната на втория пилот. Пилотът на каравана също го издигна нагоре, дръпвайки се навреме, но стрелците все още държаха

албатроса на мушка. Множество куршуми се забиха в левия двигател. Двигател номер едно загуби мощност и Кет усети как големия самолет се отклони опасно наляво. На панела над главата ѝ имаше по един голям бутон за изключване на двигателя за всеки от агрегатите и младата жена го натисна, успявайки да го изключи при втория опит. Тя натисна десния педал за управление, за да компенсира липсата на единия двигател и албатросът изправи положението си. Бронски търсеше как да изключи горивото, когато гласът на Робърт стигна до нея.

— Кет! Обстрелват ни отляво!

Тя вече виждаше оранжевата светлина на пламъците, които изригваха от левия двигател. Зловонната миризма на горящо гориво и масло нахлу в амфибията.

— Виж дали можеш да намериш бутона на пожарогасителя на левия двигател! — извика Бронски.

Робърт затърси по горния панел, а тя отново погледна наляво. Ските на атакуващия самолет бяха над тях. От дясната им страна се откриваше тясна планинска долина на по-малко от две хиляди фута под тях. Кет обърна албатроса в тази посока и върна газта на десния двигател. Тя забеляза, че през долината тече голяма река, чието корито можеше да последва. Бяха на по-малко от хиляда фута над земята и Бронски продължаваше да снижава, достигайки няколкостотин фута над върховете на дърветата. Тя отново подаде газ на десния двигател, без да отпуска десния педал за управление на кормилото, за да компенсира липсата на тяга в лявото крило. Погледна наляво. Небето беше празно.

— Робърт, погледни надясно.

Той спря да търси копчето на пожарогасителя и погледна през десния прозорец.

— Няма нищо, Кет!

Куршумите, които този път затракаха по корпуса, дойдоха отзад. Звънът на мощните куршуми, които пробиваха метала, беше непогрешим. Бронски рязко направи вираж наляво и дръпна щурвала нагоре, като още веднъж откри каравана отляво. Но този път пилотът очакваше маневрата ѝ и беше достатъчно близо за стрелба, само че достатъчно далече, за да може да я последва. Тя неуспешно се опита да надхитри с по-изкусни маневри по-повратливия самолет.

Албатросът летеше към възвишение в западната страна на долината. Кет рязко направи вираж надясно, за да последва релефа на долината, знаейки, че караванът ще остане на опашката ѝ. Отново ги удариха куршуми. Отзад дойде сподавен вик. Бронски нямаше време да погледне назад. Огънят се разрастваше, а увереността на Кет намаляваше. Тя знаеше, че албатросът е просто твърде голям, твърде тежък и твърде повреден, за да надхитри по-малкия турбинен самолет.

Изведнъж десният двигател заработи грубо. Точно в този момент Робърт, който гледаше дясната страна, извика:

— Кет, нещо става. Погледни двигателя!

Бронски хвърли бърз поглед и стомаха ѝ се сви. Черна струя масло покриваше част от кожата на двигателя. Бързата сверка с индикатора на налягането на маслото разкри истината.

Тя погледна долината пред тях и забеляза малка язовирна стена и езеро зад нея. Стената вече се движеше под носа, а отсрещният край на езерото изглеждаше твърде близо, за да успее да побере голямата амфибия.

Нямам избор!

— Дръж се! Кацам в езерото! — извика младата жена на Робърт и обърна глава назад, за да извика същото предупреждение и на Джордан и доктор Маверик.

Моторното масло, което се изливаше върху десния двигател, бе започнало да цвърти. Кет натисна щурвала напред. Тя отне газта на десния двигател и намери ръчката на задкрилките, дърпайки я докрай надолу. Целеше се към повърхността на езерото, преценявайки височината си над водата до брега.

Твърде бързо, помисли си тя, и издърпа щурвала силно нагоре точно над повърхността на езерото, спирайки снижаването.

Краят на езерото се приближаваше бързо. Кет нямаше мощност, за да се издигне, отляво я обстрелваха ожесточено, и бе останала без повече средства за намаляване на скоростта. Помисли за колесниците твърде късно, в момента, в който фюзелажът на самолета докосна водата.

Първият досег на албатроса с повърхността на езерото бе лек като перо. Самолетът изобщо не намали скоростта си. Кет се опита да издърпа щурвала назад, за да вдигне носа и да наруши подемните сили, както беше виждала, че правят пилотите на амфибии, но

корпусът не беше достатъчно във водата и албатросът покорно се издигна отново във въздуха на двадесет фута над водата.

Брегът на езерото бе на по-малко от петстотин ярда и те бързо го приближаваха. Кет отпусна щурвала и остави албатроса да се стовари тежко във водата. Хидродинамичното налягане всмука корпуса надолу. Бронски дръпна щурвала отново назад, но този път намали скоростта сред фонтан от пръски.

Въпреки това все още се движеха твърде бързо към брега на езерото. С вдигнат нос и скорост от над шестдесет възела албатросът връхлетя сушата. Корпусът се плъзна по ниската дига с ужасяващ шум, убивайки останалата си скорост в горичката от здрави ели, които откъснаха горящото ляво крило от фюзелажа. В резултат дясното заора в земята и завъртя амфибията надясно.

— Направи обход и кацни. Бързо! — нареди Шоен на пилота си, докато караванът прелиташе над останките на албатроса.

Пилотът направи кръг, пусна задкрилките и кацна във водата близо до средата на езерото. Той спокойно се насочи към мястото, където опашката на албатроса стърчеше от гората.

Подхранвани от изтичащия керосин, горящите останки на лявото крило на албатроса и двигателя изведнъж се взривиха, а силата на експлозията буквално раздробил съсипаната опашна секция на самолета.

Шоен махна на мъжа отзад да провери оръжията и се обърна към пилота.

— Иди до брега. Изтеглете самолета, докато свършим работата. Изключете двигателите, обезопасете го и ни последвайте.

Ударът с дърветата беше блъснал главата на Кет в панела с уредите, но не достатъчно силно, за да я накара да загуби съзнание. Тя тръсна глава и погледна Робърт. Откъснатото ляво крило избухна някъде зад тях. Той бършеше кръв от лицето си, но иначе изглежда добре.

— Трябва... да се махнем оттук — започна тя. — Ще кацнат всеки момент.

Робърт разкопча предпазния си колан и се препъна в прага на вратата на кабината, преди да се обърне, за да помогне на Кет да излезе. Доктор Маверик бе коленичил до пространия по очи Джордан Джеймс.

— Беше улучен! — каза докторът. Гласът му бе с една октава по-висок от нормалното.

Кет отиде при Джордан. Очите му бяха отворени, а гърдите му подгизнали от кръв.

— Боже! Чичо Джордан! Какво стана?

Той си пое неравно дъх и поклати глава.

— Не е... не е зле, Кет. Мисля...

Тя отвори ризата му и видя голяма входна рана от дясната страна на гърдите му, точно под гръдния кош. Кървенето беше обилно и сериозно.

— Можеш ли да се движиш? Трябва да се махнем оттук.

Виенето на турбините на каравана се чу навън, докато Кет, Робърт и Том Маверик се мъчеха да пренесат Джордан Джеймс през основната врата.

— Пистолетът ми е в чантата — каза Бронски на Робърт.

— Ще го донеса. И куфарчето за първа помощ — отговори Маккейб.

Положиха Джордан пред останките до носа. Журналистът се върна в самолета. Изскочи от него с чантата на Кет и куфарчето за първа помощ. Тя грабна чантата си и извади пистолета. Робърт коленичи до Джеймс с куфарчето.

Щракването на предпазителя на голям пистолет, което стигна до тях, бе от съвсем близко разстояние. Кет вдигна поглед и видя Арлийн Шoen да пристъпва иззад носа.

— Пусни пистолета, Бронски — нареди той с лек акцент.

Тя погледна към безизразното лице на мъжа, който се бе опитал да се запознае с нея в Портланд.

— Това е узи — каза той. — Ще те разкъса на парчета, преди да успееш да направиш и изстрел. Свали го.

Хората му застанаха зад него с насочени към малката група оръжия.

Кет въздъхна и сложи пистолета на земята.

— Ритни го насам — нареди Арлийн.

Младата жена се подчини. Тя посочи към Джордан.

— Знаете ли кой е той?

Арлийн Шоен се усмихна иронично.

— Нашият почитаем действащ държавен секретар? Разбира се. Как си, Джордан?

— Какво? — отвърна Джордан и се сгърчи от болка.

— О, хайде, господин секретар. Като един от директорите на „Сигнет електросистемс“ мисля, че ме помните. Все пак, говорили сме много пъти.

Кет погледна с объркване от него към Джеймс.

— Джордан, ти... познаваш този човек?

Джордан Джеймс си пое накъсано дъх и погледна Арлийн, пренебрегвайки въпроса.

— Какво смяташ да правиш, Шоен? Да ни избиеш ли?

— Разбира се — беше лаконичният отговор. — Какво друго мога да направя?

Кет коленичи до държавния секретар.

— Чичо Джордан, какво става?

— Маккейб? Докторе? — каза Шоен, махвайки с пистолета. — Седнете зад госпожица Бронски, моля. Всички вие бяхте невероятна досада. Мислехте, че искаме да ви убием, а ние искахме единствено господин Маккейб и госпожица Бронски да ни върнат жизнена част от секретна разработка, открадната от нас от човек на име Карнеги, когото смятам, че познавате. — Арлийн се усмихна змийски на Кет и Робърт.

Никой не отговори.

— Вие двамата сте получили достъп до диска, който ни трябва. Ако Маккейб не се беше измъкнал в Хонг Конг, може би нямаше да ни се наложи да свалим онзи самолет.

— Значи признавате извършването на масово убийство? — попита Кет.

Той я пренебрегна и продължи:

— О! Между другото не се представих. Аз съм Арлийн Шоен, директор на сигурността на отбранителните разработки „Сигнет електросистемс“. Натоварен съм с отговорността да опазя важни американски тайни далеч от безотговорни хора като Карнеги и вас, господин Маккейб. Повече или по-малко мога да разбера замесването

на агент Бронски. Тя си мисли, че залавя наемни убийци, а се оказва, че краде секретни материали. Доктор Маверик има голяма уста.

— Какво е „Сигнет електросистемс“? — попита Кет.

— Ти си луд, Шоен — каза Джордан внезапно.

— Възможно е — отвърна Арлийн. — Но работата ми беше да пазя този проект.

— Чичо, за какво говори той?

Сърцето ѝ спря, когато видя сълзи в очите на Джордан. Болката му беше голяма.

— Опитах се да го спра, Кет.

Арлийн Шоен се обърна към въоръжените мъже, застанали зад гърба му.

— Давайте! Убийте ги! Не съм в настроение за изповеди.

Той се обърна и тръгна под голямото дясно крило, което сега бе счупено и увиснало.

— Шоен? — Джордан събра всичките си сили. — Цялата история е записана... В ръцете на... трета страна е. Може да те погуби. Ако убиеш или нараниш който и да е от тези хора или мен, всичко ще бъде разкрито.

Арлийн Шоен се обърна.

— Хитър план, Джордан, но те познавам достатъчно, за да не ти повярвам. Служил си на десет президента. Не би умрял с опетнена репутация.

— Можеш ли да поемеш риска, Шоен? — попита Джеймс с мъка. — Ако казвам истината, ще свършиш... в газовата камера, а проекта... както и компанията, влизат в историята. Всичко е тук. Скалъпената тестова стрелба, прикриването на свалянето на MD-11. Всичко. Още четирима души... знаят подробностите.

— Глупости. Няма документи, защото никога не си очаквал това да се случи, Джеймс. А и вече се погрижихме за тези други четирима свидетели, въпреки опита на госпожица Бронски да ги скрие.

— За какво говорите? — разтревожено попита Кет.

— Аз написах петдесет страници с подробности... имена и улики, Шоен — започна Джордан и спря, за да се изкашля и си поеме дъх, — щом разбрах, че се опитваш да убиеш Катерин.

Арлийн сви рамене.

— Ако си го направил, ще ги намерим.

— Невъзможно. Не сте в състояние да ги спрете.

— Е — отвърна Шоен, — май ще трябва да поемем този риск.

— Или... можете да ни оставите живи — продължи Джордан, — знаейки, че всички ще си мълчим, защото сте навън.

Арлийн Шоен въздъхна и се обърна, стъпвайки встрани от нарастваща локва керосин под крилото. Той се изсмя саркастично:

— Започвам да разбирам защо си се задържал толкова дълго във Вашингтон, старче. — Той се обърна към Джордан. — Добре. Да видим. Ако се въздържа да ти пръсна мозъка, няма да проговориш, защото ще отидеш в затвора, ако го направиш. Ще оставя Маккейб да си отиде и той няма да публикува и дума, защото ти си го помолил? Хайде, стига! След десет минути ще се е обадил в редакцията на супер либералния му мразец Пентагона вестник и ще си излее душата. Но какво ще кажеш за това, Джеймс? Ще убия останалите без теб и ти пак ще трябва да мълчиш, защото си грешен като дявол. Всъщност нека се позабавляваме с това. Явно много обичаш госпожица Бронски, така че защо не започнем с насичането на части на този сладък малък рус задник пред очите ти? Колко далече ще трябва да отида, преди да ми кажеш къде си скрил документа? Да я изнася ли пред теб? Да ѝ отрежа гърдите? Да я прострелям в гръбнака? — Той погледна кръвнишки към Кет. — Хубава прическа, Бронски. Заблуди ме в Портланд.

— Ако наистина сте убили другите — каза тихо Кет, — къде бяха те? Къде ги бяхме скрили? Мисля, че блъфираш.

Томас Маверик и Робърт Маккейб бяха спрели кървенето от раната на Джордан Джеймс. Пренебрегвайки въпроса на Кет, Арлийн Шоен ги погледна насмешливо и се обърна, за да тръгне отново под крилото. Той махна на хората си да дойдат при него. Когато отидоха, Шоен се обърна и впи очи в Джордан.

— Не, мисля, че лъжеш, Джеймс. И е истински срам ти и тези тримата да загинете в самолетна катастрофа в Айдахо и да изгорите до неузнаваемост. Стрелба по моя заповед! Готови!

— Това е фатална грешка, Шоен — каза Джордан. Гласът му беше дрезгав.

— Фатална за теб, разбира се — отвърна Арлийн. — Прицелете се!

Стрелците вдигнаха дулата към четиримата. С периферното си зрение Кет видя дясната ръка на Робърт да се вдига.

— Между другото, Бронски — добави Шоен, — името на мястото е Стехикин.

Кет усети как стомахът ѝ се обърна. Тя отвори уста в момента, в който нещо силно изпращя от страната на Робърт и фосфоресциращата ивица на сигнална ракета излетя към басейна керосин под крилото, възпламенявайки го моментално.

Стена от ярки керосинови пламъци избухна между стрелците и техните мишени. Огнените езици обградиха Арлийн и хората му за секунди. Стрелецът отдясно на Шоен извика истерично, когато пламъците обхванаха панталона му. Той отстъпи назад и се препъна, падайки с писъци за помощ в басейна горящ керосин. Тялото му избухна в пламъци.

С плавно движение Робърт грабна Джордан от земята и извика на Кет и Томас Маверик да го последват, докато тичаше към безопасността на еловата гора.

Арлийн Шоен пренебрегна виковете за помощ на подчинения си. Той се втурна заедно с другия си стрелец към малка ивица покрай корпуса, все още незапалена от огъня. Преди да бяха успели да стигнат до безопасността, пръста на спусъка на горящия мъж конвулсивно се сви и градушка от куршуми раздра резервоара над него.

Чудовищната експлозия разкъса крилото, корпуса, Арлийн Шоен и другия стрелец, пръскайки горящи шрапнели във всички посоки. Някои от тях прелетяха над дупката, която Робърт бе открил. Те бяха последвани от оглушителните звуци на големи парчета метал, които с дрънчене и звънене завършваха обратния си път към земята. Вонята на изгорял хидрокарбон напои въздуха.

Минаха минути, преди Кет да посмее да погледне. Това, което преди беше счупения корпус на албатроса, сега представляваше купчина горящи, димящи останки. През пламъците и дима Бронски видя каравана да стои невредим до водата. Салонът му бе празен.

— Робърт? — извика тя.

— Тук съм — отговори той бавно.

— Какво беше това? Какво стана?

— Намерих сигнална ракета в... куфарчето за първа помощ. Приличаше на фойерверк. Само за това можах да се сетя.

— Блестяща идея — каза младата жена.

— Агент Бронски? — Томас Маверик се изправи от мястото, на което преглеждаше Джордан Джеймс. — Кървенето не спира.

Очите на Джордан се отвориха. Той стисна гърдите си и се опита да прочисти гърлото си. Кет отиде при него. Чувстваше се безпомощна.

— Не се опитвай да говориш, чичо Джордан!

Джеймс поклати глава.

— Не! Трябва... да ти кажа. Той мъртъв ли е? Шоен?

Тя кимна.

— Добре. Той и Галахар бяха луди. Те... те решиха, че няма такова нещо като твърде висока цена, за да защитят проекта.

— Проекта?

— Да. Проект Блестяща пика. Лазери, конструирани да ослепяват и убиват. Много черен проект. Инвестирах спестяванията си от целия си живот в „Сигнет електросистемс“, Кет. Когато напуснах ЦРУ, си помислих... беше последната задача. Помислих си... че са добра компания... имаха този невероятен... договор. Това трябваше да бъде най-страхотния успех на отбраната.

— Преди племенникът на началник-щаб от Белия дом да изгуби зрението си ли?

Джордан кимна. Той се закашля и потръпна.

— Бях в борда. Никой не ми каза... че разработката... продължава извън проекта. Но си го знаех. Арогантността на... стария разузнавателен работник. Ние знаем по-добре... от този глупав президент.

— Тогава ли са били откраднати оръжията? — попита Кет.

Той поклати глава, гледайки към Робърт и Томас Маверик. И двамата бяха коленичили до него.

— Нямахме кражба. Просто ви... оставих... да стигнете... до това заключение.

— И... във ФБР няма изтичане?

Джордан поклати отрицателно глава.

— Кой е Галахар? — попита Бронски.

— Изпълнителният директор на „Сигнет“ — отвърна той.

Тя погледна към него мълчаливо за няколко секунди.

— Шоен спомена за провален тестови огън, Джордан. Катастрофата на Сийеър злополука ли беше?

— Да — каза той. — Те... правеха други... тайни тестови серии с още по-мощна версия и някой във... С-141 от... Райт-Патерсън е реагирал твърде нервно със спусъка и е стрелял... по погрешна радарна цел.

— Значи военновъздушните...

— Не са замесени директно. Имахме властта... да наредим всичко да се запечата. — Той спря и се задъха. — Извадиха тестовия манекен от F-106 по-късно... през същия ден. Очаквах нормално попадение. Знаеха за Сийеър, но никой... в екипа не допускаше, че... може да са замесени. Да не говорим да са отговорни. Но когато погледнали манекена... не видели попадение. Въпреки че камерата показала, че целта е улучена. Увеличили образа... и се появили двамата пилоти на пътническия самолет в средата на мерника микросекунди преди лазера да унищожи очите им и вероятно да ги убие мигновено. — Джордан погледна към Робърт. — Това е невероятно... мощно оръжие за стрелба от рамо. Това е... това е страховито нещо. Винаги съм се страхувал... че подобно нещо може да попадне в неподходящи ръце.

— Като тези на терористи? — подхвърли Робърт.

Джеймс кимна.

— Но няма терористична организация, нали, господин секретар?

Джордан Джеймс погледна Маккейб.

— О, напротив, има. „Сигнет електросистемс“. Ние... станахме действащи терористи. Дори си измислихме име. Нюрнберг.

— Шоен ли даде идеята? — попита Кет.

Джордан кимна с голяма трудност и отново се задъха. После продължи:

— Под водачеството... ако можете така да го наречете на нашия изпълнителен директор... Лари Галахър.

— Господин секретар — каза тихо Робърт Маккейб, — да не казвате, че Шоен е направил всичко останало? Катастрофата на Меридиан 747, затварянето на летищата, катастрофата в Чикаго, само за да прикрие онзи инцидент?

Джордан затвори очи за секунда и като че се унесе, след това се съвзе.

— Не знаех... какво прави. Разбрах от един телефонен разговор с него, че нещо ще се случи... нещо като диверсия. Опитах се... мили боже, наистина се опитах да го спра. — Той затвори очи и задиша тежко, насилвайки се да остане в съзнание. — Галахър... не искаше да чуе. Подозирах... Австралия или Хонг Конг, или дори Токио, което... беше причината да те сваля от онзи полет. Тогава вече знаех, че е луд. Просто... аз... аз не исках... да летиш няколко дни. Не знаех.

Той се унесе. Кет виждаше локвата кръв под него да нараства.

— Кръвта му изтича, Кет. Не можем да направим нищо — каза Робърт.

Джордан отвори очи отново, фиксирайки поглед върху обляното в сълзи лице на младата жена. Тя хълцаше тихо.

— Съжалявам, Кет. Унищожих вярата ти... и петдесет години... служба на правителството. Просто... не знаех какво да правя. Отидох от... шестстотин хиляди на двадесет милиона... и всички в акции, и всички щяха да изчезнат. Но... ако имаха време да оправят всичко... помислих си... помислих си... — Той се закашля силно. — Бях... твърде зает да съм богат и изискан. Дори едно училище... беше кръстено на мен.

— Кой беше Шоен, Джордан? — попита тихо Кет.

— Бивш... източногерманец. Избягал през шестдесетте... после работил в ЦРУ. Награден за служба към Съединените щати с... натурализирано гражданство. Аз го вербувах в Лангли.

— Много съжалявам, Джордан — каза Кет. Сълзи се стичаха по бузите ѝ.

Джордан Джеймс вече бе изпаднал в кома. Тя остана с него почти половин час, докато животът напускаше тялото му. Най-после медицинският евакуационен хеликоптер, извикан по сателитния телефон, кацна, но беше твърде късно.

Кет стоеше разтреперана, докато Томас Маверик се качваше в хеликоптера, който щеше да отнесе тялото на държавния секретар в Хейли, Айдахо.

— Робърт, трябва да отидем в Стехикин — каза тя.

— Мислиш ли, че има някаква вероятност да е блъфирал? — попита Маккейб.

Тя си пое дълбок неравномерен дъх и погледна журналиста, клатейки отрицателно глава.

— Няма начин да знае името Стехикин, ако не са ги открили. Искам да вярвам, че още не са стигнали до тях, но знам, че не е така. Във всеки случай трябва да разберем. И мога да се оправя с каравана.

Докато летяха, се обадиха и уредиха на дока да ги чака рейнджър с кола, когато акостират в Стехикин. Те скочиха в колата и полетяха към хижата.

От вентилатора на покрива излизаше стълб пара, но от комина не излизаше дим. Приближиха предната врата. Рейнджърът им каза за фалшивата тревога от предния ден.

— Местен видял предната врата отворена. Не видял никой вътре. Проверих нещата. Погледнах в хижата. Видях остатъците от хранилка за птици и разсипан червен сироп по верандата. После затворих вратата. Всичко ми изглеждаше наред.

Кет натисна дръжката на вратата. Беше заключена. Тя вдигна пистолета си в готовност и отвори резето. После бутна навътре вратата. Посрещна я познатият тежък аромат на изгоряло дърво. Беше застоял, като че огънят бе угаснал от известно време.

— Стойте тук — каза тя на Маккейб и рейнджъра, но Робърт влезе, оставяйки рейнджъра на верандата.

Вратата на една от спалните беше отворена. Кет напрегна очи да види вътре. Движеше се внимателно, викайки ги по име, но без да получи никакъв отговор.

— Далас? Греъм?

Скърцането на дъските предизвика студени вълни по гърба ѝ, но тя продължи напред.

— Има ли някой? Стийв? Дан?

През вратата на спалнята се виждаха чифт крака, прострени в единия край на леглото и ръка, безжизнено увиснала към пода от едната страна на леглото. Кет усети сърцето ѝ да спира, докато се приближаваше. Инстинктивно знаеше какво ще види. Бяха закъснели. Все пак Шоен ги беше намерил.

— Кой си ти, захарче?

Кет се завъртя объркана към източника на познатия гърлен глас. Далас Нийлсън стоеше на верандата с наръч дърва в ръце, очаквайки

отговор от младия рейнджър. Робърт изтича навън, за да я прегърне силно.

— Ей! Робърт! Робърт, мой човек! — извика Далас и го прегърна на свой ред.

Кет погледна в спалнята. Краката и ръката бяха изчезнали и на тяхно място се бе появил Стийв Дилейни. Момчето стоеше на вратата и сънено премигваше срещу нея. Зад него застанаха Греъм Таш и Дан Уейд.

— Кет!

Тя усети сълзи да изпълват очите ѝ. Опита се да ги спре, но нямаше полза.

ЕПИЛОГ

Секретарката на главния редактор надникна в офиса му и посочи екрана на компютъра му.

— Материалът на Маккейб е вътре. Каза да ти кажа, че му харесва идеята за поредица от шест части за историята. Готов е с последното копие за авторските права и е поканен за обръщение към нацията, и среща с пресата в неделя, когато започва първата част. И иска да знае кое от двете препоръчваш.

— Обръщение към нацията. Винаги съм обичал Лесли Стал.

— Лесли вече не води това шоу.

— В нейна чест. CBS има нужда от помощ.

Главният редактор се обърна към монитора си и извика материала на Робърт Маккейб за представяне на поредицата, която всички очакваха да го постави сред кандидатите за втори Пулицър:

АНАТОМИЯ НА СТРОГО СЕКРЕТНА КАТАСТРОФА

ОТ ЕДИН МОМЕНТ НА РАЗВИТИЕТО СИ ПРОЕКТ БЛЕСТЯЩА ПИКА СЕ ПРЕВРЪЩА В ЧУДОВИЩЕ, ДОСТОЙНО ЗА ФРАНКЕНЩАЙН НА МЕРИ ШЕЛИ

Вашингтон. Сред буря от обществено негодувание, породено от скандала със „Сигнет електросистемс“, президентът обяви вчера, че поставя себе си и всеки от администрацията на разположение на разследването за причините за това как „черните“ отбранителни проекти на Съединените щати могат да метастазират в терористични групировки. Псевдо терористичната организация, нарекла себе си Нюрнберг, причини смъртта на стотиците пътници в двете катастрофи (както се оказа, тази в Чикаго няма връзка). Разкритието, че Нюрнберг е творение на охранителните сили, защитаващи черен проект, наречен

Блестяща пика, доведе до: оставката на министъра на отбраната, който технически е контролирал тези проекти; оставката на директора на Централното разузнаване, чиято агенция е възможно неволно да е защитавала разработките; и откритието, че над два милиарда долара на данъкоплатците са били похарчени за изминалите четири години, за развитието на проект, изрично забранен с президентска заповед.

Ще отнеме месеци, ако не и години, за да се установи пълния размер на този невероятен скандал. Вече са известни много факти, сред които произхода на проект Блестяща пика, ужасяващия полет и последвалата катастрофа на Меридиан полет пет в джунглите на Виетнам, зверство, което отне живота на над двеста пътника, но някак си пощади живота на настоящия репортер.

Поредицата от шест части (с начало в неделното издание) се състои от репортажи от личната гледна точка на участника в тези събития и от резюмето на анатомията на американската криза — криза, която даде тласък на задълбочаване на ерозията в доверието към правителството.

Фактът, че американците могат да бъдат убивани, че една цяла индустрия може да бъде изложена на опасност и сериозно да се подкопава вярата, че Съединените щати са в състояние да отговорят на истински терористични заплахи, се подсилва от това, че много от замесените — и сега привлечени под отговорност — очевидно са вярвали, че служат на интересите на страната ни.

В този случай онези, които се опитаха да защитят проекта Блестяща пика, доведоха до смъртта на невинни граждани, всеотдайни федерални агенти, както и на обичания член на американското правителство, постоянния държавник и политически деец Джордан Джеймс (действащ държавен секретар по времето, когато беше убит). Но това са само цифри в статистиката на криза, чиито подробности започват с една ужасна идея: военен

неприятел, чиито очи са унищожени, не може да се бие ефективно. Тази предпоставка и кошмарите, които може да роди в бъдещите войни, спечелиха на Съединените щати циничното осъждане от страна на много държави, трескаво работещи върху сходни възможности.

Въпросите как започна всичко това, какво стана и докъде ще се отиде, са двигателите на тази трагична история на убийствено погрешно ръководство, забулено в официална секретност — история, която всеки американец трябва да знае, за да не се случва отново.

(Специалната поредица от шест части на Робърт Маккейб започва в неделя.)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.